

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 czerwca 1995 r.

zmieniająca Dyrektywę 64/433/EWG w sprawie warunków produkcji i obrotu świeżym mięsem

(95/23/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Dyrektywa 64/433/EWG⁴ reguluje produkcję i obrót świeżym mięsem pochodzącym od bydła, świń, owiec i kóz oraz domowych zwierząt jednokopytnych;

przepisy odnoszące się do zakładów o małej wydajności produkcyjnej, nadających się do zatwierdzenia w ramach uproszczonej struktury i infrastrukturalnych kryteriów, powinny zostać uproszczone z uwzględnieniem szczegółowych okoliczności i zasady subsydiarności;

wymogi higieniczne dla produkcji i handlu podrobami porcjowanymi powinny zostać bliżej określone;

przepisy dotyczące dokumentacji towarzyszącej mogą zostać uproszczone;

mięso z zakładów o małej wydajności produkcyjnej przeznaczone do produkcji oraz handlu powinno spełniać wyłącznie ogólne wymogi higieniczne i z tego powodu nie może być oznakowane stemplem Wspólnoty i być przedmiotem handlu;

maksymalne limity przerobu dla małych rzeźni i zakładów rozbioru mięsa powinny być dostosowane do limitów określonych w Dyrektywie Rady 92/120/EWG z dnia 17 października 1992 r. w sprawie warunków udzielania czasowych i ograniczonych derogacji od szczególnych wspólnotowych przepisów zdrowotnych dla produkcji i obrotu niektórymi produktami pochodzenia zwierzęcego⁵;

¹ Dz. U. nr C 224, z 12.08.1994, str. 15.

² Dz. U. nr C 109, z 1.05.1995.

³ Dz. U. nr C 397, z 31.12.1994, str. 18.

⁴ Dz. U. nr 121, z 29.07.1994, str. 2012/64. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz. U. nr L 268, z 24.09.1991, str. 69.) i ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia 1994 r.

⁵ Dz. U. nr L 62, z 15.03.1993, str. 86.

podczas stosowania tych ograniczeń należy jednakże wziąć pod uwagę niektóre szczególne sytuacje;

doświadczenie pokazuje, iż istnieje potrzeba zmiany dyrektywy 64/433/EWG w wielu technicznych aspektach, które spowodowały problemy wynikające z jej praktycznego stosowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W Dyrektywie 64/433/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Do art. 2 dodaje się następującą literę:

„o) „centrum przepakowania” oznacza zakład, gdzie zapakowane mięso przeznaczone do wprowadzenia na rynek jest ponownie gromadzone i/lub ponownie składane i/lub przepakowywane.”

2. W art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) sekcja A lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) zostały uzyskane w rzeźni spełniającej warunki ustalone w rozdziałach I i II zał. I oraz zatwierdzone i nadzorowane zgodnie z art. 10;”

b) w sekcji A lit. f):

c) podpunkt ii) otrzymuje następujące brzmienie:

„ii) towarzyszący dokument handlowy, który:

- musi zostać sporządzony przez zakład wysyłający,
- poza danymi określonymi w rozdz. X punkt 50 załącznika I, musi zawierać weterynaryjny numer identyfikacyjny odpowiedniego zakładu, a w przypadku mięsa mrożonego, musi być wyraźnie określony miesiąc i rok zamrożenia,
- w przypadku mięsa przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji, musi posiadać informacje określone w zał. IV części IV akapicie trzecim,
- musi być przechowywany przez odbiorcę, w celu przedłożenia na żądanie właściwemu organowi. W przypadku zachowanych danych komputerowych muszą one zostać wydrukowane na żądanie wyżej wymienionego urzędu;”

d) ostatni punkt otrzymuje następujące brzmienie:

„Na żądanie właściwego organu w Państwie Członkowskim przeznaczenia, należy dostarczyć atest zdrowia w przypadku, gdy mięso jest przeznaczone na eksport do

państwa trzeciego po przetworzeniu. Koszty uzyskania takiego atestu ponoszone są przez właścicieli zakładów;”

c) w sekcji B:

- zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie:

„B. kawałki mniejsze niż te, o których mowa w sekcji A lub mięso bez kości, niezależnie od tego czy jest zapakowane, czy nie:”;

- w literach a) i b), słowa „lub zapakowane” powinny zawsze znajdować się za słowem „pokrojone”;

d) w sekcji C:

- w ust. 1 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Nie pokrojone podroby muszą spełniać wymogi sekcji A i B.”,

- w ostatnim zdaniu ust. 1 skreśla się „porcjowany”,

- skreśla się ust. 2;

e) w sekcji D lit. b) dodaje się następujące zdanie:

„W tym przypadku weterynaryjny numer identyfikacyjny dla chłodni składowej należy podać w towarzyszącym dokumencie handlowym.”

f) dodaje się następująca sekcję:

„F. świeże mięso, z którego usunięto opakowanie i które ma zostać przepakowane w zakładzie innym niż ten, w którym zostało pierwotnie zapakowane:

a) musi spełniać wymogi sekcji A, B, C i D;

b) musi zostać wyjęte z opakowania i przepakowane w centrum przepakowania, które spełnia wymogi zawarte załączniku I rozdział I i które jest zatwierdzone oraz nadzorowane zgodnie z art. 10.”

3. Art. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 4

A. Od dnia 1 stycznia 1995 r. Państwa Członkowskie mogą, poprzez odstąpienie od postanowień art. 3, zezwalać na wprowadzenie na rynek w obrębie ich terytorium mięsa z rzeźni, które nie spełniają wymogów zawartych w zał. I rozdziałów I i II, gdy są spełnione następujące warunki:

a) dana rzeźnia musi:

- i) przerabiać nie więcej niż 20 sztuk zwierząt tygodniowo, a maksymalnie 1000 sztuk w ciągu roku;
 - ii) spełniać wymogi zawarte w zał. I rozdziałów V i VII ustępy 1, 2, 4 pkt 66, rozdz. XIV punkt 67 i rozdz. XV punkt 69, z wyjątkiem wymogów odnoszących się do importowanego mięsa świeżego, oraz punktów 71, 72, 73 załącznika;
 - iii) spełniać wymogi zał. II;
 - iv) zawiadomić z wyprzedzeniem służby weterynaryjne o czasie uboju, ilości i pochodzeniu zwierząt, tak aby służby te mogły przeprowadzić badanie przed ubojem, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI na terenie gospodarstwa hodowlanego lub w rzeźni.
- b) obsługa rzeźni lub właściciel albo jego przedstawiciel muszą prowadzić rejestr:
- zwierząt wprowadzanych do zakładu i produktów poubojowych opuszczających wymieniony zakład,
 - przeprowadzanych kontroli,
 - wyników tych kontroli.

Informację tę należy przekazać odpowiedniemu organowi na jego żądanie;

- c) Urzędowy lekarz weterynarii lub jego zastępca musi przeprowadzić badanie mięsa po uboju zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII, a także z wymogami załącznika I rozdziału VII punkt 32. Jeśli zauważono w mięsie zmiany anatomopatologiczne lub mięso wydaje się odbiegać od normy, badanie poubojowe musi zostać przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii. Urzędowy lekarz weterynarii lub jego zastępca, musi na własną odpowiedzialność, regularnie kontrolować zgodność z przepisami higienicznymi określonymi w załączniku I rozdziały V i VII.

W trakcie stosowania niniejszego artykułu, Państwa Członkowskie używają następujących przeliczników:

- i) wołowina i cielęcina:
 - dorosłe bydło rogate w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 805/68 i zwierzęta jednokopytne: 1 sztuka,
 - inne bydło rogate: 0,5 sztuki.
- ii) wieprzowina:
 - świnie o wadze ponad 100 kg: 0,20 sztuki,

- inne świnie a): 0,15 sztuki,
- iii) inne mięso:
 - owce i kozy: 0,10 sztuki,
 - jagnięta, kozłeta i prosięta o wadze mniejszej niż 15 kg: 0,05 sztuki.

B. W ramach limitu wynoszącego 1000 sztuk żywca, o którym mowa w sekcji A ust. 1 lit. a) podpunkt i), Państwa Członkowskie mogą odbiec od ustalonego tam tygodniowego limitu, aby wziąć pod uwagę konieczność uboju jagniąt i kozłat w okresach przedświątecznym pod warunkiem, że w czasie uboju obecny jest urzędowy lekarz weterynarii i spełnione są wszystkie wymogi sanitarne oraz że mięso nie zostało zamrożone przed wprowadzeniem na rynek.

C. Maksymalne ilości określone w sekcji A ust. 1 lit. a) podpunkt i) mogą być stosowane do indywidualnych użytkowników rzeźni, prowadzących ubój na własny rachunek w dokładnie ustalonych dniach, w zakładzie, który spełnia następujące wymogi:

- a) właściciel zakładu lub jakakolwiek inna osoba będąca użytkownikiem tego zakładu, przeszła odpowiednie szkolenie BHP zatwierdzone przez właściwy organ;
- b) zwierzęta przeznaczone do uboju są własnością właściciela zakładu lub rzeźnika prowadzącego własną działalność gospodarczą, albo zostały nabyte przez nich oraz spełniają wymogi wymienione w lit. d);
- c) mięso jest produkowane w zakładach, które spełniają wymogi przedstawione w załączniku II;
- d) produkcja musi być ograniczona do zaopatrzenia zakładów należących do rzeźników, o których mowa w lit. b) i do sprzedaży na miejscu klientom lub instytucjom lokalnym.

Po dodaniu szeregu poszczególnych wielkości uboju maksymalne ilości określone w sekcji A, ust. 1 lit. a) podpunkt i), mogą zostać zwiększone do 30 sztuk żywca tygodniowo i 1500 sztuk rocznie dla rzeźni spełniających warunki przedstawione w pkt. 1. Państwa Członkowskie korzystające z tej możliwości przedłożą Komisji listę zakładów stosujących te przepisy.

D. Zgodnie z procedurami określonymi w art. 16, Państwa Członkowskie mogą na własny wniosek zostać uprawnione do stosowania wymogów sekcji A, do rzeźni zlokalizowanych w rejonach charakteryzujących się specjalnymi ograniczeniami geograficznymi lub trudnościami związanymi z podażą, które przerabiają nie więcej niż 2000 sztuk żywca rocznie.

E. Odstępstwa mogą zostać ustalone przez właściwy organ, zgodnie z załącznikiem II w przypadku zakładów rozbioru, które nie są usytuowane w zatwierdzonym zakładzie i które produkują nie więcej niż pięć ton mięsa bez kości tygodniowo lub odpowiedniej ilości mięsa z kością.

Przepisy załącznika I rozdziałów V, VII, IX pkt. 38, z wyjątkiem wymogów związanych z temperaturą pomieszczenia, w którym przeprowadza się rozbiór określony w pkt. 46 lit. c) zdaniu

drugim oraz w rozdziale X pkt. 48, znajdują zastosowanie do rozbioru i magazynowania w zakładach, o których mowa w ust. 1.

F. Mięso pochodzące z zakładów, o których mowa w niniejszym artykule, ocenione jako nadające się do konsumpcji, i jako zgodne z wymogami zdrowotnymi i higienicznymi ustalonymi w niniejszej dyrektywie, musi być oznakowane pieczęcią krajową, której nie należy mylić z pieczęcią Wspólnoty i która w szczególności nie może być owalna. Pieczęć nie jest konieczna dla kawałków mięsa, które nie zostały zapakowane.

G. Państwa Członkowskie mogą także dopuszczać odstępstwa od minimalnych wymogów załącznika I rozdziału I dotyczących małych chłodzi, w których przechowywane jest tylko mięso pakowane i inne artykuły spożywcze. Szwecja może do dnia 20 czerwca 1997 r. dopuścić magazynowanie pakowanego i nie pakowanego mięsa, w jednej i tej samej chłodni, jednakże oddzielonych od siebie w odpowiedni sposób.

H. Rzeźnie korzystające z odstępstw w niniejszym artykule, podlegają inspekcjom Wspólnoty wymaganym dla zatwierdzania zakładów.

a) w celach zastosowania stawek przeliczeniowych zwierzęta dzikie traktowane są w taki sam sposób, co inne gatunki zwierząt;”

4) Wprowadza się następujący artykuł:

„Artykuł 4a

1. Państwa Członkowskie dostarczą najpóźniej do dnia 31 grudnia 1995 r. listę zakładów, o których mowa w art. 1 Dyrektywy 91/498/EWG* i listę zakładów, dla których ustalone zostały limity czasowe na mocy niniejszego artykułu.

2. Właściwe organy mogą udzielić rzeźni, która kwalifikuje się do uzyskania odstępstwa zgodnie z art. 2 Dyrektywy 91/498/EWG*, i która może udowodnić, że rozpoczęła proces dostosowawczy do wymogów niniejszej dyrektywy, ale która nie może z innych niezależnych od siebie przyczyn spełnić pierwotnie ustalonych limitów czasowych dodatkowego czasu potrzebnego do spełnienia tych wymogów.

3. W przypadkach, w których zakład zarejestrowany, zgodnie z art. 4, przechodzi zmiany związane z restrukturyzacją, zatwierdzoną przez właściwe organy, mającą na celu uzyskanie uprawnienia zgodnie z art. 10, organy te mogą określić ilości wprowadzone na rynek przez dany zakład, zgodnie z postępowaniem w tych pracach.

4. Przenosząc przepisy niniejszej dyrektywy do prawodawstwa krajowego, Państwa Członkowskie muszą dokładnie określić, w jaki sposób, będą stosowane kary przewidziane w art. 10 i art. 2 ust. 2 Dyrektywy 91/498/EWG, jeżeli zakład, o którym mowa w niniejszym artykule, nie spełnia zobowiązań podjętych przez ten zakład w ramach przyznania mu czasowego odstępstwa, mianowicie tak aby wymienione sankcje mogły być zastosowane najpóźniej od dnia 31 grudnia 1995 r., w przypadku Szwecji od dnia 31 grudnia 1996 r., a w przypadku Austrii i Finlandii od dnia 31 grudnia 1997 r.

* Dyrektywa Rady 91/498/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie warunków udzielania czasowych i ograniczonych uchyleń od określonych przepisów zdrowotnych Wspólnoty związanych z produkcją i handlem świeżego mięsa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 105.). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia z 1994 r.”

5. W art. 5 ust. 1 lit. a) podpunkt iii) dodaje się wyrażenie: „makroskopowo widoczny” przed wyrazem „sarkocystoza”.

6 W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

- ust. 1 lit e) myślnik piąty skreśla się wyrażenie: „poprawne przeprowadzenie wykrwawienia”;

- w ust. 1 lit. h) otrzymuje następujące brzmienie:

„h) mięso musi być oznakowane krajową pieczęcią, której nie należy mylić z pieczęcią Wspólnoty i która w szczególności nie powinna być owalna.”

7. W podpunkcie iii) pierwszego akapitu art. 9 wprowadza się wyrażenie: „i w zatwierdzonym centrum pakowania” po wyrażeniu „chłodnia składowa”.

8. Na końcu czwartego i piątego akapitu art. 10 ust. 1 dodaje się następujące wyrażenie: „odnośnie części jego czynności lub całego zakładu”.

9. W art. 12:

a) ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Eksperti weterynaryjni należący do Komisji mogą, o ile jest to konieczne, aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi organami w Państwach Członkowskich, przeprowadzać kontrole w terenie. Poprzez kontrolę reprezentatywnej ilości zakładów mogą także sprawdzić, czy właściwe organy przeprowadzają w zakładach kontrole zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium prowadzone są kontrole, zapewni ekspertom wszelką pomoc niezbędną w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja powiadomi dane Państwo Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.”

b) dodaje się następujący ustęp:

„3. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu, w szczególności te obejmujące ustalenia dotyczące współpracy z organami krajowymi, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustaloną w art. 16.”

10. Skreśla się art. 13 ust. 1.

11. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) w rozdziale II punkt 14 lit. c) podpunkt i) dodaje się następujące wyrażenie:

„jeżeli czynności prowadzone są w rzeźni. Ponadto w przypadku świń, niniejszy przepis stosowany jest w zakresie koniecznym do zapobiegania skażeniu świeżego mięsa i podrobów”;

b) w rozdziale IV punkt 17 lit. a), odniesienie do „rozdział XIV ust. 4 pkt 66” zastępuje się: „rozdział XIV ust. 8 punkt 66”;

c) rozdział VI ust. I punkt 25 otrzymuje następujące brzmienie:

„Zwierzęta muszą przejść badania w terminie nie późniejszym niż 24 godziny, od momentu ich przybycia do rzeźni i nie mniej niż 24 godziny przed czasem ich uboju. Ponadto urzędowy lekarz weterynarii ma za prawo żądać przeprowadzenia kontroli w każdym innym momencie”;

d) w rozdziale VII punkt 33 dodaje się następujące zdanie:

„Mechaniczne nadmuchiwanie, w celu zdjęcia skóry z jagniąt i kozłat o wadze mniejszej niż 15 kg, może zostać dozwolone przez właściwe organy, zgodnie wymogami higienicznymi.”;

e) w rozdziale IX punkt 43 słowo „krojenie” zastępuje się słowem: „rozbieranie” i skreśla się wyrażenie: „bydło rogate”;

f) w rozdz. XI:

- punkt 49 otrzymuje następujące brzmienie:

„Oznakowanie zdrowotne musi zostać przeprowadzone pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu nadzoruje on:

a) znak zdrowotny,

b) znaki i materiał do opakowań, jeżeli zostały oznakowane pieczęcią wymienioną w niniejszym rozdziale.”

- w punkt 50 lit. b) dodaje się następujący akapit:

„Wymiary i właściwości oznakowania mogą zostać zmniejszone dla oznakowania zdrowotnego w przypadku jagniąt, kozłat i prosiąt.”;

- w punkt 51:

i) wprowadza się następujący drugi myślnik:

„- tusze jagnięce, kozłęce i prosięce muszą posiadać, co najmniej dwie pieczęcie, po jednej z każdej strony tuszy, na łopatce lub na zewnętrznej powierzchni ud,”;

ii) wprowadza się następujący drugi akapit:

„Jednakże w przypadku tusz jagnięcych, koźlęcych i prosięcych oznakowanie może mieć formę etykiety lub etykietki, ale musi istnieć możliwość użycia ich tylko jednokrotnie.”;

- punkty 52–56 otrzymują następujące brzmienie:

„52. Wątroby bydła, świń i zwierząt jednokopytnych muszą być znakowane metodą termiczną zgodnie z punkt 50, jeżeli przeznaczone są na rynek innego Państwa Członkowskiego lub kraju z Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG).

53. Wszystkie inne produkty uboczne uboju nadające się do konsumpcji przez człowieka, muszą być natychmiast oznakowane, zgodnie z punkt 50, bezpośrednio na samym produkcie albo na opakowaniu. Oznakowanie, zgodnie z punkt 50, musi być umieszczone na etykiecie przymocowanej albo wydrukowanej na opakowaniu. Jeżeli pakowanie odbywa się w rzeźni, oznakowanie musi zawierać weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu.

54. Opakowanie musi być zawsze oznakowane zgodnie z punkt 55.

55. Pakowane mięso krojone i pakowane podroby, o których mowa w punkt 52 i 53, muszą posiadać oznakowanie zdrowotne zgodnie z punkt 50. Oznakowanie musi zawierać weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru zamiast numeru rzeźni. Oznakowanie musi być umieszczone na etykiecie przymocowanej lub wydrukowanej na opakowaniu w taki sposób, aby ulegało zniszczeniu w momencie otwarcia opakowania. Nie zniszczenie oznakowania jest akceptowane tylko w momencie, kiedy samo opakowanie ulega zniszczeniu w trakcie otwierania.

Jednakże gdy ćwiartowane mięso lub podroby są pakowane, zgodnie z rozdziałem XII punkt 62, wyżej wymieniona etykieta może być przymocowana do opakowania. W przypadku podrobów pakowanych w rzeźni, numer umieszczony na oznakowaniu musi być weterynaryjnym numerem identyfikacyjnym danej rzeźni. Niniejszy wymóg stosowany jest także tam, gdzie używane są pojemniki do transportu (euroskrzynie) spełniające wymogi pkt 59 lit. b).

56. Tam, gdzie świeże mięso jest pakowane w porcjach handlowych, przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży, stosuje się punkty 53 i 55. Wymogi wymiarowe zawarte w punkt 50 nie muszą być stosowane do oznakowania wymaganego w ramach niniejszego punktu.

Jeżeli mięso jest przepakowywane w innym zakładzie niż ten, w którym było pierwotnie pakowane, opakowanie musi zawierać oznakowanie zdrowotne zakładu rozbioru, w którym mięso było pierwotnie pakowane lub oznakowanie zdrowotne centrum pakowania.”;

- punkt 58 otrzymuje następujące brzmienie:

„58. Kolory używane do oznakowania zdrowotnego muszą być zgodne z wymienionymi w art. 2 ust. 8 dyrektywy 94/36/WE (Dz. U. nr L 237 z 10.09.1994, str. 13.).”

g) w rozdziale XII,

- do pkt. 59 lit a) dodaje się następujący akapit:

„Na opakowanie nie można stosować drewna z wyjątkiem tusz jagnięcych i kozłowych, pod warunkiem, że zachowane zostaną wszystkie środki ostrożności, tak aby zapobiec przypadkowemu kontaktowi mięsa z drewnem w przypadku rozdarcia opakowania.”,

- punkt 60 akapit czwarty otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli wątroby, nerki lub serca są przedmiotem handlu lub są importowane, każde opakowanie może zawierać dany narząd tylko w całości.”,

- pkt. 62 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeśli opakowanie spełnia wszystkie wymagania ochrony, nie musi być w takim przypadku przezroczyste i bezbarwne. Euroskrzynie mogą być także używane jako drugie pojemniki, jeśli spełnione są warunki pkt. 59.”,

- do pkt. 63 dodaje się następujący akapit:

„Świeże mięso może być także pakowane w pomieszczeniu rozbioru, pod warunkiem, że euroskrzynie, które muszą spełniać wymogi punkt 59 lit. b), zostały umyte i zdezynfekowane przed ich wniesieniem do pomieszczenia rozbioru.”,

- do pkt. 64 dodaje się następujące wyrażenie:

„z wyjątkiem mięsa porcjowanego przeznaczonego do bezpośredniej sprzedaży”,

h) w rozdziale XIV pkt. 66 akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:

„Z przyczyn technicznych, związanych z procesem dojrzewania mięsa, mogą być udzielane odstępstwa od niniejszego wymogu, po dokładnej analizie przypadku przez właściwe organy, dla transportu mięsa do zakładów rozbioru lub masarni znajdujących się w bliskim sąsiedztwie rzeźni, pod warunkiem, że taki transport nie zajmuje więcej niż dwie godziny.”

12. W załączniku II rozdział II:

i) w pkt. 10:

- w lit. c) wyrażenie „wyraźnie wydzielone miejsca” zastępuje się wyrażeniem: „wyraźnie wydzielone miejsce”,

- lit. f) otrzymuje następujące brzmienie:

„f) pomieszczenie chłodnicze o odpowiedniej pojemności odpowiednio do rozmiaru i rodzaju zwierząt poddawanych ubojowi, z wydzielonym miejscem przeznaczonym na magazynowanie skonfiskowanych tusz, z wyjątkiem przypadków, kiedy tusze są natychmiast przesłane pod urzędową kontrolą do specjalistycznego zakładu w celu przeprowadzenia dodatkowych badań.”;

ii) w pkt. 11:

- skreśla się wyrażenie: „lub umyć”,

- dodaje się następujące zdanie:

„W ubojni, żołądki i wnętrzności mogą być myte wówczas, gdy zwierzęta nie są poddawane ubojowi.”;

iii) dodaje się następujący punkt:

„15. Rzeźnie muszą posiadać pomieszczenie z zamykaną szafką do dyspozycji służby dokonującego kontroli.”

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne wraz z wszelkimi sankcjami, konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1995 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

3. Do czasu wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy, obowiązują odpowiednie przepisy krajowe będą stosowane zgodnie z ogólnymi zasadami Traktatu.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsza decyzja obowiązuje od dnia 1 lipca 1995 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 czerwca 1995 r.

W imieniu Rady

Ph. VASSEUR

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z 22 maja 2003 r.

przyznająca Szwecji uchylenie dyrektywy Rady 64/433/EWG i przyznająca równoważne warunki zdrowotne, które mają być przestrzegane w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa

(Notyfikowana jako dokument numer C(2003) 1635)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/380/WE)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/433/EWG z 26 czerwca 1964 r. o warunkach zdrowotnych dla produkcji i wprowadzania na rynek świeżego mięsa(1), ostatnio zmienioną przez dyrektywę 95/23/WE(2), w szczególności jej artykuł 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z postanowieniami artykułu 18(3) dyrektywy Rady 72/462/EWG(3), ostatnio zmienionej przez rozporządzenie(WE) nr 1452/2001(4), została przyjęta decyzja z 28 stycznia 1991 r. zezwalająca na rozbiór na ciepło tuszy wołowych i wieprzowych na specjalnych warunkach w pewnych zakładach w Szwecji.

(2) Szwecja przystąpiła do Wspólnoty ze skutkiem począwszy od 1 stycznia 1995 r. Dlatego dyrektywa 72/462/EWG nie jest już odpowiednią podstawą prawną dla decyzji zezwalającej na rozbiór na ciepło. Dlatego należy przyjąć nową decyzję w dyrektywie 64/433/EWG.

(3) Władze Szwecji, listem z 15 lipca 2002 r., przedstawiły Komisji prośbę o uchylenie punktu 46(d) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG odnośnie do rozbioru świeżej wołowiny i wieprzowiny. Ta prośba proponuje warunki zdrowotne, które są równoważne z tymi, o których mowa w tym ustępie.

(4) Przepisy ustalone w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niezależnie od punktu 46(d) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG, Szwecja może zezwalać na rozbiór świeżej wołowiny i wieprzowiny pod warunkami, o których mowa w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 22 maja 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

(1) Dz. U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

(2) Dz. U. nr L 243 z 11.10.1995, str. 7.

(3) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

(4) Dz. U. nr L 198 z 21.07.2001, str. 11.

ZAŁĄCZNIK

Specjalne warunki dla rozbioru tuszy wołowych i wieprzowych

1. Tusze, pochodzące z miejsca uboju, po schłodzeniu w chłodniach działających w temperaturze powietrza w ylocie urządzeń odparowujących, która pozwala na schłodzenie tuszy do temperatury wewnętrznej 7 ° C w ciągu 48 godzin dla tuszy wołowych i 20 godzin dla tuszy wieprzowych, są transportowane do pomieszczenia rozbioru, którego temperatura nie przewyższa 12 ° C, znajdującego się w tej samej grupie budynków co pomieszczenia do schładzania.
2. Przeniesienie mięsa odbywa się w pojedynczej operacji.
3. Tusze są wprowadzane do pomieszczenia rozbioru i są pozbawiane kości zanim temperatura wewnętrzna osiągnie 7 ° C, jeśli rozbiór dokonywany jest w ciągu 48 godzin od zakończenia czynności uboju dla tuszy wołowych i 20 godzin dla tuszy wieprzowych.
4. Okres czasu pomiędzy wprowadzeniem mięsa do pomieszczenia rozbioru i poddaniem dalszemu schładzaniu nie może przekraczać 60 minut.
5. Zaraz po podzieleniu i zapakowaniu, mięso zostaje przetransportowane do odpowiednich chłodni.

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 lutego 1971 r.

w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(71/118/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady nr 123/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku w sektorze mięsa drobiowego² doprowadziło do stworzenia jednolitego rynku w tym sektorze;

dopóki przeszkodą w handlu będą różnice istniejące między wymogami zdrowotnymi dotyczącymi mięsa drobiowego w Państwach Członkowskich, wdrożenie niniejszego rozporządzenia nie przyniesie pożądanych rezultatów;

należy zbliżyć przepisy zdrowotne Państw Członkowskich w celu wyeliminowania różnic;

należy przyjąć przepisy wspólnotowe, które, po okresie przejściowym, w którym przepisy te obowiązywać będą jedynie w handlu wewnątrzspółnotowym, stosowane będą również w odniesieniu do mięsa drobiowego wprowadzonego do obrotu w Państwach Członkowskich; niniejszej dyrektywy nie ma zastosowania do mięsa drobiowego dostarczanego, na pewnych warunkach, bezpośrednio przez producentów konsumentom;

celem zamierzonego zbliżenia przepisów powinna być w szczególności standaryzacja warunków sanitarnych dotyczących mięsa drobiowego w rzeźniach, podczas jego przechowywania i transportu; właściwe organy Państw Członkowskich odpowiedzialne są za zatwierdzenie rzeźni, które powinny spełniać warunki sanitarne określone w niniejszej dyrektywie oraz za zapewnianie przestrzegania warunków takiego zatwierdzenia; należy ustanowić również przepisy dotyczące zatwierdzania przez Państwa Członkowskie chłodni składowych;

¹ Dz.U. nr 109 z 9.07.1964, str. 1721/64.

² Dz.U. nr 117 z 19.06.1967, str. 2301/67.

w celu zagwarantowania odpowiedniej kontroli zdrowotnej, z uwzględnieniem szczególnych warunków, w jakich się ją przeprowadza, należy powierzyć niektóre zadania wykwalifikowanym asystentom pracującym na odpowiedzialność i pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;

dla wszystkich Państw Członkowskich należy określić podstawowe wymogi, zarówno w sferze teoretycznej jak i praktycznej, szkolenia asystentów oraz innego rodzaju warunki niezbędne do zapewnienia ich kompetencji, uczciwości i bezstronności, nie wyłączając stopniowego ujednoczenia regulacji i programów dotyczących ich szkolenia;

w przypadku handlu wewnątrzspółnotowego, wystawienie świadectwa zdrowia przez urzędowego lekarza weterynarii kraju wywozu uznano za najlepszą formę zapewnienia właściwych organów kraju przeznaczenia, że przesyłka mięsa drobiowego odpowiada przepisom niniejszej dyrektywy; świadectwo takie powinno towarzyszyć przesyłce mięsa drobiowego do miejsca przeznaczenia;

Państwa Członkowskie mają prawo do zakazywania wprowadzania na ich terytorium mięsa drobiowego pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego, które uznano za nienadające się do spożycia przez ludzi, lub które nie spełnia wymogów wspólnotowych przepisów sanitarnych;

w takich przypadkach, nadawca powinien, na swój wniosek lub na wniosek jego przedstawiciela, posiadać prawo zwrotu mięsa, o ile nie sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej;

w przypadku zakazu lub ograniczenia, należy powiadomić o ich przyczynach nadawcę lub jego przedstawiciela, a w niektórych wypadkach, także właściwe organy kraju wywozu;

w przypadku sporu między nadawcą a władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia odnośnie uzasadnienia zakazu lub ograniczenia nadawca powinien mieć możliwość uzyskania opinii biegłego lekarza weterynarii, który zostanie wyznaczony spośród sporządzonej przez Komisję listy;

spory powstałe między Państwami Członkowskimi dotyczące uzasadnienia zatwierdzenia rzeźni powinny być rozwiązywane na mocy procedury nadzwyczajnej przez Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony przez Radę w dniu 15 października 1968 r.;

w niektórych dziedzinach, w których pojawiają się szczególne problemy, zbliżenie przepisów Państw Członkowskich może nastąpić dopiero po przeprowadzeniu dogłębnych badań;

przepisy zdrowotne dotyczące handlu żywym drobiem i świeżym mięsem drobiowym będą przedmiotem innych wspólnotowych dyrektyw; konieczne wydaje się obecnie podjęcie pierwszych kroków w kierunku zbliżenia przepisów prawa krajowego w tych dziedzinach, poprzez ustanowienie pewnych warunków, zgodnie z którymi Państwa Członkowskie mogą zakazywać lub ograniczać wprowadzanie mięsa drobiowego na ich terytorium z przyczyn sanitarnych oraz poprzez przyjęcie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego nadzwyczajnej procedury wspólnotowej, zgodnie z którą przyjęte przez Państwo Członkowskie środki mogą być badane w ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją, i, o ile zaistnieje taka potrzeba, zmieniane lub uchylane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do handlu świeżym mięsem zwierząt domowych należących do następujących gatunków: kur, indyków, perliczek, kaczek i gęsi.
2. Za mięso drobiowe uważa się wszystkie części tych zwierząt nadające się do spożycia przez ludzi.
3. Za świeże mięso uważa się wszelkiego rodzaju mięso drobiowe, które nie zostało poddane żadnemu procesowi konserwacji; jednakże, dla celów niniejszej dyrektywy, za świeże mięso drobiowe uważa się miso schłodzone i zamrożone.

Artykuł 2

Użyte w niniejszej dyrektywie określenia oznaczają:

- a) „*tusza*”: tusza ubitego drobiu po okrwawieniu, oskubaniu z piór i wypatroszeniu; jednakże usunięcie nerek i części łąp na poziomie stępu oraz głowy nie jest obowiązkowe;
- b) „*części tuszy*”: części tuszy, zgodnie z definicją w lit. a);
- c) „*podroby*”: świeże mięso, inne niż mięso tuszy, określone w lit. a), nawet, jeżeli jest naturalnie połączone z tuszą;
- d) „*wnętrzości*”: podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, włączając tchawicę i przełyk, w miarę potrzeby, podgardle;
- e) „*badanie przedubojowe*”: badanie żywego drobiu przeznaczonego do uboju, zgodnie z załącznikiem I rozdział III;
- f) „*badanie poubojowe*”: badanie drobiu ubitego w rzeźni, bezpośrednio po uboju, zgodnie z załącznikiem I rozdział V;
- g) „*urzędowy lekarz weterynarii*”: lekarz weterynarii wyznaczony przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego;
- h) „*asystenci*”: przeszkolone osoby oficjalnie wyznaczone przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
- i) „*kraj wywozu*”: Państwo Członkowskie, z którego świeże mięso drobiowe wysyłane jest do innego Państwa Członkowskiego;
- j) „*kraj przeznaczenia*”: Państwo Członkowskie, do którego wysyłane jest świeże mięso

drobiowe z innego Państwa Członkowskiego.

TYTUŁ II

Przepisy dotyczące handlu wspólnotowego oraz handlu w Państwach Członkowskich

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby do handlu dopuszczone było tylko świeże mięso drobiowe, które, nie naruszając przepisów art. 11, spełnia następujące warunki:

- a) pochodzi z rzeźni zatwierdzonej i nadzorowanej zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) pochodzi ze zwierzęcia rzeźnego, które poddany badaniu przedubojowemu, przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z przepisami art. 4 i uznane, po przeprowadzeniu tego badania, za nadające się do uboju do celów handlu świeżym mięsem drobiowym;
- c) poddano je przetwarzaniu z zachowaniem należytych warunków sanitarnych, zgodnie z przepisami załącznika I rozdziału IV;
- d) zostało poddane badaniu poubojowemu przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z przepisami art. 4, i uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami załącznika I rozdział VI;
- e) opatrzone zostało znakiem potwierdzającym zgodność z przepisami załącznika I rozdział VII;
- f) zgodnie z przepisami załącznika I rozdział IX przechowywane jest po badaniu poubojowym, w należytych warunkach sanitarnych w rzeźniach zatwierdzonych i nadzorowanych zgodnie z art. 5 ust. 1 lub w chłodniach składowych zatwierdzonych i nadzorowanych zgodnie z art. 5 ust. 4;
- g) zostało odpowiednio zapakowane i przewożone jest w należytych warunkach sanitarnych, zgodnie z przepisami załącznika I rozdział X i XI.

2. Z handlu wyłączone jest:

- a) świeże mięso drobiowe poddane działaniu wody utlenionej lub innych substancji odbarwiających bądź naturalnych lub sztucznych barwników;
- b) świeże mięso drobiowe poddane działaniu antybiotyków lub substancji konserwujących bądź zmiękczających;
- c) świeże mięso drobiowe poddane działaniu środków aromatyzujących.

3. Jednakże, jeżeli zezwoli na to kraj przeznaczenia warunki, określone w ust. 1 nie obowiązują w przypadku mięsa nie przeznaczonego do spożycia przez ludzi; w tym wypadku kraj przeznaczenia podejmie wszelkie działania, w celu uniknięcia użycia mięsa do celów innych niż te, do których jest przeznaczone.

4. Warunków przewidzianych w ust. 1 nie stosuje się do świeżego mięsa drobiowego, które w odosobnionych przypadkach dostarczane jest przez producenta drobiu bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na jego własny użytek, bez przeznaczenia do sprzedaży obnośnej, wysyłkowej lub na targu.

Artykuł 4

1. Podczas przeprowadzania badania przedubojowego i poubojowego oraz podczas nadzorowania warunków sanitarnych, które spełniać powinny rzeźnie, ustanowionych w załączniku I rozdziały II i IV, urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą pomagać asystenci, działający na jego odpowiedzialność i pod jego nadzorem

2. Asystentami mogą być jedynie osoby, które spełniają warunki określone w załączniku II. Rada, działając na wniosek Komisji, ustanawia bardziej szczegółowe przepisy dotyczące poziomu szkolenia wymaganego w stosunku do asystentów na mocy pkt. 1 lit. b) i d) oraz pkt. 4 załącznika II.

3. Asystenci mogą pomagać urzędowemu lekarzowi weterynarii tylko w następujących działaniach:

- nadzorowanie stosowania zasad sanitarnych, określonych w załączniku I rozdziały II i IV;
- sprawdzanie czy w czasie badania przedubojowego nie znaleziono żadnych objawów, określonych, w załączniku I rozdział II pkt 12;
- sprawdzanie czy podczas badania poubojowego spełniane są warunki wymienione w załączniku I rozdział VI pkt 28.

Artykuł 5

1. Właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się rzeźnia zapewnia, aby zatwierdzenie, określone w art. 3 ust. 1 lit. a) udzielane było tylko w przypadku przestrzegania przepisów załącznika I rozdziały I i II oraz jeśli rzeźnia jest w stanie spełnić pozostałe warunki tego załącznika; organ ten zapewnia również, że przestrzeganie tych przepisów jest stale nadzorowane przez urzędowego lekarza weterynarii i że cofnięcie zatwierdzenia następuje w przypadku nieprzestrzegania jednego lub kilku z tych przepisów.

2. Wszystkie zatwierdzone rzeźnie rejestrowane są w wykazie i każdej z nich nadaje się weterynaryjny numer identyfikacyjny. Każde Państwo Członkowskie dostarcza Państwom Członkowskim oraz Komisji wykaz zatwierdzonych rzeźni oraz ich weterynaryjne numery identyfikacyjne i powiadamia je o cofnięciu zatwierdzenia.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że w rzeźni innego Państwa Członkowskiego warunki zatwierdzenia nie są lub przestały być przestrzegane, powiadamia o tym właściwy organ centralny tego państwa. Organ ten podejmuje wszelkie niezbędne środki i powiadamia właściwy organ centralny pierwszego Państwa Członkowskiego o podjętych decyzjach oraz powodach ich podjęcia.

Jeżeli to Państwo Członkowskie obawia się, że niezbędne środki nie zostały podjęte lub nie są wystarczające może przedstawić sprawę Komisji, która zwraca się do jednego lub większej liczby biegłych lekarzy weterynarii o wydanie opinii. Państwa Członkowskie, w świetle tej opinii mogą, zostać upoważnione, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12, do tymczasowego zakazania wprowadzania na ich terytorium świeżego mięsa drobiowego pochodzącego z tej rzeźni.

Upoważnienie może zostać cofnięte, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12, w świetle nowej opinii wydanej przez jednego lub kilku biegłych lekarzy weterynarii.

Biegli lekarze weterynarii powinni być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie zaangażowane w spór.

Po konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu, w szczególności dotyczące wyznaczania biegłych lekarzy weterynarii oraz procedury wydawania przez nich przez nich opinii.

4. Chłodnie składowe, nawet w przypadku, gdy znajdują się poza rzeźnią, w zakresie dotyczącym przechowywania świeżego mięsa drobiowego nadzorowane są przez urzędowego lekarza weterynarii.

Właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego, na terytorium, którego znajduje się chłodnia składowa, odpowiedzialny jest za zatwierdzenie chłodni, w której przechowuje się świeże mięso drobiowe oraz za cofnięcie zatwierdzenia.

Artykuł 6

Bez uszczerbku dla przepisów art. 3 ust. 2 oraz do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie przepisów Państw Członkowskich dotyczących:

- a) warunków dotyczących zatwierdzania chłodni składowych, określonych w art. 5 ust. 4 oraz możliwości cofnięcia takiego zatwierdzenia;
- b) przetwarzania mięsa drobiowego z użyciem substancji, które mogą spowodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego stanie się niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi, oraz wchłaniania przez drób takich substancji jak: antybiotyki, estrogeny, tyreostatyki, substancje zmiękczające, pestycydy, herbicydy lub substancje zawierające arsenik lub antymon;
- c) dodawania do świeżego mięsa drobiowego obcych substancji oraz poddawaniu ich działaniu promieniowania jonowego lub ultrafioletowego.

Artykuł 7

Prawo odwoływania się od decyzji podjętych przez właściwe władze na podstawie niniejszej dyrektywy zapewnione w obowiązującym ustawodawstwie Państw Członkowskich nie jest ograniczone niniejszą dyrektywą.

TYTUŁ III

Przepisy dotyczące handlu wyłącznie we Wspólnocie

Artykuł 8

Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że świeżemu mięsu drobiowemu wysłanemu do innego Państwa Członkowskiego, podczas transportu do kraju przeznaczenia, towarzyszy świadectwo zdrowia potwierdzające wymogi przewidziane w załączniku I rozdział VIII.

Artykuł 9

1. Nie naruszając uprawnień wynikających z przepisów art. 5 ust. 3 akapit drugi zdanie drugie, Państwo Członkowskie może zakazać wprowadzenia do obrotu na jego terytorium świeżego mięsa drobiowego pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego, jeżeli podczas kontroli zdrowotnej przeprowadzonej w kraju przeznaczenia stwierdzono, że:

- a) mięso takie nie nadaje się do spożycia przez ludzi,
- b) nie są przestrzegane przepisy art. 3, 8 lub art. 14.

2. Decyzje podjęte na podstawie ust. 1, na wniosek nadawcy lub jego przedstawiciela, zezwalają na dokonanie zwrotu świeżego mięsa drobiowego, o ile nie przeciwstawiają się temu względy natury sanitarnej. W każdym przypadku podejmuje się środki bezpieczeństwa w celu niedopuszczenia do nieprawidłowego wykorzystania takiego mięsa.

3. O takich decyzjach oraz o powodach ich podjęcia należy poinformować nadawcę lub jego przedstawiciela. Na wniosek nadawcy uzasadnione decyzje bezzwłocznie podaje się do jego wiadomości na piśmie, z poinformowaniem o prawie odwołania przewidzianym w obowiązujących przepisach oraz o formie i terminach, zgodnie z którymi wszczyna się postępowanie odwoławcze.

4. Jeżeli powodem podjęcia decyzji jest stwierdzenie występowania choroby zakaźnej, zepsucie mięsa zagrażające zdrowiu ludzi lub poważne naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, decyzje te wraz z uzasadnieniem podaje się bezzwłocznie również do wiadomości właściwego organu centralnego kraju wywozu.

Artykuł 10

Każde Państwo Członkowskie przyznaje nadawcom, których świeże mięso drobiowe nie może być wprowadzone do obrotu na jego terytorium, zgodnie z art. 9 ust. 1, uprawnienie do uzyskania opinii biegłego lekarza weterynarii. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że zanim właściwe organy zastosują jakiegokolwiek środki, takie jak zniszczenie mięsa, biegli lekarze weterynarii będą mieli możliwość stwierdzenia czy warunki przewidziane w art. 9 ust. 1 zostały spełnione.

Biegli lekarze weterynarii powinni być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż państwo wywozu lub państwo przeznaczenia.

Komisja, działając na wniosek Państwa Członkowskiego, sporządza listę biegłych lekarzy

weterynarii, którzy mogą być wyznaczeni do wydawania takich opinii. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja określa ogólne zasady wydawania opinii, w szczególności dotyczące procedury ich wydawania.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2-4, przepisy zdrowotne Państw Członkowskich dotyczące handlu żywym drobiem i świeżym mięsem drobiowym obowiązywać będą do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych.

2. Państwo Członkowskie może, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia się chorób zwierzęcych wynikające z wprowadzenia na jego terytorium świeżego mięsa drobiowego pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego, podjąć następujące środki:

- a) w przypadku wybuchu epidemii zwierzęcej w innym Państwie Członkowskim, tymczasowo zakazać lub ograniczyć wprowadzanie świeżego mięsa drobiowego z części terytorium tego państwa, objętego epidemią;
- b) w przypadku rozprzestrzenienia się epidemii zwierzęcej lub w przypadku gdy dojdzie do wybuchu innej groźnej i zakaźnej choroby zwierząt, tymczasowo zakazać lub ograniczyć wprowadzanie świeżego mięsa drobiowego z całego terytorium tego państwa;

3. Każde Państwo Członkowskie powinno bezzwłocznie powiadomić inne Państwa Członkowskie i Komisję o wybuchu na jego terytorium jakiegokolwiek choroby, określonej w ust. 2 i środkach, które podjęto w celu jej zwalczania. Powiadamia również bezzwłocznie o zwalczeniu choroby.

4. Środki podjęte przez Państwo Członkowskie na podstawie ust. 2 oraz ich odwołanie powinny być bezzwłocznie podane do wiadomości innych Państw Członkowskich oraz Komisji, wraz z uzasadnieniem podjętych decyzji.

Zgodnie z procedurą, określoną w art. 12, może zostać podjęta decyzja o odwołaniu lub zmianie tych środków, w szczególności, w celu zapewnienia ich zgodności ze środkami przyjętymi przez inne Państwa Członkowskie.

5. W przypadku zaistnienia sytuacji przewidzianej w ust. 2 i jeżeli konieczne okaże się, aby pozostałe Państwa Członkowskie stosowały środki przyjęte na mocy tego ustępu, w miarę potrzeb, poprawione stosownie do ust. 4, właściwe środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 12

1. W przypadku, gdy procedury ustanowione w niniejszym artykule mają być zastosowane, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu ustanowionemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r., zwanego dalej „Komitetem”.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są zgodnie z

art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt przepisów, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Jeżeli środki są zgodne z opinią Komitetu, Komisja bezzwłocznie przyjmuje je i wprowadza w życie. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie propozycje środków, które należy przyjąć. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie piętnastu dni od dnia przedstawienia sprawy Radzie, nie przyjęła ona tych środków, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadków, gdy Rada odrzuciła środki zwykłą większością.

Artykuł 13

1. Przepisy art. 12 stosuje się w okresie osiemnastu miesięcy od dnia, w którym sprawa została po raz pierwszy przedstawiona Komitetowi, na mocy przepisów art. 12 ust. 1 lub na mocy innych odpowiednich przepisów.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zakazują używania obecnie stosowanej metody chłodzenia mięsa zwanej „Spinchiller”. Zakaz ten wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.

2. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Komisja przedłoży Radzie, do dnia 1 stycznia 1972 r., raport dotyczący informacji na temat istnienia jednej lub kilku zastępczych metod chłodzenia mięsa.

3. Termin, określony w ust. 1 może zostać przedłużony do dnia 1 stycznia 1977 r., chyba że Rada, działając na wniosek Komisji, stwierdzi, do dnia 1 stycznia 1972 r., że opracowano jeden lub kilka nowych procesów użytecznych przemysłowo.

TYTUŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 15

Do dnia wejścia w życie wspólnotowych przepisów dotyczących przywozu z państw trzecich świeżego mięsa drobiowego, Państwa Członkowskie stosują w przywozie przepisy odpowiadające, co najmniej przepisom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 16

Bez uszczerbku dla przepisów art. 14, Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy i jej załączników:

- a) w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowym, w ciągu dwóch lat od ogłoszenia niniejszej dyrektywy;
- b) w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego produkowanego i wprowadzonego do obrotu na ich terytorium, w nieprzekraczalnym terminie pięciu lat od ogłoszenia niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lutego 1971 r.

W imieniu Rady

M. COINTAT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

WARUNKI SANITARNE W RZEŹNIACH

1. Rzeźnie powinny posiadać:
 - a) pomieszczenie lub miejsce pod dachem dostatecznie duże i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, w którym przeprowadza się badanie przedubojowe drobiu;
 - b) specjalne pomieszczenie łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, przeznaczone wyłącznie dla drobiu chorego lub podejrzanego o występowanie u niego choroby;
 - c) pomieszczenie przeznaczone do uboju dostatecznie duże, aby ogłuszenie i okrwawianie oraz oskubanie z piór, z możliwością sparzenia można było przeprowadzić w odrębnych miejscach. W każdym przejściu między pomieszczeniem, w którym dokonuje się uboju a pomieszczeniem lub miejscem, określonym w lit. a), innym niż niewielki otwór przeznaczony wyłącznie do przeprowadzenia drobiu, który ma zostać poddany ubojowi, powinny znajdować się automatycznie zamykane drzwi.
 - d) pomieszczenie, w którym dokonuje się patroszenia i przygotowywania dostatecznie duże, aby patroszenie dokonywane było w miejscu wystarczająco oddalonym od innych stanowisk pracy lub oddzielone od nich przegrodą w taki sposób, aby nie dopuścić do ich zabrudzenia. W każdym przejściu między pomieszczeniem, w którym dokonuje się patroszenia i przygotowywania, a pomieszczeniem, w którym dokonywany jest ubój, innym niż niewielki otwór przeznaczony wyłącznie do przeprowadzenia drobiu, który ma zostać poddany ubojowi, powinny znajdować się automatycznie zamykane drzwi.
 - e) pomieszczenie, z którego dokonywana jest wysyłka, o ile jest ono potrzebne;
 - f) dostatecznie duże pomieszczenie lub pomieszczenia chłodnicze lub zamrażarki;
 - g) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
 - h) specjalne zamykane pomieszczenia przeznaczone odpowiednio do przechowywania mięsa zatrzymanego oraz mięsa niezdrowego uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi oraz odpadów, pod warunkiem że mięso takie i odpady nie są codziennie usuwane z rzeźni;
 - i) specjalne pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do technicznej obróbki lub niszczenia mięsa uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z pkt. 28 i mięsa, które zgodnie z pkt. 29 nie jest przeznaczone do spożycia przez ludzi, odpadów i wtórnych produktów uboju, przeznaczonych do użytku przemysłowego, jeżeli taka obróbka lub niszczenie odbywa się w zakładzie;
 - j) szatnie, umywalki, natryski i toalety spłukiwane strumieniem wody, toalety nie

mogą bezpośrednio wychodzić na pomieszczeń pracownicze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, materiały do mycia i odkażania dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;

- k) specjalnie przygotowane miejsca na obornik, o ile nie jest on natychmiast usuwany z zachowaniem zasad sanitarnych;
- l) miejsce i odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji klatek i pojazdów;
- m) odpowiednio wyposażone zamknięte pomieszczenie do wyłącznej dyspozycji służb weterynaryjnych;
- n) w pomieszczeniach pracowniczych odpowiednie urządzenia do mycia i odkażania rąk i narzędzi; urządzenia te powinny znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; do urządzeń tych powinna być doprowadzona ciepła i zimna woda bieżąca, powinny znajdować się tam środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; do czyszczenia narzędzi nie należy używać wody, której temperatura jest niższa od + 82° C;
- o) wyposażenie umożliwiające przeprowadzenie w każdej chwili skutecznej kontroli weterynaryjnej, która wymagana jest na mocy niniejszej dyrektywy;
- p) odpowiednie mur otaczający lub inne sposoby ogrodzenia;
- q) bez uszczerbku dla przepisów lit. a), b), c) i d), odpowiednie rozdzielanie sektora brudnego od sektora czystego;
- r) w pomieszczeniach wymienionych w lit. a) - j):
 - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w taki sposób aby umożliwiać łatwy odpływ wody;
 - gładkie ściany z jasnym, kolorowym, zmywalnym poryciem lub pomalowane do wysokości, co najmniej 2 metrów, w których kąty i rogi są zaokrąglone;
- s) odpowiedni system wentylacyjny i, w miarę potrzeby, system odparowywania wody;
- t) w pomieszczeniach dla żywego lub ubitego drobiu naturalne lub sztuczne oświetlenie, które nie powoduje zmiany kolorów;
- u) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; jednakże woda nie nadająca się do picia, w drodze wyjątku, może być używana do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowane w tym celu instalacje uniemożliwiają wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w drodze wyjątku, można zezwolić na wykorzystanie wody nie nadającej się do picia w urządzeniach chłodniczych. Instalacja, którą doprowadzana jest woda powinna

być pomalowana na czerwono i nie może przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso;

- v) odpowiednie doprowadzenie gorącej wody pitnej;
- w) instalacja odprowadzająca ścieki, zgodna z wymogami zdrowotnymi;
- x) odpowiednie urządzenia chroniące przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie, itp.;
- y) narzędzia i sprzęt roboczy oraz sprzęt, który styka się ze drobiem podczas przechowywania, wykonany z nierdzewnego materiału, łatwy do czyszczenia i dezynfekcji;
- z) specjalne, wodoszczelne pojemniki wykonane z nierdzewnego materiału, które nie mogą być otwarte z łatwością przeznaczone do składowania mięsa uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi w rozumieniu rozdziału VI pkt 28.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI SANITARNE DOTYCZĄCE PERSONELU, POMIESZCZEŃ, SPRZĘTU I NARZĘDZI W RZEŹNIACH

2. Wymaga się absolutnej czystości od personelu, pomieszczeń, sprzętu i narzędzi.
 - a) personel powinien w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy, jasne i dające się łatwo umyć. Personel zajmujący się ubojem zwierząt, obróbką i przenoszeniem mięsa jest zobowiązany do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy w ciągu jednego dnia roboczego oraz przy każdym rozpoczęciu pracy. Personel, który miał styczność z chorymi zwierzętami lub zakażonym mięsem musi niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona w gorącej wodzie, a następnie poddać je dezynfekcji. W pomieszczeniach roboczych i magazynowych zabronione jest palenie tytoniu;
 - b) z wyjątkiem pracujących dla zakładu zwierząt pociągowych, żaden pies, kot, ani inne zwierzęta, inne niż drób przeznaczony do uboju w danej rzeźni, określonej w art. 1 ust. 1, nie może przebywać w rzeźni. Zakaz ten nie dotyczy królików ani ptaków innych nieokreślonych w art. 1 ust. 1, i przeznaczonych do natychmiastowego uboju, pod warunkiem, że nie są one przetrzymywane, poddawane ubojowi, przetwarzane lub przechowywane w tym samym czasie i pomieszczeniach, co drób.

Należy systematycznie zwalczać gryzonie, owady i wszelkie inne robactwo;

- c) pomieszczenia wymienione w rozdziale I pkt 1 lit. a) - e) powinny być starannie czyszczone i dezynfekowane wtedy, gdy jest to konieczne i zawsze po zakończeniu dnia pracy;
- d) klatki służące do dostarczania drobiu powinny być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do czyszczenia i dezynfekcji oraz wyposażone w

nieprzepuszczalny spód. Każdorazowo po opuszczeniu klatki przez drób należy je czyścić i dezynfekować;

- e) sprzęt i narzędzia używane do uboju, obróbki mięsa i jego przechowywania powinny być utrzymane w dobrym stanie używalności i w czystości. Należy je starannie czyścić i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia roboczego oraz na zakończenie dnia pracy i przed ponownym ich użyciem, jeżeli zostały zanieczyszczone, w szczególności, drobnoustrojami chorobotwórczymi;
 - f) pojemniki przeznaczone na mięso szkodliwe dla zdrowia, nie nadające się do spożycia przez ludzi oraz na podroby powinny zostać opróżnione po ich użyciu, oczyszczone i zdezynfekowane za każdym razem po opróżnieniu.
3. Pomieszczenia, narzędzia, sprzęt roboczy oraz urządzenia wykorzystywane przy uboju mięsa i jego przechowywaniu mogą być używane jedynie do tych celów.
 4. Mięso drobiowe oraz pojemniki na mięso nie powinny mieć styczności z podłogą.
 5. Pióra powinny zostać usunięta zaraz po oskubaniu.
 6. Użycie detergentów, środków odkażających, pestycydów nie może wpływać na zdatność mięsa do spożycia.
 7. Zakazuje się osobom, które mogą zanieczyścić mięso wykonywania prac przy uboju i obróbce mięsa, w szczególności osobom, które:
 - a) chorują na dur brzuszny lub podejrzane są o chorowanie na dur brzuszny, paratyfus A i B, zakaźne zapalenie jelit (salmonelloza), dyzenterię, zakaźne zapalenie wątroby, szkarlatynę lub są nosicielami tych chorób;
 - b) chorujących lub podejrzanych o chorowanie na zakaźną gruźlicę;
 - c) chorujących lub podejrzanych o chorowanie na zakaźne choroby skóry;
 - d) wykonujących w tym samym czasie prace, które mogą spowodować przeniesienie bakterii na mięso;
 - e) noszących na rękach bandaże, chyba że są to szczelne opatrunki osłaniające niezainfekowaną ranę;
 8. Od każdej osoby pracującej przy przetwarzaniu mięsa drobiowego wymaga się świadectwa lekarskiego. Potwierdza ono, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy; świadectwo takie należy odnawiać, co roku i każdorazowo, gdy zażąda tego urzędowy lekarz weterynarii; należy je zachować do dyspozycji lekarza weterynarii.

ROZDZIAŁ III

BADANIE PRZEDUBOJOWE

9. Drób przeznaczony do uboju poddawany jest badaniu przedubojowemu w okresie 24 godzin po przywiezieniu do rzeźni. W przypadku, gdy od badania minęło więcej niż 24 godziny badanie to należy powtórzyć bezpośrednio przed dokonaniem uboju.
10. Badanie przedubojowe może ograniczyć się do poszukiwania uszkodzeń wywołanych transportem, pod warunkiem, że w okresie ostatnich 24 godzin drób został zbadany w gospodarstwie, z którego pochodzi i uznano go za zdrowy. Ponadto po przywiezieniu drobiu do rzeźni należy potwierdzić jego tożsamość.

Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia drobiu, nie zostało wykonane przez tego samego urzędowego lekarza weterynarii zwierzętom powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zawierające szczegóły określone w załączniku III.

11. Badania przedubojowe należy przeprowadzać w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
12. Badanie powinno stwierdzić:
 - a) czy drób jest zakażony chorobą, która może być przeniesiona na ludzi i zwierzęta, lub czy występują objawy choroby albo czy ogólny stan drobiu wskazuje, że taka choroba może wystąpić;
 - b) czy występują objawy choroby lub ogólne zaburzenia stanu zdrowia, co może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi.
13. Za nienadający się do spożycia przez ludzi uważa się drób dotknięty pomorem drobiu, rzekomym pomorem drobiu, wścieklizną, salmonellozą, cholera lub ornitozą.
14. Nie przeznaczają się do uboju w celu przeznaczenia do spożycia przez ludzi jako świeże mięso osobników, u których stwierdzono:
 - w wyniku obecności w rzeźni chorych osobników,
 - na podstawie informacji o ich zdrowiu z miejsca ich pochodzenia,że miały styczność z ptakami chorymi na pomór drobiu, rzekomy pomór drobiu, salmonellozę, cholera lub ornitozę, w taki sposób, że choroba mogła zostać na nie przeniesiona.
15. Drób, określony w pkt. 12, 13 i 14 powinien podlegać uboju oddzielnie oraz po dokonaniu uboju innego drobiu.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI SANITARNE DOTYCZĄCE UBOJU

16. Drób wprowadzony do pomieszczeń, w których dokonuje się uboju powinny zostać ubity niezwłocznie po ogłuszeniu.

17. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.
18. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.
19. Drób należy wypatroszyć bezzwłocznie. Tuszę należy otworzyć w taki sposób, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu należy usunąć wątrobę, śledzionę i przewód pokarmowy z tuszy w taki sposób, aby jej nie zanieczyścić i aż do chwili przeprowadzenia badania nie naruszyć naturalnych połączeń wnętrzości.
20. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości powinny one być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nie nadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub ich części połączone z tuszą, z wyjątkiem nerek, należy, o ile jest to możliwe i z zachowaniem warunków sanitarnych, natychmiast usunąć w całości.

21. Nadmuchiwanie mięsa drobiowego, jego czyszczenie za pomocą ścierek oraz wypełnianie tusz jest zabronione, z wyjątkiem przypadku, gdy tusze wypełniane są jadalnymi podrobami, które pochodzą z drobiu poddanego ubojowi w zakładzie.

Części drobiu i podroby należy zapakować zgodnie z pkt. 35.

22. Nacinanie tusz i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego dla potrzeb inspekcji.
23. Zatrzymane mięso uznane za nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z pkt. 28 lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z pkt. 29, pióra i odpady powinny, tak szybko jak jest to możliwe, zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w pojemnikach, określonych w pkt 1 lit. g), h) i i), i należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.
24. Po zakończeniu badania i usunięciu wnętrzości świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone z zachowaniem warunków sanitarnych.

ROZDZIAŁ V

BADANIE POUBOJOWE

25. Bezpośrednio po dokonaniu uboju wszystkie części zwierzęcia muszą zostać poddane badaniu.
26. Badanie poubojowe należy przeprowadzać w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
27. Badanie poubojowe obejmuje:
 - a) wzrokowe oględziny ubitego osobnika,

- b) w miarę potrzeb, badanie dotykowe i rozcięcie ubitego zwierzęcia,
- c) poszukiwanie anomalii w strukturze, kolorze, zapachu i, gdzie stosowne, smaku;
- d) w miarę potrzeb, badania laboratoryjne.

ROZDZIAŁ VI

DECYZJE URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANE PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

28. 1. Za nienadający się całkowicie do spożycia przez ludzi uznaje się drób, u którego badanie poubojowe wykazało:
- śmierć spowodowaną inną przyczyną niż ubój,
 - ogólne zanieczyszczenie,
 - poważne urazy i wylewy,
 - nienormalny zapach, kolor i smak,
 - gnicie,
 - nienormalną strukturę,
 - charłactwa,
 - obrzęk,
 - wodobrzusze,
 - żółtaczkę,
 - choroby zakaźne,
 - grzybica kropidlakowa,
 - toksoplazmozy,
 - rozległe występowanie pasożytów pod skórą lub w mięśniach,
 - złośliwe lub liczne nowotwory,
 - leukozę,
 - zatrucie.
2. Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części poddanego ubojowi zwierzęcia, u których występują miejscowe urazy niemające wpływu na stan

pozostałej części mięsa.

29. Do spożycia przez ludzi nie są przeznaczone następujące wnętrzności: tchawica, płuca, oddzielone od tuszy zgodnie z przepisami pkt. 20 oraz przełyk, podgardle, jelito i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ VII

ZNAKOWANIE

30. Znakowanie przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który jest w posiadaniu i przechowuje:

- a) przyrządy przeznaczone do znakowania mięsa, które może przekazać asystentom tylko w chwili znakowania, na czas potrzebny do wykonania tej czynności;
- b) etykiety i opakowania po umieszczeniu na nich pieczęci lub znaku, określonych w pkt. 31 oraz pieczęcie, określone w pkt. 31. Etykiety, opakowania i pieczęcie przekazywane są asystentom w chwili, w której mają zostać użyte, w ilości odpowiedniej do potrzeb.

31. Znakowanie obejmuje:

- a) dla nie zapakowanych tuszy, przymocowywanie do każdej z nich pieczęci.

Pieczęć powinna być taka, aby nie można jej było użyć powtórnie; powinna być wykonana z odpornego materiału, który spełnia wszystkie warunki sanitarne oraz mieć wymiary umożliwiające umieszczenie na niej w sposób czytelny następujących informacji:

- w górnej części, wielkimi literami, dwie pierwsze litery kraju wywozu,
- pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni.
- w części dolnej, jeden ze skrótów: CEE, EEG lub EWG.

Litery i cyfry powinny mieć 0,2 cm wysokości;

- b) dla zapakowanych tuszy i części tuszy - umieszczenie znaku na opakowaniu, zamkniętym w taki sposób, aby po otwarciu nie można go było powtórnie użyć.

Opakowanie powinno być wykonane z dostatecznie wytrzymałego materiału, spełniającego wszystkie warunki sanitarne; znak podaje takie same informacje jak wymagane dla pieczęci, w obydwu przypadkach zamieszczane litery powinny mieć ten sam wymiar.

- c) dla podrobów niezawierających się w tuszy, umieszczenie znaku na zamkniętym opakowaniu, tak jak w lit. b) lub umieszczenie na etykietce dobrze widocznego znaku, który powinien być skutecznie przytwierdzony do opakowania. Etykietę należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania została

zniszczona.

Znak powinien być okrągłym znakiem wykonanym tuszem o szerokości 6,5 cm i wysokości 4,5 cm. Na pieczęci należy umieścić, w sposób czytelny, następujące informacje:

- w górnej części, wielkimi literami, nazwę kraju wywozu,
- pośrodku weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni.
- w części dolnej jeden ze skrótów: CEE, EEG lub EWG.

Wysokość liter powinna wynosić 0,8 cm a cyfr 1,1 cm.

ROZDZIAŁ VIII

ŚWIADECTWO ZDROWIA

32. Oryginał świadectwa zdrowia powinien towarzyszyć świeżemu mięsu drobiowemu podczas transportu do kraju przeznaczenia. Świadectwo zdrowia powinno być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii w chwili załadunku. Wygląd i treść świadectwa zdrowia powinna się zgadzać z wzorem przedstawionym w załączniku IV. Świadectwo to należy sporządzić, co najmniej w języku kraju przeznaczenia oraz podaniem informacji określonych we wzorze przedstawionym w załączniku IV.

ROZDZIAŁ IX

PRZECHOWYWANIE

33. Świeże mięso drobiowe należy, po schłodzeniu określonym w pkt. 24, utrzymywać w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku + 4°C

ROZDZIAŁ X

PAKOWANIE

34. a) Opakowania (na przykład skrzynie, kartony) powinny spełniać wszystkie warunki sanitarne, w szczególności:
- nie mogą wpływać na cechy organoleptyczne mięsa,
 - nie mogą przenosić substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
 - być dostatecznie wytrzymałe, aby zapewniać skuteczną ochronę mięsa podczas transportu i przenoszenia.
- b) Opakowania nie mogą zostać powtórnie użyte do pakowania mięsa, chyba że są wykonane z materiałów nierdzewnych, łatwych do czyszczenia i zostały wcześniej oczyszczone i poddane dezynfekcji.

35. Jeżeli świeże mięso drobiowe zapakowane jest w opakowania (na przykład w plastikowe arkusze), które bezpośrednio stykają się z mięsem, pakowanie powinno być wykonywane w sposób zgodny z warunkami sanitarnymi.

Opakowania takie powinny być przezroczyste, bezbarwne oraz dodatkowo spełniać warunki określone w pkt. 34 lit. a); opakowań tych nie można powtórnie użyć do pakowania mięsa.

Części mięsa drobiowego lub podroby oddzielone od tuszy powinny być zawsze zapakowane w ściśle przylegającą, ochronną warstwę spełniającą powyższe kryteria.

ROZDZIAŁ XI

TRANSPORT

36. Świeże mięso przewożone jest pojazdami lub w pojemnikach zaprojektowanych i wyposażonych w taki sposób, aby podczas całego transportu utrzymywana była temperatura określona w rozdziale IX.
37. Środki transportu świeżego mięsa drobiowego nie mogą być używane do przewozu żywych zwierząt lub jakichkolwiek innych produktów, które mogą spowodować zepsucie lub zakażenie mięsa, chyba że po rozładowaniu tych produktów zostaną dokładnie oczyszczone, poddane dezynfekcji i, w miarę potrzeby odświeżeniu.
38. Świeże mięso drobiowe może być przewożone jednocześnie z substancjami, które mogą na nie oddziaływać lub nadawać mu zapach wyłącznie w przypadku zastosowania odpowiednich środków ostrożności.
39. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone pojazdami lub innym środkami transportu, które nie są czyste i nie zostały poddane dezynfekcji.
40. Przed dokonaniem wysyłki urzędowy lekarz weterynarii zapewnia, że pojazdy lub pojemniki oraz warunki załadunku odpowiadają warunkom sanitarnym, określonym w niniejszym rozdziale.

ZAŁĄCZNIK II

WYMAGANIA DOTYCZĄCE ASYSTENTÓW

1. Wyłącznie następujące osoby mogą być zaakceptowane jako asystenci:
 - a) przedstawiają zaświadczenie właściwemu organowi, że legitymują się nieposzlakowaną opinią;
 - b) posiadają odpowiednie wykształcenie;
 - c) są fizycznie zdolne do wykonywania takich czynności;
 - d) wykażą się odpowiednią wiedzą techniczną w przeprowadzonym teście umiejętności.
2. Bez uszczerbku dla przepisów załącznika I rozdział II pkt. 7 i 8, asystentami nie mogą być osoby, które:
 - a) wykonują prace mogące stwarzać zagrożenie zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
 - b) wykonują zawód rzeźnika, prowadzą rzeźnię drobiu lub pracują w niej w innym charakterze, zajmują się handlem drobiem lub paszą przeznaczoną dla drobiu, udzielają konsultacji w zakresie odżywiania drobiu, zajmują się zawodowo hodowlą ptaków lub są zatrudnione w gospodarstwach rolnych.
3. Sprawdzian umiejętności, określony w pkt. 1 lit. d), przeprowadza właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub inny wyznaczony przez niego organ. Do sprawdzianu mogą być dopuszczeni jedynie kandydaci, którzy odbyli trzymiesięczną praktykę u urzędowego lekarza weterynarii.
4. Sprawdzian, określony w pkt. 3 składa się z części teoretycznej i części praktycznej. Obejmuje on następujące zagadnienia:
 - a) część teoretyczna:
 - podstawowa wiedza z anatomii i fizjologii drobiu;
 - podstawowa wiedza z patologii drobiu;
 - podstawowa wiedza z patologii anatomicznej drobiu;
 - podstawowa wiedza o higienie a w szczególności higienie przemysłowej;
 - metody i procedury uboju drobiu, obróbki, pakowania i transportu;
 - znajomość przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wykonywanej pracy.

b) część praktyczna:

- badanie i ocena drobiu przeznaczonego do uboju;
- badanie i ocena drobiu po dokonaniu uboju;
- określenie gatunku zwierzęcia na podstawie badania typowych części zwierzęcia;
- określenie ilości części ubitego drobiu w których zaszły zmiany wraz z komentarzem;
- doświadczenie przy przeprowadzaniu badania poubojowego

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

drobiu przewożonego z gospodarstwa do rzeźni.

Właściwy urząd..... nr ¹

I. Identyfikacja zwierząt:

Gatunek zwierząt

Ilość zwierząt

Znak identyfikacyjny

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa, z którego pochodzą.....

.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta te przewożone są do następującej rzeźni:

.....

następującymi środkami transportu.....

IV. Zaświadczenie

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza, że opisane wyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przedubojowemu w wyżej wymienionym gospodarstwie w dniu o godzinie i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w, dnia

Podpis urzędowego lekarza weterynarii

(.....)

¹ Fakultatywnie

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

**dla świeżego mięsa drobiowego¹, którego miejscem przeznaczenia jest Państwo
Członkowskie EWG**

Kraj wywozu..... nr²

Ministerstwo

Właściwy urząd.....

Numer²

I. Identyfikacja mięsa:

Mięso z
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części.....

Rodzaj opakowania

Liczba jednostek opakowania

Masa netto

II. Pochodzenie mięsa

Adres lub adresy i weterynaryjny numer identyfikacyjny
rzeźni.....

.....

.....

¹ Świeże mięso drobiowe: świeże mięso pochodzące od następujących gatunków: kur, indyków, perliczek, kaczek, gęsi hodowanych w gospodarstwie domowym nie zostały poddane jakimkolwiek zabiegom mającym na celu zachowanie ich w niezmienionym stanie; jednakże mięso poddane działaniu niskich temperatur uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

III. Przeznaczenie mięsa:

Mięso wysyłane

Z

.....
(miejsce wysyłki)

do

(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³

Nazwa i adres wysyłającego.....

.....
Nazwa i adres odbiorcy.....

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia:

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza:

- a) - że opisane wyżej mięso drobiowe⁴,
- że opakowania opisanego wyżej mięsa⁴,

jest (są) opatrzone znakiem potwierdzającym, że mięso pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach;

- b) że w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej w zgodzie z dyrektywą Rady z dnia 15 lutego 1971 r. dotyczącej problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
- c) że pojazdy lub inne środki transportu oraz warunki załadunku tej wysyłki są zgodne z określonymi w niniejszej dyrektywie wymogami zdrowotnymi.

Sporządzono w....., dnia

Podpis urzędowego lekarza weterynarii
(.....)

³ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁴ Niepotrzebne skreślić.

DYREKTYWA RADY

z dnia 10 lipca 1975 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(75/431/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100;

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

wprowadzenie wspólnej organizacji rynku w sektorze mięsa drobiowego nie przyniesie oczekiwanych efektów, dopóki przeszkodą w handlu będą różnice istniejące między wymogami zdrowotnymi dotyczącymi mięsa drobiowego w Państwach Członkowskich; dyrektywa Rady 71/118/EWG³ z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmieniona dyrektywą 74/387/EWG⁴, nie doprowadziła do usunięcia wszystkich różnic, gdyż nie zawierała żadnych przepisów dotyczących pomieszczeń do rozbioru; normy higieny i nadzoru stosowane w tych pomieszczeniach powinny być ujednolicone;

podobnie, jak ma to miejsce w przypadku rzeźni, Państwa Członkowskie powinny zachować prawo do zatwierdzania pomieszczeń do rozbioru i zapewniania zgodności z warunkami, od których taka zgoda jest uzależniona;

w świetle obecnej sytuacji dotyczącej metod produkcji niektórych gatunków mięsa drobiowego, a także w celu łatwiejszego dostosowywania niektórych przepisów do wymogów dyrektywy, niezbędne jest upoważnienie Państw Członkowskich do wydłużania okresów dostosowawczych oraz utrzymania owych metod, w szczególności w odniesieniu do patroszenia; ponadto, ponieważ do wprowadzenia w życie niektórych przepisów konieczne są znaczne dostosowania w zakresie struktur i administracji, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia odstępstw;

wdrażanie zasad dyrektywy 71/118/EWG ujawniło potrzebę zmiany niektórych przepisów

¹ Dz.U. nr C 127 z 18.10.1974, str. 29.

² Dz.U. nr C 116 z 30.10.1974, str. 31.

³ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 202 z 24.07.1974, str. 1.

niniejszej dyrektywy w świetle nabytych doświadczeń;

w celu umożliwienia dodatkowych badań procesów chłodzenia mięsa drobiowego, data wprowadzenia zakazu procesu chłodzenia metodą wirówkową powinna zostać przesunięta;

przydatne byłoby ustalenie szybkiej i skutecznej procedury, dzięki której można dokonać pewnych zmian technicznych w odniesieniu do niektórych ustaleń oraz określić normy wdrażania;

powinny zostać wprowadzone mechanizmy kontrolne Wspólnoty celem zapewnienia jednolitego stosowania norm określonych niniejszą dyrektywą we wszystkich Państwach Członkowskich; procedura takich kontroli powinna być przewidziana w ramach procedury wspólnotowej Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa Rady 71/118/EWG ulega zmianie zgodnie z następującymi artykułami.

Artykuł 2

Artykuł 2 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „tusza” oznacza tuszę ubitego drobiu po okrwawieniu, oskubaniu z piór i wypatroszeniu; jednakże usunięcie nerek i części łap na poziomie stępu oraz głowy nie jest obowiązkowe;
- b) „części tuszy” oznacza części tuszy, zgodnie z definicją w lit. a);
- c) „podroby” oznaczają świeże mięso, inne niż mięso tuszy, określone w lit. a), nawet, jeżeli jest naturalnie połączone z tuszą, a także łeb i łapy w przypadku, gdy występują oddzielnie od korpusu;
- d) „wnętrzości” oznaczają podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, włączając tchawicę i przełyk, w miarę potrzeby, podgardle;
- e) „badanie przedubojowe” oznacza badanie żywego drobiu przeznaczonego do uboju, zgodnie z wymogami załącznika I rozdział VI;
- f) „badanie poubojowe” oznacza badanie drobiu ubitego w rzeźni, bezpośrednio po uboju, zgodnie z wymaganiami załącznika I rozdział VI;
- g) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego;

- h) „asystent” oznacza przeszkoloną osobę oficjalnie wyznaczoną przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
- i) „kraj wywozu” oznacza Państwo Członkowskie, z którego świeże mięso drobiowe wysyłane jest do innego Państwa Członkowskiego;
- j) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego wysyłane jest świeże mięso drobiowe z innego Państwa Członkowskiego;
- k) „przesyłka” oznacza ilość mięsa objęta tym samym świadectwem;
- l) „zakład” oznacza rzeźnię lub zakład rozbioru zatwierdzony zgodnie z art. 5.”

Artykuł 3

Artykuł 3 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby do handlu dopuszczone było tylko świeże mięso drobiowe, które, bez uszczerbku dla art. 11, 15, 15a i 16, spełnia następujące warunki:

A. W przypadku tuszek i odpadów:

- a) pochodzi z rzeźni zatwierdzonej i nadzorowanej zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) pochodzi ze zwierzęcia rzeźnego, które poddany badaniu przedubojowemu, przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z przepisami art. 4 i uznane, po przeprowadzeniu tego badania, za nadające się do uboju do celów handlu świeżym mięsem drobiowym;
- c) poddano je przetwarzaniu z zachowaniem należytych warunków sanitarnych, zgodnie z przepisami załącznika I rozdział V;
- d) zostało poddane badaniu poubojowemu przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z art. 4, i uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami załącznika I rozdział VII;
- e) opatrzone zostało znakiem potwierdzającym zgodność z przepisami załącznika I rozdział X; i gdzie stosowne, można podjąć decyzję o zmianie lub uzupełnieniu przepisów niniejszego rozdziału zgodnie z procedurą art. 12a, uwzględniając, w szczególności, różne formy prezentacji stosowane w handlu, przy założeniu, że są zgodne z zasadami higieny; w szczególności, niezależnie od przepisów rozdziału X, zgodne z warunkami, w jakich wprowadzane do obrotu są duże opakowania tusz, części tusz lub odpadów, które nie zostały oznakowane, i zgodnie z art. 44.3 lit. a) rozdział X, mogą być zatwierdzone, zostaną określone zgodnie z tą procedurą po raz pierwszy

przed dniem 1 lipca 1976 r.;

- f) zgodnie z przepisami załącznika I rozdział XII, przechowywane jest po badaniu poubojowym, w należytych warunkach sanitarnych w zakładach lub chłodniach, określonych w art. 5b;
- g) zostało stosownie zapakowane zgodnie z rozdziałem XIII załącznika I; jeśli stosowano opakowanie ochronne, musi ono spełniać wymagania tego samego rozdziału; tam gdzie stosowne, możliwe jest podjęcie decyzji o zmianie lub uzupełnieniu przepisów niniejszego rozdziału zgodnie z procedurą określoną w art. 12a, uwzględniając w szczególności różne formy prezentacji stosowane w handlu, przy założeniu, że są zgodne z zasadami higieny; jednak przepisy przyjęte w ramach tej procedury, odnoszące się do stopnia przezroczystości i zabarwienia opakowań ochronnych nie powinny doprowadzać do sytuacji, w której znaki lub pisemna informacja, wymagana lub dopuszczana przez reguły wspólnotowe, nie występują na opakowaniach;
- h) były przewożone zgodnie z rozdziałem XIV załącznika I.

B. W przypadku części tusz lub mięsa bez kości, elementy te:

- a) zostały pokrojone w zakładzie rozbioru zatwierdzonym i nadzorowanym, zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) zostały pokrojone i uzyskane zgodnie z w wymaganiami rozdziału VIII załącznika I i pochodzą ze:
 - świeżego mięsa zwierząt ubitych w Państwach Członkowskich i spełniających wymagania niniejszej dyrektywy,
 - świeżego mięsa przywożonego z Państwa Członkowskiego i spełniającego wymogi niniejszej dyrektywy,
 - świeżego mięsa przywiezionego z państw trzecich zgodnie z warunkami przewidzianymi w przepisach wspólnotowych dla przywozu świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich;
- c) były przechowywane w warunkach zgodnych z załącznikiem I rozdział XII;
- d) były przedmiotem kontroli urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- e) spełnia wymagania A lit. c), e), g) i h).

2. Jeśli zakład rozbioru używa świeżego mięsa innego niż mięso drobiowe, musi stosować się do odpowiednich norm wspólnotowych.

3. Z handlu wyłączone jest:

- a) świeże mięso drobiowe poddane działaniu wody utlenionej lub innych substancji odbarwiających bądź naturalnych lub sztucznych barwników;
- b) świeże mięso drobiowe poddane działaniu antybiotyków lub substancji konserwujących bądź zmiękczejących.

4. Jednakże, jeżeli zezwoli na to kraj przeznaczenia warunki, określone w ust. 1 A i B nie obowiązują w przypadku mięsa nie przeznaczonego do spożycia przez ludzi; w tym wypadku kraj przeznaczenia podejmie wszelkie działania, w celu uniknięcia użycia mięsa do celów innych niż te, do których jest przeznaczone.

5. Warunków przewidzianych w ust. 1 A nie stosuje się do świeżego mięsa drobiowego, które w odosobnionych przypadkach dostarczane jest przez producenta drobiu bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na jego własny użytek, bez przeznaczenia do sprzedaży obnośnej, wysyłkowej lub na targu.

Jednakże do dnia 15 sierpnia 1981 r., bez względu na poprzednie akapity, Państwa Członkowskie mogą zatwierdzać dostawy świeżego mięsa drobiowego w małych ilościach przez rolników hodujących drób na małą skalę,

- bezpośrednio do końcowego konsumenta na targu położonym najbliżej hodowli,
- lub do sprzedawców detalicznych sprzedających omawiane produkty bezpośrednio końcowym konsumentom, przy założeniu, że sprzedawcy ci prowadzą działalność w tej samej miejscowości, co producent lub w sąsiedztwie.

Wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub, jeżeli chodzi o sprzedawcę detalicznego, sprzedaży na targu. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne kroki w celu zapewnienia kontroli zdrowotnych takich transakcji.

6. Wymagania dotyczące magazynowania, ustanowione w ust. 1 A lit. f) i B lit. c), nie mają zastosowania w przypadku magazynowania w zakładach lub w pomieszczeniach przylegających do zakładu, w których tuszki i półciętowane, pozbawione kości mięso drobiowe dostarczane jest bezpośrednio do końcowego konsumenta.

Wymagania dotyczące magazynowania ustanowione w ust. 1 A lit. g) nie mają zastosowania w przypadku tusz nie pakowanych pojedynczo, przywożonych do zakładu lub do pomieszczeń przylegających do zakładu, o których mowa powyżej, w celu pakowania i dostawy bezpośrednio do końcowego konsumenta.

7. Wymagania ustanowione w ust. 1 B nie mają zastosowania w przypadku świeżego mięsa drobiowego, zapakowanego lub nie, jeżeli ćwiartowanie lub filetowanie przeprowadza się w pomieszczeniach, w których mięso jest sprzedawane czy używane lub w przylegających pomieszczeniach, w celu dostarczenia ich bezpośrednio do końcowego konsumenta, z wyłączeniem sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub sprzedaży na targu.”

Artykuł 2 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 4

1. Podczas przeprowadzania badania przedubojowego i poubojowego, kontroli zdrowotnych poćwiartowanego mięsa określonych w załączniku I rozdział IX, oraz nadzorowania warunków sanitarnych, które spełniać powinien dany zakład, urzędowemu lekarzowi weterynarii może pomagać jego asystent, pod warunkiem, że pracuje pod jego nadzorem. Zgodnie z rozdziałem III i V załącznik I, urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą pomagać asystenci, działający na jego odpowiedzialność i pod jego nadzorem.

2. Asystentami mogą być jedynie osoby, które spełniają warunki określone w załączniku II. Rada, działając na wniosek Komisji, ustanawia bardziej szczegółowe przepisy dotyczące poziomu szkolenia wymaganego w stosunku do asystentów, zgodnie z załącznikiem II art. 1 lit. b) i d) oraz art. 4.

3. Asystenci mogą pomagać urzędowemu lekarzowi weterynarii tylko w następujących działaniach:

- nadzorowanie stosowania zasad sanitarnych, określonych w załączniku I rozdziały III i V,
- sprawdzanie czy w czasie badania przedubojowego nie znaleziono żadnych objawów, określonych w załączniku I rozdział IV nr 16,
- upewnianie się, że w trakcie poubojowego badania zdrowotnego nie zachodzą okoliczności wymienione w załączniku I rozdział VII nr 32,
- kontrole zdrowotne poćwiartowanego mięsa określone w załączniku I rozdział IX,
- nadzór nad pojazdami transportowymi lub kontenerami oraz warunkami załadunku określonymi w rozdziale XIV nr 53.”

Artykuł 5

Artykuł 5 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Wszystkie zatwierdzone rzeźnie i zakłady rozbioru rejestruje się na oddzielnych wykazach, na których każda rzeźnia i zakład rozbioru posiada weterynaryjny numer identyfikacyjny. Każde Państwo Członkowskie przekaże wykazy zakładów przez siebie zatwierdzonych innym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Komisja zapewnia publikację wykazu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Zakład może być zatwierdzony przez Państwo Członkowskie jedynie pod warunkiem realizacji w każdym pojedynczym przypadku przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności następujących:

- a) dotyczących rzeźni: rozdział I i III załącznika I;
- b) dotyczących zakładów rozbioru: rozdział II i III załącznika I.

Państwo Członkowskie cofa zatwierdzenie, jeżeli warunki, określone w trzecim akapicie, nie są już spełniane. Państwo Członkowskie rozważy wnioski wyciągnięte z inspekcji przeprowadzonej zgodnie z art. 5a. O wycofaniu zatwierdzenia zostaną poinformowane inne Państwa Członkowskie oraz Komisja.

2. Urzędowy lekarz weterynarii jest odpowiedzialny za kontrolę zakładów. Jedynie przy wykonywaniu technicznych czynności może skorzystać z pomocy specjalnie wyszkolonych asystentów.

Szczegółowe zasady, regulujące takie wspomaganie zostaną ustalone zgodnie z procedurą, przewidzianą w art. 12a.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że w rzeźni innego Państwa Członkowskiego warunki zatwierdzenia nie są lub przestały być przestrzegane, powiadamia o tym Komisję oraz właściwy organ centralny tego państwa.

Komisja niezwłocznie uruchomi procedurę określoną w art. 5a. W przypadku potwierdzenia tego przez ekspertyzę, Państwa Członkowskie będą mogły, zgodnie z procedurą art. 12, zakazać sprowadzania produktów z tego zakładu na ich terytorium.

Stosownie do procedury przewidzianej w art. 12 upoważnienie to może zostać cofnięte, jeżeli ustalenia kolejnej ekspertyzy, przeprowadzonej zgodnie z warunkami określonymi w art. 5a, usprawiedliwią takie cofnięcie.”

Artykuł 6

Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Biegli lekarze weterynarii z Państw Członkowskich oraz Komisja przeprowadzają regularne kontrole na miejscu, by zapewnić, że zatwierdzone zakłady rzeczywiście stosują przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności załącznik I rozdziały I, II i III. Składają oni Komisji sprawozdania z takich kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Komisja, działając na wniosek Państw Członkowskich, mianuje biegłych lekarzy weterynarii z Państw Członkowskich, którzy są odpowiedzialni za kontrole; muszą oni być obywatelami państwa innego niż to, w którym przeprowadzana jest kontrola i, w przypadku przewidzianym w art. 5 ust. 3 i 4, innego niż państwa zaangażowane w spór.

Kontrole są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokryje poniesione koszty.

Przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, w szczególności częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, wskazanych w akapicie pierwszym, zasad mianowania urzędowych lekarzy weterynarii oraz procedury, do której muszą się stosować przy sporządzaniu sprawozdań, są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 12a.”

„Artykuł 5b

Chłodnie mieszczące się poza terenem rzeźni lub zakładu ćwiartującego pozostają, w odniesieniu do przechowywania świeżego mięsa drobiowego, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.

Właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się chłodnia składowa, odpowiedzialny jest za zatwierdzenie chłodni, w której przechowuje się świeże mięso drobiowe oraz za cofnięcie zatwierdzenia.”

Artykuł 7

Artykuł 6 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 3 oraz do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie przepisów Państw Członkowskich dotyczących:

- a) warunków dotyczących zatwierdzania chłodni składowych, określonych w art. 5 lit. b) oraz możliwości cofnięcia takiego zatwierdzenia;
- b) przetwarzania mięsa drobiowego z użyciem substancji, które mogą spowodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego stanie się niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi, oraz wchłaniania przez drób takich substancji jak: antybiotyki, estrogeny, tyreostatyki, substancje zmiękczające, pestycydy, herbicydy lub substancje zawierające arsenik lub antymon.
- c) dodawania do świeżego mięsa drobiowego obcych substancji oraz poddawaniu ich działaniu promieniowania jonowego lub ultrafioletowego.

Artykuł 8

W artykule 8 słowa: „rozdział VIII” otrzymują brzmienie „rozdział XI”.

Artykuł 9

W artykule 9 słowa: „art. 5 ust. 3 akapit drugi zdanie drugie”, otrzymują brzmienie „art. 5 ust. 4”.

Artykuł 10

Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

1. W przypadku, gdy procedury ustanowione w niniejszym artykule mają być zastosowane, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu ustanowionemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r., zwanego dalej „Komitetem”.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są wazone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków, jakie mają zostać przyjęte. Komisja dostarczy swoją opinię na temat tych działań, w czasie określonym przez Przewodniczącego, przy uwzględnieniu pilności badanej kwestii. Opinie będą podejmowane większością 41 głosów.

4. Jeżeli środki są zgodne ze stanowiskiem Komitetu, Komisja niezwłocznie przyjmuje je i wprowadza w życie. Jeżeli środki są niezgodne ze stanowiskiem Komitetu lub, gdy Komitet nie przedstawi swojego stanowiska na dany temat, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie środki, które mają być przyjęte. Rada uchwała te środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia tej propozycji Radzie, nie przyjmie ona tych środków, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je niezwłocznie, z wyjątkiem wypadków, gdy Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.”

Artykuł 11

Artykuł 14 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zabraniają stosowanego obecnie procesu chłodzenia wirówkowego. Zakaz ten obowiązuje jedynie 18 miesięcy po przedłożeniu sprawozdania, określonego w ust. 2, i nie później niż od dnia 1 stycznia 1978 r.

2. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego Komisja przedłoży Radzie, przed dniem 1 lipca 1976 r., sprawozdanie dotyczące procesów chłodzenia, których nie obejmuje zakaz z ust. 1.”

Artykuł 12

Artykuł 15 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich Państwa Członkowskie stosują do takiego przywozu przepisy, które są przynajmniej równoważne z przepisami, wynikającymi z niniejszej dyrektywy.

Przywożone świeże mięso drobiowe może być przeznaczone na handel w granicach przywożącego Państwa Członkowskiego. Nie może ono w żadnym wypadku nosić znakowania, określonego w załączniku I rozdział X, zaś jeżeli jest poćwiartowane i pozbawione kości, musi być traktowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b).

Jeżeli chodzi o handel wewnątrzspółnotowy, podlega on przepisom krajowym Państw Członkowskich”

Artykuł 13

Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, Rada ustali, przed dniem 31 grudnia 1976 r., przepisy dotyczące świeżego mięsa, które zostało posiekane, zmielone lub w podobny sposób pokrojone. Komisja przedłoży Radzie wniosek przed dniem 31 lipca 1976 r. Do momentu wejścia w życie przepisów przyjętych w ten sposób przez Radę mięso, określone w niniejszym artykule będzie nadal podlegało ustawodawstwu krajowemu.

Artykuł 15b

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, ustali przed dniem 1 stycznia 1978 r. temperaturę, jaka ma obowiązywać podczas rozbioru, filetowania i pakowania. Jednocześnie ostatnia z wymienionych czynności ma odpowiadać załącznikowi I rozdział XIII nr 47 i 48, bez uszczerbku dla przepisu załącznika I rozdział VIII nr 37 akapit drugi i trzeci.”

Artykuł 14

W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

- a) wyrazy „i art. 16a” dodaje się po zdaniu „bez uszczerbku dla przepisów art. 14”;
- b) w punkcie b) wyrazy „w nieprzekraczalnym terminie pięciu lat od ogłoszenia niniejszej dyrektywy” otrzymują brzmienie „1 stycznia 1977 r.”.

Artykuł 15

Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Jednakże, jeżeli chodzi o świeże mięso drobiowe uzyskane i wprowadzane do obrotu na ich terytorium, bez względu na przepisy art. 16 lit. b),

- a) Państwa Członkowskie mogą, przed końcem okresu, określonego w art. 16 lit. b), przydzielić rzeźniom lub zakładom rozbioru na ich terytorium, które wykonywały w tę czynność przed dniem 15 lutego 1975 r., i które wyraźnie o to wnoszą:

- dodatkowy okres, najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1977 r., na zastosowanie się do przepisów załącznika I rozdziały I i II,
- dodatkowy okres, najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1979 r., na zastosowanie się do przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących nadzoru nad zakładami i nad zarządzonymi badaniami przed i poubojowymi,
- dodatkowy okres, najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1981 r., na zastosowanie się do przepisów dotyczących uboju i patroszenia, zawartych w załączniku I rozdział V,

Państwa Członkowskie niezwłocznie prześlą Komisji wykaz rzeźni i zakładów rozbioru, którym przyznano zwolnienia, wraz ze wszystkimi poprawkami do rozporządzeń regulujących.

- b) Roczne badanie medyczne określone w załączniku I rozdział III nr 12, są obowiązkowe dopiero od dnia ustalonego przez Radę, działającą jednomyślnie na wniosek Komisji, przed dniem 15 lutego 1980 r.;

w odniesieniu do nadzorowania pomieszczeń do rozbioru i magazynowania, interwencja urzędowego lekarza weterynarii, przewidzianego w niniejszej dyrektywie, jest obowiązkowa, począwszy jedynie od dnia ustalonego przez Radę, stanowiącą jednomyślnie na wniosek Komisji.

Wszędzie tam, gdzie mają odniesienie w niniejszym akapicie klauzule dotyczące uchylenia, znakowanie określone w załączniku I rozdział X, są zakazane.”

Artykuł 16

Załącznik I otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

WYMOGI HIGIENICZNE DLA RZEŹNI

1. Rzeźnia musi posiadać, co najmniej:
 - a) pomieszczenie lub miejsce pod dachem dostatecznie duże i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, w którym przeprowadza się badanie przedubojowe drobiu;
 - b) specjalne pomieszczenie łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, przeznaczone wyłącznie dla drobiu chorego lub podejrzanego o występowanie u niego choroby;
 - c) pomieszczenie rzeźnicze wystarczająco duże do ogłuszania zwierząt podczas uboju i wykrwawiania oraz oskubania i sparzania, tak by można było je przeprowadzać w oddzielnych pomieszczeniach. Każde przejście między rzeźnią a pomieszczeniem lub przestrzenią, określone w lit. a), z wyjątkiem wąskiego

przejścia przeznaczonego wyłącznie drobiu poddanego ubojowi, musi być wyposażone w automatycznie zamykane drzwi;

- d) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania, wystarczająco duże, aby czynności te wykonać w miejscu odpowiednio oddalonym od innych stanowisk pracy lub oddzielonym od nich przegrodą, by zapobiec zakażeniu. Każde przejście między pomieszczeniami do patroszenia, przygotowywania i uboju, z wyjątkiem wąskiego przejścia przeznaczonego wyłącznie dla drobiu poddanego ubojowi, musi być wyposażone w automatycznie zamykane drzwi;
- e) pomieszczenie, z którego dokonywana jest wysyłka, o ile jest ono potrzebne;
- f) dostatecznie duże pomieszczenie lub pomieszczenia chłodnicze lub zamrażarki;
- g) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
- h) specjalne zamykane pomieszczenia przeznaczone odpowiednio do przechowywania mięsa zatrzymanego oraz mięsa niezdrowego uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi oraz odpadów, gdy mięso takie i odpady nie są codziennie usuwane z rzeźni;
- i) specjalne pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do technicznej obróbki lub niszczenia mięsa uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z nr 32 i mięsa, które zgodnie z nr 33 nie jest przeznaczone do spożycia przez ludzi, odpadów i wtórnych produktów uboju, przeznaczonych do użytku przemysłowego, jeżeli taka obróbka lub niszczenie odbywa się w zakładzie;
- j) szatnie, umywalki, natryski i toalety spłukiwane strumieniem wody, toalety nie mogą bezpośrednio wychodzić na pomieszczenia pracownicze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, materiały do mycia i odkażania dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet. Od dnia 15 lutego 1980 r. muszą być wyposażone w krany nie obsługiwane ręcznie;
- k) specjalnie przygotowane miejsca na obornik, o ile nie jest on natychmiast usuwany z zachowaniem zasad sanitarnych;
- l) miejsce i odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji klatek i pojazdów;
- m) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do świadczenia usług weterynaryjnych;
- n) w pomieszczeniach pracowniczych odpowiednie urządzenia do mycia i odkażania rąk i narzędzi; urządzenia te powinny znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; do urządzeń tych powinna być doprowadzona ciepła i zimna woda bieżąca, powinny znajdować się tam środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; do czyszczenia narzędzi nie należy używać wody, której temperatura jest niższa od + 82° C;

- o) urządzenia pozwalające na skuteczne przeprowadzenie, w każdej chwili, badania weterynaryjnego przewidzianego niniejszą dyrektywą;
- p) odpowiedni mur otaczający lub inne sposoby ogrodzenia;
- q) bez uszczerbku dla przepisów lit. a), b), c) i d), odpowiednie rozdzielenie sektora brudnego od sektora czystego;
- r) w pomieszczeniach wymienionych w lit. a)–j):
 - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w taki sposób, aby umożliwiać łatwy odpływ wody,
 - gładkie ściany z jasnym, kolorowym, zmywalnym pokryciem lub pomalowane do wysokości, co najmniej 2 metrów, w których kąty i rogi są zaokrąglone;
- s) odpowiedni system wentylacyjny i, w miarę potrzeby, system odparowywania wody;
- t) w pomieszczeniach dla żywego lub ubitego drobiu naturalne lub sztuczne oświetlenie, które nie powoduje zmiany kolorów;
- u) instalacja doprowadzająca pod ciśnieniem dostateczną ilość tylko wody pitnej; jednakże dopuszcza się dopływ wody nie przeznaczonej do picia w wyjątkowych przypadkach do produkcji pary, w celach przeciwpożarowych, jako element sprzętu chłodniczego oraz do hydraulicznego usuwania piór, pod warunkiem, że podjęte zostaną odpowiednie kroki uniemożliwiające skażenie oraz że użyte w tej instalacji rury uniemożliwiają użycia tej wody w innych celach.

Rury z wodą nie przeznaczoną do picia muszą być wyraźnie oddzielone od rur z wodą pitną i nie mogą przechodzić przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso.

Jednakże, do dnia 15 lutego 1980 r., możliwa będzie zgoda, w wyjątkowych przypadkach, na przeprowadzenie rur z wodą nie przeznaczoną do picia przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso, w rzeźniach działających przed dniem 15 lutego 1975 r., pod warunkiem, że na odcinkach rur znajdujących się w rzeczonych pomieszczeniach nie ma kranów i ujęć.

- v) odpowiednie doprowadzenie gorącej wody pitnej;
- w) instalacja odprowadzająca ścieki, zgodna z wymogami sanitarnymi;
- x) odpowiednie urządzenia chroniące przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie, itp.;
- y) narzędzia i sprzęt roboczy oraz sprzęt, który styka się ze drobiem podczas przechowywania, wykonany z nierdzewnego materiału, łatwy do czyszczenia i

dezynfekcji; w szczególności zakazuje się stosowania drewna.

- z) specjalne, wodoszczelne pojemniki wykonane z nierdzewnego materiału, które nie mogą być otwarte z łatwością przeznaczone do gromadzenia mięsa uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi w rozumieniu nr 32.

ROZDZIAŁ II

WYMOGI HIGIENICZNE DLA POMIESZCZEŃ DO ROZBIORU

- 2. W pomieszczeniach do rozbioru powinna znajdować się, co najmniej:
 - a) chłdnia o rozmiarach odpowiednich do konserwacji mięsa;
 - b) pomieszczenie do rozbioru, usuwania kości i pakowania, określonych w nr 48;
 - c) pomieszczenie przeznaczone do czynności pakowania, przewidzianych w nr 47, oraz do wysyłki mięsa;
 - d) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do świadczenia usług weterynaryjnych;
 - e) szatnie, umywalki, natryski i toalety spłukiwane strumieniem wody, toalety nie mogą bezpośrednio wychodzić na pomieszczenia pracownicze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, materiały do mycia i odkażania dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet. Od dnia 15 lutego 1980 r., muszą być wyposażone w krany nie obsługiwane ręcznie;
 - f) specjalne szczelne pojemniki, zabezpieczające przed przenikaniem powietrza i wody oraz nie ulegające korozji, z wiekami i zamknięciami uniemożliwiającymi dostęp osobom nieupoważnionym, przeznaczone do świeżego mięsa, produktów mięsnych lub ich okrawków, nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, bądź zamykane na klucz pomieszczenia dla takiego mięsa, produktów mięsnych lub okrawków, jeżeli ich ilość jest wystarczająco duża by było to potrzebne, jeśli nie są one usuwane lub niszczone na koniec każdego dnia roboczego;
 - g) w pomieszczeniach, przewidzianych w lit. a):
 - wodoodporną posadzkę, łatwą do czyszczenia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób, umożliwiający łatwe odprowadzanie wody,
 - gładkie ściany z jasnym, kolorowym, zmywalnym poryciem lub pomalowane do wysokości, co najmniej 2 metrów, w których kąty i rogi są zaokrąglone;
 - h) w pomieszczeniach, przewidzianych w lit. b):
 - wodoodporną posadzkę, łatwą do czyszczenia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób, umożliwiający łatwe odprowadzanie wody;

woda musi być odprowadzana pod przykryciem w kierunku odpływów wyposażonych w syfony i kratki ściekowe,

- gładkie ściany, pokryte jasną i zmywalną powłoką lub farbą do wysokości składowania, co najmniej 2 m, z zaokrąglonymi kątami i narożnikami;
- i) sprzęt chłodzący w pomieszczeniach, określonych w lit. a), utrzymujący mięso w wewnętrznej temperaturze nie wyższej niż + 4° C;
- j) termometr lub termograf w pomieszczeniach do rozbioru;
- k) urządzenia, umożliwiające skutecznie działanie w każdym czasie inspekcji weterynaryjnej i nadzorowi, określonymi w dyrektywie;
- l) urządzenia zapewniające odpowiednią wentylację w pomieszczeniach obróbki mięsa;
- m) w pomieszczeniach obróbki mięsa, naturalne lub sztuczne oświetlenie nie zmieniające kolorów;
- n) instalacja doprowadzająca pod ciśnieniem dostateczną ilość tylko pitnej wody; jednakże dopływ wody nie przeznaczonej do picia może być możliwy, w wyjątkowych przypadkach, do produkcji pary, w celach przeciwpożarowych oraz jako element sprzętu chłodniczego pod warunkiem, że użyte w instalacji rury uniemożliwiają użycia tej wody do innych celów.

Rury z wodą nie przeznaczoną do picia muszą być wyraźnie oddzielone od rur z wodą pitną i nie mogą przechodzić przez pomieszczenia, w których obrabia się lub magazynuje mięso.

Jednakże, do dnia 15 lutego 1980 r., możliwa będzie zgoda, w wyjątkowych przypadkach, na przeprowadzenie rur z wodą nie przeznaczoną do picia przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso, w pomieszczeniach do rozbioru oddanych do użytku przed dniem 15 lutego 1975 r., pod warunkiem, że na odcinkach rur znajdujących się w wymienionych pomieszczeniach nie ma kranów i ujść;

- o) instalacja zapewniająca odpowiednią dostawę gorącej wody pitnej pod ciśnieniem;
- p) system odprowadzania ścieków zgodny z wymogami sanitarnymi;
- q) w pomieszczeniach pracowniczych odpowiednie urządzenia do mycia i odkażania rąk i narzędzi; urządzenia te powinny znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; do urządzeń tych powinna być doprowadzona ciepła i zimna woda bieżąca, powinny znajdować się tam środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; do czyszczenia narzędzi nie należy używać wody, której temperatura jest niższa od + 82° C;
- r) sprzęt spełniający wymogi higieny do obróbki mięsa oraz przechowywanie

pojemników na mięso w taki sposób, by ani mięso, ani pojemniki nie wchodziły w bezpośredni kontakt z ziemią;

- s) odpowiednie urządzenia chroniące przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie, itp.,
- t) narzędzia i wyposażenie robocze, takie jak stoły do rozbioru mięsa, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmociągi i piły, z materiałów nierdzewnych, niezdolne do skażenia mięsa i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji; zakazuje się stosowania drewna.

ROZDZIAŁ III

WYMAGANIA HIGIENICZNE W ZAKŁADACH W ODNIESIENIU DO PERSONELU, POMIESZCZEŃ, WYPOSAŻENIA I NARZĘDZI

3. Wymaga się absolutnej czystości od personelu, pomieszczeń, sprzętu i narzędzi.
 - a) personel powinien w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy, jasne i dające się łatwo umyć. Personel zajmujący się ubojem zwierząt, obróbką i przenoszeniem mięsa jest zobowiązany do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy w ciągu jednego dnia roboczego oraz przy każdym rozpoczęciu pracy. Personel, który miał styczność z chorymi zwierzętami lub zakażonym mięsem musi niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona w gorącej wodzie, a następnie poddać je dezynfekcji. W pomieszczeniach roboczych i magazynowych zabronione jest palenie tytoniu.
 - b) Zwierzętom nie wolno wchodzić na teren zakładu. W przypadku rzeźni zakaz ten nie będzie stosowany wobec zwierząt pociągowych pracujących w rzeźni, drobiu przeznaczonego do uboju, królików lub ptaków nie wymienionych w art. 2, przeznaczonych do natychmiastowego uboju, pod warunkiem, że nie są one przetrzymywane, poddawane ubojowi, przetwarzane lub przechowywane w tym samym czasie i pomieszczeniach, co drób.

Jednakże w przypadku Państw Członkowskich, które ustaliły, że drób musi być poddawany ubojowi zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, świeże mięso może być przechowywane w tych samych pomieszczeniach, co świeże mięso ze zwierząt domowych należących do gatunków określonych w art. 1 ust. 1. Gryzonie, owady i inne szkodniki należy systematycznie niszczyć.
 - c) Pomieszczenia wymienione w nr 1 lit. a), b), c) i d) oraz w nr 2 lit. b) i c) muszą być czyszczone i dezynfekowane wtedy, gdy jest to konieczne i zawsze po zakończeniu dnia pracy;
 - d) klatki służące do dostarczania drobiu powinny być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do czyszczenia i dezynfekcji oraz wyposażone w nieprzepuszczalny spód. Każdorazowo po opuszczeniu klatki przez drób należy je czyścić i dezynfekować;
 - e) sprzęt i narzędzia używane do uboju, obróbki mięsa i jego przechowywania

powinny być utrzymane w dobrym stanie używalności i w czystości. Należy je starannie czyścić i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia roboczego oraz na zakończenie dnia pracy i przed ponownym ich użyciem, jeżeli zostały zanieczyszczone, w szczególności, drobnoustrojami chorobotwórczymi.

- f) pojemniki przeznaczone na niezdrowe mięso, nie nadające się do spożycia przez ludzi oraz na podroby powinny zostać opróżnione po ich użyciu, oczyszczone i zdezynfekowane za każdym razem po opróżnieniu.
4. Pomieszczenia, narzędzia, sprzęt roboczy oraz powierzchnie wykorzystywane przy uboju mięsa i jego przechowywania mogą być używać jedynie do tych celów.
 5. Mięso drobiowe oraz pojemniki na mięso nie mogą mieć styczności z podłogą.
 6. Pióra muszą zostać usunięte zaraz po oskubaniu.
 7. Użycie detergentów, środków odkażających, pestycydów nie może wpływać na zdatność mięsa do spożycia.
 8. Użycie wody pitnej jest konieczne do wszystkich celów.

Jednakże, zgodnie z warunkami nr 1 lit. u) i nr 2 lit. n), użycie wody nie nadającej się do picia jest dopuszczalne przy produkcji pary, w walce z pożarem, jako element sprzętu chłodzącego oraz przy usuwaniu piór.

9. Zakazuje się rozrzucania trocin lub tym podobnych materiałów na podłodze pomieszczeń, w których obrabia się i magazynuje mięso.
10. Mięso będzie ćwiartowane w taki sposób, aby uniknąć wszelkiego zakażenia. Wszelkie odłamki kości i grudki zakrzepłej krwi należy usuwać. Mięso po ćwiartowaniu, lecz nie przeznaczone do konsumpcji należy umieszczać, zaraz po otrzymaniu, w pojemnikach, określonych w nr 2 lit. f).
11. Zakazuje się osobom, które mogą zanieczyścić mięso wykonywania prac przy uboju i obróbce mięsa, w szczególności osobom, które:
 - a) chorują na dur brzuszny lub podejrzane są o chorowanie na dur brzuszny, paratyfus A i B, zakaźne zapalenie jelit (salmonelloza), dyzenterię, zakaźne zapalenie wątroby, szkarlatynę lub są nosicielami tych chorób;
 - b) chorujących lub podejrzanych o chorowanie na zakaźną gruźlicę;
 - c) chorujących lub podejrzanych o chorowanie na zakaźne choroby skóry;
 - d) wykonujących w tym samym czasie prace, które mogą spowodować przeniesienie bakterii na mięso;
 - e) noszących na rękach bandaże, chyba że są to szczelne opatrunki osłaniające niezainfekowaną ranę.

12. Od każdej osoby pracującej przy przetwarzaniu mięsa drobiowego wymaga się świadectwa lekarskiego. Potwierdza ono, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy; świadectwo takie należy odnawiać, co roku i każdorazowo, gdy zażąda tego urzędowy lekarz weterynarii; należy je zachować do dyspozycji lekarza weterynarii.

ROZDZIAŁ IV

BADANIE PRZEDUBOJOWE

13. Drób przeznaczony do uboju poddawany jest badaniu przedubojowemu w okresie 24 godzin po przywiezieniu do rzeźni. W przypadku, gdy od badania minęło więcej niż 24 godziny badanie to należy powtórzyć bezpośrednio przed dokonaniem uboju.
14. Badanie przedubojowe może ograniczyć się do poszukiwania uszkodzeń wywołanych transportem, pod warunkiem, że w okresie ostatnich 24 godzin drób został zbadany w gospodarstwie, z którego pochodzi i uznano go za zdrowy. Ponadto po przywiezieniu drobiu do rzeźni należy potwierdzić jego tożsamość. Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia drobiu, nie zostało wykonane przez tego samego urzędowego lekarza weterynarii zwierzętom powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zawierające szczegóły określone w załączniku III.
15. Badania przedubojowe należy przeprowadzać w odpowiednich warunkach oświetleniowych..
16. Badanie powinno stwierdzić:
 - a) czy drób jest zakażony chorobą, która może być przeniesiona na ludzi i zwierzęta, lub czy występują objawy choroby albo czy ogólny stan drobiu wskazuje, że taka choroba może wystąpić;
 - b) czy występują objawy choroby lub ogólne zaburzenia stanu zdrowia, co może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi..
17. Za nienadający się do spożycia przez ludzi uważa się drób dotknięty pomorem drobiu, rzekomym pomorem drobiu, wścieklizną, salmonellozą, cholerą lub ornitozą.
18. Nie przeznaczają się do uboju w celu przeznaczenia do spożycia przez ludzi jako świeże mięso osobników, gdy stwierdzono:
 - na podstawie obecności w rzeźni chorych osobników,
 - na podstawie informacji o ich zdrowiu z miejsca ich pochodzenia,że miały styczność z ptakami chorymi na pomór drobiu, rzekomy pomór drobiu, salmonellozę, cholerę lub ornitozę, w taki sposób, że choroba mogła zostać na nie przeniesiona.
19. Drób, określony w nr 16, 17 i 18 powinien podlegać uboju oddzielnie oraz po dokonaniu uboju innego drobiu.

ROZDZIAŁ V

WARUNKI SANITARNE DOTYCZĄCE UBOJU

20. Drób wprowadzony do pomieszczeń, w których dokonuje się uboju powinny zostać ubity niezwłocznie po ogłuszeniu.

Jednakże ogłuszanie może zostać pominięte, jeżeli sprzeczne jest z obrzędem religijnym.

21. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.

22. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.

23. Drób należy wypatroszyć bezzwłocznie. Tuszę należy otworzyć w taki sposób, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu należy usunąć wątrobę, śledzionę i przewód pokarmowy z tuszy w taki sposób, aby jej nie zanieczyścić i aż do chwili przeprowadzenia badania nie naruszyć naturalnych połączeń wnętrzości.

24. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości powinny one być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nie nadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub ich części połączone z tuszą, z wyjątkiem nerek, należy, o ile jest to możliwe i z zachowaniem warunków sanitarnych, natychmiast usunąć w całości

25. Nadmuchiwanie mięsa drobiowego, jego czyszczenie za pomocą ścierek oraz wypełnianie tusz jest zabronione, z wyjątkiem przypadku, gdy tusze wypełniane są jadalnymi podrobami, które pochodzą z drobiu poddanego ubojowi w zakładzie.

26. Nacinanie tusz i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego do celów inspekcji.

27. Zatrzymane mięso uznane za nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z nr 32 lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z nr 33, pióra i odpady powinny, tak szybko jak jest to możliwe, zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w pojemnikach, określonych w nr 1 lit. g), h) i i), i należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.

28. Po zakończeniu badania i usunięciu wnętrzości świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone z zachowaniem warunków sanitarnych.

ROZDZIAŁ VI

BADANIE POUBOJOWE

29. Bezpośrednio po dokonaniu uboju wszystkie części zwierzęcia muszą zostać poddane

badaniu.

30. Badanie poubojowe należy przeprowadzać w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
31. Badanie poubojowe obejmuje:
 - a) wzrokowe oględziny ubitego osobnika,
 - b) w miarę potrzeb, badanie dotykowe i rozcięcie ubitego zwierzęcia,
 - c) poszukiwanie anomalii w strukturze, kolorze, zapachu i, gdzie stosowne, smaku;
 - d) w miarę potrzeb, badania laboratoryjne

ROZDZIAŁ VII

DECYZJE URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANE PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

32. 1. Za nienadający się całkowicie do spożycia przez ludzi uznaje się drób, u którego badanie poubojowe wykazało::
 - śmierć spowodowaną inną przyczyną niż ubój,
 - ogólne zanieczyszczenie,
 - poważne urazy i wylewy,
 - nienormalny zapach, kolor i smak,
 - gnicie,
 - nienormalną strukturę,
 - charłactwo,
 - obrzęk,
 - wodobrzusze,
 - żółtaczkę,
 - choroby zakaźne,
 - grzybica kropidlakowa,
 - toksoplazmozę,
 - rozległe występowanie pasożytów pod skórą lub w mięśniach,

- złośliwe lub liczne nowotwory,
- leukozę,
- zatrucie.

2. Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części poddanego ubojowi zwierzęcia, u których występują miejscowe urazy niemające wpływu na stan pozostałej części mięsa.

33. Głowa oddzielona od tułowia, wyjąwszy język, oraz następujące wnętrzności wyłącza się ze spożycia: tchawicę, płuca oddzielone od tuszy zgodnie z nr 24, przełyk, podgardle, jelita i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA DO ROZBIORU

34. Tuszę należy rozbierać na części i usuwać kości w pomieszczeniach do porcjowania.
35. Właściciel zakładu lub jego przedstawiciel muszą ułatwiać czynności kontrolne, w szczególności wszelkie działania uznane za konieczne, udostępniając konieczne urządzenia służbom kontrolnym. W szczególności muszą być w stanie wskazać urzędowemu lekarzowi weterynarii odpowiedzialnemu za kontrolę pochodzenie mięsa w zakładzie.
36. Mięso nie opowiadające warunkom art. 3 ust. 1 B lit. b) można włożyć do zatwierdzonego pomieszczenia wyłącznie pod warunkiem, że przechowuje je się w specjalnym miejscu; należy je pociąć w innym miejscu lub w innym czasie aniżeli świeże mięso spełniające niniejsze warunki. Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdej chwili dysponować dostępem do chłodni i wszystkich pomieszczeń roboczych celem zapewnienia przestrzegania powyższych przepisów.
37. Świeże mięso do rozbioru należy bezzwłocznie po przywiezieniu wstawić do odpowiednich pomieszczeń i do chwili rozbioru powinno przebywać w pomieszczeniu, przewidzianym w nr 2 lit. a); mięso należy przetrzymywać w temperaturze nie przekraczającej + 4°C.

Jednakże bez względu na nr 28, mięso można przewozić bezpośrednio z rzeźni do pomieszczeń do rozbioru.

W takich przypadkach rzeźnia i pomieszczenie do rozbioru muszą znajdować się stosunkowo blisko siebie, w tym samym bloku, ponieważ mięso należy przewieźć w ramach jednej czynności z jednego pomieszczenia do drugiego przy pomocy urządzeń mechanicznego transportu z rzeźni. Rozbierania należy dokonać bezzwłocznie. Bezpośrednio po pocięciu i opakowaniu, mięso musi być przewiezione do chłodni, jak stanowi nr 2 lit. a)

38. Mięso należy przetransportować, zgodnie z wymogami, do pomieszczeń określonych w nr 2 lit. b). Bezpośrednio po pocięciu i zapakowaniu, jak zalecono, mięso musi być przewiezione do chłodni przewidzianej w nr 2 lit. a).
39. Za wyjątkiem przypadków rozbioru mięsa jeszcze ciepłego, ćwiartowanie może się odbywać tylko wówczas, gdy mięso nie przekracza temperatury + 4°C.
40. Zakazuje się czyszczenia świeżego mięsa szmatką.

ROZDZIAŁ IX

KONTROLA ZDROWOTNA POĆWIARTOWANEGO MIĘSA

41. Pomieszczenia do rozbierania kurcząt podlegają kontroli urzędowego lekarza weterynarii.
42. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii polega na:
 - a) zapisach kontrolnych świeżego mięsa przyjmowanego oraz poćwiartowanego opuszczającego pomieszczenia;
 - b) kontroli zdrowotnej świeżego mięsa przyjmowanego do pomieszczenia do rozbioru;
 - c) kontroli stanu czystości pomieszczeń, instalacji, narzędzi i higieny personelu;
 - d) pobierania koniecznych próbek do badań laboratoryjnych mających na celu wykrycie, na przykład, obecności szkodliwych drobnoustrojów, dodatków lub innych niedopuszczalnych związków chemicznych. Wyniki kontroli należy zapisywać w rejestrze.
 - e) Wszelkie inne badania, które uzna za pomocne w przestrzeganiu niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ X

ZNAKOWANIE ZDROWOTNE

43. Znakowanie przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który jest w posiadaniu i przechowuje:
 - a) przyrządy przeznaczone do znakowania mięsa, które może przekazać asystentom tylko w chwili znakowania, na czas potrzebny do wykonania tej czynności;
 - b) etykiety i opakowania po umieszczeniu na nich pieczęci lub znaku, określonych w nr 44 oraz pieczęcie, określone w pkt. 44. Etykiety, opakowania i pieczęcie przekazywane są asystentom w chwili, w której mają zostać użyte, w ilości odpowiedniej do potrzeb.
44. 1. Znakowanie obejmuje:

- a) - w górnej części dwie pierwsze litery w alfabecie łacińskim (wielkie) nazwy państwa wywozu,
 - w środku przysługujący rzeźni lub, gdzie stosowne, zakładowi rozbioru numer identyfikacyjny,
 - w części dolnej, jeden ze skrótów: CEE, EEG, EWG, EOF lub EWG.
- Litery i cyfry muszą mieć 0,2 cm wysokości;
- b) owal o rozmiarach 6,5 x 4,5 cm zawierający informacje wymienione w lit. a); litery muszą mieć 0,8 cm, a cyfry 1,1 cm wysokości.
2. Materiał używany w znakowaniu musi spełniać wszelkie wymogi higieny, a widniejąca na nim informacja, określonej w ust. 1 musi być całkowicie czytelna.
 3. a) Znak, określony w ust. 1 lit. a) musi być wykonany:
 - na lub widocznie pod folią lub innym opakowaniem z pojedynczo zapakowaną tuszą.
 - na łącznie zapakowanych tuszach poprzez przyłożenie pieczętki lub innego znacznika zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12a,
 - na lub widocznie pod folią lub innym opakowaniem z częściami tusz lub odpadków pakowanych w małych ilościach;
 - b) znakowanie, określone w ust. 1 lit. b) musi być wykonane na dużych opakowaniach zawierających tusze, części tusz lub odpady oznaczone zgodnie z lit. a).
4. Jeżeli znak widnieje na folii lub opakowaniu zgodnie z ust. 3;
 - musi być umieszczone w taki sposób, aby otwarcie opakowania powodowało zniszczenie znaku lub
 - folia lub opakowanie musi być opieczętowane w taki sposób, żeby nie można było go ponownie użyć po otwarciu.

ROZDZIAŁ XI

ŚWIADECTWO ZDROWIA

45. Oryginał świadectwa zdrowia powinien towarzyszyć świeżemu mięsu drobiowemu podczas transportu do kraju przeznaczenia. Świadectwo zdrowia powinno być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii w chwili załadunku. Wygląd i treść świadectwa zdrowia powinna się zgadzać z wzorem przedstawionym w załączniku IV. Świadectwo to należy sporządzić, co najmniej w języku kraju przeznaczenia oraz podaniem

informacji określonych we wzorze przedstawionym w załączniku IV.

ROZDZIAŁ XII

PRZECHOWYWANIE

46. Świeże mięso drobiowe należy, po schłodzeniu określonym w nr 28, utrzymywać w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku + 4°C

ROZDZIAŁ XIII

PAKOWANIE

47. a) Opakowania (na przykład skrzynie, kartony) powinny spełniać wszystkie warunki sanitarne, w szczególności:
- nie mogą wpływać na cechy organoleptyczne mięsa,
 - nie mogą przenosić substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
 - być dostatecznie wytrzymałe, aby zapewniać skuteczną ochronę mięsa podczas transportu i przenoszenia.
- b) opakowanie może być użyte do mięsa tylko pod warunkiem, że zostało wykonane z nierdzewnego, łatwego do czyszczenia materiału, i że zostało oczyszczone i zdezynfekowane.
48. Jeżeli świeże mięso drobiowe zapakowane jest w materiał (na przykład plastik), z którym ma bezpośredni kontakt, spełnione być muszą wymogi higieny.

Opakowania takie muszą być przezroczyste i bezbarwne oraz spełniać wymogi z nr 47 lit. a); nie mogą być one użyte do ponownego pakowania mięsa.

Części drobiu lub odpadki oddzielone od tuszy muszą być opakowane ciasno zawiniętą pokrywą ochronną spełniającą powyższe kryteria.

ROZDZIAŁ XIV

TRANSPORT

49. Świeże mięso przewożone jest pojazdami lub w pojemnikach zaprojektowanych i wyposażonych w taki sposób, aby podczas całego transportu utrzymywana była temperatura określona w rozdziale XII.
50. Środki transportu świeżego mięsa drobiowego nie mogą być używane do przewozu żywych zwierząt lub jakichkolwiek innych produktów, które mogą spowodować zepsucie lub zakażenie mięsa, chyba, że po rozładowaniu tych produktów zostaną dokładnie oczyszczone, poddane dezynfekcji i, w miarę potrzeby odświeżeniu.
51. Świeże mięso drobiowe może być przewożone jednocześnie z substancjami, które mogą

na nie oddziaływać lub nadawać mu zapach wyłącznie w przypadku zastosowania odpowiednich środków ostrożności.

52. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone pojazdami lub innym środkami transportu, które nie są czyste i nie zostały poddane dezynfekcji.
53. Przed dokonaniem wysyłki urzędowy lekarz weterynarii zapewnia, że pojazdy lub pojemniki oraz warunki załadunku odpowiadają warunkom sanitarnym, określonym w niniejszym rozdziale.”

Artykuł 17

Załącznik II otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK II

WYMAGANIA DOTYCZĄCE ASYSTENTÓW

1. Wyłącznie następujące osoby mogą być zaakceptowane jako asystenci:
 - a) przedstawiają zaświadczenie właściwemu organowi, że legitymują się nieposzlakowaną opinią;

Jeśli zaświadczenie takie nie wydano w Państwie Członkowskim, można go zastąpić poświadczonym notarialnie oświadczeniem lub oficjalnym potwierdzeniem złożonym przez osobę zainteresowaną w obecności władz czy przedstawicieli administracji, notariusza lub upoważnionego organu Państwa Członkowskiego, że;
 - b) posiadają odpowiednie wykształcenie;
 - c) są fizycznie zdolne do wykonywania takich czynności;
 - d) wykażą się odpowiednią wiedzą techniczną w przeprowadzonym teście umiejętności.
2. Bez uszczerbku dla przepisów załącznika I rozdział III pkt 11 i 12, asystentami nie mogą być osoby, które:
 - a) wykonują prace mogące stwarzać zagrożenie zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
 - b) wykonują zawód rzeźnika, prowadzą rzeźnię drobiu lub pracują w niej w innym charakterze, zajmują się handlem drobiem lub paszą przeznaczoną dla drobiu, udzielają konsultacji w zakresie odżywiania drobiu, zajmują się zawodowo hodowlą ptaków, są zatrudnione w gospodarstwach rolnych lub posiadają rodziny lub inne bliskie powiązania mogące wpływać na bezstronność orzeczeń.
3. Sprawdzian umiejętności, określony w nr 1 lit. d), przeprowadza właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub inny wyznaczony przez niego organ. Do

sprawdzianu mogą być dopuszczeni jedynie kandydaci, którzy odbyli trzymiesięczną praktykę u urzędowego lekarza weterynarii.

4. Sprawdzian, określony w nr 3 składa się z części teoretycznej i części praktycznej. Obejmuje on następujące zagadnienia:

a) część teoretyczna:

- podstawowa wiedza z anatomii i fizjologii drobiu,
- podstawowa wiedza z patologii drobiu;
- podstawowa wiedza z patologii anatomicznej drobiu;
- podstawowa wiedza o higienie w szczególności higienie przemysłowej;
- metody i procedury uboju drobiu, obróbki, pakowania i transportu;
- znajomość przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wykonywanej pracy

b) części praktycznej:

- badanie i ocena drobiu przeznaczonego do uboju,
- badanie i ocena drobiu po dokonaniu uboju,;
- określenie gatunku zwierzęcia na podstawie badania typowych części zwierzęcia,
- doświadczenie przy przeprowadzaniu badania poubojowego.

Artykuł 18

Załącznik IV otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla świeżego mięsa drobiowego¹, którego miejscem przeznaczenia jest Państwo Członkowskie EWG

Kraj wywozu..... Nr².....

¹ Świeże mięso drobiowe: świeże mięso pochodzące od następujących gatunków: kur, indyków, perliczek, kaczek, gęsi hodowanych w gospodarstwie domowym nie zostały poddane jakimkolwiek zabiegom mającym na celu zachowanie ich w niezmienionym stanie; jednakże mięso poddane działaniu niskich temperatur uważa się za świeże.

Ministerstwo.....
Właściwy urząd.....
Nr ref.²

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z.....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części.....

Rodzaj opakowania.....

Liczba jednostek opakowania.....

Masa netto.....

II Pochodzenie mięsa

Adres(y) i numer(y) zezwolenia weterynaryjnego rzeźni⁴
.....

Adres lub adresy i weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni⁴
.....

III Przeznaczenie mięsa

Mięso wysyłane z

Z.....
(miejsce wysyłki)

do.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³

Nazwa i adres wysyłającego.....

Nazwa i adres odbiorcy.....

IV Zaświadczenie o stanie zdrowia:

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza:

- a) – że opisane wyżej mięso drobiowe⁴,
– że opakowania opisanego wyżej mięsa⁴
jest opatrzone znakiem potwierdzającym, że
– mięso pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach⁴,
– mięso zostało rozebrane w zatwierdzonych pomieszczeniach rozbioru⁴;
- b) że w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej w zgodzie z dyrektywą Rady z dnia 15 lutego 1971 r. dotyczącej problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
- c) że pojazdy lub inne środki transportu oraz warunki załadunku tej wysyłki są zgodne z określonymi w niniejszej dyrektywie wymogami zdrowotnymi.

Sporządzono w....., dnia.....
(.....)

(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

Artykuł 19

² Fakultatywne.

³ Dla wagonów kolejowych i ciężarówek podać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu, dla statków nazwę.

⁴ Niepotrzebne skreślić.”

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do niniejszej dyrektywy w dniu 1 stycznia 1997 r.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lipca 1975 r.

W imieniu Rady

E. COLOMBO

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 13 grudnia 1977 r.

uzupełniająca, w zakresie dotyczącym metod chłodzenia, dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(78/50/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 14 dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym³, ostatnio zmienionej dyrektywą 75/431/EWG⁴, stanowi, że Państwa Członkowskie zakazują chłodzenia drobiu metodą określoną w tym artykule;

zakaz nie jest wiążący w terminie do 18 miesięcy od dnia przedłożenia przez Komisję sprawozdania dotyczącego metod chłodzenia, które nie są objęte zakresem zakazu, lub najpóźniej do dnia 1 stycznia 1978 r.;

Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przedłożyła Radzie, sprawozdanie ustanawiające zasady regulujące warunki instalacji, funkcjonowania i kontroli, jakie musi spełniać metoda chłodzenia immersyjnego w wodzie, tak, aby nie była objęta zakresem zakazu; niniejsza dyrektywa opiera się na wnioskach z tego sprawozdania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Art. 14 dyrektywy 71/118/EWG otrzymuje brzmienie:

¹ Dz.U. nr C 293 z 13.12.1976, str. 70.

² Dz.U. nr C 56 z 7.03.1977, str. 88.

³ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 192 z 24.07.1975, str. 6.

„Artykuł 14

1. Od dnia 15 lutego 1979 r. Państwa Członkowskie zakazują chłodzenia metodą immersyjną w wodzie świeżego mięsa drobiowego, jeśli chłodzenie nie jest wykonywane zgodnie z warunkami ustalonymi w załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b. Tuszki drobiowe schłodzone w ten sposób zostaną natychmiast zamrożone lub głęboko zamrożone.

2. Jednakże, w przypadku tuszek drobiowych otrzymywanych i przeznaczonych do obrotu na ich terytorium, Państwa Członkowskie są upoważnione do przyznawania, na wniosek przedsiębiorstw wykonujących na ich terytorium swoją działalność od dnia 1 stycznia 1978 r., odstępstwa od wymogów określonych w ust. 1. Stosowania odstępstw nie przedłuża się po dniu 15 sierpnia 1982 r.

Państwa Członkowskie korzystające z odstępstw przewidzianych w ustępie pierwszym nie sprzeciwiają się wprowadzaniu na ich terytorium mięsa drobiowego uzyskanego w innych Państwach Członkowskich na tych samych warunkach.

3. Państwa Członkowskie, które zamierzają skorzystać z możliwości zapewnionych przez przepisy ust. 2, powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie w miarę możliwości bezzwłocznie, w każdym przypadku nie później niż dnia 15 lutego 1979 r.

4. W przypadku, gdy powołuje się na klauzulę odstępstwa określone w ust. 2, używanie znaku poświadczającego bezpieczeństwo produktu dla zdrowia ludzi, przewidziane w załączniku I rozdział X, jest zakazane.

Jednakże, w celu wykonania ust. 2 akapit drugi, zainteresowane Państwa Członkowskie są upoważnione do zezwalania na wprowadzanie na ich terytorium tuszek drobiowych pozbawionych znaku poświadczającego bezpieczeństwo produktu dla zdrowia ludzi, przewidzianego w załączniku I rozdział X.”

Artykuł 2

W dyrektywie 71/118/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

1. Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przedłoży Radzie do dnia 1 stycznia 1980 r. sprawozdanie, w razie możliwości, wraz z wnioskami, lub, do którego właściwe wnioski zostaną dołączone, dotyczące:

- a) kontynuowania badań nad metodami chłodzenia tuszek drobiowych zadowalającymi z punktu widzenia higieny, przy czym sprawozdanie dotyczy zarazem ewolucji systemu określonego załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b, jak i innych metod chłodzenia, w szczególności tych, w których stosuje się ciekły CO₂ oraz ciekły azot lub natryskiwanie;
- b) kontroli mikrobiologicznych, z uwzględnieniem roli wartości granicznych, jak też i metod mikrobiologicznych stosowanych do celów kontroli, odnoszących się:

- (i) do poziomu higieny metody chłodzenia immersyjnego, określonego w załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b, oraz
 - (ii) do całości procesu uboju, od momentu, kiedy żywy drób wchodzi do rzeźni aż do stadium pakowania lub, tam gdzie jest to stosowne, do momentu, kiedy tuszki drobiowe opuszczają rzeźnię;
- c) pochłaniania wody, z uwzględnieniem oceny roli wartości granicznej, jako parametru kontrolnego higieny instalacji chłodzenia immersyjnego.

2. Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przedłoży Radzie do dnia 15 października 1978 r. sprawozdanie, w razie możliwości, z dołączonymi wnioskami dotyczącymi szczegółowych warunków higieny, w jakich metoda spełniająca warunki ustanowione w załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b, może zostać zastosowana do tuszek drobiowych, które nie są niezwłocznie zamrażane lub głęboko zamrażane.

3. Rada stanowi jednomyślnie o wnioskach Komisji, określonych w ust. 1, w terminie dwunastu miesięcy od dnia ich przedłożenia oraz przed dniem 31 grudnia 1978 r. w przypadku wniosków określonych w ust. 2.”

Artykuł 3

W załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG w rozdziale V dodaje się punkty w brzmieniu:

„28a Tuszki drobiowe przeznaczone do chłodzenia immersyjnego, zgodnie z procesem określonym w pkt 28b, niezwłocznie po wypatroszeniu poddaje się gruntownemu płukaniu poprzez spryskiwanie oraz natychmiastowe zanurzenie. Spryskiwanie powinno być wykonywane za pomocą instalacji zapewniającej skuteczne płukanie powierzchni wewnętrznych i zewnętrznych tuszek drobiowych.

Jeśli chodzi o tuszki drobiowe, których waga:

- nie przekracza 2,5 kilogramów, ilość używanej wody powinna wynosić co najmniej 1,5 litra na tuszkę drobiową,
- wynosi pomiędzy 2,5 kilograma a 5 kilogramami, ilość używanej wody powinna wynosić co najmniej 2,5 litra na tuszkę drobiową,
- jest równa lub przekracza 5 kilogramów, ilość używanej wody powinna wynosić co najmniej 3,5 litra na tuszkę drobiową.

28b Metoda chłodzenia immersyjnego spełnia następujące wymogi:

- a) tuszki drobiowe przechodzą poprzez jedną lub kilka kadzi z wodą lub z lodem i wodą, których zawartość jest stale odnawiana. Dozwolony jest wyłącznie taki system, w którym tuszki drobiowe są stale popychane za pomocą środków mechanicznych przez strumień wody płynącej w przeciwnym kierunku;

- b) temperatura wody w kadzi lub kadziach mierzona w miejscach wejścia i wyjścia tuszek drobiowych nie może przekraczać odpowiednio $+ 16^{\circ}\text{C}$ i $+ 4^{\circ}\text{C}$;
- c) wykonywana jest w taki sposób, aby temperatura przewidziana w rozdziale XII była osiągnięta w możliwie najkrótszym czasie;
- d) minimalne zużycie wody podczas całego procesu chłodzenia, określone w lit. a), wynosi:
 - 2,5 litrów na tuszkę drobiową o wadze 2,5 kilogramów lub mniej,
 - 4 litry na tuszkę drobiową o wadze pomiędzy 2,5 kilograma a 5 kilogramów,
 - 6 litrów na tuszkę drobiową o wadze 5 kilogramów lub więcej.

W przypadku większej liczby kadzi, dopływ świeżej wody oraz odpływ wody zużytej z każdej kadzi, regulowane są w taki sposób, aby objętość wody stopniowo malała zgodnie z kierunkiem ruchu tuszek drobiowych. Świeża woda jest rozdzielona między kadzie w taki sposób, aby przepływ wody poprzez ostatnią kadź nie był mniejszy niż:

- 1 litr na tuszkę drobiową o wadze 2,5 kilograma lub mniej,
- 1,5 litry na tuszkę drobiową o wadze pomiędzy 2,5 kilograma a 5 kilogramów,
- 2 litrów na tuszkę drobiową o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Podczas obliczania tych ilości nie uwzględnia się wody zużytej do pierwszego wypełnienia kadzi;

- e) tuszki drobiowe nie powinny pozostawać w pierwszej części aparatu lub w pierwszej kadzi więcej niż pół godziny, ani też pozostawać w pozostałej części aparatu lub w kadzi lub kadziach dłużej niż jest to konieczne.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, w celu zapewnienia, żeby w razie zatrzymania pracy, czas przepływu ustanowiony w akapicie pierwszym był przestrzegany.

W każdym przypadku, gdy dochodzi do zatrzymania pracy instalacji, urzędowy lekarz weterynarii przed ponownym uruchomieniem dokonuje pozytywnej oceny, czy tuszki drobiowe spełniają wymogi dyrektywy i nadają się do spożycia przez ludzi lub, jeśli taki przypadek nie zachodzi, zapewnia, żeby zostały one, tak szybko jak jest to możliwe, przetransportowane do pomieszczeń przewidzianych w pkt 1 lit. h) i i);

- f) każda część wyposażenia instalacji powinna być całkowicie opróżniona, wyczyszczona i zdezynfekowana kiedykolwiek jest to konieczne na koniec okresu pracy i co najmniej raz na jeden dzień;
- g) każda część wyposażenia instalacji powinna być wyposażona w skalibrowane aparaty kontrolne umożliwiające odpowiednią kontrolę oraz umożliwiające pomiar i rejestrację:
 - zużycia wody w trakcie natryskiwania poprzedzającego zanurzenie,
 - temperatury wody w kadzi lub w kadziach w następujących miejscach: wejście i wyjście tuszek drobiowych,
 - zużycia wody w trakcie zanurzenia,
 - ilości tuszek drobiowych w każdej z grup wagowych wymienionych w lit. d) i w pkt. 28a;
- h) wyniki różnych kontroli przeprowadzonych przez producenta zachowuje się w celu przedstawienia ich na każde żądanie urzędowego lekarza weterynarii;
- i) sprawne funkcjonowanie instalacji chłodzenia i jego wpływ na poziom higieny ocenia się, zgodnie z art. 14a wspólnotowych metod mikrobiologicznych, według naukowych metod mikrobiologicznych uznanych przez Państwa Członkowskie, porównując zanieczyszczenie tuszek drobiowych, całościowe oraz pałeczkami jelitowymi, przed i po zanurzeniu. To porównanie wykonuje się, gdy po raz pierwszy uruchamia się instalację a następnie okresowo, oraz w każdym przypadku i za każdym razem, kiedy instalacja jest zmieniana. Funkcjonowanie różnych części instalacji powinno być regulowane w sposób zapewniający zachowanie właściwych norm higieny.”

Artykuł 4

W okresie stosowania odstępstwa przyznanego na mocy art. 16a lit. a) tiret drugie dyrektywy 71/118/EWG, Państwa Członkowskie zapewniają, że instalacje początkowe oraz ciągłe funkcjonowanie metod chłodzenia są prawidłowo kontrolowane w każdej instytucji objętej zakresem stosowania odstępstwa.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1978 r.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 grudnia 1977 r.

W imieniu Rady

A. HUMBLET

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(80/216/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 77/27/EWG⁵, ustanawia wymogi dotyczące uboju drobiu i inspekcji mięsa drobiowego przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego i w Państwach Członkowskich;

hodowla drobiu i obrót mięsem drobiowym w dużej mierze stanowią przedmiot działalności drobnych producentów, którzy sprzedają swoje produkty na lokalnych targach oraz stanowią one znaczącą część gospodarki rolnej w niektórych regionach Wspólnoty; należy pozwolić na dalsze wykonywanie takiej działalności pod pewnymi warunkami;

metody produkcji stłuszczonej wątroby uniemożliwiają wypatroszenie świeżo ubitego ptaka bez poważnego uszkodzenia wątroby;

należy, zapewniając wymogi w zakresie higieny i inspekcji ustanowione na mocy legislacji wspólnotowej, w szczególności na mocy przepisów załącznika I rozdział I, III i XIV dyrektywy do której następuje odniesienie, wprowadzić do tej legislacji konieczne szczegółowe zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł I

¹ Dz.U. nr C 247 z 1.10.1979, str. 16.

² Dz.U. nr C 34 z 11.02.1980, str. 106.

³ Opinia wydana w dniach 24 i 25 października 1979 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 6 z 8.01.1977, str. 19.

Do dyrektywy 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W części A art. 3 ust. 1 lit a) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez względu na wymagania akapitu pierwszego, ptaki przeznaczone do produkcji s tłuszczzonej wątroby mogą być ogłuszane, wykrwawiane i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, pod warunkiem że operacje te wykonywane są w oddzielnym pomieszczeniu, które odpowiada wymogom przewidzianym w załączniku I rozdział I część C oraz że niewypatroszone tuszki są niezwłocznie, zgodnie z załącznikiem I rozdział XIV, przewożone do zatwierdzonego zakładu rozbioru, wyposażonego w specjalne pomieszczenie przewidziane w załączniku. I rozdz. II pkt 2 lit. b) a, w którym tuszki powinny być wypatroszone w ciągu 24 godzin”

2. W art. 3 ust. 5 akapit drugi skreśla się wyrazy „do dnia 15 sierpnia 1981 r.”

3. W załączniku I rozdział II ust. 2:

- dodaje się lit. b) a w brzmieniu:

„b)a Jeżeli jest tam przeprowadzane patroszenie, pomieszczenie przeznaczone do patroszenia gęsi i kaczek hodowanych do produkcji s tłuszczzonej wątroby, które zostały ogłuszone, wykrwawione i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz;”

- do pierwszej linijki lit. h) dodaje się wyrazy „i w lit. b)a”.

4. W załączniku. I rozdział III pkt 3 lit. c) po wyrazach „i w pkt. 2 lit. b)” dodaje się wyrazy „i w lit. b) a”.

5. W załączniku I rozdział IV pkt 13 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże w przypadku kaczek i gęsi hodowanych do produkcji s tłuszczzonej wątroby, ogłuszanych, wykrwawianych i oskubanych w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, badanie przedubojowe może być przeprowadzone podczas ostatniego tygodnia tuczenia.”

6. W załączniku I rozdział IV pkt 14, dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże w przypadku kaczek i gęsi hodowanych do produkcji s tłuszczzonej wątroby, ogłuszanych, wykrwawianych i oskubanych w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz niewypatroszonym tuszkom powinno towarzyszyć świadectwo określone w załączniku IIIa po przywozie do zakładu rozbioru wyposażonego w oddzielne pomieszczenie służące do patroszenia.”

7. W załączniku. I rozdział. V pkt 23 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże kaczki i gęsi hodowane do produkcji s tłuszczzonej wątroby mogą być wypatroszone w ciągu 24 godzin, pod warunkiem że temperatura niewypatroszonych tuszek zostanie jak najszybciej doprowadzona do temperatury i utrzymana w

temperaturze przewidzianej w rozdziale XII pkt 46 oraz że tuszki zostaną przewiezione zgodnie z zasadami higieny.”

8. Dodaje się następujący Załącznik:

„ZALĄCZNIK IIIb

WZÓR

Świadectwo zdrowia dla tuszek gęsi i kaczek hodowanych do produkcji s tłuszczzonej wątroby, ogłuszanych, wykrwawianych i oskubanych w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, przewożonych do zakładu rozbioru mięsa wyposażonego w oddzielne pomieszczenie służące do patroszenia

Właściwa służba..... nr¹.....

I. Identyfikacja niewypatroszonych tuszek

Gatunek:.....

Ilość niewypatroszonych tuszek.....

II. Pochodzenie niewypatroszonych tuszek

Adres gospodarstwa rolnego prowadzącego tucz.....

III. Przeznaczenie niewypatroszonych tuszek

Niewypatroszone tuszki zostaną przewiezione do następującego zakładu rozbioru mięsa:.....

następującymi środkami transportu.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że wyżej opisane niewypatroszone tuszki podlegały badaniu przedubojowemu w wymienionym wyżej gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz w..... o godzinie.....(data.) i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w, dnia

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Fakultatywne.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1980 r. i bezzwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 czerwca 1984 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(84/335/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wnioski Komisji¹,

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinie Komitetu Ekonomiczno – Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dnia 19 marca 1981 r. Komisja przedłożyła Radzie wniosek w celu dokonania zmiany niektórych przepisów dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 84/186/EWG⁵; celem tego wniosku jest w szczególności zmiana oraz sprecyzowanie przepisów dotyczących inspekcji, rozstrzygnięcie kwestii finansowania kosztów inspekcji oraz odroczenie terminu wygaśnięcia odstępstwa określonego w art. 16a lit. a) tiret trzecie dotyczącego uboju oraz patroszenia drobiu w celu przedłużenia tego odstępstwa z dnia 15 sierpnia 1981 r. do dnia 15 sierpnia 1986 r., z uwagi na fakt, że w niektórych Państwach Członkowskich produkcja częściowo wypatroszonego mięsa drobiowego wciąż jest znacząca;

dyrektywa 71/118/EWG ograniczyła w szczególności stosowanie chłodzenia świeżego mięsa drobiowego metodą immersyjną w wodzie, przeprowadzanego zgodnie ze wyżej wymienioną dyrektywą, w odniesieniu do tuszek drobiowych, które po schłodzeniu są natychmiast mrożone lub głęboko mrożone; dyrektywa ta pozostawia Państwom Członkowskim możliwość udzielenia pozwolenia na odstępstwa od tego przepisu; udzielone odstępstwa wygasają dnia 30 czerwca 1984 r.;

ponadto, dnia 14 lutego 1979 r. Komisja przekazała Radzie wniosek mający na celu

¹ Dz.U. nr C 65 z 9.03.1979, str. 5 oraz Dz.U. nr C 97 z 29.04.1981, str. 12.

² Dz.U. nr C 140 z 5.06.1979, str. 180, Dz.U. nr C 234 z 14.09.1981, str. 99 oraz Dz.U. nr C 87 z 5.04.1982, str. 116.

³ Dz.U. nr C 247 z 1.10.1979, str. 16, Dz.U. nr C 230 z 19.09.1981, str. 24 oraz Dz.U. nr C 252 z 2.10.1981, str. 11.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 87 z 30.03.1984, str. 27.

rozszerzenie stosowania procesu schładzania na tuszki przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w stanie schłodzonym;

uzgodniono odroczenie terminu wygaśnięcia wyżej wymienionych odstępstw jako środka ostrożności do momentu przyjęcia ostatecznych reguł wspólnotowych dotyczących kosztów inspekcji wynikających z dyrektywy 71/118/EWG, dotyczących określenia szczegółowych warunków higieny, w ramach których tzw. proces schładzania „w przeciwnym kierunku” może być stosowany w przypadku świeżego mięsa drobiowego, które nie jest niezwłocznie mrożone lub głęboko mrożone oraz dotyczących produkcji i inspekcji częściowo wypatroszonego drobiu;

Rada rozpatrzyła wnioski Komisji na ten temat; do czasu przyjęcia tych wniosków, termin w którym wyżej wymienione odstępstwa wygasają powinien zostać ponownie odroczone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do dyrektywy 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 14 ust. 2 akapit pierwszy ostatnie zdanie datę „dnia 30 czerwca 1984 r” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”
2. W art. 16a lit. a) tiret trzecie datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 30 czerwca 1984 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 1984 r.

W imieniu Rady

M. ROCARD

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 czerwca 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(85/326/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 oraz 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

doświadczenie wykazało potrzebę uproszczenia załącznika I rozdział III pkt 11 dyrektywy 71/118/EWG⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 85/324/EWG⁵;

załącznik I rozdział III pkt 12 dyrektywy 71/118/EWG ustanawia, w szczególności, że od każdej osoby zajmującej się świeżym mięsem drobiowym wymagane jest zaświadczenie lekarskie oraz że zaświadczenie to musi być corocznie odnawiane;

w świetle doświadczeń wydaje się koniecznym dostosowanie przepisu, o którym mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do dyrektywy 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 16a lit. b) skreśla się tiret pierwsze.
2. W załączniku I rozdział III pkt. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„11. Należy zabronić każdej osobie, która stanowi możliwe źródło skażenia, w

¹ Dz.U. nr C 179 z 7.07.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 46 z 18.02.1985, str. 94.

³ Dz.U. nr C 44 z 15.02.1985, str. 7.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 45.

szczegółności poprzez czynniki chorobotwórcze, pracowania przy świeżym mięsie drobiowym lub obchodzenia się z nim.

12. Wymaga się od każdej zatrudnionej osoby, która ma pracować przy świeżym mięsie drobiowym lub, która ma się z nim obchodzić wykazania na podstawie zaświadczenia lekarskiego braku przeciwwskazań do takiego zatrudnienia. Zaświadczenie lekarskie odnawiane jest corocznie, chyba że zostanie uznany inny program kontroli lekarskiej personelu dający równoważne gwarancje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12a.”

Artykuł 2

Nie później niż do dnia 1 stycznia 1986 r. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie bezzwłocznie poinformują o tym Komisję

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1985 r.

W imieniu Rady

C. DEGAN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY NR 92/116/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso drobiowe jest umieszczone w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel tymi produktami stanowi istotne źródło dochodów rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia jego wydajności, muszą zostać ustanowione na szczeblu wspólnotowym zasady zdrowia publicznego wpływające na produkcję i wprowadzanie na rynek;

dyrektywa 71/118/EWG⁴ ustanowiła warunki zdrowotne wymagane do celów handlu mięsem drobiowym;

Wspólnota musi przyjąć środki mające na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

dyrektywa 89/662/EWG⁵, ustanowiła zasady kontroli, jakie mają być zastosowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, w szczególności zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi; w odniesieniu do handlu zasady te muszą być stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego;

aby osiągnąć ten cel, należy zmienić zasady ustanowione w dyrektywie 71/118/EWG, aby była ona zgodna z nowym podejściem na poziomie wspólnotowym;

¹ Dz.U. nr C 36 z 14.02.1992, str. 9. Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 71. Dz.U. nr C 276 z 23.10.1991, str. 10. Dz.U. nr C 262 z 14.10.1981, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 56; oraz Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991, str. 166.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 56.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

główna odpowiedzialność za zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy spoczywa na producentach, a właściwe władze mają obowiązek monitorowania zastosowania tej zasady samokontroli;

dostosowanie to musi w szczególności mieć na celu ujednoczenie wymagań zdrowotnych stosowanych w produkcji, przy składowaniu i transporcie mięsa drobiowego;

wydaje się konieczne wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów sprzedaży bezpośredniej;

niniejsza dyrektywa nie powinna być stosowana do niektórych produktów sprzedawanych bezpośrednio przez producenta konsumentowi;

możliwe jest, iż z uwagi na niektóre szczególne okoliczności, niektóre zakłady prowadzące działalność przed dniem 1 stycznia 1992 r. nie będą w stanie przestrzegać wszystkich przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

należy wprowadzić system zatwierdzający w odniesieniu do zakładów spełniających wymagania zdrowotne określone w niniejszej dyrektywie, oraz wspólnotową procedurę kontrolną w celu zapewnienia, że warunki takich zatwierdzeń są przestrzegane;

zakłady o niskiej wydajności powinny zostać zatwierdzone na podstawie kryteriów dotyczących uproszczonej struktury i infrastruktury, zgodnie z zasadami higieny ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;

oznakowanie zdrowotne mięsa drobiowego stanowi najwłaściwszy sposób zagwarantowania właściwym władzom w miejscu przeznaczenia, że przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; należy utrzymać świadectwo zdrowia w zakresie, w jakim jest ono utrzymywane z uwagi na zdrowie zwierząt, w celu kontroli miejsca przeznaczenia niektórych partii mięsa drobiowego;

produkty pochodzące z państw trzecich znajdujące się na rynku Wspólnoty muszą zapewniać ten sam poziom ochrony w odniesieniu do zdrowia ludzkiego; należy w związku z tym wymagać w odniesieniu do tych produktów, gwarancji równoważnych z gwarancjami wymaganymi w stosunku do produktów pochodzenia wspólnotowego, oraz powinny one podlegać zasadom i przepisom dotyczącym kontroli, zawartym w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁶⁶;

aby uwzględnić niezbędny czas potrzebny do ustalenia wspólnotowej procedury kontrolnej, mającej na celu zapewnienie przestrzegania przez państwa trzecie gwarancji przewidzianych w niniejszej dyrektywie, należy w okresie przejściowym utrzymać krajowe przepisy dotyczące kontroli wobec tych krajów;

należy powierzyć Komisji zadanie podjęcia niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu należy ustanowić procedury ścisłej i skutecznej współpracy między

⁶⁶ Dz.U. nr L 373, z 31.12.1990, str.1 Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

z uwagi na szczególne trudności w zaopatrzeniu Republiki Greckiej związane z jej położeniem geograficznym, należy przewidzieć odstępstwa dla tego Państwa Członkowskiego; z tego samego powodu należy przyznać dodatkowe terminy na dostosowanie się do wymagań niniejszej dyrektywy regionom peryferyjnym;

przyjęcie specjalnych przepisów wobec produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów odnoszących się w sposób ogólny do higieny i bezpieczeństwa żywności, w odniesieniu do których Komisja przedstawiła wniosek dyrektywy ramowej;

termin transpozycji niniejszej dyrektywy nie może wpływać na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach z dniem 1 stycznia 1993 r.;

w trosce o zachowanie jasności, należy aktualizować dyrektywę 71/118/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tytuł, artykuły i załączniki do dyrektywy 71/118/EWG zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku B do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. W art. 3 lit. A dyrektywy Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁷ w pkt. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. przygotowane ze świeżego mięsa określonego w art. 2 lit. d) pod warunkiem, że mięso przywożone z państw trzecich spełnia minimalne wymagania zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 71/118/EWG i podlega kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG;”

b) po odniesieniu do dyrektywy 64/433/EWG w części wprowadzającej akapitu drugiego dodaje się, co następuje:

„oraz art. 4 ust. 1 akapit trzeci i załącznik I rozdział IX do dyrektywy 71/118/EWG i ogólnie, wszelkie mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z regułami wspólnotowymi.”

2. Dyrektywa Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie oznakowań sanitarnych dużych opakowań świeżego mięsa drobiowego⁸ traci moc.

3. W art. 3 ust. 4 lit. i) akapit drugi dyrektywy Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.09.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) i ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁸ Dz.U. nr L 251 z 24.09.1980, str. 10. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 92/189/EWG (Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 25).

w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszący się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁹ otrzymuje brzmienie:

„Przepisy pkt 68 rozdział XII dyrektywy 71/118/EWG w sprawie oznakowań zdrowotnych dużych opakowań stosuje się odpowiednio do mięsa z drobnej zwierzyny łownej”

4. W dyrektywie Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹⁰ wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 3 A ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6) jeśli jest przeznaczony dla Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu, lub do Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie, zaopatrzonego w świadectwo zdrowia znajdujące się w Załączniku.”

b) Załącznik zastępuje się załącznikiem A do niniejszej dyrektywy.

5. W art. 2 akapit drugi pkt 3 dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹¹, wyrazy „w art. 1 dyrektywy 71/118/EWG” zastępuje się wyrazami „w art. 2 dyrektywy 71/118/EWG”.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 r., z wyjątkiem zakładów znajdujących się:

- w regionach peryferyjnych uznanych zgodnie z art. 17 dyrektywy 90/675/EWG¹², włączając Wyspy Kanaryjskie w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii, oraz zgodnie z art. 13 dyrektywy 91/496/EWG¹³, i
- w nowych landach Republiki Federalnej Niemiec objętych planami restrukturyzacyjnymi,

które muszą dostosować się do niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1995 r.; produkty z tych zakładów muszą być wprowadzane do obrotu w tych regionach.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹² Dyrektywa Rady z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹³ Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Powiadomią one niezwłocznie Komisję o przyjętych przepisach.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Wyznaczenie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy na dzień 1 stycznia 1994 r., pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach, przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

„ZAŁĄCZNIK

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:.....

Miejsce załadunku:.....

Ministerstwo:.....

Wydział:.....

Referencje²:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:.....
(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj części:.....

Rodzaj opakowania:.....

Ilość części lub opakowań:.....

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru:

.....

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza świeże mięso z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym. Także, mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa

Mięso zostanie wysłane z:.....
(miejsce załadunku)

do:.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³:.....

Nazwisko i adres wysyłającego:.....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:.....

.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że opisane powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz ponadto wymagania art. 3 ust. A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu.”

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w przypadku statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

ZAŁĄCZNIK B

Dyrektywa Rady 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy sanitarne w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa drobiowego.

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do rozbierania i składowania świeżego mięsa drobiowego w sklepach detalicznych lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, gdzie rozbieranie i składowanie wykonywane jest jedynie w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi. Takie czynności podlegają publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych regulujących handel detaliczny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje wymienione w art. 2 lit. l)-n) oraz q)-s) dyrektywy 77/99/EWG¹⁴.

Dodatkowo mają zastosowanie następujące definicje:

1. „*mięso drobiowe*” oznacza wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi pochodzące z ptactwa domowego należącego do następujących gatunków: kurczęta, indyki, perliczki, kaczki, gęsi i inne ptactwo domowe;
2. „*świeże mięso drobiowe*” oznacza mięso drobiowe, łącznie z mięsem pakowanym próżniowo lub w kontrolowanych warunkach atmosferycznych, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym innym niż schłodzenie, czy mrożenie;
3. „*tusze*” oznaczają całe korpusy drobiu określonego w pkt. 1 po wykrwawieniu, oskubaniu i wypatroszeniu; jednakże, nie jest obowiązkowe odjęcie serca, wątroby, płuc, żołądka, wola i nerek oraz części kończyn na wysokości stępu, jak również odjęcie głowy, przełyku i tchawicy;
4. „*części tuszy*” oznaczają części tuszy określonych w pkt. 3;
5. „*podroby*” oznaczają świeże mięso drobiowe inne niż tusze określone w pkt. 3, nawet jeśli są naturalnie połączone z tuszą, oraz głowę i kończyny, jeśli występują osobno z tuszą;
6. „*wnętrznosci*” oznaczają podroby znajdujące się w jamie piersiowej, brzusznej i miednicy, a w miarę potrzeby, łącznie z tchawicą, przełykiem i wolem;

¹⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

7. „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;
8. „pomocnik” oznacza osobę urzędowo wyznaczoną przez właściwe władze zgodnie z art. 8 ust. 2 do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
9. „badanie przedubojowe” oznacza badanie żywego drobiu dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
10. „badanie poubojowe” oznacza badanie drobiu ubitego w ubojni, dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
11. „środki transportu” oznaczają przeznaczone do załadunku części w pojazdach silnikowych, pojazdach szynowych, samolotach oraz ładownie statków lub kontenery do transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
12. „zakład” oznacza zatwierdzoną ubojnię, zatwierdzony zakład rozbioru, zatwierdzoną chłodnię składową oraz zatwierdzony zakład przepakowywania lub zespół kilku takich zakładów.

ROZDZIAŁ II

Przepisy stosowane do produkcji wspólnotowej

Artykuł 3

- I. Świeże mięso drobiowe musi spełniać następujące warunki:
 - A. Tusze i podroby muszą:
 - a) pochodzić ze zwierzęcia poddanego badaniu przedubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, oraz uznanego w tym badaniu za nadające się do uboju w celu wprowadzenia na rynek świeżego mięsa drobiowego;
 - b) być uzyskane z zatwierdzonej ubojni poddanej samokontroli zgodnie z art. 6 ust. 2, oraz kontroli właściwych władz zgodnie z art. 8;
 - c) być przetwarzane w należytych warunkach sanitarnych zgodnie z załącznikiem I rozdział VII;
 - d) zostać poddane badaniu poubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII, oraz uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
 - e) posiadać oznakowanie zdrowotne zgodnie z załącznikiem I rozdział XII pod warunkiem, że oznakowanie takie nie jest konieczne w odniesieniu do tusz przeznaczonych do rozbioru w tym samym zakładzie;
 - f) po badaniu poubojowym zostać poddane czynnościom zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 46, oraz składowane zgodnie z załącznikiem

I rozdział XIII w należytych warunkach sanitarnych;

- g) zostać odpowiednio opakowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XIV; w przypadku stosowania powłoki ochronnej, musi ona spełniać wymagania tego rozdziału;

W razie potrzeby można podjąć decyzję o uzupełnieniu przepisów tego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, aby w szczególności uwzględnić różne formy prezentacji stosowane w handlu pod warunkiem, że są one zgodne z zasadami higieny;

- h) być transportowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XV;

- i) w trakcie transportu powinno się do nich załączyć:

- albo dokument handlowy, który musi:
 - oprócz danych szczegółowych przewidzianych w załączniku I rozdział XII pkt 66, zawierać numer kodu pozwalający na identyfikację właściwej władzy odpowiedzialnej za kontrolę zakładu pochodzenia, oraz urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za inspekcję sanitarną w dniu produkcji mięsa,
 - być przechowywany przez odbiorcę przez okres co najmniej roku, aby możliwe było jego okazanie na wniosek właściwego organu,
- albo też świadectwo zdrowia wymienione w załączniku VI w przypadku świeżego mięsa drobiowego określonego w art. 2, uzyskanego z ubojni znajdującej się w regionie lub na obszarze podlegającym ograniczeniom ze względów zdrowotnych, lub w przypadku świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innego Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie w zaplombowanych środkach transportu.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego punktu, w szczególności odnoszące się do przyznawania numerów kodów i zgodności jednego lub wielu wykazów właściwych władz, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

- B. 1. Części tuszy lub mięso bez kości musi:

- a) zostać rozebrane i/lub pozbawione kości w zatwierdzonym zakładzie rozbioru i skontrolowane zgodnie z art. 6;
- b) zostać rozebrane i uzyskane zgodnie z wymaganiami załącznika I rozdział VII i pochodzić:
 - albo ze zwierząt ubitych we Wspólnocie i odpowiadających wymaganiom wymienionym w pkt. A niniejszego artykułu,

- albo z tusz ptactwa domowego przywożonych z państw trzecich zgodnie z załącznikiem I rozdział III, oraz poddanych kontrolom przewidzianym przez dyrektywę 90/675/EWG¹⁵;
 - c) zostać poddane kontroli przewidzianej w art. 8 ust. 1 lit. b) (ii);
 - d) spełniać warunki określone w pkt. A lit. c), h) i i) niniejszego artykułu;
 - e) zostać opakowane lub oznaczone zgodnie z pkt. A lit. e) i g) niniejszego artykułu, na miejscu lub w zakładach przepakowywania specjalnie zatwierdzonych przez właściwe do tego celu władze;
 - f) być składowane w należytych warunkach sanitarnych i zgodnie z załącznikiem I rozdział XIII.
2. Przy opraciwaniu przez zakłady rozbioru świeżego mięsa inne niż mięso drobiowe, musi ono odpowiadać obowiązującym normom dyrektyw 64/433/EWG¹⁶, 91/495/EWG¹⁷ i 92/45/EWG¹⁸.
- C. Świeże mięso, które zgodnie z niniejszą dyrektywą było składowane w chłodni składowej zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie, i od tego czasu nie zostało poddane żadnym czynnościom oprócz czynności związanych ze składowaniem, musi spełniać wymagania określone w pkt. A lit. c), e), g) i h) oraz w pkt. B niniejszego artykułu, lub być świeżym mięsem drobiowym przywożonym z państw trzecich zgodnie z rozdziałem III, oraz musi zostać poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- II. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania wymagań określonych w pkt. A w przypadku, gdy rolnicy posiadający produkcję roczną niższą niż 10.000 ptaków z rodzajów określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, dostarczają świeże mięso drobiowe pochodzące z ich gospodarstw w niewielkich ilościach:
- bezpośrednio konsumentowi końcowemu w gospodarstwie lub na najbliższy targ tygodniowy,
 - albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży końcowemu konsumentowi pod warunkiem, że sprzedawca ten prowadzi swoją działalność w tej samej miejscowości, co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Państwa Członkowskie mogą określić warunki, w jakich wymienione operacje, na zasadzie odstępstwa od pkt. B, mogą stosować się do rozbierania.

Wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub

¹⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

sprzedaży na targu, jeżeli chodzi o sprzedawcę detalicznego.

Wymienione operacje muszą podlegać publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych.

- III. Ponadto, bez uszczerbku dla wspólnotowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, ust. I nie stosuje się do:
- a) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innych celów niż spożycie przez ludzi;
 - b) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego na wystawy, do specjalnych badań lub analiz pod warunkiem, że urzędowa kontrola pozwala na zagwarantowanie, że mięso to nie będzie przeznaczone do spożycia przez ludzi i po wykonaniu specjalnych badań lub analiz zostanie zniszczone, z wyjątkiem mięsa wykorzystanego do celów analiz;
 - c) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w uzupełnieniu do wymagań przewidzianych w art. 3 ust. I pkt A i bez uszczerbku dla reguł wspólnotowych dotyczących wykrywania obecności pozostałości w zwierzętach i świeżym mięsie, świeże mięso drobiowe lub drób zostały poddane:

- a) badaniom na obecność pozostałości, jeśli urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa ich obecność na podstawie wyników badań przedubojowych lub innej informacji;
- b) pobraniu próbek przewidzianemu w załączniku IV (I) dyrektywy 92/117/EWG¹⁹.

Badania przewidziane w lit. a) muszą zostać wykonane w celu poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym i ich pochodnych, zgodnie z okresami oczekiwania, oraz innych substancji niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia ludzi przenoszonych w mięsie drobiowym.

Badania określone w akapicie poprzednim muszą być przeprowadzone zgodnie z uznanymi naukowo i sprawdzonymi metodami, w szczególności z tymi, które są określone na poziomie wspólnotowym lub międzynarodowym.

Musi istnieć możliwość oceny wyników badań przy użyciu metod odniesienia ustalonych zgodnie z procedurą określoną w ust. 3.

W przypadku wyniku pozytywnego, urzędowy lekarz weterynarii podejmuje właściwe środki, aby uwzględnić zaistniałe zagrożenie, w szczególności, aby:

¹⁹ Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (patrz str. 38 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- przystąpić do wzmożonej kontroli hodowanego drobiu lub partii mięsa otrzymanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego stanowić takie samo zagrożenie,
 - przystąpić do kontroli innych stad z gospodarstwa pochodzenia oraz, jeśli problem się powtórzy, podjąć odpowiednie środki dotyczące gospodarstwa pochodzenia,
 - w przypadku skażenia okolicznego, podjąć środki dotyczące taśmy produkcyjnej.
2. Normy tolerancji dla substancji określonych w ust. 1, innych niż określone w dyrektywie 86/366/EWG²⁰, ustala się na podstawie procedury przewidzianej w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90²¹.
3. Metody odniesienia ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

Zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o rozszerzeniu badań na substancje inne niż określone w ust. 1.

4. Do czasu wejścia w życie środków wykonawczych dotyczących niniejszego artykułu, stosuje się nadal przepisy krajowe, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektyw 91/494/EWG²², 81/602/EWG²³ i 88/146/EWG²⁴ oraz ograniczeń nałożonych przez dyrektywę 92/117/EWG, mięso drobiowe nie może być wprowadzane do obrotu w celu spożycia przez ludzi, jeśli:
- a) pochodzi z drobiu dotkniętego chorobami wymienionymi w dyrektywie 91/494/EWG;
 - b) zawiera ślady pozostałości w ilościach przekraczających normy tolerancji określone zgodnie z art. 4 ust. 2, zostało poddane działaniu antybiotyków lub zawiera środki zmiękczające lub konserwujące, o ile są one dozwolone na mocy ustawodawstwa wspólnotowego, pod warunkiem że zakazane jest stosowanie środków sprzyjających retencji wody oraz partii mięsa drobiowego otrzymywanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego z tego powodu stanowić takie samo zagrożenie.
 - c) pochodzi ze zwierząt, które okazały się dotknięte jedną z wad wymienionych w załączniku I rozdział IX pkt 53 lit. a);
 - d) zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX pkt 53 lit. b) i pkt 54.
2. Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy Państw Członkowskich dotyczące obróbki mięsa drobiowego za pomocą

²⁰ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43.

²¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. nr L 73 z 19.03.1992, str. 8).

²² Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

²³ Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

²⁴ Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.

promieniowania jonizującego i ultrafioletowego. Wszelki handel produktami poddanymi tego rodzaju zabiegom podlega art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG. W tym celu Państwo Członkowskie pochodzenia, które stosuje taką obróbkę, nie wysyła produktów poddanych takim zabiegom do Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo zabrania takiej obróbki na swoim terytorium, oraz które poinformowało o takim zakazie Komisję i inne Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz zatwierdzonych zakładów innych niż określone w art. 7, przy czym każdy z nich posiada weterynaryjny numer identyfikacyjny. Przekazuje ono ten wykaz pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.

Zakładowi przetwarzającemu lub przepakowującemu produkty uzyskane z surowców objętych jedną z dyrektyw określonych w art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG, można przyznać jeden numer identyfikacyjny.

Właściwe władze nie zatwierdzą zakładu, jeśli nie mają gwarancji, że spełnia on przepisy niniejszej dyrektywy.

W przypadku stwierdzenia niedostatecznej higieny oraz jeżeli środki przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 51 akapit drugi okazały się niewystarczające, w celu zaradzenia tej sytuacji, właściwe władze krajowe tymczasowo zawieszają zatwierdzenie.

Jeśli kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel nie zaradzą stwierdzonym brakom w terminie wyznaczonym przez właściwe władze krajowe, wycofują one zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie uwzględnia wnioski z każdej dokonanej kontroli zgodnie z art. 10. Pozostałe Państwa Członkowskie i Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

2. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi przeprowadzać regularne kontrole higieny ogólnej w odniesieniu do warunków produkcji w swoim zakładzie, między innymi poprzez kontrolę mikrobiologiczną.

Kontrole muszą obejmować narzędzia, urządzenia i maszyny na wszystkich etapach produkcji, oraz w miarę potrzeby produkty.

Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel muszą być w stanie, na wniosek właściwych władz, poinformować urzędowego lekarza weterynarii lub biegłych lekarzy weterynarii Komisji o rodzaju, częstotliwości i wynikach dokonanych kontroli, w miarę potrzeby wraz z nazwą laboratorium kontrolującego.

Rodzaj kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i badań bakteriologicznych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi wprowadzić program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higieny w zakresie produkcji, dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład musi być zaangażowany w

planowanie i realizację tego programu.

4. Kierownik zakładu rozbioru lub przepakowywania, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr przychodzącego i wychodzącego z zakładu świeżego mięsa drobiowego, określający rodzaj otrzymanego mięsa drobiowego.

5. Inspekcja i kontrola zakładu dokonywana jest na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, któremu może towarzyszyć w wykonywaniu zadań czysto technicznych personel pomocniczy zgodnie z art. 8 ust. 2. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, że przepisy niniejszej dyrektywy są przestrzegane.

Urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzać regularne analizy wyników kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie tych analiz, przeprowadzać uzupełniające badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub na produktach.

Wyniki tych analiz są umieszczone w sprawozdaniu, o którego wnioskach lub zaleceniach informowany jest kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, który czuwa nad usunięciem stwierdzonych braków w celu poprawy warunków higieny.

Artykuł 7

A. Zgodnie z załącznikiem II Państwa Członkowskie mogą zwolnić ubojnie przerabiające mniej niż 150.000 ptaków rocznie, z wymagań strukturalnych lub infrastrukturalnych określonych w załączniku I, pod warunkiem że spełniają one następujące wymagania:

1. dane zakłady muszą podlegać specjalnej rejestracji weterynaryjnej i posiadać specjalny numer identyfikacyjny związany z lokalną jednostką kontrolną.

Aby uzyskać zatwierdzenie właściwego organu krajowego:

- a) zakład musi spełniać warunki zatwierdzenia ustanowione w załączniku II;
- b) kierownik ubojni, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr:
 - zwierząt przychodzących i produktów uboju wychodzących z zakładu,
 - przeprowadzonych kontroli,
 - wyników tych kontroli.

Dane te muszą być przekazywane właściwym władzom na ich wniosek.

- c) ubojnia musi zawiadomić służby weterynaryjne o czasie uboju, o ilości i pochodzeniu zwierząt, oraz przekazać im kopię świadectwa sanitarnego wymienionego w załączniku IV;
- d) urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik musi być obecny w chwili patroszenia, w celu zapewnienia przestrzegania zasad higieny ustanowionych w załączniku I rozdział VII i VIII.

W przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik nie może być obecny w chwili uboju, mięso może opuścić zakład dopiero po badaniu poubojowym przeprowadzonym w dniu uboju zgodnie z art. 8 ust. 2, z wyjątkiem mięsa określonego w załączniku I rozdział VIII pkt 49;

- e) właściwe władze muszą monitorować obieg dystrybucji mięsa pochodzącego z zakładu, właściwe oznakowanie produktów zgłoszonych jako nienadające się do spożycia przez ludzi, oraz ich późniejsze przeznaczenie i użytkowanie.

Państwa Członkowskie sporządzają wykaz zakładów korzystających z tych odstępstw i przekazują ten wykaz oraz późniejsze jego zmiany Komisji;

- f) właściwe władze muszą zapewnić, że świeże mięso pochodzące z zakładów określonych w lit. e), jest znakowane pieczęciami lub etykietami zatwierdzonymi w tym celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 oraz zawierającymi informację o okręgu administracyjnym jednostki zdrowotnej, której podlega zakład;

- 2. właściwe władze mogą udzielić odstępstwa zgodnie z załącznikiem II, w odniesieniu do zakładów rozbioru, które nie znajdują się w zatwierdzonym zakładzie i są zatwierdzone zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że zakład rozbioru nie przetwarza więcej niż trzy tony tygodniowo, z zastrzeżeniem zgodności z wymaganiami dotyczącymi temperatury ustanowionymi w załączniku I rozdział VIII pkt 49.

Przepisy załącznika I rozdział VIII i X oraz XI pkt 64 nie stosują się do czynności składowania i rozbioru w zakładach określonych w akapicie pierwszym.

- 3. Mięso uznane za zgodne z wymaganiami higieny i inspekcji sanitarnej przewidzianymi w niniejszej dyrektywie, musi posiadać pieczęć z okręgiem administracyjnym jednostki zdrowotnej odpowiedzialnej za zakład pochodzenia. Wzór pieczęci ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21;
- 4. mięso musi być:
 - (i) przeznaczone na rynek lokalny do sprzedaży bezpośredniej, w stanie świeżym lub po przetworzeniu, dla sprzedawców detalicznych lub konsumenta bez wcześniejszego paczkowania lub przepakowywania;
 - (ii) przetransportowane z zakładu do odbiorcy z zachowaniem warunków higieny.

B Biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, we współpracy w właściwych organami krajowymi, w zakresie koniecznym do jednolitego stosowania niniejszego artykułu, przeprowadzać kontrole na miejscu na reprezentatywnej liczbie zakładów korzystających z warunków ustanowionych w niniejszym artykule.

C. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od wymagań strukturalnych przewidzianych w rozdziale I, w odniesieniu do chłodni składowych o niewielkiej wydajności, w których składowane jest jedynie mięso opakowane.

- D. Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.
- E. Na podstawie sprawozdania Komisji, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1998 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 8

- 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) wszystkie gospodarstwa dostarczające drób z gatunków określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, są objęte kontrolą weterynaryjną;
 - b) jest zagwarantowane, że:
 - (i) w ubojniach zatwierdzonych zgodnie z art. 6, obecny jest przynajmniej jeden urzędowy lekarz weterynarii podczas badania poubojowego;
 - (ii) w zakładach rozbioru zatwierdzonych zgodnie z art. 6, członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny przynajmniej raz dziennie w trakcie obróbki mięsa, w celu kontroli higieny ogólnej zakładu i rejestru przychodzącego i wychodzącego świeżego mięsa;
 - (iii) w chłodniach składowych członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny okresowo.
- 2. Urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą towarzyszyć podlegający mu pomocnicy w wykonywaniu następujących czynności:
 - a) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. a), przy zbieraniu informacji niezbędnych do oceny stanu zdrowia stada pochodzenia, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, które urzędowy lekarz weterynarii wykorzystuje w celu sporządzenia diagnozy;
 - b) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. b):
 - (i) kontrolowaniu przestrzegania warunków higieny przewidzianych w załączniku I rozdział I, V, VII i X oraz w załączniku II, jak również warunków przewidzianych w załączniku I pkt 47;
 - (ii) stwierdzaniu, że w trakcie badania poubojowego nie występują przypadki określone w załączniku I rozdział IX pkt 53;
 - (iii) przeprowadzaniu inspekcji przewidzianej w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b), w szczególności ocenę jakości tusz i skrawków, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii jest w stanie sprawować nadzór nad miejscem pracy pomocników na miejscu;
 - (iv) nadzorowaniu oznakowania zdrowotnego przewidzianego w załączniku I rozdział XII pkt 67;

- (v) przeprowadzaniu kontroli zdrowotnej rozebranego i składowanego mięsa;
- (vi) monitorowania pojazdów lub kontenerów transportowych oraz warunków załadunku przewidzianych w załączniku I rozdział XV.

Jedynie osoby spełniające wymagania wymienione w załączniku III mogą zostać wyznaczone na pomocników, w wyniku testu zorganizowanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub przez władze wyznaczone przez te władze centralne.

W celu wykonywania wymienionych zadań pomocniczych, pomocnicy muszą wchodzić w skład zespołów inspekcyjnych podlegających kontroli i odpowiedzialności urzędowego lekarza weterynarii. Muszą być oni niezależni od danego zakładu. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego ustalają dla każdego zakładu skład zespołu inspekcyjnego, w sposób pozwalający urzędowemu lekarzowi weterynarii na nadzorowanie wyżej wymienionych czynności.

Szczegółowe zasady dotyczące pomocy określonej w niniejszym artykule są, w niezbędnym zakresie, ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Właściwe władze mogą zezwolić na to, aby personel przedsiębiorstwa, który do dnia 1 października 1993 r. został przeszkolony przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach specjalnego szkolenia, którego ogólne kryteria określone są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, mógł wykonywać pod bezpośrednim nadzorem urzędowego lekarza weterynarii czynności przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b).

Artykuł 9

Państwa Członkowskie powierzają służbom lub organowi centralnemu zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań przedubojowych i poubojowych, przeprowadzanych przez urzędowego lekarza weterynarii i odnoszących się do diagnozowania chorób przenoszonych na ludzi.

W przypadku rozpoznania takiej choroby, wyniki konkretnych przypadków są jak najszybciej przekazywane właściwym organom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór stada, z którego pochodzą zwierzęta.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji informacje dotyczące niektórych chorób, w szczególności w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na ludzi.

Komisja przyjmuje szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, w szczególności w odniesieniu do:

- częstotliwości przekazywania informacji Komisji,
- rodzaju informacji,
- choroby, której dotyczy zbieranie informacji,
- procedur zbierania i wykorzystywania informacji.

Artykuł 10

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, w zakresie, w jakim jest to konieczne do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu mogą sprawdzać poprzez kontrolę reprezentatywnej ilości zakładów, czy właściwe władze kontrolują zatwierdzone zakłady w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy biegłym w wykonywaniu ich obowiązków.

Ogólne przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

Komisja po uzyskaniu opinii Państw Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sporządzi zalecenie dotyczące zasad, jakich należy przestrzegać w czasie przeprowadzania kontroli przewidzianych w niniejszym ustępie.

2. Na podstawie sprawozdania Komisji wraz z ewentualnymi wnioskami, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1995 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 11

Na zasadzie odstępstwa od wymagań art. 3 ust. I pkt A lit. a), Państwa Członkowskie mogą zezwolić, aby drób przeznaczony do produkcji wątróbek był ogłuszany, wykrwawiany i oskubany w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, pod warunkiem, że operacje te przeprowadzane są w osobnych pomieszczeniach, spełniających wymagania przewidziane w załączniku I rozdział II pkt 14 lit. b), oraz zgodnie z załącznikiem I rozdział XV, tusze niepatroszone zostały niezwłocznie przetransportowane do zatwierdzonego zakładu rozbioru z osobnym pomieszczeniem określonym w załączniku I rozdział III pkt 15 lit. b) tiret drugie (ii), bądź tusze muszą zostać wypatroszone w ciągu dwudziestu czterech godzin pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na stosowanie chłodzenia świeżego mięsa drobiowego poprzez zanurzenie w wodzie, o ile zostanie ono wykonane zgodnie z warunkami określonymi w załączniku I rozdział VII pkt 42 i 43. Świeże mięso schłodzone uzyskane tą metodą może być wprowadzane do obrotu albo schłodzone albo mrożone.

2. Państwa Członkowskie, w których metoda ta jest stosowana, muszą o tym jak najszybciej poinformować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w każdym przypadku przed dniem 1 stycznia 1994 r.

3. Państwa Członkowskie nie mogą sprzeciwić się wprowadzeniu na ich terytorium świeżego mięsa drobiowego schłodzonego zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 42 i 43, jeśli stosowanie metody chłodzenia jest zaznaczone w dokumencie towarzyszącym, określonym w art. 3 ust. I pkt A lit. i), pod warunkiem, że:

a) mięso drobiowe zostało zamrożone po schłodzeniu bez niepotrzebnej zwłoki,

- b) albo schłodzone mięso drobiowe otrzymywane jest w tych samych warunkach na ich terytorium.

Artykuł 13

Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG²⁵ stosuje się w szczególności do kontroli pochodzenia, organizacji kontroli, które są przeprowadzane przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do następstw tych kontroli, jak również do środków ochronnych, które należy wprowadzić w życie.

ROZDZIAŁ III

Przepisy stosowane do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 14

- A. Warunki stosowane w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich muszą być, na mocy procedury przewidzianej w art. 21, przynajmniej równoważne z warunkami przewidzianymi w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego uzyskanego zgodnie z art. 3-6 i 8-13.
- B. W celu jednolitego stosowania ust. A, stosuje się następujące punkty:
1. Przedmiotem przywozu do Wspólnoty może być jedynie świeże mięso drobiowe:
 - a) pochodzące z państw trzecich lub części państw trzecich wymienionych zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/494/EWG, oraz spełniające wymagania niniejszej dyrektywy;
 - b) pochodzące z zakładów, wobec których właściwe władze państwa trzeciego dostarczyły Komisji gwarancji, że zakłady te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy;
 - c) posiadające świadectwo określone w art. 12 dyrektywy 91/494/EWG, uzupełnione zaświadczeniem, że mięso to spełnia wymagania rozdziału II i wszelkie warunki dodatkowe, lub daje równoważne gwarancje określone w ust. 2 lit. b) niniejszego ustępu. Jeśli jest to konieczne, treść tego zaświadczenia formułowana jest na podstawie procedury przewidzianej w art. 21.
 2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 ustala się, co następuje:
 - a) wspólnotowy wykaz zakładów spełniających wymagania określone w lit. b). Do czasu sporządzenia tego wykazu Państwa Członkowskie mają prawo utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG, oraz krajowe świadectwo zdrowia wymagane w stosunku do zakładów,

²⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

które podlegały zatwierdzeniu krajowemu;

- b) warunki specjalne i równoważne gwarancje w odniesieniu do wymagań niniejszej dyrektywy, inne niż te które pozwalają na wyłączenie mięsa ze spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. A lit. d), oraz te ustanowione w załączniku I rozdział VI rozdział VII pkt 42 i 43 oraz rozdział VIII. Takie warunki i gwarancje nie mogą być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3-6 i 8-13.
3. Biegli z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu sprawdzenia, czy:
- a) gwarancje oferowane przez państwa trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne z tymi, które są stosowane we Wspólnocie;
 - b) spełnione zostały warunki wynikające z ust. 1 i 2.

Biegli z Państw Członkowskich odpowiedzialni za przeprowadzenie tych kontroli, wyznaczani są przez Komisję działając na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole te są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokrywa koszty z nimi związane. Ich częstotliwość i procedury określone są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, nadal stosuje się przepisy krajowe w zakresie kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o przypadkach nieprzestrzegania zasad higieny stwierdzonych podczas tych kontroli.

Artykuł 15

Wykaz przewidziany w art. 14 ust. B pkt 2 mogą obejmować tylko te państwa trzecie lub ich części:

- a) z których przywóz nie został zabroniony zgodnie z art. 9-12 dyrektywy 91/494/EWG;
- b) które ze względu na swoje ustawodawstwo i organizację służb weterynaryjnych i kontrolnych, uprawnienia tych służb i nadzór jakiemu podlegają, zostały uznane za zdolne do udzielenia gwarancji wprowadzenia w życie swoich obowiązujących przepisów zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG²⁶ lub art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG, lub
- c) których służby weterynaryjne mogą zagwarantować przestrzeganie wymagań zdrowotnych co najmniej równoważnych z tymi, które są ustanowione w rozdziale II.

Artykuł 16

²⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że świeże mięso drobiowe podlega przywozowi do Wspólnoty, jedynie, jeśli:

- posiada świadectwa przewidziane w art. 14 ust. B pkt 1 lit. c),
- spełnia warunki kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad w celu wykonania niniejszego rozdziału:

- nadal obowiązują przepisy krajowe stosowane do przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do których nie przyjęto takich wymagań na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem że nie są one bardziej korzystne od przepisów ustanowionych w art. 14 ust. B pkt 2 lit. b),
- przywóz musi odbywać się w warunkach ustanowionych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 17

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw tych kontroli, które mają przeprowadzić Państwa Członkowskie, oraz do środków ochrony, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów mieszczących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej, gdzie produkcja tych zakładów przeznaczona jest wyłącznie do spożycia lokalnego.

2. Uzgodnienia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się na podstawie procedury przewidzianej w art. 21. Na mocy tej samej procedury można podjąć decyzję o zmianie przepisów tego ustępu, w celu stopniowego rozszerzania norm wspólnotowych na wszystkie zakłady znajdujące się na wyspach określonych w tym ustępie.

Artykuł 19

Załączniki zmieniane są przez Radę, która stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania ich do postępu naukowo - technicznego.

Artykuł 20

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 mogą zostać przyjęte:

- specjalne warunki zatwierdzania zakładów znajdujących się na rynkach hurtowych,

- zasady oznakowania produktów pochodzących z zakładów przepakowywania oraz procedury kontroli pozwalające na powrót surowca do zakładu pochodzenia.

Artykuł 21

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/ EWG²⁷, czyniąc to albo z własnej inicjatywy, albo na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są wazone w ramach Komitetu w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie ubierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub w przypadku braku jego opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili przedłożenia sprawy Radzie, nie podejmie ona działania, Komisja przyjmuje proponowane środki, chyba, że Rada odrzuci te środki zwykłą większością głosów.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

²⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW

Zakłady muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, w których mięso jest produkowane, obrabiane lub składowane oraz w miejscach i na korytarzach, przez które mięso jest transportowane:

a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów. Jednakże:

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale II pkt 14 lit. e), w rozdziale III pkt 15 lit. a) i w rozdziale IV pkt 16 lit. a), odprowadzenie wody w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony nie jest wymagane, a w pomieszczeniach określonych w pkt. 16 lit. a), wystarczające jest urządzenie umożliwiające łatwe odprowadzenie wody,

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a), w których składowane jest jedynie mięso zapakowane lub opakowane oraz w strefach i korytarzach, którymi transportowane jest świeże mięso, wystarczająca jest wodoodporna i odporna na butwienie posadzka;

b) gładkie ściany, odporne i nieprzepuszczalne, pokryte warstwą zmywalną i jasną do wysokości przynajmniej dwóch metrów; w pomieszczeniach chłodniczych i magazynowych przynajmniej do wysokości składowania. Linia zetknięcia ścian i podłogi musi być zaokrąglona lub zaopatrzona w podobne wykończenie, z wyjątkiem pomieszczeń określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a).

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi podstawy do wycofania zatwierdzenia;

c) drzwi wykonane z trwałego, odpornego na korozję materiału lub, w przypadku drzwi drewnianych, pokryte gładką i nieprzepuszczalną powłoką na całej powierzchni;

d) odporne na korozję i bezwonne materiały izolacyjne;

e) urządzenia wentylacyjne i urządzenia wyciągowe do pary;

f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, nie powodujące zniekształcania kolorów;

g) czysty i łatwy do utrzymania w czystości sufit; w innym wypadku, warunki te

musi spełniać wewnętrzna powierzchnia pokrycia dachu;

2. a) jak najbliżej stanowisk pracy, wystarczającą liczbą urządzeń służących do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń ciepłą wodą. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem.

Urządzenia do mycia rąk muszą być wyposażone w ciepłą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki czyszczące i dezynfekujące oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk;

- b) urządzenia do odkażania narzędzi gorącą wodą o temperaturze minimalnej 82 °C;
3. urządzenia do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
4. a) narzędzia i urządzenia do pracy takie jak: wyposażenie automatyczne do obróbki mięsa, stoły do rozbioru, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru, pojemniki, taśmy transportowe i piły wykonane z materiałów odpornych na korozję, niezdolnych do skażenia mięsa, łatwe do mycia i dezynfekowania. Powierzchnie stykające się lub mogące mieć kontakt z mięsem, łącznie ze spawami i spojeniami, muszą być gładkie. Zabronione jest używanie drewna, z wyjątkiem pomieszczeń, w których znajduje się jedynie świeże mięso drobiowe zapakowane w higieniczny sposób;
- b) sprzęt i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
 - obróbki mięsa,
 - składowania pojemników na mięso tak, aby zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
- c) wyposażenie do higienicznej obróbki i ochrony mięsa w czasie załadunku i wyładunku, łącznie z odpowiednio zaprojektowanymi i wyposażonymi miejscami przyjmowania i rozładunku mięsa;
- d) specjalne wodoszczelne pojemniki nierdzewne, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone dla mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, lub zamykane na klucz pomieszczenie przeznaczone dla tego mięsa, jeśli jego ilość czyni to koniecznym, lub jeśli nie jest ono usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia roboczego; jeśli mięso jest odprowadzane specjalnymi rynnymi, muszą być one zbudowane i zainstalowane tak, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
- e) pomieszczenie do higienicznego składowania materiałów, do pakowania i opakowywania, jeśli czynności te odbywają się w zakładzie;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na poziomach wymaganych przez niniejszą dyrektywę. Sprzęt ten musi posiadać system odpływowy umożliwiający odprowadzanie skroplonej wody w sposób niestwarzający żadnej możliwości skażenia świeżego mięsa drobiowego;

6. instalacje pod ciśnieniem pozwalające na zaopatrzenie w wodę pitną w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG²⁸. Instalacje przeznaczone do wody niezdatnej do picia muszą wyraźnie różnić się od instalacji wody pitnej.
7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. instalacje odprowadzające odpady płynne i stałe spełniające wymagania dotyczące higieny;
9. wystarczająco wyposażone pomieszczenie zamykane na klucz do wyłącznej dyspozycji służb weterynaryjnych, lub odpowiednie wyposażenie w magazynach określonych w rozdziale IV i zakładach przepakowywania;
10. wyposażenie pozwalające w każdej chwili na skuteczne przeprowadzenie inspekcji weterynaryjnej przewidzianej w niniejszej dyrektywie;
11. odpowiednią liczbę szatni wyposażonych w gładkie, wodoodporne i zmywalne ściany i podłogi, z umywalkami, natryskami i toaletami ze spuszczaną wodą, wyposażonych w taki sposób, aby zabezpieczyć czyste części budynku przed skażeniem;

Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio do pomieszczeń roboczych. Natryski nie są konieczne w przypadku chłodni składowych służących jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Umywalki muszą być zaopatrywane w bieżącą wodę zimną i ciepłą lub zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz w środki higieniczne do suszenia rąk. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem. Wystarczająca ilość takich umywalk musi znajdować się w pobliżu toalet;

12. odpowiednie miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu mięsa, z wyjątkiem chłodni składowych przeznaczonych jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Ubojnie muszą posiadać osobne miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu i klatek stosowanych dla drobiu przeznaczonego do uboju. Jednakże posiadanie takich miejsc i wyposażenia nie jest obowiązkowe, jeśli przepisy nakazują mycie i dezynfekcję środków transportu i klatek w miejscach urzędowo zatwierdzonych;
13. pomieszczenie lub bezpieczne miejsce do składowania detergentów, środków dezynfekujących oraz podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI DROBIU

14. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, ubojnie muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże i łatwe do mycia i dezynfekowania pomieszczenie lub zakrytą

²⁸ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

przestrzeń, aby przeprowadzić badanie przedubojowe przewidziane w rozdziale VI pkt 28 akapit drugi i przyjęć ptaki określone w art. 2 akapit drugi pkt 1 niniejszej dyrektywy;

- b) pomieszczenie do uboju wystarczająco duże, aby ogłuszanie i wykrwawianie z jednej strony oraz skubanie i sparzanie z drugiej strony, były wykonywane w oddzielnych miejscach. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem uboju a pomieszczeniem określonym w lit. a), inne niż niewielki otwór przeznaczony do przesyłania drobiu do uboju, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania wystarczająco duże, aby patroszenie było wykonywane na stanowisku wystarczająco oddalonym od innych stanowisk pracy lub od nich oddzielonym ścianą działową, tak aby uniemożliwić zanieczyszczenie mięsa. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem do patroszenia i przygotowywania a pomieszczeniem do uboju, inne niż niewielki otwór przeznaczony jedynie do przesyłania ubitego drobiu, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- d) w razie potrzeby, pomieszczenie z którego dokonywana jest wysyłka;
- e) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze zamykane na klucz dla zatrzymanego świeżego mięsa drobiowego;
- f) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
- g) oddzielne umywalki i toalety dla personelu pracującego przy żywych ptakach.

ROZDZIAŁ III

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

15. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, zakłady rozbioru muszą posiadać przynajmniej:
- a) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze do konserwacji mięsa;
 - b) - pomieszczenie przeznaczone do rozbioru, trybowania i pakowania,
 - o ile operacja ta przeprowadzana jest w zakładzie rozbioru:
 - (i) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, które zostały ogłuszone, wykrwawione i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz;
 - (ii) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia drobiu określonego w rozdziale VIII pkt 49;
 - c) pomieszczenie do pakowania, jeśli operacje te są przeprowadzane w zakładzie

rozbioru, chyba że spełnione są warunki przewidziane w rozdziale XIV pkt 74.

ROZDZIAŁ IV

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI SKŁADOWYCH

16. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, magazyny, w których składowane jest świeże mięso zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret pierwsze, muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret pierwsze;
 - b) termometr lub termograf dla każdego pomieszczenia chłodniczego lub w każdym takim pomieszczeniu.

17. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, magazyny, w których przechowywane jest świeże mięso drobiowe zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret drugie muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże pomieszczenia chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso drobiowe w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret drugie;
 - b) termometr lub termograf w każdym pomieszczeniu lub dla każdego pomieszczenia chłodniczego.

ROZDZIAŁ V

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

18. Od pracowników wymaga się absolutnej czystości; pomieszczenia i urządzenia powinny być utrzymywane w czystości.
 - a) Personel zajmujący się ze świeżym mięsem nieopakowanym lub opakowanym, bądź też pracujący w pomieszczeniach lub w miejscach gdzie odbywa się obróbka, pakowanie lub transport mięsa, musi w szczególności nosić czyste i łatwe do umycia nakrycia głowy i obuwie, odzież roboczą w jasnych kolorach lub inną odzież ochronną. Personel zatrudniony przy pracy lub innych czynnościach związanych ze świeżym mięsem zobowiązany jest do zakładania czystej odzieży roboczej na początku każdego dnia pracy, a w razie konieczności do jej zmiany w trakcie dnia, oraz do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy podczas pracy i przed każdorazowym powrotem do pracy. Osoby, które miały styczność z chorymi ptakami lub zakażonym mięsem, muszą niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona ciepłą wodą, a następnie je zdezynfekować. Zakazuje się palenia w pomieszczeniach roboczych i magazynowych oraz w innych strefach i korytarzach, którymi przewożone jest świeże mięso.
 - b) Do zakładu nie ma wstępu żadne zwierze poza zwierzętami rzeźnymi w przypadku ubojni. Gryzonie, owady i wszelkie inne robactwo musi być systematycznie zwalczane.

- c) Wyposażenie i sprzęt używany przy obróbce żywego drobiu oraz przy pracy ze świeżym mięsem drobiowym, muszą być utrzymywane w dobrym stanie i w czystości. Należy je starannie myć i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia pracy, po zakończeniu dnia pracy oraz przed ich ponownym użyciem, jeśli zostały zanieczyszczone.
- d) Klatki służące do dostarczania drobiu muszą być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do mycia i dezynfekowania. Należy je myć i dezynfekować po każdym opróżnieniu.
19. Pomieszczeń, narzędzi i sprzętu roboczego nie wolno wykorzystywać do innych celów niż obróbka świeżego mięsa drobiowego, świeżego mięsa lub mięsa z dziczyzny zatwierdzonego zgodnie z dyrektywą 91/495/EWG i 92/45/EWG, bądź do wyrobów lub produktów mięsnych, jeśli nie zostały umyte i zdezynfekowane przed powtórным użyciem.
- Ograniczenia tego nie stosuje się do sprzętu transportowego używanego w pomieszczeniach określonych w pkt. 17 lit. a), jeśli mięso jest opakowane.
20. Mięso drobiowe i pojemniki, w których ono się znajduje, nie powinny mieć bezpośredniej styczności z podłogą.
21. Nakazuje się używanie wody pitnej do wszystkich celów, jednakże tytułem wyjątku, dopuszcza się używanie wody niezdatnej do picia do produkcji pary, gaszenia pożarów, schładzania urządzeń chłodniczych i odprowadzania piór w ubojni, pod warunkiem, że przeznaczone do tego celu instalacje nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego niebezpieczeństwa zakażenia świeżego mięsa. Instalacje z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie odróżniać się od instalacji z wodą pitną.
22. - Pióra i produkty uboczne uboju nienadające się do spożycia przez ludzi należy niezwłocznie usunąć.
- Niedozwolone jest rozsypywanie trocin lub innych podobnych materiałów na podłodze pomieszczeń roboczych i pomieszczeń do składowania świeżego mięsa drobiowego.
23. Detergentów, środków odkażających i podobnych substancji należy używać tak, aby nie uszkodzić sprzętu, narzędzi do pracy i świeżego mięsa. Po ich użyciu należy dokonać dokładnego płukania tego sprzętu i narzędzi do pracy wodą pitną.
24. Pracą i obróbką mięsa nie mogą się zajmować osoby, które mogą je zakazić.

Każda osoba zatrudniona do pracy przy świeżym mięsie musi przedstawić zaświadczenie lekarskie, potwierdzające, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania przez nią takiej pracy. Nadzór medyczny nad tymi osobami jest regulowany przez ustawodawstwo krajowe obowiązujące w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

BADANIE PRZEDUBOJOWE

25. a) Urzędowy lekarz weterynarii ubojni może pozwolić na ubój partii drobiu pochodzącego z gospodarstw tylko wtedy, kiedy pozostaje to bez uszczerbku dla świadectwa zamieszczonego w załączniku IV wzór 5 do dyrektywy 90/539/EWG, jedynie:

(i) jeśli drób przeznaczony do uboju posiada świadectwo sanitarne przewidziane w załączniku IV; lub

(ii) jeśli na 72 godziny przed przybyciem drobiu do ubojni, posiada dokument określony przez właściwe władze, zawierający:

- aktualne informacje dotyczące stada pochodzenia, w szczególności te, które pochodzą z rejestru gospodarstwa określonego w pkt. 27 lit. a), oraz odnoszą się do rodzaju drobiu przeznaczonego do uboju,
- poświadczenie, że gospodarstwo pochodzenia podlega kontroli urzędowego lekarza weterynarii.

Informacje te podlegają ocenie urzędowego lekarza weterynarii w celu podjęcia decyzji o środkach, jakie należy podjąć wobec ptactwa domowego pochodzącego z danego gospodarstwa, w szczególności o rodzaju badania przedubojowego.

b) Jeśli warunki przewidziane w lit. a) nie są spełnione, urzędowy lekarz weterynarii ubojni może odłożyć ubój, lub jeśli wymaga tego dobro sytuacji, zezwolić na ubój po przeprowadzeniu badań przewidzianych w pkt. 27 lit. b), oraz musi zbadać gospodarstwo pochodzenia danego ptactwa domowego w celu uzyskania tych informacji. Wszelkie koszty związane z zastosowaniem niniejszego ustępu pokrywa rolnik zgodnie z zasadami, które określą właściwe władze.

c) Jednakże w odniesieniu do rolników, których produkcja roczna nie przekracza 20 000 sztuk drobiu, 15 000 kaczek, 10 000 indyków lub 10 000 gęsi lub równoważnych ilości z innych gatunków ptactwa domowego określonego w art. 2 akapit drugi pkt 1, możliwe jest przeprowadzenie badania przedubojowego przewidzianego w pkt. 27 lit. b) w ubojni. W takim przypadku rolnik musi dostarczyć deklarację potwierdzającą, że jego produkcja roczna nie przekracza powyższych liczb.

d) Rolnik musi przechowywać rejestr określony w pkt. 27 lit. a) przez co najmniej dwa lata, w celu okazania właściwym władzom na ich wniosek.

26. Właściciel, osoba uprawniona do dysponowania drobiem lub ich przedstawiciel muszą ułatwić badanie przedubojowe, w szczególności towarzyszyć urzędowemu lekarzowi weterynarii urzędowemu we wszelkich czynnościach uznanych za niezbędne.

Urzędowy lekarz weterynarii musi wykonać badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu, w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

27. Badanie przedubojowe w gospodarstwie pochodzenia określonym w pkt. 25 obejmuje:

- a) sprawdzenie rejestrów rolnika, które muszą zawierać przynajmniej następujące informacje, w zależności od gatunku drobiu:
- data przybycia ptaków,
 - pochodzenie ptaków,
 - liczba ptaków,
 - faktyczna wydajność ze sztuki (na przykład przyrost wagi),
 - śmiertelność,
 - dostawcy paszy,
 - okres i rodzaj stosowanych dodatków paszowych i karencja,
 - spożycie paszy i wody,
 - badanie i rozpoznanie lekarza weterynarii, ewentualnie wraz z wynikami analiz laboratoryjnych,
 - rodzaj produktu leczniczego podawanego ptakom, data rozpoczęcia i zakończenia jego podawania.
 - data ewentualnych szczepień i rodzaj szczepień,
 - przyrost wagi w okresie tuczenia,
 - wyniki wszelkich inspekcji sanitarnych przeprowadzonych wcześniej na ptakach pochodzących z tego samego stada,
 - liczba ptaków przeznaczonych do uboju,
 - przewidywana data uboju;
- b) dodatkowe badania niezbędne do sporządzenia diagnozy, jeśli ptaki:
- (i) są dotknięte chorobą przenoszoną na ludzi lub zwierzęta, bądź pojedyncze sztuki lub wszystkie zachowują się w sposób wskazujący, że taka choroba może się pojawić;
 - (ii) przejawiają zaburzenia w zachowaniu ogólnym lub oznaki choroby, która może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi;
- c) regularne pobieranie próbek wody i paszy dla drobiu, w celu skontrolowania przestrzegania karencji;
- d) wyniki badań w kierunku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, wykonanych zgodnie z wymaganiami dyrektywy 92/117/EWG.

28. W ubojni urzędowy lekarz weterynarii zapewnia przeprowadzenie identyfikacji drobiu, kontroli w zakresie przestrzegania przepisów rozdziału II dyrektywy 91/628/EWG²⁹, w szczególności sprawdzenie, czy drób uległ uszkodzeniom w trakcie transportu.

Ponadto, w przypadku wątpliwości dotyczących tożsamości partii drobiu, oraz jeśli drób ma zostać poddany badaniu przedubojowemu w ubojni zgodnie z pkt. 25 lit. c), urzędowy lekarz weterynarii musi sprawdzić każdą klatkę, jeśli drób przejawia symptomy określone w pkt. 27 lit. b).

29. Jeśli drób nie został ubity w ciągu trzech dni od badania i wystawienia świadectwa sanitarnego przewidzianego w pkt. 25 lit. a) (i), oraz:
- jeśli drób nie opuścił gospodarstwa pochodzenia, należy wydać nowe świadectwa sanitarne,
 - lub po ocenie przyczyn opóźnienia, urzędowy lekarz weterynarii ubojni zezwala na ubój, jeśli na przeszkodzie nie stoi żaden powód zdrowotny, a w razie potrzeby, po nowym zbadaniu drobiu.
30. Bez uszczerbku dla wymagań dyrektywy 91/494/EWG, należy zakazać uboju do celów spożycia przez ludzi, jeśli stwierdzono kliniczne objawy następujących chorób:
- a) ornitozy;
 - b) salmonelozy.

Urzędowy lekarz weterynarii może na wniosek właściciela drobiu lub jego przedstawiciela, zezwolić na ubój w normalnym trybie uboju, jeśli podjęte zostaną środki ostrożności w celu zredukowania do minimum zagrożenia rozprzestrzenienia się bakterii i czyszczenia oraz dezynfekcji sprzętu po tym uboju, przy czym mięso pochodzące z tego uboju należy oprawiać tak jak mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi.

31. Urzędowy lekarz weterynarii musi:
- a) zakazać uboju, jeśli dysponuje dowodami pozwalającymi na stwierdzenie, że mięso pochodzące z danych zwierząt nie nadawałoby się do spożycia przez ludzi;
 - b) przesunąć termin uboju, jeśli nie przestrzegano karencji w odniesieniu do pozostałości;
 - c) zapewnić, jeśli chodzi o drób klinicznie zdrowy, pochodzący ze stada którego ubój jest obowiązkowy w ramach programu zwalczania chorób zakaźnych, aby drób ten został ubity pod koniec dnia lub w takich warunkach, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego drobiu. Państwa Członkowskie mogą dysponować tym mięsem na swym terytorium zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi.

²⁹ Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.

32. Urzędowy lekarz weterynarii musi powiadomić niezwłocznie właściwe władze o zakazie uboju, wskazując przyczynę tego zakazu i tymczasowo trzymać w odosobnieniu drób objęty tym zakazem uboju.

ROZDZIAŁ VII

WYMAGANIA DOTYCZĄCE HIGIENY UBOJU I OBRÓBKİ ŚWIEŻEGO MIĘSA

33. Do pomieszczeń przeznaczonych do uboju wolno wprowadzać jedynie żywy drób. Po jego wprowadzeniu, ptaki powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
34. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.
35. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.
36. Patroszenie musi być dokonane niezwłocznie w przypadku patroszenia całkowitego, lub w czasie przewidzianym w rozdziale VIII pkt 49 w przypadku patroszenia częściowego lub odłożonego. Ubity drób musi zostać otwarty tak, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu wnętrzości do badania mogą być pozostawione oddzielnie lub połączone z tuszami naturalnym połączeniem. Jeśli są osobno, powinna być możliwa ich identyfikacja z tuszą pochodzenia.

Jednakże w odniesieniu do gęsi i kaczek hodowanych i ubitych w celu produkcji wątróbek, ich patroszenie można wykonać w ciągu 24 godzin, z zastrzeżeniem, że temperatura niepatroszonych tusz zostanie jak najszybciej doprowadzona do temperatury przewidzianej w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze i na tym poziomie utrzymana, oraz tusze zostaną przetransportowane zgodnie z zasadami higieny

37. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości, które zostały usunięte, muszą być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nienadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub części wnętrzości pozostałe w tuszach, z wyjątkiem nerek, należy usunąć, o ile jest to możliwe w całości, przy zachowaniu zadowalających warunków dotyczących higieny.

38. Niedozwolone jest czyszczenie mięsa drobiowego za pomocą tkanin i wypełnianie tusz, z wyjątkiem przypadku, gdy tuszki są wypełniane podrobami jadalnymi lub szyjami z drobiu ubitego w ubojni.
39. Rozbiór i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego do celów inspekcji.
40. Zatrzymane mięso oraz mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 53, lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 54, pióra i odpady powinny jak najszybciej zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w urządzeniach przewidzianych w rozdziale I

pkt 4 lit. d) i w rozdziale II pkt 14 lit. e) i f), oraz należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.

41. Po zakończeniu badania i wypatroszeniu świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone zgodnie z wymaganiami dotyczącymi higieny, tak, aby jak najszybciej osiągnęło temperaturę przewidzianą w rozdziale XIII.
42. Mięso drobiowe podlegające procesowi schładzania przez zanurzenie zgodnie z procesem określonym w pkt. 43, musi niezwłocznie po wypatroszeniu zostać poddane dokładnemu myciu przez zraszanie oraz bezzwłocznie zostać zanurzone. Zraszanie musi być wykonane przy pomocy instalacji zapewniającej skuteczne mycie wewnętrznych i zewnętrznych powierzchni tusz.

Dla tusz, których waga:

- nie przekracza 2,5 kilograma, należy użyć przynajmniej 1,5 litra wody na tuszę,
 - wynosi od 2,5 do 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 2,5 litra wody na tuszę,
 - jest równa lub przekracza 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 3,5 litra wody na tuszę.
43. Proces schładzania poprzez zanurzenie musi spełniać następujące wymagania:
 - a) tusze przechodzą przez jeden lub kilka pojemników z wodą lub lodu z wodą, których zawartość jest stale odnawiana. Dopuszcza się do tego celu jedynie system, w którym tusze są stale przesuwane mechanicznie przez strumień wody płynący w przeciwnym kierunku;
 - b) temperatura wody lub pojemników mierzona w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz nie powinna przekraczać odpowiednio +16 °C i +4 °C;
 - c) należy go przeprowadzić tak, aby temperatura przewidziana w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze została osiągnięta jak najszybciej;
 - d) minimalny przepływ wody w całym procesie schładzania określonym w pkt. a) musi wynosić:
 - 2,5 litra na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,
 - 4 litry na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
 - 6 litrów na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Jeśli występuje kilka pojemników, napływ świeżej wody i odpływ wody zużytej w każdym pojemniku musi być regulowany tak, aby malał on zgodnie z kierunkiem ruchu tusz, a świeża woda była rozdzielona między pojemniki tak, aby przepływ wody poprzez ostatni pojemnik był nie mniejszy niż:

- 1 litr na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,

- 1,5 litra na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
- 2 litry na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Wody zużytej do pierwszego napełnienia pojemników nie należy brać pod uwagę przy obliczaniu tych ilości;

- e) tusze nie powinny pozostawać w pierwszej części aparatury lub w pierwszym pojemniku dłużej niż pół godziny, ani też w pozostałej części aparatury lub w pozostałych pojemnikach dłużej niż to bezwzględnie konieczne.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, aby w przypadku zakłócenia procesu przestrzegany był czas przewidziany w akapicie pierwszym.

Po każdym zatrzymaniu urządzeń urzędowy lekarz weterynarii musi przed ponownym uruchomieniem upewnić się, że tusze nadal spełniają wymagania niniejszej dyrektywy i nadają się do spożycia przez ludzi, lub, jeśli tak nie jest, zapewnić, aby jak najszybciej zostały przetransportowane do pomieszczenia przewidzianego w rozdziale I pkt 4 lit. d);

- f) każda część urządzenia musi zostać całkowicie opróżniona, umyta i zdezynfekowana w każdym przypadku, gdy jest to konieczne po zakończeniu dnia pracy i przynajmniej raz dziennie;
- g) cechowane urządzenia kontrolne muszą umożliwiać odpowiedni i stały nadzór pomiaru i zapisu:
- zużycia wody w czasie zraszania poprzedzającego zanurzenie,
 - temperatury wody w pojemniku lub pojemnikach w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz,
 - zużycia wody w czasie zanurzenia,
 - liczby tusz w każdej partii według masy określonej w lit. d) i w pkt. 42;
- h) wyniki poszczególnych kontroli przeprowadzonych przez producenta należy przechowywać w celu okazania ich na wniosek urzędowego lekarza weterynarii;
- i) do momentu przyjęcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 niniejszej dyrektywy wspólnotowych metod mikrobiologicznych, prawidłowe działanie instalacji schładzającej i jej wpływ na poziom higieny podlega ocenie przy zastosowaniu naukowych metod mikrobiologicznych, uznanych przez Państwa Członkowskie, poprzez porównanie całkowitego skażenia bakteryjnego i skażenia pałeczkami jelitowymi tusz przed i po zanurzeniu. Porównanie to musi zostać przeprowadzone przy pierwszym uruchomieniu instalacji, a następnie okresowo, oraz w każdym przypadku, gdy instalacja podlegała zmianom. Działanie poszczególnych części należy regulować tak, aby zapewnić zadowalający standard w zakresie higieny.

44. Do chwili ukończenia badania tusze oraz podroby, które nie zostały poddane badaniu,

nie mogą mieć styczności z tuszami i podrobami już poddanymi badaniu; zabrania się również usuwania, rozbioru oraz dalszej obróbki tusz.

45. Mięso zatrzymane i zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi oraz niejadalne produkty uboczne nie mogą stykać się z mięsem zgłoszonym jako nadające się do spożycia przez ludzi, oraz powinny jak najszybciej zostać umieszczone w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach, usytuowanych i zaprojektowanych tak, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego świeżego mięsa drobiowego.
46. Późniejsze sprawianie, przyrządzanie, obróbka i transport mięsa, łącznie z podrobami, muszą odbywać się z poszanowaniem wszelkich zasad higieny. Jeśli mięso jest opakowane, należy przestrzegać warunków wymienionych w rozdziale II pkt 14 d) i w rozdziale XIV. Mięso zapakowane musi być składowane w osobnym pomieszczeniu niż świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ VIII

BADANIE POUBOJOWE

47. Drób należy poddać badaniu niezwłocznie po uboju w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

W ramach tej inspekcji:

a) następujące części:

- (i) powierzchnia tusz bez głowy i kończyn, z wyjątkiem przypadku, gdy przeznaczone są one do spożycia przez ludzi;
- (ii) wnętrzności; oraz
- (iii) jamy ciała,

muszą zostać poddane badaniu wzrokowemu, oraz w razie potrzeby, palpacyjnemu lub przez nacinanie;

b) należy zwrócić uwagę:

- (i) na nieprawidłowości w konsystencji, kolorze i zapachu tusz;
- (ii) na poważniejsze nieprawidłowości wynikające z czynności uboju;
- (iii) na właściwe funkcjonowanie urządzeń do uboju.

Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym wypadku:

- a) przeprowadzić szczegółową kontrolę losową próbki ptaków wyeliminowanych w czasie badania poubojowego, których mięso zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi, zgodnie z rozdziałem IX pkt 53;
- b) zbadać losową próbkę 300 ptaków pobranych z całości partii, która została

poddana badaniu poubojowemu, w celu kontroli wnętrzości i jam ciała;

- c) przeprowadzić szczegółowe badanie poubojowe mięsa drobiowego, jeśli występują inne przesłanki wskazujące, że mięso pochodzące z tego drobiu mogłoby nie nadawać się do spożycia przez ludzi.

Właściciel lub osoba uprawniona do dysponowania drobiem muszą współpracować w wymaganym zakresie w badaniu poubojowym. Muszą oni przygotować drób i mięso drobiowe tak, aby umożliwić badanie. Na wniosek inspektora muszą udzielić wszelkiej odpowiedniej pomocy dodatkowej. Jeśli osoby uprawnione do dysponowania drobiem nie przestrzegają obowiązku współpracy, inspektor zawiesza badanie do czasu aż będą współpracować w zakresie wymaganym do jego przeprowadzenia.

- 48. W przypadku drobiu częściowo wypatroszonego, pozbawionego niezwłocznie przewodu pokarmowego, konieczne jest zbadanie wnętrzości i jam tuszy po wypatroszeniu przynajmniej 5% ubitego drobiu z każdej partii. Jeśli w czasie tego badania stwierdzi się obecność nieprawidłowości u kilku ptaków, należy przeprowadzić badanie wszystkich ptaków z partii, zgodnie z pkt. 47.

- 49. W przypadku drobiu o opóźnionym patroszeniu („New York dressed”):

- a) inspekcję sanitarną pośmiertną zgodnie z pkt. 47 przeprowadza się najpóźniej 15 dni po uboju, w czasie których drób musi być składowany w temperaturze nieprzekraczającej + 4° C;
- b) najpóźniej do końca tego okresu, musi on zostać wypatroszony w ubojni gdzie został ubity lub w innym zatwierdzonym zakładzie rozbioru drobiu, spełniającym dodatkowe wymagania z rozdziału III pkt 15 lit.b) tiret drugie (ii), oraz w tym ostatnim przypadku, posiadać świadectwo sanitarne określone w załączniku V;
- c) mięso drobiowe nie może zostać opatrzone znakiem jakości zdrowotnej określonym w rozdziale XII przed wypatroszeniem, określone w pkt. b).

- 50. Pobieranie próbek w celu poszukiwania pozostałości musi odbywać się przez kontrolę na miejscu, a w każdym razie w przypadku uzasadnionych podejrzeń. W przypadku poszukiwania pozostałości przez pobieranie próbek, należy przede wszystkim poszukiwać pozostałości określonych w A grupa III, oraz w B grupa I lit. a) i c) i w grupie II lit. a) załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG³⁰.

Obowiązku poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym określonym w art. 4 ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy, nie stosuje się do drobiu pochodzącego z gospodarstw pozostających pod urzędową kontrolą, jeśli poszukiwanie tych pozostałości zostało przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia.

- 51. W przypadku podejrzenia choroby w czasie badania przed lub poubojowego, urzędowy lekarz weterynarii może zażądać przeprowadzenia koniecznych badań laboratoryjnych, o ile uzna to za konieczne do sporządzenia diagnozy lub wyodrębnienia mogących występować substancji aktywnych farmakologicznie, biorąc pod uwagę

³⁰ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 89/187/EWG (Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37).

zaobserwowany stan patologiczny.

W razie wątpliwości urzędowy lekarz weterynarii może na odpowiedniej części mięsa drobiowego wykonać dalsze nacięcia i badania, konieczne do sformułowania ostatecznej diagnozy.

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że zasady higieny określone w niniejszej dyrektywie są w sposób oczywisty naruszane lub, że istnieją przeszkody w przeprowadzeniu stosownej inspekcji sanitarnej, ma on prawo podjąć działania mające na celu wykorzystanie sprzętu lub pomieszczeń, oraz zastosować wszelkie konieczne środki zmierzające do przerwania procesu produkcyjnego włącznie.

52. Wyniki badania przed i poubojowego muszą zostać odnotowane przez urzędowego lekarza weterynarii, a w przypadku diagnozy o chorobie zakaźnej przekazane właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór gospodarstwa, z którego pochodziły zwierzęta, jak również właścicielowi gospodarstwa pochodzenia lub jego przedstawicielowi, który ma obowiązek je uwzględnić i zachować oraz przedstawić urzędowemu lekarzowi weterynarii przeprowadzającemu badanie przedubojowe w czasie kolejnego okresu produkcyjnego.

ROZDZIAŁ IX

DECYZJA URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANA PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

53. a) Jako nienadające się do spożycia przez ludzi w całości zgłasza się mięso drobiowe, którego badanie poubojowe wykazało:
- uogólnione choroby zakaźne i stałą obecność w narządach patogennych mikroorganizmów mogących przenosić się na ludzi,
 - grzybicę systemową i lokalne zmiany w narządach, gdy istnieje podejrzenie, że zostały spowodowane przez czynniki chorobotwórcze przenoszone na ludzi lub przez ich toksyny,
 - obecność dużej liczby pasożytów pod skórą lub w mięśniach oraz pasożyty systemowe;
 - zatrucie,
 - wyniszczenie,
 - nienormalny zapach, kolor, smak,
 - guzy złośliwe lub liczne,
 - ogólne zanieczyszczenie lub skażenie,
 - istotne uszkodzenia i wybroczyny,

- rozległe uszkodzenia mechaniczne, łącznie z rozległymi oparzeniami,
 - niedostateczne wykrwawienie,
 - pozostałości substancji przekraczające dopuszczalne normy lub pozostałości substancji zakazanych,
 - puchlina brzuszna.
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części ubitych zwierząt, które przejawiają ograniczone zmiany lub skażenia niewpływające na stan zdrowia pozostałego mięsa.
54. Z przeznaczenia do spożycia przez ludzi wyłącza się głowę oddzieloną od tuszy, z wyjątkiem języka, grzebienia, dzwonek i zęba jajowego oraz wymienione trzewia: tchawica, płuca oddzielone od tuszy zgodnie z rozdziałem VII pkt 37, przełyk, wole, jelito i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

55. Rozbiór tuszy na części lub trybowanie dozwolone jest jedynie w zatwierdzonych zakładach rozbioru.
56. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel jest zobowiązany do ułatwienia przeprowadzania czynności związanych z kontrolą zakładu, w szczególności do wykonywania wszelkich czynności uznanych za niezbędne oraz do oddania do dyspozycji służb kontrolnych niezbędnych urządzeń. W szczególności musi on być w stanie udzielić informacji o pochodzeniu mięsa znajdującego się w jego zakładzie rozbioru i o pochodzeniu ubitych zwierząt, na wniosek urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę.
57. Bez uszczerbku dla rozdziału V pkt 19, mięso niespełniające wymagań art. 3 ustęp I lit. B pkt 1 niniejszej dyrektywy nie może znaleźć się w zatwierdzonych zakładach rozbioru, jeśli nie było składowane w specjalnych pomieszczeniach chłodniczych; musi ono być rozbierane w innym miejscu lub w innym czasie niż mięso spełniające te wymagania. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich pomieszczeń magazynowych i roboczych, aby zagwarantować ścisłe przestrzeganie powyższych przepisów.
58. Świeże mięso przeznaczone do rozbioru, od momentu wwiezienia do zakładu rozbioru do chwili rozbioru, musi zostać umieszczone w pomieszczeniu przewidzianym w rozdziale III pkt 15 lit. a).

Jednakże, bez względu na rozdział VII pkt 41 mięso może zostać bezpośrednio przetransportowane z pomieszczenia ubojni do pomieszczenia do rozbioru.

W takich przypadkach pomieszczenie ubojni i pomieszczenie do rozbioru muszą znajdować się wystarczająco blisko siebie i w tym samym kompleksie budynków, ponieważ mięso do rozbioru musi zostać przekazane w ramach jednej czynności z

jednego pomieszczenia do drugiego, przy pomocy rozszerzonej mechanicznej sieci obróbki pomieszczenia ubojni, a rozbiór musi zostać przeprowadzony bezzwłocznie. Po zakończonym rozborze i pakowaniu mięso musi zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w rozdziale III pkt 15 lit. a).

59. Mięso w miarę potrzeb musi zostać umieszczone w pomieszczeniach określonych w rozdziale III pkt 15 lit. b). Po wykonaniu rozboru, oraz w razie potrzeby pakowania, musi ono zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w pkt. 15 lit. a).
60. Z wyjątkiem przypadków rozboru mięsa na ciepło, rozbiwanie może odbywać się tylko wtedy, gdy mięso osiągnęło temperaturę nieprzekraczającą +4 °C.
61. Niedozwolone jest czyszczenie świeżego mięsa za pomocą tkanin.
62. Rozbiór wykonywany jest tak, aby zapobiec jakimkolwiek zanieczyszczeniu mięsa. Odłamki kości i skrzepy krwi muszą być usunięte. Mięso po rozborze nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, należy gromadzić w pojemnikach lub pomieszczeniach przewidzianych w rozdziale I pkt 4 lit. d).

ROZDZIAŁ XI

MONITOROWANIE ZDROWIA MIĘSA Z ROZBIORU I MIĘSA SKŁADOWANEGO

63. Zatwierdzone zakłady rozboru, zakłady przepakowywania i chłodnie składowe podlegają kontroli przeprowadzanej przez członka zespołu inspekcyjnego, określonego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy.
64. Kontrola przewidziana w pkt. 63 obejmuje następujące działania:
 - kontrolę przyjęcia i wywozu świeżego mięsa,
 - inspekcję sanitarną świeżego mięsa znajdującego się w zakładzie,
 - kontrolę stanu czystości pomieszczeń, instalacji i narzędzi, przewidzianą w rozdziale V, oraz higieny personelu, łącznie z odzieżą,
 - każdą inną kontrolę, którą urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędną w celu zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ XII

OZNAKOWANIE ZDROWOTNE

65. Oznakowanie zdrowotne musi zostać wykonane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu nadzoruje on:
 - a) oznakowanie zdrowotne mięsa;
 - b) etykiety i materiał do pakowania, jeśli zostały już one opatrzone stemplem

przewidzianym w niniejszym rozdziale.

66. Znak jakości zdrowotnej obejmuje:

- a) w odniesieniu do mięsa zapakowanego w pojedyncze jednostki lub w małych opakowaniach:
- w części górnej, symbol państwa wysyłającego, pisany drukowanymi literami (jeden z następujących):

B, DK, D, EL, E, F, IRL, I, L, NL, P, UK,
 - pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu lub, w razie potrzeby, zakładu rozbioru lub zakładu przepakowywania,
 - w dolnej części jeden z następujących symboli: CEE, EØF, EWG, EOK, EEC, EEG.

Litery i cyfry muszą mieć 0,2 centymetra wysokości;

- b) w odniesieniu do dużych opakowań, owalny stempel o wymiarach przynajmniej 6,5 cm szerokości i 4,5 cm wysokości, włącznie z informacjami wymienionymi w lit. a).

Wysokość liter musi wynosić, co najmniej 0,8 cm, a cyfr, co najmniej 1 cm. Znak jakości zdrowotnej może ponadto obejmować informację pozwalającą na identyfikację weterynarza, który przeprowadził inspekcję sanitarną mięsa.

Materiał do znakowania musi spełniać wszystkie wymagania higieny, a informacja na nim umieszczona, określona w lit. a), musi być doskonale widoczna.

67. a) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. a) musi zostać wykonane:

- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach zapakowanych osobno tusz, lub w sposób widoczny pod nimi,
- na tuszach niezapakowanych osobno, poprzez przyłożenie stempla lub jednorazowej etykiety,
- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach części tusz lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod nimi.

- b) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. b) musi zostać wykonane na dużym opakowaniu zawierającym tusze, części tusz lub podrobów oznakowanych zgodnie z lit. a).

c) Jeśli oznakowanie zdrowotne wykonane jest na opakowaniu jednostkowym lub opakowaniu zbiorczym:

- znak ten musi zostać przystawiony tak, aby został zniszczony w chwili

otwierania opakowania jednostkowego lub zbiorczego, lub

- opakowanie jednostkowe lub zbiorcze muszą być zapieczętowane tak, aby nie było możliwe ich ponowne użycie po otwarciu.

68. Oznakowanie zdrowotne tusz, części tusz lub podrobów przewidziane w pkt. 67 lit. a) nie jest wymagane w następujących przypadkach:

1. Partie tusz, łącznie z tymi, z których usunięto niektóre części zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), są wysyłane w celu rozbioru z zatwierdzonej ubojni do zatwierdzonego zakładu rozbioru w następujących warunkach:
 - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe powinny na powierzchni zewnętrznej posiadać znak jakości zdrowia, przyłożony zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) odbierający zakład rozbioru prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) znak jakości zdrowotnej na dużych opakowaniach zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie rozbioru pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;
 - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i załącznikiem VII.
2. Partie tusz łącznie z tymi, których niektóre części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), części tusz i następujące podroby: serca, wątroby i żółtaczki, zostają wysłane w celu obróbki z zatwierdzonej ubojni, zakładu rozbioru lub z zakładu przepakowywania do zakładu mięsnego i zakładu wytwarzającego produkty mięsne w następujących warunkach:
 - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) zakład mięsny i zakład wytwarzający produkty mięsne prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) jeśli świeże mięso drobiowe przeznaczone jest do wytworzenia produktów mięsnych do handlu wewnątrzspółnotowego, znak jakości zdrowotnej dużych opakowań zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie, pod nadzorem właściwych władz;

- e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i z załącznikiem VII.
3. W celu bezpośredniej dostawy do użytkownika końcowego, partie tusz łącznie z tymi, których części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b) po obróbce cieplnej, zostają wysłane z zatwierdzonej ubojni, zakładu przepakowywania lub zatwierdzonego zakładu rozbioru do restauracji, stołówek i instytucji w następujących warunkach:
- a) opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) odbiorca prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) odbiorcy podlegają kontroli właściwych władz, które muszą mieć dostęp do prowadzonych rejestrów;
 - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem i załącznikiem VII.

ROZDZIAŁ XIII

SKŁADOWANIE

69. - Świeże mięso drobiowe musi po schłodzeniu przewidzianym w pkt. 41, być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku +4 °C.
- Zamrożone mięso drobiowe musi być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku -12 °C.
 - Świeże mięso drobiowe opakowane nie może być składowane w tych samych pomieszczeniach, co świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ IV

OPAKOWYWANIE I PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA

70. a) Opakowania zbiorcze (na przykład skrzynki, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać właściwości organoleptycznych mięsa,
 - muszą zapobiegać przenikaniu do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia

ludzkiego,

- muszą być wystarczająco solidne, aby zapewnić skuteczną ochronę mięsa w czasie transportu i obróbki;

b) opakowania zbiorcze nie mogą być ponownie używane do pakowania mięsa, chyba że wykonane są z materiałów odpornych na korozję, łatwych do umycia i po uprzednim umyciu i dezynfekcji.

71. Jeśli rozebrane świeże mięso lub podroby są pakowane, operacja ta musi być wykonywana niezwłocznie po rozbiórce, oraz w sposób zgodny z wymaganiami dotyczącymi higieny.

Materiały na opakowania jednostkowe muszą być przezroczyste i bezbarwne, lub w przypadku przezroczystego materiału kolorowego zaprojektowane tak, aby pozostawić mięso i podroby częściowo widoczne. Muszą one poza tym spełniać warunki wymienione w pkt. 70 lit. a) tiret pierwsze i drugie; nie mogą one zostać ponownie użyte do pakowania mięsa.

Części drobiu lub podrobów oddzielone od tuszy muszą być zawsze zapakowane w warstwę ochronną spełniającą powyższe kryteria, oraz szczelnie zamknięte.

72. Mięso w opakowaniu jednostkowym musi być umieszczone w opakowaniu zbiorczym.

73. Jednakże, jeśli materiał do pakowania spełnia wszystkie warunki w zakresie ochrony opakowania, nie musi on być przezroczysty ani bezbarwny, oraz nie jest konieczne umieszczanie go w drugim pojemniku, pod warunkiem, że pozostałe wymagania pkt 70 są spełnione.

74. Rozbiór, trybowanie, opakowywanie i pakowanie może odbywać się w tym samym pomieszczeniu, jeśli opakowanie zbiorcze nadaje się do ponownego użycia, jak określono w pkt. 70 lit. b), lub z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) pomieszczenie musi być wystarczająco obszerne i urządzone tak, aby zapewnić przeprowadzenie operacji w sposób higieniczny;
- b) opakowania jednostkowe i zbiorcze niezwłocznie po wyprodukowaniu muszą być pokryte warstwą ochronną, zabezpieczającą przed wszelkimi uszkodzeniami podczas transportu do zakładu, oraz są składowane w higienicznych warunkach w oddzielnym pomieszczeniu w zakładzie;
- c) pomieszczenia przeznaczone do składowania materiałów na opakowania muszą być pozbawione kurzu i robactwa, oraz jakiegokolwiek kontaktu z pomieszczeniami zawierającymi substancje mogące zakazić świeże mięso. Opakowania nie mogą być składowane na podłodze;
- d) opakowania są złożone w higienicznych warunkach przed ich dostarczeniem do pomieszczenia;
- e) opakowania muszą zostać dostarczone do pomieszczenia w warunkach higienicznych i bezzwłocznie użyte. Nie mogą być one przenoszone przez

personel zajmujący się mięsem;

- f) natychmiast po zapakowaniu mięso musi zostać umieszczone w pomieszczeniach przeznaczonych do składowania.

75. Opakowania określone w niniejszym rozdziale mogą zawierać jedynie rozebrane świeże mięso drobiowe.

ROZDZIAŁ XV

TRANSPORT

76. Świeże mięso musi być transportowane środkami transportu wyposażonymi w system hermetycznego zamykania, lub w odniesieniu do świeżego mięsa przywożonego zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG lub świeżego mięsa przewożonego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, zaplombowanymi środkami transportu, zaprojektowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby przez cały czas trwania transportu zagwarantować temperatury określone w rozdziale XIII.

77. Środki transportu tego mięsa muszą spełniać następujące wymagania:

- a) ich wewnętrzne powierzchnie muszą być gładkie, łatwe do mycia i dezynfekcji;
- b) muszą być wyposażone w wodoszczelne urządzenia skutecznie zapewniające ochronę mięsa przed owadami i kurzem.

78. Środki transportu mięsa nie mogą w żadnym wypadku zostać użyte do przewożenia żywych zwierząt lub jakichkolwiek produktów, które mogą wpłynąć na mięso lub je zakazić.

79. Niedozwolone jest przewożenie w tym samym czasie i tym samym środkiem transportu, co mięso, jakiegokolwiek innego produktu mogącego naruszyć warunki higieny mięsa drobiowego lub je zakazić.

Mięso opakowane musi być transportowane oddzielnymi środkami transportu, chyba, że w jednym środku transportu istnieje odpowiednia fizyczna bariera chroniąca mięso nieopakowane.

80. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone w pojazdach lub pojemnikach, które nie są czyste i zdezynfekowane.

81. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi zapewnić, aby środki transportu i warunki załadunku umożliwiły przestrzeganie wymagań w zakresie higieny, wymienionych w niniejszym rozdziale. Członek zespołu inspekcyjnego przewidzianego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy musi czuwać nad przestrzeganiem tego przepisu.

ZAŁĄCZNIK II

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

Zakłady o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, gdzie otrzymuje się świeże mięso i dokonuje jego obróbki:
 - a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów;
 - b) gładkie, odporne i nieprzepuszczalne ściany pokryte zmywalną i jasną warstwą do wysokości przynajmniej dwóch metrów.

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w załączniku I rozdział IV pkt 16, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi powodu wycofania zatwierdzenia;
 - c) drzwi z materiałów odpornych na butwienie, łatwych do mycia i bezzapachowych;

W przypadku, gdy w danym zakładzie składowane jest mięso, zakład ten musi dysponować pomieszczeniami do składowania odpowiadającymi wyżej wymienionym wymaganiom;
 - d) bezzapachowe materiały izolacyjne odporne na butwienie;
 - e) odpowiednią wentylację i w razie potrzeby dobre odprowadzenie pary;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, niepowodujące zniekształcania kolorów;
2.
 - a) jak najbliżej miejsc pracy, wystarczającą liczbę urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz mycia narzędzi pod ciepłą wodą. W celu umycia rąk urządzenia te powinny być zaopatrzone w bieżącą zimną i ciepłą wodę, lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w produkty czyszczące i dezynfekcyjne oraz w środki higieniczne do suszenia rąk;
 - b) na miejscu lub w pomieszczeniu sąsiednim urządzenia do dezynfekcji narzędzi zaopatrzone w ciepłą wodę o temperaturze minimalnej 82 °C;
3. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, jak owady i gryzonie;
4.
 - a) narzędzia i sprzęt do pracy, takie jak stoły do rozbioru mięsa, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmociągi i piły wykonane z materiałów nierdzewnych, niezdolnych do skażenia mięsa i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Niedozwolone jest używanie drewna.

- b) narzędzia i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
 - obróbki mięsa,
 - składowania pojemników na mięso, tak by zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
 - c) specjalne wodoszczelne i nierdzewne pojemniki z trwałych materiałów, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone do przechowywania mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, które należy usuwać lub niszczyć pod koniec każdego dnia pracy;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na wymaganym przez niniejszą dyrektywę poziomie. Wyposażenie to musi posiadać system odwadniania umożliwiający odprowadzanie wody rurami, w sposób niestwarzający żadnego zagrożenia zakażenia świeżego mięsa;
 6. instalacje pod ciśnieniem dostarczające odpowiednią ilość wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże, woda niezdatna do picia może być, w wyjątkowych przypadkach, przeznaczona do produkcji pary, zwalczania pożarów i schładzania urządzeń chłodniczych, pod warunkiem że rury zainstalowane do tych celów wykluczają użycie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego zagrożenia skażenia świeżego mięsa. Rury z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
 7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
 8. system odprowadzający w higieniczny sposób ścieki;
 9. przynajmniej jedną umywalkę i toalety ze spuszczaną wodą. Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki muszą być wyposażone w zimną i ciepłą bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk. Umywalka powinna znajdować się w pobliżu toalet.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

10. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, ubojnie o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:
 - a) pomieszczenie przeznaczone do uboju o powierzchni wystarczającej do ogłuszenia i wykrwawiania z jednej strony, oraz do skubania i sparzania z drugiej strony, tak aby te rodzaje operacji były wykonywane w osobnych miejscach;
 - b) w pomieszczeniu do uboju ściany możliwe do zmycia do wysokości

przynajmniej dwóch metrów lub do sufitu;

- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania o odpowiednich wymiarach, aby umożliwić patroszenie w miejscu wystarczająco oddalonym od stanowisk pracy, lub oddzielonym od tych stanowisk w sposób zapobiegający wszelkim zakażeniom;
- d) pomieszczenie chłodnicze o pojemności wystarczającej w odniesieniu do ilości i rodzaju ubitych zwierząt, w każdym przypadku z wydzielonym miejscem zamykanym na klucz i przeznaczonym do obserwowania tusz poddanych analizom.

W poszczególnych przypadkach możliwe jest przyznanie przez właściwe władze odstępstw od tych wymagań, jeśli mięso jest natychmiast usuwane z takich ubojni w celu zaopatrzenia zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie ubojni, pod warunkiem, że czas transportu nie przekracza jednej godziny.

- 11. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczenia przeznaczonego do uboju powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
- 12. Zwierzęta chore lub podejrzane o chorobę nie mogą zostać ubite w danym zakładzie, poza odstępstwami przyznanymi przez właściwe władze.

W przypadku przyznania odstępstwa, ubój musi odbywać się pod kontrolą właściwych władz, oraz należy podjąć kroki w celu uniknięcia skażenia; pomieszczenia muszą zostać specjalnie umyte i zdezynfekowane pod nadzorem urzędowym przed ich ponownym użyciem.

ZAŁĄCZNIK III

KWALIFIKACJE ZAWODOWE POMOCNIKÓW

1. Jedynie kandydaci mogący udowodnić, że:
 - a) uczęszczali na kurs teoretyczny, łącznie z pokazami laboratoryjnymi, zatwierdzony przez właściwe władze Państw Członkowskich, dotyczący kwestii określonych w pkt. 3 lit. a);
 - b) odbyli szkolenie praktyczne pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii,

mogą przystąpić do testu określonego w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy. Szkolenie praktyczne odbywa się w ubojniach, zakładach rozbioru, chłodniach składowych i na stanowiskach inspekcji świeżego mięsa, lub w odniesieniu do inspekcji przedubojowej w gospodarstwie.
2. Jednakże, pomocnicy spełniający wymagania określone w załączniku III dyrektywy 64/433/EWG mogą uczęszczać na kurs szkoleniowy, którego część teoretyczna trwa tylko cztery tygodnie.
3. Test określony w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy zawiera część teoretyczną i część praktyczną, oraz dotyczy następujących kwestii:
 - a) w odniesieniu do inspekcji w gospodarstwach:
 - (i) część teoretyczna:
 - informacje ogólne dotyczące przemysłu drobiowego – organizacja, znaczenie gospodarcze, metody produkcji, handel międzynarodowy, etc.,
 - anatomia i patologia drobiu,
 - podstawowa znajomość chorób – wirusy, bakterie, pasożyty, etc.,
 - monitorowanie chorób i stosowania produktów leczniczych lub szczepień oraz badanie na obecność pozostałości,
 - kontrola higieniczna i sanitarna,
 - dobrostan zwierząt w gospodarstwie, podczas transportu i w ubojni,
 - kontrola warunków środowiskowych – w budynkach, w gospodarstwach i ogólnie,
 - przepisy krajowe i międzynarodowe,
 - zachowania konsumentów i kontrola jakości;
 - (ii) część praktyczna:

- wizyty w gospodarstwach różnego rodzaju i stosujących różne metody chowu,
- wizyty w zakładach produkcyjnych,
- załadunek i rozładunek środków transportu,
- wizyty w laboratoriach,
- kontrole weterynaryjne,
- dokumentacja,
- doświadczenie praktyczne

b) w odniesieniu do inspekcji w ubojni:

(i) część teoretyczna

- podstawowa wiedza z dziedziny anatomii i fizjologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z dziedziny patologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu anatomii patologicznej poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu higieny, w szczególności higieny przemysłowej, higieny uboju, rozbioru i składowania oraz higieny pracy,
- znajomość metod i procedur uboju, inspekcji, przygotowania, opakowywania, pakowania i transportu świeżego mięsa;
- znajomość ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących wykonywania ich pracy,
- procedury pobierania próbek do badań;

(ii) część praktyczna

- inspekcja i ocena poddanych ubojowi zwierząt,
- określanie gatunków zwierząt poprzez badanie typowych części zwierzęcia,
- określanie niektórych części ubitych zwierząt, które uległy zmianom i komentarze dotyczące tych części,

- badanie poubojowe w ubojni,
- kontrola higieny,
- pobieranie próbek.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO¹

w odniesieniu do drobiu transportowanego z gospodarstwa do ubojni

Właściwa służba:, Nr²:

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt:

Liczba zwierząt:

Znak identyfikacyjny:

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa pochodzenia:.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta będą przetransportowane do następującej ubojni:

.....

następującymi środkami transportu.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Czas ważności świadectwa: 72 godziny.

ZAŁĄCZNIK V

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO

w odniesieniu do tusz drobiu przeznaczonych do opóźnionego patroszenia, lub tusz gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, ogłuszonych, wykrwawionych i oskubanych w gospodarstwie prowadzącym tucz, oraz przetransportowanych do zakładu rozbioru wyposażonego w osobne pomieszczenia do patroszenia

Właściwa służba: Nr¹:

I. Identyfikacja tusz niepatroszonych

Gatunek:

Liczba tusz niepatroszonych:

II. Pochodzenie tusz niepatroszonych

Adres gospodarstwa prowadzącego tucz:

III. Przeznaczenie tusz niepatroszonych

Tusze niepatroszone będą przetransportowane do następującego zakładu rozbioru:

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej tusze niepatroszone pochodzą od zwierząt, które zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VI

WZÓR

ŚWIADECTWA ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:.....

Miejsce załadunku:

Ministerstwo:

Wydział:

Referencje²:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny (-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza zgodnie z dyrektywą określoną w punkcie IV niniejszego świadectwa, wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi zwierząt domowych pochodzących z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy domowe, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; także mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

.....

III Przeznaczenie mięsa

Mięso zostanie wysyłane z:
(miejsce załadunku)

do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu³:

Nazwisko i adres wysyłającego:

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam:

- a) że wymienione powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz wymagania art. 3 ustęp A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu;
- b) - że wymienione powyżej mięso drobiowe,
- że opakowania mięsa wymienionego powyżej,
posiadają znak potwierdzający, że:
- mięso pochodzi ze zwierząt ubitych w zatwierdzonych ubojniach,
- mięso zostało rozebrane w zatwierdzonym zakładzie rozbioru;
- c) że mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, lub z dyrektywą Rady 91/485/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącą zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a do statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

człowieka;

- d) że pojazdy lub pojemniki transportowe, jak również warunki załadunku tej wysyłki, są zgodne z wymaganiami w zakresie higieny określonymi w dyrektywie 71/118/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VII

UWAGI, KTÓRE NALEŻY UMIEŚCIĆ NA DUŻYCH OPAKOWANIACH

Przewidywane zastosowanie: rozbiór / obróbka termiczna¹

Adres przeznaczenia:

.....

.....

.....

¹ Niepotrzebne skreślić.

DYREKTYWA RADY 94/65/WE

z dnia 14 grudnia 1994 r.

ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykaz produktów, zamieszczony w załączniku II do Traktatu, obejmuje mięso mielone i przetwory mięsne; produkcja mięsa mielonego i przetworów mięsnych oraz handel tymi produktami stanowią istotne źródło dochodu dla części rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju przemysłu wytwarzającego takie mięso, a także w celu zwiększenia wydajności, konieczne jest ustanowienie na poziomie wspólnotowym przepisów zdrowotnych dla produkcji i wprowadzania wymienionego mięsa na rynek;

ustanowienie takich zasad wpływa na poprawę ochrony zdrowia publicznego, a w konsekwencji ułatwia urzeczywistnianie rynku wewnętrznego;

w tym celu, konieczne jest uchylene dyrektywy Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiającej wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywy 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG⁴, oraz zastąpienie jej niniejszą dyrektywą;

mięso nie poddane żadnej obróbce – z wyjątkiem obróbki na zimno – podlega wymogom ustanowionym w dyrektywach 64/433/EWG⁵ i 71/118/EWG⁶; produkty poddawane obróbce zmieniającej właściwości świeżego mięsa podlegają regulacjom dyrektywy 77/99/EWG⁷; wytwarzanie innych produktów, występujących w postaci mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, powinno w efekcie podlegać wymogom niniejszej dyrektywy;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 120 oraz Dz.U. nr C 288 z 6.11.1991, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 59.

³ Dz.U. nr C 225 z 10.09.1990, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

w celu uwzględnienia zwyczajów konsumpcyjnych w niektórych Państwach Członkowskich, oraz zagrożenia, jakie przedstawiają sobą te produkty w przypadku spożywania ich w postaci lekko gotowanej, powinny być utrzymane bardzo surowe wymagania w odniesieniu do mięsa mielonego i przetworów mięsnych, które mogą być przedmiotem obrotu;

wysoki poziom ochrony konsumenta stanowi podstawowe kryterium, jakie Wspólnota musi przyjąć w zakresie funkcjonowania rynku wewnętrznego;

obowiązuje dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących etykietowania, prezentowania i reklamowania środków spożywczych⁸, a także dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznaczeń identyfikacyjnych partii artykułów, do której należy dany środek spożywczy⁹;

należy wprowadzić system zatwierdzania przedsiębiorstw, które spełniają wymagania zdrowotne przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie ze wspólnotową procedurą kontrolną, w celu zapewnienia przestrzegania warunków takiego zatwierdzenia;

omawiany system powinien opierać się na zasadzie samokontroli przedsiębiorstw;

oznakowanie zdrowotności produktów mięsnych stanowi najlepszy sposób na przekonanie właściwego organu w miejscu przeznaczenia, że dana przesyłka spełnia wymogi przepisów niniejszej dyrektywy; w celu sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych produktów, należy utrzymać stosowanie świadectwa zdrowia;

należy uwzględniać przepisy, zasady i środki ochronne, przyjęte na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich¹⁰;

w kontekście handlu wewnątrz Wspólnoty, należy stosować także zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG¹¹;

należy określić zasady mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich;

Komisji powinny być powierzone określone środki wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady w odniesieniu do produkcji, wprowadzania na rynek Unii oraz przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego.

⁸ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21.

¹⁰ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

¹¹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania się do przetworów mięsnych i mięsa mielonego, wytwarzanych w punktach sprzedaży detalicznej lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi finalnemu, przy czym wymienione działania nadal podlegają kontrolom zdrowia, wymaganym na mocy przepisów krajowych dotyczących nadzoru nad handlem detalicznym.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do mięsa mechanicznie odkostnionego do zastosowań przemysłowych, które poddawane jest obróbce cieplnej w przedsiębiorstwach zatwierdzonych stosownie do dyrektywy 77/99/EWG.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy krajowe, mające zastosowanie w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego, przeznaczonego do wykorzystania jako surowiec do wytwarzania produktów określonych w art. 21 lit. a).

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. w razie konieczności stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG¹²;
2. stosuje się następujące definicje;
 - a) mięso mielone: mięso, które zostało rozdrobnione na kawałki bądź zmielone za pomocą spiralno - śrubowej maszyny do mięsa;
 - b) przetwory mięsne: mięso w rozumieniu art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 92/45/EWG¹³, oraz mięso spełniające wymogi art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG¹⁴, z dodatkiem środków spożywczych, przypraw bądź składników receptury, lub mięso poddane obróbce niewystarczającej do zmiany jego wewnętrznej struktury komórkowej, co w konsekwencji powoduje usunięcie właściwości mięsa świeżego;
 - c) przyprawy: sól przeznaczona do spożycia przez ludzi, musztarda, przyprawy korzenne i ekstrakty z aromatycznych przypraw korzennych, aromatyczne zioła i ich aromatyczne ekstrakty;
 - d) zakład produkcyjny: zakład, w którym produkuje się mięso mielone lub przetwory mięsne, który:
 - znajduje się w zakładzie rozbioru i spełnia wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział I,
 - w przypadku produkcji przetworów mięsnych, znajduje się w zakładzie spełniającym wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział III,

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

¹³ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

- jeżeli nie znajduje się w pomieszczeniach lub w budynku przylegającym do zakładu zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG bądź 77/99/EWG, spełnia wymogi podane w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział I pkt 2 albo rozdział III pkt 2;
- e) handel: wymiana towarowa między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
- f) właściwy organ: centralny organ władzy w Państwie Członkowskim, właściwy do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych albo jakiegokolwiek urząd, któremu centralny organ przekazał takie kompetencje.

ROZDZIAŁ II

Wprowadzanie mięsa mielonego na rynek

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że w obrocie występuje jedynie świeże mięso pozyskane z bydła, świń, owiec lub kóz i oferowane w postaci mięsa mielonego, spełniającego następujące wymagania:

- a) musi być przygotowane z mięśni poprzecznie prążkowanych^a, z wyjątkiem mięśnia sercowego, a także musi spełniać wymogi:
 - (i) art. 3 dyrektywy 64/433/EWG; albo
 - (ii) dyrektywy 72/462/EWG;oraz musi być poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- W przypadku świeżego mięsa wieprzowego, ponadto musi ono zostać poddane badaniom na obecność włosieni krętych, zgodnie z art. 2 dyrektywy 77/96/EWG¹⁵, lub musi być poddane obróbce na zimno, określonej w załączniku IV do niniejszej dyrektywy;
- b) zgodnie z wymogami podanymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział II musi zostać przygotowane w zakładzie, który:
 - (i) spełnia wymogi przedstawione w załączniku I rozdział I pkt 1-3, oraz
 - (ii) uzyskał zatwierdzenie i znajduje się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1;
 - c) został poddany kontroli zgodnie z załącznikiem I rozdział V i z art. 8;

^a Łącznie z przyległymi tkankami tłuszczowymi.

¹⁵ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

- d) musi zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- e) musiało obowiązkowo zostać zawinięte, opakowane i składowane zgodnie z odpowiednimi przepisami załącznika I rozdział VII i VIII;
- f) musi być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- g) podczas przewozu, dołączone są do niego następujące dokumenty:
 - (i) towarzyszący dokument handlowy, który:
 - został sporządzony przez przedsiębiorstwo wysyłające;
 - zawiera weterynaryjny numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego, a w przypadku mrożonego mięsa mielonego, wyraźnie określony miesiąc i rok zamrożenia,
 - w przypadku mięsa mielonego przeznaczonego na rynki Finlandii i Szwecji, konieczne jest naniesienie jednej z trzech wskazówek, przewidzianych w załączniku IV do dyrektywy 64/433/EWG w części IV tiret trzecie,
 - zostanie zatrzymany przez odbiorcę, w celu przedstawienia go na żądanie właściwego organu. Na żądanie wspomnianego organu, należy sporządzić wydruk danych z komputera.

Jednakże, na żądanie właściwego organu w Państwie Członkowskim przeznaczenia, musi być dostarczone świadectwo weterynaryjne w przypadku, gdy mięso po rozdrobieniu jest przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego. Podmioty gospodarcze ponoszą koszty takiego świadectwa:

- (ii) świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem III, w przypadku mięsa mielonego pochodzącego z zakładu produkcyjnego usytuowanego w regionie bądź strefie ograniczeń, albo mięsa mielonego, które ma zostać wysłane do innego Państwa Członkowskiego, po przewiezieniu w zaplombowanym samochodzie ciężarowym przez terytorium państwa trzeciego.

2. Mielone mięso musi spełniać następujące wymogi, dodatkowo do tych wymienionych w ust. 1:

- a) świeże mięso, z którego jest ono otrzymywane:
 - (i) w przypadku, gdy zostało zamrożone lub głęboko zamrożone, musi zostać uzyskane z mięsa świeżego z kością, które było przechowywane przez okres nieprzekraczający 18 miesięcy w przypadku wołowiny i cielęciny lub 12 miesięcy w przypadku baraniny oraz sześciu miesięcy w przypadku wieprzowiny, po jego zamrożeniu bądź głębokim zamrożeniu, w

chłodni składowej zatwierdzonej zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG. Niemniej jednak właściwy organ może wyrazić zgodę na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jej rozdrobieniem, w przypadku, gdy czynność ta jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości;

(ii) w przypadku, gdy zostało schłodzone, musi być wykorzystane:

- w ciągu nie więcej niż sześciu dni od momentu uboju zwierząt, albo
- w ciągu nie więcej niż 15 dni od momentu uboju zwierząt, w przypadku wołowiny i cielęciny z kością, pakowanej próżniowo;

b) mięso mielone musiało zostać poddane obróbce na zimno w ciągu jednej godziny od momentu porcjowania i zawijania, z wyjątkiem przypadków, gdy stosowane są procesy wymagające obniżenia wewnętrznej temperatury mięsa w trakcie produkcji;

c) mięso mielone musi być pakowane i dostarczane w jednej z wymienionych poniżej postaci:

(i) schłodzone i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a) pkt (ii) oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej +2 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie.

Jednakże, zezwala się na dodanie ograniczonej ilości mięsa mrożonego spełniającego warunki ustanowione w lit a) pkt (i), w celu przyspieszenia procesu wychładzania pod warunkiem, iż dodatek ten zostanie wymieniony na etykiecie. W takich przypadkach, wspomniany powyżej czas nie może przekroczyć jednej godziny;

(ii) głęboko zamrożone, i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a), oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG^a;

d) mięsa mielonego nie wolno było poddawać promieniowaniu jonizującemu ani ultrafioletowemu;

e) oznaczenia wymienione w załączniku II sekcja 1, w miarę możliwości połączone z nazwą gatunku zwierzęcia, z którego mięso zostało pozyskane, można stosować na opakowaniach tylko pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w załączniku II sekcja 1 odnośnie do tych oznakowań.

3. Mięso mielone, do którego dodano nie więcej niż 1% soli, podlega wymogom opisanym w ust.1 i 2.

Artykuł 4

^a Dz.U. nr L 40 z 11.02.1989, str. 34.

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzenie go do sprzedaży na swoim terytorium pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych, posiadających pomieszczenia określone w załączniku I;
- c) w drodze odstępstwa od:
 - (i) załącznika I rozdział VI pkt 4;
 - (ii) art. 3 ust. 1 lit. f) i g) oraz art. 3 ust. 2, z wyjątkiem załącznika II pkt. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie;

2. Mięso mielone, pozyskane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, nie może być opatrzone oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję co do charakteru planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ III

Wprowadzanie przetworów mięsnych na rynek

Artykuł 5

1. Przetwory mięsne, w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b), można wprowadzać do obrotu jedynie w przypadku, gdy:

- a) zostały przygotowane ze świeżego mięsa, z wyjątkiem mięsa ze zwierząt rzeźnych nieparzystokopytnych, które:
 - (i) spełnia wymogi art. 3 dyrektyw określonych w art. 2 ust. 2 lit. b);
 - (ii) w przypadku mięsa przywożonego, spełnia wymogi dyrektywy 72/462/EWG lub rozdziału III dyrektyw 71/118/EWG i 92/45/EWG, a także wymogi ustanowione w art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG albo w załączniku I rozdział 11 do dyrektywy 92/118/EWG¹⁶, oraz mięsa poddanego kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG. W przypadku świeżego mięsa otrzymanego ze świń, musiało ono być poddane badaniom na obecność włosienia krętego, zgodnie z art. 2 dyrektywy

77/96/EWG, bądź obróbce na zimno, zgodnie z załącznikiem IV do wymienionej dyrektywy;

- b) zostały przygotowane w jednym z zakładów, określonych w art. 2 ust. 2 lit. d), które:
 - (i) spełniają wymogi załącznika I rozdział III; oraz
 - (ii) uzyskały zatwierdzenie i znajdują się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1.
- c) zostały pozyskane z mięsa, które o ile zostało głęboko zamrożone, musi być zużyte w nieprzekraczalnym okresie 18 miesięcy po uboju, w przypadku wołowiny i cielęciny, w okresie 12 miesięcy w przypadku do baraniny i mięsa koziego, drobiowego, króliczego i dziczyzny hodowlanej, oraz w ciągu sześciu miesięcy po uboju, w przypadku mięsa pochodzącego z pozostałych gatunków zwierząt;

Jednakże właściwy organ mogą udzielić pozwolenia na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jego przygotowaniem, pod warunkiem, iż czynność taka jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości.

- d) zostały opakowane i w przypadku, gdy mają być wprowadzone na rynek:
 - (i) schłodzone, należy je schłodzić możliwie jak najszybciej, do temperatury wewnętrznej poniżej + 2 °C w przypadku przetworów mięsnych otrzymywanych z mięsa mielonego, + 7 °C dla przetworów uzyskiwanych z mięsa świeżego, + 4 °C w przypadku przetworów z mięsa drobiowego i + 3 °C dla przetworów zawierających podroby;
 - (ii) głęboko zamrożone, konieczne jest możliwie jak najszybsze schłodzenie do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG..

2. Przetwory mięsne muszą spełniać następujące wymogi, w dodatku do tych ustanowionych w ust.1:

- a) musiały zostać przygotowane zgodnie z załącznikiem I rozdział IV;
- b) musiały zostać poddane kontroli zgodnie z art. 8 i załącznikiem I rozdział V;
- c) muszą zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- d) muszą zostać zawinięte i opakowane zgodnie z wymogami załącznika I rozdział VII oraz przechowywane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
- e) muszą być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- f) w czasie przewozu, musi być do niego dołączone świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem V, które odbiorca jest obowiązany przechowywać przez okres niekrótszy niż jeden rok, w celu przedłożenia na żądanie właściwego organu.

3. Z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięsa do produkcji kiełbas, przetwory mięsne uzyskane z mielonego mięsa zwierząt rzeźnych można wprowadzać do sprzedaży jedynie w przypadku, gdy spełniają wymogi art. 3.

4. Do czasu ewentualnego wprowadzenia uregulowań wspólnotowych w sprawie jonizacji, przetworów mięsnych nie można poddawać promieniowaniu jonizującemu. Przepis ten nie ma wpływu na uregulowania krajowe mające zastosowanie w odniesieniu do jonizacji w celach medycznych.

5. W przypadku zakładów wytwórczych produkujących przetwory mięsne, a pozbawionych struktury przemysłowej czy zdolności produkcyjnej, Państwa Członkowskie, mogą, do celów zatwierdzenia, wyrazić zgodę na odstępstwa od wymogów załącznika I rozdział I, załącznika B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG i rozdział I ust. 2 lit. a) (odnośnie do szczelności spustów), oraz załącznika A pkt 11 (odnośnie przedziałów) do dyrektywy 64/433/EWG..

Ponadto możliwe jest udzielenie odstępstwa od załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 7, odnośnie do pomieszczeń, w których przechowywane są surowce i produkty gotowe. Niemniej jednak w tym przypadku zakład musi być wyposażony, co najmniej w:

- (i) pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce na składowanie surowców, jeżeli takie składowanie występuje;
- (ii) pomieszczenie chłodnicze lub bezpieczne miejsce na składowanie produktów gotowych, jeżeli takie składowanie występuje.

Artykuł 6

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzanie go do sprzedaży na swoim terytorium, pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych posiadających pomieszczenia określone w załączniku III;
- c) w drodze odstępstwa od:
 - załącznika I rozdział IV lit b) i d),
 - art. 5 ust. 1 lit. c) i d),
 - załącznika I rozdział VI pkt 4,
 - art. 5 ust. 2 lit. e) i f) oraz art. 5 ust. 3.

2. Przetworów mięsnych uzyskanych zgodnie z ust. 1, nie wolno opatrywać oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję o charakterze planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach, o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu produkcyjnego podejmuje wszelkie niezbędne środki zmierzające do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, na wszystkich etapach produkcji.

W tym celu, wymienione osoby muszą spełniać wymogi art. 3 i 6 dyrektywy 93/43/EWG¹⁷, a ponadto przeprowadzają ustawicznie własne kontrole, zgodnie z następującymi zasadami:

- kontrola surowców przyjmowanych do zakładu, w celu zapewnienia zgodności z kryteriami dotyczącymi produktu gotowego, wymienionymi w załącznikach II i IV,
- kontrola metod czyszczenia i dezynfekcji,
- pobieranie próbek do analizy w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ,
- prowadzenie pisemnego bądź elektronicznego rejestru informacji, wymaganych zgodnie z poprzednim tiret, mając na uwadze ich przedstawienie właściwemu organowi. Przez dwa lata przechowuje się zwłaszcza wyniki różnych kontroli i badań, z wyjątkiem dotyczących produktów schładzanych, dla których okres ten można skrócić do sześciu miesięcy od daty przydatności produktu do spożycia,
- dostarczanie właściwemu organowi gwarancji związanych z wykorzystywaniem oznaczeń zdrowotności, zwłaszcza etykiet opatrzonej oznaczeniem zdrowotności,
- informowanie właściwego organu o wszelkich badaniach laboratoryjnych lub innych faktach ujawniających zagrożenie dla zdrowia,
- w przypadku bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzkiego, wycofanie z rynku ilości produktów otrzymanych w warunkach zbliżonych pod względem technologicznym, oraz produktów mogących przypuszczalnie stanowić takie samo zagrożenie. Wycofana ilość musi pozostać pod nadzorem i kontrolą właściwego organu do momentu jej zniszczenia, wykorzystania do celów innych niż spożycie przez ludzi, albo po

uzyskaniu zgody właściwego organu, do momentu ponownego przetworzenia w sposób, który zapewnia, że produkt jest bezpieczny.

2. Do celów kontroli, podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu musi zapewnić opatrzenie produktów wyraźnym i czytelnym wskazaniem temperatury, w jakiej produkty muszą być przewożone i przechowywane, a także datą przydatności do spożycia w przypadku produktów głęboko zamrożonych, albo minimalną datą przechowywania produktów schłodzonych.

Podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu muszą ułożyć albo przygotować program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higienicznych przystosowanych do struktury produkcji chyba, że personel posiada już odpowiednie kwalifikacje potwierdzone dyplomami.

Właściwy organ, odpowiedzialny za przedsiębiorstwo, musi czynnie uczestniczyć w procesie planowania i wprowadzania w życie programu.

3. Badania mikrobiologiczne mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz przetworów mięsnych, określonych w art. 5 muszą być przeprowadzane codziennie, a pozostałego mięsa mielonego i pozostałych przetworów mięsnych, co najmniej co tydzień. Badania muszą być wykonywane w zakładzie produkcyjnym, jeżeli jest on uznany przez właściwy organ albo w zatwierdzonym laboratorium.

Próbka pobrana do analizy musi być obejmować pięć jednostek oraz musi być reprezentatywna dla całodziennego produkcji. Próbki przetworów mięsnych muszą być pobierane z głębokich warstw mięśnia, po przyżeganiu skóry.

Kontrole mikrobiologiczne muszą być przeprowadzone zgodnie ze sprawdzonymi metodami, uznanymi z naukowego punktu widzenia, zwłaszcza ustanowionymi w dyrektywach wspólnotowych, albo według innych norm międzynarodowych.

Wyniki kontroli mikrobiologicznych muszą być oceniane według kryteriów dotyczących ich interpretacji, ustanowionych w załączniku II, w przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych uzyskiwanych z mięsa mielonego zwierząt rzeźnych, z wyjątkiem świeżej kiełbasy i mięsa do produkcji kiełbas, zgodnie z kryteriami podanymi w załączniku IV w przypadku innych przetworów mięsnych.

W razie wystąpienia sporu w zakresie handlu, Państwa Członkowskie mogą uznać metody NZ za metody odniesienia.

4. Wymogi dotyczące samokontroli muszą zostać opracowane przy współdziałaniu właściwego organu, który jest zobowiązany do regularnego monitorowania zachowania zgodności z tymi wymogami.

5. Ustalenia dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza w przypadkach, w których stosuje się ust. 1, określone są szczegółowo, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz przedsiębiorstw produkujących mięso mielone lub przetwory mięsne, z rozróżnieniem przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5 oraz zarejestrowanych na mocy art. 4 i 6. Dane Państwo Członkowskie wysyła wykaz zakładów produkcyjnych zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5, do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji.

Każdemu zakładowi produkcyjnemu nadaje numer identyfikacyjny przedsiębiorstwa zatwierdzonego zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG, 71/118/EWG, 77/99/EWG, 91/495/EWG lub 92/45/EWG, ze wskazaniem, iż uzyskało ono zgodę na produkcję mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, a także nadaje indywidualny numer identyfikacyjny każdej niezależnej jednostce produkcyjnej.

Pojedynczy indywidualny numer identyfikacyjny może być przyznany:

- (i) przedsiębiorstwu wytwarzającemu przetwory uzyskane z surowców, bądź z dodatkiem surowców, objętych przepisami więcej niż jednej z dyrektyw z określonych w następnym akapicie:
- (ii) przedsiębiorstwu usytuowanemu w tym samym miejscu, co przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 2 jednej z powyższych dyrektyw.

Zatwierdzone w ten sposób zakłady produkcyjne są wpisane albo w oddzielnej kolumnie jako produkcja mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, na wykazie przedsiębiorstw określonych w art. 10 dyrektywy 64/433/EWG, art. 6 dyrektywy 71/118/EWG, art. 8 dyrektywy 77/99/EWG lub na wykazie określonym w art. 7 dyrektywy 92/45/EWG oraz w przypadku niezależnej jednostki produkcyjnej, na oddzielnym wykazie sporządzonym według tych samych kryteriów.

Właściwy organ nie zatwierdza przedsiębiorstwa, o ile nie jest przekonany, że spełnia ono wymogi niniejszej dyrektywy odnoszące się do charakteru prowadzonej w nim działalności. Niemniej jednak, jeżeli przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie na mocy niniejszej dyrektywy stanowi integralną część przedsiębiorstwa zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG, 79/99/EWG albo 92/45/EWG, pomieszczenia, wyposażenie oraz urządzenia dla personelu, ogólnie wszystkie pomieszczenia, w których nie występuje zagrożenie zanieczyszczenia surowców czy niezawiniętych produktów, mogą być wspólne dla obu przedsiębiorstw.

2. Zakłady produkcyjne muszą pozostawać pod kontrolą właściwego organu, który je kontroluje i monitoruje z następującą częstotliwością:

- w przypadku zakładów produkcyjnych połączonych z zakładem rozbioru: z taką samą częstotliwością, co wspomniane zakłady rozbioru,
- w przypadku zatwierdzonych zakładów produkcyjnych, wytwarzających produkty określone w art. 3: co najmniej raz dziennie, podczas produkcji mięsa mielonego,
- w przypadku pozostałych zakładów produkcyjnych: potrzeba nieustannej bądź okresowej obecności właściwego organu w danym przedsiębiorstwie będzie zależała od wielkości przedsiębiorstwa, rodzaju wytwarzanego produktu, oceny ryzyka oraz gwarancji złożonych stosownie do art. 7 ust. 1 akapit drugi.

Właściwy organ musi mieć zawsze dostęp do wszystkich części przedsiębiorstwa, w celu zapewnienia realizacji wymogów niniejszej dyrektywy, a w przypadku wątpliwości, co do pochodzenia mięsa, dostęp do dokumentów księgowych, które pozwolą na ustalenie pochodzenia surowców z określonej rzeźni lub z określonego przedsiębiorstwa, oraz w zakresie zgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, dostęp do wyników samokontroli przewidzianej na mocy art. 7, łącznie z wynikami kontroli surowców. W przypadku danych komputerowych, wyniki te muszą zostać wydrukowane na żądanie właściwego organu.

Właściwy organ musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidziane w art. 7. Na podstawie tych analiz, właściwy organ może przeprowadzać kolejne badania, na wszystkich etapach wytwarzania produktów lub na produktach.

Charakter powyższych kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i prowadzenia badań mikrobiologicznych, ustala się stosownie do procedury ustanowionej w art. 20.

Wyniki analiz przedstawia się w formie sprawozdania, a wnioski lub zalecenia przekazuje się podmiotom gospodarczym lub dyrektorowi przedsiębiorstwa, którzy są zobowiązani usunąć stwierdzone nieprawidłowości w celu poprawy warunków higienicznych.

W trakcie przeprowadzania wspomnianych kontroli, właściwy organ może korzystać z pomocy asystentów, posiadających kwalifikacje zawodowe wymienione w załączniku III do dyrektywy 64/433/EWG lub w załączniku III do dyrektywy 71/118/EWG.

3. Jeżeli w trakcie kontroli, przeprowadzanych stosownie do przepisów załącznika I rozdział V, właściwy organ stwierdza ponowne wystąpienie w czasie samokontroli, niezgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, nasila środki monitorowania procesu produkcyjnego w danym przedsiębiorstwie, a także może przejąć etykiety i pozostałe opatrzone znakiem zdrowotności elementy, określone w załączniku I rozdział VI.

Jeżeli po upływie 15 dni produkcja zakładów produkcyjnych nadal nie będzie spełniała powyższych norm, właściwy organ może podjąć stosowne działania zmierzające do wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości, a w razie konieczności może żądać poddania produktów danego przedsiębiorstwa obróbce cieplnej. Jeżeli środki te okazują się niewystarczające, zatwierdzenie danego przedsiębiorstwa zostaje zawieszane.

4. W przypadku stwierdzenia oczywistego niespełniania zasad higieny ustanowionych niniejszą dyrektywą lub przeszkód w przeprowadzeniu odpowiedniej kontroli zdrowotnej, właściwy organ:

- (i) jest uprawniony do wszczęcia działań w zakresie wykorzystywania wyposażenia czy pomieszczeń oraz do podjęcia wszelkich nieodzownych środków, które mogą prowadzić nawet do zmniejszenia skali produkcji bądź czasowego zawieszenia procesu produkcyjnego;
- (ii) jeżeli powyższe środki, albo środki przewidziane w art. 7 ust. 1 tiret ostatnie, okażą się niewystarczające dla zaradzenia zaistniałej sytuacji, właściwy organ, w stosownych

przypadkach, czasowo zawiesza tymczasowe zatwierdzenie, gdzie stosowne, odnośnie do przedmiotowego rodzaju produkcji.

Jeżeli podmiot gospodarczy lub dyrektor przedsiębiorstwa nie usuwa stwierdzonych nieprawidłowości w terminie wyznaczonym przez właściwy organ, ten ostatni wycofuje swoje zatwierdzenie.

W szczególności właściwy organ jest zobowiązany do zachowania zgodności z wnioskami z kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 9.

Informację o zawieszeniu bądź wycofaniu zatwierdzenia przekazuje się do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisji.

5. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości kontrole zostają wzmożone, a w stosownych przypadkach usuwa się etykiety, pieczęcie bądź inne elementy opatrzone znakiem zdrowotności.

6. Ustalenia dotyczące wdrożenia przepisów niniejszego artykułu, zwłaszcza szczegóły związane z pomocą asystentów, opracowuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 9

Biegli z ramienia Komisji, w zakresie wymaganym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami, mogą przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu, poprzez sprawdzenie reprezentatywnej procentowo ilości zakładów produkcyjnych, mogą skontrolować czy właściwe władze zapewniają w jednolity sposób stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy przez te zakłady, w szczególności art. 7 (odnośnie do samokontroli).

Kontrole te można przeprowadzać przy okazji innych kontroli realizowanych przez ekspertów Komisji, w zastosowaniu legislacja wspólnotowej.

Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Przepisy ogólne dotyczące stosowania niniejszego artykułu - w szczególności mające na celu uregulowanie procedur współpracy z władzami krajowymi - przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 10

Przepisy dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego, stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji i działań, jakie będą podejmowane w sprawie kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia, a także środków ochronnych, jakie należy zastosować.

Artykuł 11

Dodawanie jakichkolwiek dodatków do mięsa mielonego lub przetworów mięsnych objętych niniejszą dyrektywą, odbywa się zgodnie z przepisami dyrektywy 94/36/EWG¹⁸.

Artykuł 12

1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku, gdy istnieje podejrzenie o braku stosowania przepisów niniejszej dyrektywy lub, gdy istnieją wątpliwości co do przydatności do spożycia produktów określonych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole uznane przez niego za stosowne.
2. Każde Państwo Członkowskie ustala kary obowiązujące w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ V

Przepisy dotyczące przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego do Wspólnoty

Artykuł 13

- I. Państwa Członkowskie zapewniają, że zgoda na przywóz mięsa mielonego spełniającego wymogi art. 3, głęboko zamrożonego w pierwotnym zakładzie produkcyjnym oraz przetworów mięsnych spełniających wymogi art. 5, głęboko zamrożonych w pierwotnym zakładzie produkcyjnym, nie jest udzielana w razie niespełniania wymogów przedstawionych w niniejszym rozdziale.
 - A. Gwarancje udzielane przez zakład produkcyjny, z którego mięso pochodzi, potwierdzone przez właściwy organ państwa trzeciego, dotyczące zgodności z wymogami ustanowionymi w sprawie wprowadzania na rynek produktów pochodzenia wspólnotowego, uzyskanych zgodnie z art. 3 i 5, muszą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.
 - B. Do celów jednolitego stosowania A, stosuje się przepisy następujących ustępów.
 1. Głęboko zamrożone mięso mielone, określone w art. 3, oraz głęboko zamrożone przetwory mięsne, określone w art. 5, aby mogły być przywożone do państw Wspólnoty:
 - a) muszą pochodzić z takich państw trzecich lub części państw trzecich, z których przywóz nie został zakazany ze względu na stan zdrowia zwierząt, zgodnie z dyrektywą 91/494/EWG¹⁹, 92/118/EWG, 72/462/EWG i 92/45/EWG;
 - b) muszą pochodzić z państwa trzeciego, występującego na wykazach sporządzonych zgodnie z dyrektywami regulującymi zagadnienia zdrowia i zdrowia zwierząt, które muszą zostać spełnione w przypadku przywozu mięsa stosowanego w przetworach mięsnych, a także muszą być objęte gwarancjami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie;

c) muszą mieć załączone świadectwo zdrowia zwierzęcia i świadectwo przydatności, sporządzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20, zawierające oświadczenie podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii stwierdzające, iż dane mięso mielone i przetwory mięsne spełniają wymogi ustanowione odpowiednio w art. 3 i 5, pochodzą z przedsiębiorstw dających gwarancje przewidziane w załączniku I, oraz zostały poddane głębokiemu zamrożeniu w zakładzie produkcyjnym, z którego pochodzą.

2. Zgodnie z procedurą, ustanowioną w art. 20 określa się, co następuje:

a) wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw spełniających wymogi przedstawione w lit. b). Do czasu opracowania tego wykazu, Państwa Członkowskie mogą utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz stosowanie krajowego świadectwa zdrowia, wymaganego w przypadku przedsiębiorstw, które zostały zatwierdzone na poziomie państwowym;

b) szczególne warunki odnoszące się do wymogów niniejszej dyrektywy, poza warunkami wykluczającymi dane mięso ze spożycia przez ludzi, zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/118/EWG. Warunki takie i gwarancje nie powinny być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3 i 5.

Do czasu podjęcia decyzji określonych w lit. a) i b), dopuszcza się udzielanie pozwolenia na przywóz, licząc od daty wyznaczonej w art. 22, z przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy dyrektywy 72/462/EWG, w odniesieniu, do których właściwy organ może udzielić gwarancji co do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

3. Eksperci Komisji, we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzają kontrole na miejscu, celem sprawdzenia:

a) gwarancji, udzielonych przez państwo trzecie dotyczących warunków produkcji i wprowadzania na rynek;

b) czy spełnione zostały warunki podane w ust. 1 i 2.

Na wniosek Państw Członkowskich, Komisja powołuje ekspertów z Państw Członkowskich, którzy będą odpowiedzialni za wspomniane kontrole.

Kontrole przeprowadza się w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie koszty z tym związane. Częstotliwość kontroli oraz procedurę dotyczącą ich przebiegu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, stosuje się nadal przepisy krajowe dotyczące kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem przekazania za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego informacji na temat wszelkich zaniedbań w zakresie przestrzegania zasad higieny, które zostały stwierdzone podczas kontroli.

- II. Zgodnie z procedurą, ustanowiona w art. 19, dopuszczalne są odstępstwa od wymogów niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Wykazy, przewidziane w art. 13 (I) (B) (2) mogą obejmować wyłącznie państwa trzecie lub części państw trzecich:

- a) niepodlegające zakazowi przywozu, na podstawie art. 9–12 dyrektywy 91/494/EWG i art. 14, 17 i 20 dyrektywy 72/462/EWG;
- b) które, w świetle ich ustawodawstwa i organizacji służb weterynaryjnych oraz służb kontrolujących, kompetencji takich służb i nadzoru, jakiemu są poddawane, zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG zostały uznane za zdolne do zagwarantowania i nadzorowania wdrożenia obowiązującego w nich ustawodawstwa, oraz takie, w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że spełnione zostały wymagania zdrowotne, co najmniej równoważne z ustanowionymi w art. 3 i 5.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz głęboko zamrożonego mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz głęboko zamrożonych przetworów mięsnych, określonych w art. 5, następuje jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo przewidziane w art. 13 (I) (B) (I) (c),
- przeszły w sposób zadawalający kontrole wymagane na mocy dyrektywy 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad wykonania niniejszego rozdziału:

- podtrzymuje się zakaz przywozu mięsa mielonego,
- stosuje się nadal przepisy krajowe, dotyczące przywozu przetworów mięsnych z państw trzecich, dla których takie wymagania nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, iż nie są one bardziej korzystne niż ustanowione w art. 5.
- przywóz musi odbywać się na warunkach określonych w art. 11 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 16

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG, stosuje się, w szczególności, w odniesieniu do organizacji kontroli i działań pokontrolnych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie oraz do środków ochronnych, które mają być podjęte.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 wspomnianej dyrektywy.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 17

1. W art. 5 dyrektywy 71/118/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

2. W art. 6 dyrektywy 91/495/EWG dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej, zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów produkcyjnych znajdujących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej oraz w niektórych francuskich departamentach i terytoriach zamorskich, gdzie produkcja takich przedsiębiorstw zarezerwowana jest wyłącznie do celów konsumpcji miejscowej.

2. Ustalenia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Zgodnie z tą sama procedurą, można podjąć decyzję o uzupełnieniu ust. 1 w związku z postępującym rozszerzeniem norm wspólnotowych w odniesieniu do wszystkich zakładów produkcyjnych, znajdujących się na wymienionych powyżej wyspach i częściach terytoriów.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wprowadzić zmiany do załączników, w szczególności celem dostosowania ich do postępu technologicznego i naukowego.

Artykuł 20

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG²⁰ (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego uwzględniając stopień pilności sprawy. Opinie przyjmowane są

większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób podany w powołanym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidywane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie chyba, że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 21

Do dnia 1 stycznia 1996 r., Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji ustanowi przepisy sanitarne mające zastosowanie do:

- a) produkcji i wprowadzania na rynek mięsa do produkcji kielbasy, przeznaczonego do późniejszego wytwarzania produktów mięsnych;
- b) produkcji i wykorzystania mięsa mechanicznie odkostnionego.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1996 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Dyrektywa 88/657/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

J. BORCHERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących mięso mielone

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d).

Oprócz zachowania zgodności z warunkami ustanowionymi w załączniku I rozdziały I i III do dyrektywy 64/433/WE, zakłady produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenie do rozdrabniania i zawijania mięsa, oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa oraz wyposażone w termograf albo teletermometr.

Jednakże, właściwy organ może zezwolić na mielenie mięsa w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że mielenie odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu;

- b) pomieszczenie do pakowania, chyba że spełnione są warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt 63;
- c) pomieszczenie lub szafki do magazynowania soli;
- d) urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

2. Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi warunkami ustanowionymi w załączniku A do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I, niezależne jednostki produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenia zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 1, oraz
- b) pomieszczenia określone w pkt. 1 niniejszego rozdziału.

3. Przepisy ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział V, stosuje się w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń oraz wyposażenia w przedsiębiorstwach.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznym przygotowaniu mięsa mielonego muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic, jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ II

Warunki do produkcji mięsa mielonego

1. Przed zmieleniem lub pocięciem, mięso musi zostać zbadane zgodnie z art. 7. Przed zmieleniem, należy usunąć i wyeliminować wszystkie zanieczyszczone bądź podejrzane wyglądające części.
2. Zabrania się uzyskiwania mięsa mielonego z odpadów, okrawków lub z mięsa mechanicznie odkostnionego.

W szczególności zabrania się przygotowywania mięsa mielonego z mięsa określonego w art. 5 dyrektywy 64/433/EWG albo z mięsa pochodzącego z następujących części bydła, świń, owiec lub kóz: mięśni głowy, z wyjątkiem żwaczy, oraz mięśniowych części kresy białej, okolic pęciny i stępu oraz skrawków z kości. Mięśnie przepony, po usunięciu błony surowiczej, oraz mięśnie żwaczy można wykorzystywać wyłącznie po przebadaniu ich pod kątem wągryzcy. Świeże mięso nie może zawierać żadnych odłamków kości.

W przypadku, gdy czynności przeprowadzone od momentu dostarczenia mięsa do pomieszczenia, określonego w rozdziale I, do momentu poddania produktu gotowego procesowi schładzania bądź głębokiego zamrażania, są wykonane w ciągu maksymalnie jednej godziny, wewnętrzna temperatura mięsa nie może przekraczać $+ 7\text{ }^{\circ}\text{C}$, a temperatura w pomieszczeniach produkcyjnych nie może być wyższa niż $+ 12\text{ }^{\circ}\text{C}$. Właściwy organ może zezwolić na wydłużenie limitu czasowego w poszczególnych przypadkach, kiedy poprzez dodanie soli jest to uzasadnione z technicznego punktu widzenia, pod warunkiem, iż odstępstwo takie nie spowoduje naruszenia przepisów zdrowotnych.

O ile czas trwania tych czynności wynosi ponad jedną godzinę bądź przekracza okres dopuszczony przez właściwy organ stosownie do poprzedniego akapitu, świeżego mięsa nie można używać do czasu zmniejszenia wewnętrznej temperatury mięsa do minimum $+ 4\text{ }^{\circ}\text{C}$.

3. Mielone mięso można głęboko zamrażać tylko raz.
4. Niezwłocznie po jego wyprodukowaniu, mielone mięso należy w higieniczny sposób zawinąć, a po zapakowaniu – schłodzić i przechowywać w temperaturze ustanowionej w art. 3 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ III

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących przetwory mięsne

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d), muszą posiadać pomieszczenia spełniające, co najmniej wymogi:
 - a) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział I i III; lub
 - b) załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział I i III; lub
 - c) załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział I i IV pkt 1;oraz muszą posiadać:

- pomieszczenie oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa, przeznaczone do produkcji przetworów mięsnych, dodawania innych środków spożywczych i zawijania, wyposażone w termograf albo teletermometr.

Niemniej jednak, właściwy organ może zezwolić na produkcję przetworów mięsnych w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że produkcja odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu. Możliwe jest udzielenie zgody na przyprawianie całych tusz drobiowych w specjalnym pomieszczeniu, wyraźnie oddzielonym od pomieszczeń rzeźni,

- pomieszczenie do pakowania, chyba, że spełnione zostały warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt. 63 lub w załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XIV pkt. 74, albo w załączniku I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział VIII pkt. 5,
 - pomieszczenie do magazynowania przypraw i pozostałych środków spożywczych, oczyszczonych i gotowych do użycia,
 - pomieszczenia chłodnicze do składowania:
 - świeżego mięsa określonego w art. 5 ust. 1 lit. a),
 - przetworów mięsnych,
 - urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Niezależne jednostki produkcyjne muszą spełniać wymagania w zakresie higieny podane w załączniku A rozdział I i załączniku B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG.
 3. Zasady ustanowione w załączniku I rozdział V do dyrektyw 64/433/EWG lub 71/118/EWG albo w rozdziale II dyrektywy 92/45/EWG, stosuje się odpowiednio w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń i wyposażenia przedsiębiorstw.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznej produkcji przetworów mięsnych muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania w odniesieniu do produkcji przetworów mięsnych

Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi wymaganiami zawartymi w rozdziale III oraz w zależności od rodzaju danej produkcji:

- a) produkcja przetworów mięsnych musi odbywać się w warunkach temperatury kontrolowanej;

- b) przetwory mięsne muszą być umieszczane w pojemnikach do wysyłki w sposób eliminujący ryzyko zanieczyszczenia;
- c) przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone tylko raz oraz można je sprzedawać wyłącznie w okresie nieprzekraczającym 18 miesięcy;
- d) niezwłocznie po zakończeniu procesu produkcyjnego, przetwory mięsne muszą zostać zapakowane zgodnie z przepisami rozdziału VII oraz, po opakowaniu, schłodzone do odpowiedniej temperatury ustanowionej w art. 5 ust. 1 lit. d).

ROZDZIAŁ V

Kontrola

1. Zakłady produkcyjne wytwarzające mięso mielone i przetwory mięsne podlegają kontroli właściwego organu, który musi zapewnić zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy, w szczególności musi:
 - a) sprawdzać:
 - (i) czystość pomieszczeń oraz wyposażenia, a także higienę personelu;
 - (ii) skuteczność kontroli przeprowadzanych przez przedsiębiorstwo, zgodnie z artykułem niniejszej dyrektywy, w szczególności poprzez badanie wyników i pobieranie próbek;
 - (iii) stan mikrobiologiczny i higieniczny mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
 - (iv) odpowiednie oznakowanie zdrowotności mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
 - (v) warunki składowania i przewozu;
 - b) w ramach urzędowych kontroli pobierać wszelkie próbki, wymagane do badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia wyników samokontroli;
 - c) przeprowadzać wszelkie inne kontrole, które uzna za właściwe w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, przy czym rozumie się, iż wyniki badań mikrobiologicznych muszą być oceniane przez właściwy organ według kryteriów ustanowionych w załączniku II, dla mięsa mielonego i w załączniku IV, dla przetworów mięsnych.
2. Właściwy organ musi mieć zawsze wolny dostęp do chłodni oraz do wszystkich pomieszczeń roboczych, w celu sprawdzenia, czy te wymagania są ściśle przestrzegane.

ROZDZIAŁ VI

Oznakowanie i etykietowanie

1. Opakowanie mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być opatrzone oznakowaniem zdrowotności.
2. Wspólnotowe oznakowanie zdrowotności można umieszczać wyłącznie na mięsie mielonym uzyskanym zgodnie z art. 3 oraz na przetworach mięsnych uzyskanych zgodnie z art. 5 i wytworzonych w zakładzie produkcyjnym zatwierdzonym zgodnie z art. 8. Znak zdrowotności musi odpowiadać:
 - a) załącznikowi I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50 – w przypadku mięsa mielonego;
 - b) w przypadku przetworów mięsnych:
 - (i) ze świeżego mięsa zwierząt rzeźnych lub dziczyzny hodowlanej, załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50;
 - (ii) z mięsa drobiowego lub małego hodowlanego ptactwa łownego bądź małych hodowlanych zwierząt futerkowych, załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XII pkt 66;
 - (iii) z mięsa ubitych zwierząt dzikich, załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG. rozdział VII pkt 2.
3. W przypadku, gdy mięso mielone i przetwory mięsne są wytwarzane przez niezależną jednostkę produkcyjną, oznakowanie zdrowotności musi obejmować numer identyfikacyjny, nadany przez właściwy organ na podstawie art. 8 ust. 1.
4. Bez uszczerbku dla dyrektywy 79/112/EWG, w przypadku przetworów mięsnych, na ich opakowaniu do celów kontroli muszą zostać umieszczone widoczne i czytelne następujące informacje, w przypadku, gdy nie wynikają one wyraźnie z opisu handlowego lub wykazu składników, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG: gatunek, z którego mięso zostało pozyskane oraz, w przypadku mieszanki, procentowy udział mięsa pochodzącego z każdego gatunku i, w przypadku opakowania, które nie jest przeznaczone dla konsumenta finalnego, data przygotowania.

W przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych wykonanych z mięsa mielonego, z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięs do produkcji kiełbas, opatrzonych oznakowaniem zdrowotności przewidzianym w niniejszym rozdziale, na etykietach muszą znajdować się także następujące wyrazy:

- „procentowa zawartość tłuszczu poniżej...”,

- „kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie poniżej...”.

ROZDZIAŁ VII

Zawijanie i pakowanie

1. Opakowanie (na przykład: skrzynki, kartony) musi spełniać wszystkie zasady dotyczące higieny, w szczególności:

- nie może zmieniać organoleptycznych właściwości mięsa mielonego lub przetworów mięsnych,
 - nie może przewodzić do mięsa mielonego czy przetworów mięsnych substancji stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi,
 - musi być wystarczająco mocne, aby zapewniało skuteczną ochronę mięsa mielonego lub przetworów mięsnych w trakcie przewozu i przenoszenia.
2. Powtórne użycie opakowania w przypadku mięsa mielonego czy przetworów mięsnych jest niedozwolone chyba, że jest ono wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do oczyszczenia, które przed ponownym zastosowaniem są oczyszczone i zdezynfekowane.
 3. Zawinięte mięso mielone lub przetwory mięsne muszą zostać zapakowane.
 4. Niemniej jednak w przypadku, gdy opakowanie spełnia wszystkie warunki ochronne, nie musi być ono przezroczyste i bezbarwne, ani nie ma konieczności umieszczania go w drugim pojemniku, o ile spełnione są pozostałe warunki, podane w powyższym pkt. 1.

ROZDZIAŁ VIII

Składowanie

1. Mięso mielone i przetwory mięsne, natychmiast po ich zawinięciu czy opakowaniu, muszą być schłodzone. Mięso mielone musi być przechowywane w temperaturach wskazanych w art. 3 ust. 2 lit. c), a przetwory mięsne w temperaturach określonych w art. 5 ust. 1 lit. d).
2. Mięso mielone i przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone wyłącznie w pomieszczeniach zakładu produkcyjnego bądź niezależnej jednostki produkcyjnej, albo w zatwierdzonych chłodniach składowych.
3. Mięso mielone i przetwory mięsne można składować w chłodniach składowych wraz z innymi środkami spożywczymi tylko w przypadku, gdy opakowanie mięsa mielonego czy przetworów mięsnych zapewnia im ochronę przed wpływem niekorzystnych czynników.

ROZDZIAŁ IX

Przewóz

1. Wysyłka mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być zorganizowana w taki sposób, aby podczas przewozu zapewnić ochronę produktów przed wszelkimi zanieczyszczeniami czy wpływem niekorzystnych czynników, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu oraz wykorzystywanych środków transportu. W szczególności, pojazdy używane do przewozu mięsa mielonego i przetworów mięsnych muszą być wyposażone w urządzenia zapewniające utrzymanie temperatur

ustanowionych w niniejszej dyrektywie, a także w termometr rejestrujący temperaturę na potwierdzenie spełniania tych wymogów.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przewóz przetworów mięsnych pochodzących z przedsiębiorstw określonych w art. 5 ust. 5, w temperaturach wyższych niż ustanowione w niniejszej dyrektywie, z zakładu produkcyjnego czy niezależnej jednostki produkcyjnej do pomieszczeń pobliskich punktów handlu detalicznego czy wspólnot miejscowych, pod warunkiem, iż czas przewozu nie przekracza jednej godziny.
3. W przypadku tranzytu przez państwo trzecie, oraz w przypadku, gdy zakład produkcyjny jest usytuowany w okolicy podlegającej ograniczeniom ze względu na stan zdrowia zwierząt, środki transportu muszą pozostać zaplombowane.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA DOTYCZĄCE SKŁADU ORAZ KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

I. Kryteria dotyczące składu, sprawdzane na podstawie średniej dziennej

	Zawartość tłuszczu	Kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie
- chude mięso mielone	$\leq 7\%$	≤ 12
- mielone mięso wołowe bez domieszek	$\leq 20\%$	≤ 15
- mięso mielone zawierające wieprzowinę	$\leq 30\%$	≤ 18
- mielone mięso z pozostałych gatunków	$\leq 25\%$	≤ 15

II. Kryteria mikrobiologiczne

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że mięso mielone spełnia następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji:

	M^a	m^b
Tlenowe bakterie mezofilne $n^c = 5; c^d = 2$	$5 \times 10^6/g$	$5 \times 10^5/g$
<i>Escherichia coli</i> $n = 5; c = 2$	$5 \times 10^2/g$	50/g
Salmonella $n = 5; c = 0$	brak w 10 g	
<i>Staphylococcus aureus</i> $n = 5; c = 2$	$5 \times 10^3/g$	$10^2/g$

^a M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 M, kiedy pomiar odbywa się w na pożywce płynnej.

^b m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające.

^c n = liczba jednostek stanowiących próbkę.

^d c = liczba jednostek w próbce, dających wartości między m a M.

Wyniki analiz mikrobiologicznych muszą być interpretowane zgodnie z:

A. Trzema kategoriami zanieczyszczenia, pod kątem tlenowcowych bakterii mezofilnych, *Escherichia coli* oraz *Staphylococcus aureus*, tzn.:

- do i łącznie z kryterium m,
- między kryterium m, a progiem M,
- powyżej progu M.

1. Jakość partii towaru uważa się za:

- a) zadawalającą, w przypadku, gdy wszystkie otrzymane wartości są równe bądź niższe od 3 m w razie wykorzystania pożywki stałej, oraz 10 m, na pożywce płynnej;
- b) dopuszczalną, w przypadku gdy wszystkie otrzymane wartości mieszczą się między:

(i) 3 i 10 m (= M) – na pożywka stała;

(ii) 10 i 30 m (= M) – na pożywka płynna;

oraz w przypadku, gdy c/n jest równe bądź niższe od $2/5$, gdzie $n = 5$ i $c = 2$, lub stanowi jakąkolwiek inną liczbę, o równoważnej lub większej wiarygodności, uznaną przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

2. Jakość partii towaru uważa się za niezadawalającą;

- zawsze w przypadku odnotowania wartości przekraczających M,
- kiedy $c/n > 2/5$.

Jednakże, w przypadku przekroczenia wymienionego drugiego progu w zakresie mikroorganizmów tlenowych w temperaturze $+30\text{ }^{\circ}\text{C}$, podczas gdy spełnione są wszystkie pozostałe kryteria, przekroczenie progu musi zostać poddane dalszemu wyjaśnieniu, zwłaszcza w przypadku surowców.

Produkt musi zawsze zostać uznany za toksyczny lub zepsuty, gdy zanieczyszczenie osiąga mikrobiologiczną wartość graniczną S, która generalnie została ustalona na 10^3 m.

W przypadku *Staphylococcus aureus*, wartość S pod żadnym pozorem nie może przekraczać 5×10^4 .

Tolerancje odnoszące się do technik analitycznych nie mają zastosowania do wartości M i S.

B. Dwiema kategoriami pod kątem salmonelli, przy braku dopuszczalnych tolerancji:

- „Brak w”: wynik zadawalający,
- „Obecność w”: wynik niezadawalający.

ZAŁĄCZNIK III

ŚWIADECTWO ZDROWIA MIĘSA MIELONEGO¹

Nr

.....

Kraj wywozu

Ministerstwo:

Służby odpowiedzialne:

Odniesienie²:

I. Dane identyfikacyjne dotyczące mięsa mielonego:

Produkty przygotowane z mięsa:

(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³:

Rodzaj opakowania:

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań:

Temperatura w czasie składowania i przewozu:

Dopuszczalny okres składowania:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa mielonego

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonego przedsiębiorstwa
produkcyjnego:

.....

W razie konieczności:

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonej chłodni składowej:

.....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa mielonego

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Wypełnić używając określeń przewidzianych w art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 94/65/WE.

ZAŁĄCZNIK IV

KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że przetwory mięsne spełniają następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji podanymi w załączniku II:

Przetwory mięsne	M ¹	m ²
<i>Escherichia coli</i> n = 5; c = 2	5 × 10 ³ /g	5 × 10 ² /g
<i>Staphylococci aurei</i> n = 5; c = 1	5 × 10 ³ /g	5 × 10 ² /g
Salmonella n = 5; c = 0	brak w 1 g	

¹ M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m - kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 m kiedy pomiar odbywa się na pożywce płynnej.

² m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające

Do dnia 31 grudnia 1995 r., na wniosek Komisji, Rada dokona oceny kryteriów mających zastosowanie do przetworów mięsnych w kwestii braku salmonelli.

ZAŁĄCZNIK V

ŚWIADECTWO ZDROWIA PRZETWORÓW MIĘSNYCH¹

Nr

.....

Kraj wysyłający:

Ministerstwo:

Służby odpowiedzialne:

Odniesienie²:

I. Dane identyfikacyjne dotyczące przetworów mięsnych:

Produkty przygotowane z mięsa:
(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³:

Rodzaj opakowania:

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań:

Temperatura składowania i przewozu:

Dopuszczalny okres składowania:

Waga netto:

II. Pochodzenie przetworów mięsnych

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego:

.....
.....

W razie konieczności:

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonej chłodni składowej:

.....
.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia przetworów mięsnych

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Zaznaczyć występowanie promieniowania jonizującego, z przyczyn medycznych.

Przetwory mięsne zostają wysłane

z:

.....
(Miejsce wysyłki)

do:

.....
(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁴.....

Nazwa i adres wysyłającego:

.....

.....

Nazwa i adres odbiorcy:

.....

.....

IV. Świadcstwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż opisane powyżej przetwory mięsne

- a) zostały wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) są przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

Sporządzono w, dnia
(miejsce) (data)

.....
(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)
(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

DYREKTYWA RADY 96/23/WE

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) w dyrektywie 96/22/WE⁴ Rada postanowiła utrzymać zakaz stosowania niektórych substancji o działaniu hormonalnym i tyreostatycznym, rozszerzając go na substancje beta-agonistyczne mające działanie anaboliczne;
- 2) dnia 9 marca 1995 r. Parlament Europejski podkreślił, między innymi, że Wspólnota pilnie potrzebuje skutecznego i jednolitego systemu monitorowania i zwrócił się do Państw Członkowskich o wzmocnienie nadzoru i monitorowania w odniesieniu do stosowania nielegalnych substancji w produkcji mięsa;
- 3) w dyrektywie 85/469/EWG⁵ Rada przyjęła niektóre zasady w sprawie wykrywania i monitorowania substancji mających działanie hormonalne i tyreostatyczne; zasady takie powinny zostać rozszerzone tak aby obejmowały również inne substancje używane w hodowli zwierząt do stymulacji wzrostu i wydajności inwentarza żywego lub w celach leczniczych, a które mogą okazać się niebezpieczne dla konsumenta ze względu na ich pozostałości;
- 4) dyrektywą 86/469/EWG⁶ Rada wprowadziła niektóre zasady w sprawie monitorowania niektórych pozostałości substancji farmakologicznych i skażających środowisko w zwierzętach gospodarskich oraz w świeżym mięsie pozyskanym od takich zwierząt; takie monitorowanie powinno zostać rozszerzone tak aby obejmowało również inne gatunki zwierząt i wszystkie produkty zwierzęce spożywane przez ludzi;

¹ Dz.U. nr C 302 z 9.11.1993, str. 12, i Dz.U. nr C 222 z 10.08.1994, str. 17.

² Dz.U. nr C 128 z 9.05.1994, str. 100.

³ Dz.U. nr C 52 z 19.02.1994, str. 30.

⁴ Dz.U. nr L 125 z 23.05.1996, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 5) rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁷, ustanowiło w załącznikach limity dla niektórych medycznych produktów weterynaryjnych;
- 6) ustawodawstwo Wspólnoty dotyczące monitorowania pozostałości w mięsie nie jest przejrzyste i daje podstawę dla różnych interpretacji w poszczególnych Państwach Członkowskich;
- 7) zachodzi potrzeba wzmocnienia kontroli przeprowadzanych przez i w Państwach Członkowskich;
- 8) producenci i inne podmioty działające w branży hodowli zwierząt powinni ponosić w przyszłości większą odpowiedzialność za jakość i bezpieczeństwo mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- 9) w odrębnych przepisach dotyczących poszczególnych grup produktów mają zostać zawarte szczególne sankcje wobec hodowców zwierząt, którzy nie stosują się do ustawodawstwa Wspólnoty, w szczególności zakazu stosowania niektórych substancji hormonalnych i anabolicznych w hodowli zwierząt;
- 10) art. 4 dyrektywy 71/118/EWG⁸ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne, a także ich pochodnych i innych substancji, które mogą być przenoszone do mięsa drobiowego i które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;
- 11) dyrektywa 91/493/EWG⁹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do ustanowienia systemu monitorowania w celu wykrywania skażeń w środowisku wodnym;
- 12) dyrektywa 92/46/EWG¹⁰ stanowi, że najpóźniej do dnia 30 czerwca 1993 r. Państwa Członkowskie przedstawią Komisji środki krajowe w zakresie wykrywania pozostałości w surowym mleku, mleku poddanym obróbce termicznej i produktach na bazie mleka, przy czym pozostałości jakie mają zostać wykryte zostały określone w grupie III część A i grupie II część B załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG;
- 13) dyrektywa 89/437/EWG¹¹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym lub hormonalnym, antybiotyków, pestycydów, detergentów oraz innych substancji szkodliwych lub mogących zmieniać cechy organoleptyczne produktów jajecznych, lub powodujących, że spożycie takich produktów może być niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 282/96 (Dz.U. nr L 37 z 15.02.1996, str. 12).

⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/71/WE (Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 40).

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹¹ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 14) dyrektywa 92/45/EWG¹² zobowiązuje Państwa Członkowskie do rozszerzenia ich planów wykrywania pozostałości w taki sposób, żeby, w miarę potrzeby, obejmowały dziczyznę, w celu wykrywania w kontrolowanych pobranych próbkach obecności substancji skażających w środowisku, a także objęcia takim monitorowaniem królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;
- 15) jeżeli sprzeczne z prawem stosowanie w hodowli zwierząt stymulatorów wzrostu i wydajności ma być skutecznie zwalczane we wszystkich Państwach Członkowskich, działania takie muszą być organizowane na poziomie wspólnotowym;
- 16) istotną rolę w zwalczaniu niezgodnego z prawem stosowania stymulatorów wzrostu mogą odgrywać systemy samokontroli grup producentów; dla konsumentów istotne jest, żeby systemy te odpowiednio gwarantowały brak takich stymulatorów, a europejskie ogólne podejście jest niezbędne dla zabezpieczenia i wspierania systemów samokontroli;
- 17) w tym celu grupom producentów należy udzielać pomocy w tworzeniu systemów samokontroli dla zapewnienia, że produkowane przez nich mięso jest wolne od niedozwolonych substancji lub produktów;
- 18) niektóre przepisy dyrektyw 86/469/EWG i 85/358/EWG oraz decyzji 89/187/EWG¹³ i 91/664/EWG¹⁴ wymagają wyjaśnienia w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzania kontroli i wykrywania pozostałości we Wspólnocie; w celu natychmiastowego i jednolitego wprowadzenia przewidzianych kontroli, obowiązujące przepisy i ich zmiany należy ująć w jednym tekście uchylającym wspomniane uprzednio regulacje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Zakres i definicje

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki dla monitorowania substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 96/22/WE. Ponadto:

- a) „niedozwolone substancje lub produkty” oznaczają substancje lub produkty, których podawanie zwierzętom jest zakazane przez ustawodawstwo Wspólnoty;
- b) „nielegalne leczenie” oznacza stosowanie niedozwolonych substancji bądź produktów

¹² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37.

¹⁴ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 17.

lub używanie substancji bądź produktów dozwolonych przez ustawodawstwo Wspólnoty do innych celów lub w innych warunkach, niż to zostało przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty, albo, gdzie jest to właściwe, w różnych ustawodawstwach krajowych;

- c) „pozostałość” oznacza pozostałość substancji mających działanie farmakologiczne, ich metabolitów oraz innych substancji przenoszonych do produktów zwierzęcych, które mogą być szkodliwe dla ludzkiego zdrowia;
- d) „właściwy organ” oznacza organ centralny Państwa Członkowskiego właściwy w zagadnieniach weterynaryjnych, lub inny organ, na którą organ centralny przeniósł takie kompetencje;
- e) „urzędowa próbka” oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ, stosownie oznakowaną, do celów badania pozostałości lub substancji wymienionych w załączniku I, odniesieniem do gatunku, rodzaju, ilości, metody pobrania próbki i szczegółowymi danymi dotyczącymi płci zwierzęcia oraz pochodzenia zwierzęcia lub produktu zwierzęcego;
- f) „zatwierdzone laboratorium” oznacza laboratorium zatwierdzone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do badania urzędowych próbek w celu wykrycia obecności pozostałości;
- g) „zwierzę” oznacza gatunki objęte dyrektywą 90/425/EWG¹⁵;
- h) „partia zwierząt” oznacza grupę zwierząt tego samego gatunku, w tej samej grupie wiekowej, chowanych w tym samym gospodarstwie, w tym samym czasie i w tych samych warunkach chowu;
- i) „substancja beta-agonistyczna” oznacza substancję agonistyczną beta adrenoreceptora.

ROZDZIAŁ II

Plany monitorowania dla wykrywania pozostałości lub substancji

Artykuł 3

Proces produkcyjny zwierząt i podstawowe produkty pochodzenia zwierzęcego są monitorowane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, do celów wykrywania obecności pozostałości i substancji wymienionych w załączniku I, w zwierzętach żywych, ich wydalinach, płynach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszach dla zwierząt oraz w wodzie pitnej.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie powierzają zadanie koordynowania wprowadzania w życie badań przewidzianych w niniejszym rozdziale, przeprowadzanych na ich terytorium, publicznej jednostce centralnej.

¹⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/65/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

2. Jednostka centralna, określona w ust. 1, odpowiada za:
 - a) sporządzenie planu przewidzianego w art. 5 w celu umożliwienia właściwym służbom przeprowadzania wymaganych badań;
 - b) koordynowanie działalności służb centralnych i regionalnych odpowiedzialnych za monitorowanie różnych pozostałości. Koordynacja taka obejmuje działalność wszystkich służb zajmujących się zapobieganiem oszukańczemu stosowaniu substancji lub produktów w gospodarstwach hodowlanych;
 - c) gromadzenie danych niezbędnych do oceny stosowanych środków i uzyskanych wyników stosowania środków przewidzianych w niniejszym rozdziale;
 - d) przesyłanie do Komisji, nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, danych i wyników, określonych w lit. c), łącznie z wynikami każdego z przeprowadzanych badań.
3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na bardziej szczegółowe uregulowania mające zastosowanie w zakresie monitorowania żywienia zwierząt.

Artykuł 5

1. Najpóźniej do dnia 30 czerwca 1997 r. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji plan określający krajowe środki, które zostaną wprowadzone w życie w roku rozpoczęcia wykonania planu, a następnie prześlą wszystkie plany, zatwierdzone uprzednio zgodnie z przepisami art. 8, zaktualizowane na podstawie nabytych doświadczeń z roku lub lat poprzednich, najpóźniej do dnia 31 marca roku, w którym dokonano aktualizacji.
2. Plan przewidziany w art. 1 musi:
 - a) przewidywać wykrywanie grup pozostałości lub substancji, odpowiednio do rodzaju zwierzęcia, zgodnie z załącznikiem II;
 - b) określać w szczególności środki do wykrywania obecności:
 - (i) substancji, określonych w lit. a) w zwierzętach, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz we wszystkich miejscach, w których zwierzęta są hodowane lub trzymane;
 - (ii) pozostałości wyżej wymienionych substancji w żywych zwierzętach, ich wydalinach, płynach ustrojowych, tkankach zwierzęcych oraz produktach, takich jak mięso, mleko, jaja i miód;
 - c) spełniać wymogi dotyczące zasad pobierania i ilości pobieranych próbek ustanowionych w załącznikach III i IV.

Artykuł 6

1. Plan musi być zgodny z wymogami dotyczącymi poziomów i częstotliwości pobierania

próbek, ustanowionymi w załączniku IV. Jednakże, na wniosek Państwa Członkowskiego, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, dostosować minimalne wymagania dotyczące kontroli, ustanowione w załączniku IV, pod warunkiem, że zostanie wyraźnie określone, że takie dostosowania zwiększają ogólną skuteczność planu w odniesieniu do danego Państwa Członkowskiego, a także w żaden sposób nie obniży jego zdolności do wykrywania pozostałości lub przypadków nielegalnego leczenia z zastosowaniem, substancji wymienionych w załączniku I.

2. Ponowne badanie grup pozostałości będących przedmiotem kontroli zgodnie z załącznikiem II oraz określenie poziomów i częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do zwierząt i produktów, określonych w art. 3, i które nie zostały jeszcze uwzględnione w załączniku IV, następuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, i po raz pierwszy zostanie przeprowadzone przy pierwszej sposobności, w ciągu maksymalnie 18 miesięcy od chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy. W trakcie takiego badania brane są pod uwagę nabyte doświadczenia podczas stosowania krajowych środków oraz informacje przedłożone Komisji zgodnie z wymaganiami wspólnotowymi, poddającymi takie szczególne grupy produktów monitorowaniu występowania w nich pozostałości.

Artykuł 7

Wstępny plan uwzględnia szczególną sytuację każdego Państwa Członkowskiego i określa w szczególności:

- ustawodawstwo dotyczące substancji wymienionych w załączniku I, w szczególności, przepisy zakazujące lub zezwalające na ich używanie, dystrybucję i wprowadzania do obrotu oraz zasady regulujące podawanie ich zwierzętom w zakresie, w jakim przepisy takie nie są zharmonizowane.
- strukturę organizacyjną właściwych jednostek (w szczególności w zakresie informacji, co do rodzaju i wielkości jednostek zaangażowanych we wprowadzanie planów w życie),
- wykaz zatwierdzonych laboratoriów (z podaniem szczegółowych danych dotyczących ich zdolności do przetwarzania próbek),
- dopuszczalne tolerancje krajowe, jeżeli w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90 i dyrektywie 86/363/EWG¹⁶ nie ustalono wspólnotowych najwyższych poziomów dopuszczalnych dla pozostałości danych substancji,
- wykaz substancji jakie mają zostać wykryte, metody analiz, normy dotyczące interpretacji wyników badań oraz, w przypadku substancji wymienionych w załączniku I, liczbę próbek jaka ma zostać pobrana, z podaniem powodów ustalenia takiej liczby,
- liczbę próbek urzędowych jakie mają zostać pobrane w stosunku do liczby zwierząt danych gatunków poddanych ubojowi w latach poprzedzających zgodnie z poziomami i częstotliwościami pobierania próbek ustanowionymi w załączniku IV,
- szczegóły zasad regulujących pobierania próbek urzędowych, w szczególności zasad

¹⁶ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/39/WE (Dz.U. nr L 197 z 22.08.1995, str. 29).

dotyczących szczegółowych danych zamieszczanych na takich urzędowych próbkach,

- rodzaj środków ustanowionych przez właściwe władze w odniesieniu do zwierząt lub produktów, w których wykryto obecność pozostałości.

Artykuł 8

1. Komisja bada wstępne plany przekazane jej na podstawie art. 5 ust. 1 w celu ustalenia ich zgodności z niniejszą dyrektywą. Komisja może zwrócić się do Państwa Członkowskiego o dokonanie zmian lub uzupełnienie takich planów w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy.

Z chwilą, gdy Komisja stwierdzi zgodność planów, przekazuje je do zatwierdzenia, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W celu uwzględnienia zmian zachodzących w danym Państwie Członkowskim lub jego regionie, wyników krajowych badań lub dochodzeń przeprowadzanych w ramach art. 16 i 17, Komisja może, na wniosek danego Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, postanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, o zatwierdzeniu zmiany lub uzupełnienia w planie, zatwierdzonym uprzednio na mocy ust. 2.

2. Coroczne zmiany planów wstępnych, przekazane przez Państwa Członkowskie, w szczególności te dokonane w świetle wyników określonych w art. 4 ust. 2 lit. d), są przekazywane przez Komisję innym Państwom Członkowskim z chwilą stwierdzenia przez Komisję ich zgodności z niniejszą dyrektywą.

Od chwili otrzymania informacji o tych zmianach, Państwa Członkowskie mają 10 dni roboczych na powiadomienie Komisji o swoich uwagach.

Jeżeli Państwa Członkowskie nie zgłaszają uwag, zmiany planów uważa się za zatwierdzone.

Komisja niezwłocznie informuje Państwa Członkowskie o takim zatwierdzeniu.

Jeżeli Państwa Członkowskie zgłaszają uwagi lub, jeżeli Komisja uważa aktualizacje za niezgodne lub niewystarczające, Komisja przekazuje uaktualnione plany Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, który musi stanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Przepisy ust. 3-4 stosuje się także do planów zaktualizowanych.

3. Co sześć miesięcy, Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego informuje Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o wprowadzaniu w życie planów zatwierdzonych zgodnie z ust. 2 lub o rozwoju sytuacji. Jeżeli jest to konieczne, stosuje się ust. 4. Nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wyniki wykonania planów wykrywania substancji i ich pozostałości oraz o ich środkach kontroli.

Państwa Członkowskie podają do wiadomości publicznej wyniki wprowadzenia w życie tych planów.

Komisja informuje Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o

rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

4. Komisja co roku lub, kiedy uzna to za niezbędne z uwagi na zdrowie publiczne, składa Państwom Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sprawozdanie z wyników kontroli i badań określonych w ust. 3, w szczególności w zakresie:

- wprowadzania w życie planów krajowych,
- rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

5. Co roku, Komisja przesyła do Parlamentu Europejskiego i do Rady, komunikat o wynikach działań podejmowanych na poziomie regionalnym, krajowym i wspólnotowym, z uwzględnieniem sprawozdanie i uwagi zgłoszone przez Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ III

Monitorowanie prowadzone we własnym zakresie i współodpowiedzialność ze strony podmiotów gospodarczych

Artykuł 9

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

1. każde gospodarstwo wprowadzające do obrotu zwierzęta gospodarskie oraz każda osoba fizyczna lub prawna zaangażowana w handel takimi zwierzętami, zostaną zarejestrowane przez właściwe władze i zobowiążą się do przestrzegania odpowiednich przepisów wspólnotowych i krajowych, w szczególności przepisów ustanowionych w art. 5 i 12 dyrektywy 90/425/EWG;
2. właściciele lub osoby zarządzające zakładem wstępnej przetworzenia podstawowych produktów pochodzenia zwierzęcego podejmą wszystkie niezbędne środki, w szczególności przeprowadzając we własnym zakresie kontrole mające na celu:
 - a) przyjęcia bezpośrednio od producenta lub przez pośrednika - tylko takich zwierząt, dla których producent jest w stanie zagwarantować, że przestrzegane były okresy karencji danej substancji;
 - b) upewnienia się, że zwierzęta gospodarskie lub produkty dostarczone do zakładu:
 - (i) nie zawierają pozostałości, których poziom przekracza maksymalnie dopuszczalne poziomy pozostałości;
 - (ii) nie zawierają żadnych śladów zakazanych substancji lub produktów;
3. a) właściciele lub osoby zarządzające, określone w pkt. 1 i 2 wprowadzą na rynek wyłącznie:
 - (i) zwierzęta, którym nie podawano żadnych niedozwolonych substancji

lub produktów, lub które nie były poddane nielegalnemu leczeniu w rozumieniu niniejszej dyrektywy;

(ii) zwierzęta w stosunku do których, w przypadku podawania im dozwolonych substancji lub produktów, zachowane zostały okresy karencji określone dla takich produktów lub substancji;

(iii) produkty pochodzące od zwierząt, określonych w podpunkcie (i) i (ii);

b) jeżeli zwierzę jest wprowadzone na teren zakładu przetwórczego przez osobę fizyczną lub prawną inną, niż producent, zobowiązania ustanowione w lit. a) obciążają te osoby.

B. Do celów stosowania części A, Państwa Członkowskie zapewniają, bez uszczerbku dla zgodności z zasadami ustanowionymi w dyrektywach regulujących wprowadzanie do obrotu różnych produktów danego rodzaju, że:

- w ich przepisach krajowych ustanowiona zostanie zasada objęcia monitorowaniem jakości cyklu produkcyjnego realizowanego przez różne podmioty,
- zaostrzone zostaną środki monitorowania we własnym zakresie, umieszczane w ramach specyfikacji dla znaków towarowych lub etykiet.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i na ich wniosek, inne Państwa Członkowskie, o ustanowionych odnośnych przepisach, w szczególności o przyjętych przepisach dotyczących kontroli określonych w części A pkt 3 lit. a) podpunkcie (i) i (ii).

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewnią, że zakres uprawnień i obowiązki lekarzy weterynarii monitorujących gospodarstwa zostaną rozszerzone na monitorowanie warunków chowu i form leczenia, określonych w niniejszej dyrektywie.

W tych ramach lekarz weterynarii zapisuje w rejestrze prowadzonym w gospodarstwie datę i rodzaj przepisanego lub zastosowanego leczenia, identyfikację zwierząt poddanych leczeniu i odpowiednie okresy karencji.

Hodowca bydła zapisuje w rejestrze, który może być rejestrem przewidzianym w dyrektywie 90/676/EWG¹⁷, datę i rodzaj zastosowanego leczenia. Upewnia się on także, że zostały zachowane okresy karencji i przechowuje na dowód tego odpowiednie recepty przez okres pięciu lat.

Od hodowców bydła i lekarzy weterynarii wymaga się przekazania właściwej władzy, na jej wniosek, wszelkich informacji, w szczególności przekazania urzędowemu lekarzowi weterynarii w ubojni informacji dotyczących zgodności danego gospodarstwa z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

¹⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 15.

ROZDZIAŁ IV

Urzędowe środki kontroli

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych w związku z wprowadzaniem w życie planów nadzoru, określonych w art. 5, lub kontroli przewidzianych w szczególnych dyrektywach, Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe kontrole urzędowe:

- a) w trakcie wytwarzania substancji należących do grupy A w załączniku I oraz w trakcie ich przeładunku, przechowywania, transportu, dystrybucji, sprzedaży i nabycia;
- b) na każdym etapie procesu produkcji i dystrybucji pasz zwierzęcych;
- c) w trakcie cyklu produkcyjnego zwierząt i surowców pochodzenia zwierzęcego objętych niniejszą dyrektywą.

2. Kontrole przewidziane w ust. 1 muszą być przeprowadzane w szczególności w celu wykrycia posiadania lub obecności zakazanych substancji lub produktów przeznaczonych do podawania zwierzętom w celach ich tuczenia lub nielegalnego leczenia.

3. W razie podejrzenia oszustwa i w przypadku pozytywnego wyniku którejkolwiek kontroli określonej w ust. 1, stosuje się art. 16-19 i środki przewidziane w rozdziale V.

Kontrole przeprowadzone w rzeźniach lub w punktach pierwszej sprzedaży zwierząt akwakultury i produktów rybołówstwa mogą być zredukowane, biorąc pod uwagę fakt, że gospodarstwo z którego pochodzi lub z którego przybyło zwierzę należy do sieci nadzoru epidemiologicznego lub jest objęte systemem monitorowania jakości określonym w art. 9 część B akapit pierwszy tiret pierwsze.

Artykuł 12

Kontrole przewidziane w niniejszej dyrektywie muszą być przeprowadzane przez właściwe władze krajowe bez uprzedniego zawiadomienia.

Właściciel, osoba uprawniona do zbywania zwierząt lub ich pełnomocnik są zobowiązani do ułatwiać czynności badania przedubojowego, w szczególności udzielać urzędowemu lekarzowi weterynarii lub upoważnionemu personelowi, pomocy przy wszystkich działaniach, uznanych za niezbędne do przeprowadzenia.

Artykuł 13

Właściwy organ:

- a) w razie podejrzenia zastosowania nielegalnego leczenia, zwraca się do właściciela lub osoby odpowiedzialnej za zwierzęta lub do weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo o dostarczenie dokumentacji uzasadniającej rodzaj zastosowanego leczenia;

- b) w razie potwierdzenia zastosowania nielegalnego leczenia w ramach tego postępowania wyjaśniającego lub zastosowania niedozwolonych substancji lub produktów, albo, jeżeli istnieją podstawy do podejrzeń ich zastosowania, przeprowadza lub zleca przeprowadzenie:
- kontroli zwierząt na miejscu, w gospodarstwach ich pochodzenia lub wysyłki, w szczególności w celu wykrycia jakichkolwiek śladów po implantach; kontrole te mogą obejmować urzędowe pobieranie próbek,
 - kontroli w celu wykrycia substancji, których stosowanie jest zakazane lub niedozwolonych substancji lub produktów, w gospodarstwach, w których zwierzęta są chowane, trzymane lub tuczone (łącznie z gospodarstwami administracyjnie z nimi połączonymi) lub w gospodarstwach pochodzenia lub wysyłki zwierząt. W tym celu niezbędne jest pobranie urzędowych próbek wody przeznaczonej do pojenia i pasz.
 - kontroli na miejscu, w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierząt, paszy dla zwierząt i wody przeznaczonej do pojenia, lub dla zwierząt akwakultury, wody, w której zostały złowione,
 - kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1 lit. a),
 - wszelkich kontroli w celu wyjaśnienia pochodzenia niedozwolonych substancji lub produktów, a także zwierząt poddanych leczeniu;
- c) w przypadku przekroczenia najwyższych dopuszczalnych poziomów przewidzianych w przepisach wspólnotowych, lub, do czasu wejścia w życie takiego przepisu, poziomów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym, podejmuje wszelkie odpowiednie środki lub postępowanie wyjaśniające, które można uznać za właściwe w stosunku do poczynionych ustaleń.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza, co najmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne. Dana pozostałość lub grupa pozostałości nie może być przypisana do więcej, niż jednego krajowego laboratorium referencyjnego.

Jednakże, do dnia 31 grudnia 2000 r., Państwa Członkowskie mogą nadal powierzać badanie takich samych pozostałości lub grup pozostałości kilku krajowym laboratoriom, które zostały przez nie wyznaczone przed datą przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Wykaz takich wyznaczonych laboratoriów sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Laboratoria te są odpowiedzialne za:

- koordynowanie pracy innych krajowych laboratoriów odpowiedzialnych za analizę pozostałości, w szczególności przez koordynowanie norm i metod analiz dla każdej pozostałości lub grup pozostałości, o których mowa,

- udzielanie pomocy właściwemu organowi w przygotowaniu planu monitorowania pozostałości,
 - okresowe organizowanie badań porównawczych dla każdej przypisanej im pozostałości lub grupy pozostałości,
 - zapewnianie, że laboratoria krajowe przestrzegają ustanowionych limitów,
 - rozpowszechnianie informacji dostarczanych przez wspólnotowe laboratoria referencyjne,
 - zapewnianie, że ich personel może uczestniczyć w kursach doszkalających organizowanych przez Komisję lub wspólnotowe laboratoria referencyjne.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne są wyznaczone w załączniku V rozdział 1.

Zakres uprawnień i warunki pracy laboratoriów są określone w załączniku V rozdział 2.

Artykuł 15

1. Urzędowe próbki, w celu ich zbadania w zatwierdzonych laboratoriach, muszą być pobierane zgodnie z załącznikami III i IV.

Szczegółowe zasady pobierania urzędowych próbek oraz ich rutynowe i referencyjne metody zastosowane do analizy są określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W razie udzielenia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu medycznych produktów weterynaryjnych przeznaczonych do podawania gatunkom zwierząt, których mięso lub produkty wytwarzane z niego są przeznaczone do spożycia przez ludzi, właściwe władze przesyłają wspólnotowym i krajowym laboratoriom referencyjnym dla wykrywania pozostałości, rutynowe metody analizy ustanowione w art. 5 akapit drugi pkt 8 dyrektywy 81/851/EWG¹⁸ i w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2377/90.

2. Dla substancji należących do grupy A, każdy pozytywny wynik badań odnotowany przy zastosowaniu metody rutynowej zamiast metody referencyjnej musi zostać potwierdzony przez zatwierdzone laboratorium stosujące metody referencyjne ustanowione zgodnie z ust. 1.

W przypadku wszystkich substancji zakwestionowanych na podstawie sprzecznych ze sobą wyników analiz, wyniki te muszą zostać potwierdzone przez krajowe laboratorium referencyjne, wyznaczone dla danych substancji lub pozostałości zgodnie z art. 14 ust. 1. W razie pozytywnego wyniku, koszty przeprowadzenia tego potwierdzenia ponosi podmiot skarżący.

3. Jeżeli badanie urzędowej próbki ujawnia nielegalne leczenie, stosuje się art. 16-19 oraz środki ustanowione w rozdziale V.

Jeżeli badanie ujawnia obecność pozostałości substancji dozwolonych lub substancji skażających przekraczających poziomy określone w przepisach wspólnotowych, lub do chwili

¹⁸ Dz.U. nr L 317 z 6.11.1981, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/40/EWG (Dz.U. nr L 214 24.08.1993, str. 31).

wprowadzenia w życie takich przepisów, poziomy określone w ustawodawstwach krajowych, stosuje się art. 18-19.

Jeżeli badanie określone w niniejszym ustępie obejmuje zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego z innego Państwa Członkowskiego, właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, na uzasadniony wniosek właściwego organu, który przeprowadził badanie, stosują wobec gospodarstwa lub zakładu pochodzenia lub wysyłki art. 16 ust. 2 i art. 17, 18 i 19 oraz środki określone w rozdziale V.

Jeżeli badanie obejmuje produkty lub zwierzęta przywożone z państw trzecich, właściwy organ, który przeprowadził to badanie, przekazuje sprawę Komisji, która podejmuje środki przewidziane w art. 30.

Artykuł 16

Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku otrzymania pozytywnych wyników badań, określonych w art. 15:

1. właściwy organ uzyskuje bezzwłocznie:
 - a) wszystkie informacje wzmagane do zidentyfikowania zwierzęcia i gospodarstwa pochodzenia lub wysyłki;
 - b) wszystkie szczegóły dotyczące badania i jego wyników. Jeżeli kontrole przeprowadzone w Państwie Członkowskim wykażą potrzebę przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego lub innych czynności w jednym lub większej ilości Państw Członkowskich lub państwach trzecich, dane Państwo Członkowskie informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję. Komisja koordynuje właściwe środki podjęte w Państwach Członkowskich, w przypadku gdy niezbędne okaże się przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego lub innych czynności;
2. właściwy organ przeprowadza:
 - a) postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki, w celu ustalenia powodów obecności pozostałości;
 - b) w razie nielegalnego leczenia, odpowiednio postępowanie wyjaśniające w sprawie źródła lub źródeł danych substancji lub produktów na etapie produkcji, przeladunku, przechowywania, transportu, podawania, dystrybucji lub sprzedaży;
 - c) wszelkie inne postępowania wyjaśniające, które organ uzna za niezbędne;
3. zwierzęta, od których pobrano próbki, są wyraźnie oznakowane. Nie mogą one w żadnym przypadku opuścić gospodarstwa do chwili uzyskania wyników kontroli.

Artykuł 17

W razie stwierdzenia nielegalnego leczenia, właściwy organ musi zapewnić, że inwentarz żywy objęty postępowaniem wyjaśniającym, określonym w art. 13 lit. b), zostanie

natychmiast umieszczony pod kontrolą urzędową. Właściwy organ zapewnia ponadto, że wszystkie zwierzęta, których to dotyczy, zostają urzędowo oznakowane lub zidentyfikowane, oraz że w pierwszej kolejności pobrane zostaną próbki urzędowe od statystycznie reprezentatywnej grupy, na podstawie uznanych międzynarodowych norm naukowych.

Artykuł 18

1. Jeżeli istnieje dowód na obecność pozostałości dozwolonych substancji lub produktów przekraczających maksymalny dopuszczalny poziom dla pozostałości, właściwy organ przeprowadza postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierzęcia dla ustalenia powodu przekroczenia tego poziomu.

Zgodnie z wynikami przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, właściwy organ podejmuje wszystkie środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, które mogą obejmować zakaz opuszczania przez zwierzęta danego gospodarstwa lub opuszczania przez produkty danego gospodarstwa lub zakładu w wyznaczonym terminie.

2. W razie ponownego naruszenia obowiązujących maksymalnych dopuszczalnych poziomów pozostałości, w przypadku gdy zwierzęta są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub produkty są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub zakład przetwórczy, w okresie co najmniej sześciu miesięcy, właściwe władze muszą przeprowadzić zintensyfikowane kontrole zwierząt i produktów pochodzących z danego gospodarstwa lub zakładu, przy czym produkty i tusze powinny zostać zatrzymane do czasu uzyskania wyników analizy próbek.

Uzyskanie wyników wykazujących przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości musi powodować uznanie takich tusz lub produktów za nienadające się do spożycia przez ludzi.

Artykuł 19

1. Koszt przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i kontroli, określonych w art. 16, ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

Jeżeli postępowanie wyjaśniające potwierdza, że podejrzenie było uzasadnione, koszty analiz przeprowadzonych zgodnie z art. 17 i 18 ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

2. Bez uszczerbku dla sankcji karnych i administracyjnych, koszt likwidacji zwierząt, których badanie dało wynik pozytywny, lub zwierząt, w stosunku do których wynik uznano za pozytywny zgodnie z art. 23, ponosi właściciel zwierząt, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

Artykuł 20

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się dyrektywę Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁹.

¹⁹ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że kontrole określone w niniejszej dyrektywie nie są przeprowadzane lub, że zaprzestano ich przeprowadzania w innym Państwie Członkowskim, powiadamia o tym właściwy organ centralny tego państwa. W następstwie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 16 pkt 2, organ ten podejmuje wszystkie niezbędne środki i w możliwie najkrótszym czasie powiadamia właściwy organ centralny pierwszego Państwa Członkowskiego, o podjętych decyzjach i ich powodach.

Jeżeli pierwsze Państwo Członkowskie obawia się, że środki takie nie zostały podjęte lub, że są one niewystarczające, poszukuje ono wraz z Państwem Członkowskim, do którego się zwróciło, sposobów i środków poprawy sytuacji; jeżeli jest to właściwe, środki takie mogą obejmować przeprowadzanie badania na miejscu.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zaistniałych sporach i przyjętych rozwiązaniach.

Jeżeli Państwa Członkowskie zaangażowane w spór nie mogą osiągnąć porozumienia, jedno z nich przedkłada sprawę w odpowiednim czasie Komisji, która poleca ekspertowi lub grupie ekspertów wydanie opinii.

W oczekiwaniu na opinię, Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia może przeprowadzać kontrole produktów pochodzących z zakładów lub gospodarstw, których dotyczy spór i, jeżeli otrzymane wyniki są pozytywne, może podejmować środki podobne do tych, które są przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/662/EWG²⁰.

Na podstawie opinii ekspertów mogą zostać podjęte właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32.

Środki te mogą zostać ponownie przeanalizowane, przy zastosowaniu tej samej procedury, na podstawie nowej opinii ekspertów, wydanej w ciągu 15 dni.

Artykuł 21

1. W zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, biegli lekarze weterynarii Komisji mogą weryfikować na miejscu czy plany i systemy ich kontrolowania przez właściwe władze zostały jednolicie wprowadzone w życie. Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana weryfikacja, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach przeprowadzonej weryfikacji.

Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki, biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonej weryfikacji i powiadomi Komisję o podjętych środkach. Jeżeli Komisja uzna, że podjęte środki nie są wystarczające, podejmie właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, po konsultacji z danym Państwem Członkowskim i uwzględniając środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego.

2. Ogólne zasady wykonywania niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie

²⁰ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/67/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 73).

częstotliwości i metod przeprowadzania weryfikacji wskazanych w ust. 1 akapit pierwszy (łącznie ze współpracą z właściwymi władzami) zostają ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

ROZDZIAŁ V

Środki podejmowane w razie naruszeń

Artykuł 22

W razie wykrycia w posiadaniu osób nieupoważnionych, niedozwolonych substancji lub produktów wymienionych w grupie A i grupie B pkt 1 i 2 załącznika I, takie niedozwolone substancje lub środki muszą zostać umieszczone pod urzędową kontrolą do czasu podjęcia właściwych środków przez właściwy organ, bez uszczerbku dla możliwości nałożenia na sprawcę innej sankcji.

Artykuł 23

1. W okresie, w którym zwierzęta są zatrzymane zgodnie z art. 17, zwierzęta znajdujące się w takim gospodarstwie nie mogą go opuszczać lub być przekazywane innej osobie, chyba że pod kontrolą urzędową. Właściwy organ podejmuje właściwe środki ostrożności, zgodnie z rodzajem rozpoznanych substancji.

2. Jeżeli, po pobraniu próbek zgodnie z art. 17, nielegalne leczenie zostanie potwierdzone, zwierzę lub zwierzęta, które wykazują obecność substancji, zostaną niezwłocznie poddane ubojowi na miejscu lub niezwłocznie zabrane, na podstawie urzędowego świadectwa weterynaryjnego, do wyznaczonej rzeźni lub rzeźni koni w celu poddania ubojowi. Zwierzęta poddane w ten sposób ubojowi, zostają wysłane do zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG²¹.

Ponadto, na koszt gospodarstwa, muszą zostać pobrane próbki od całej partii zwierząt z gospodarstwa, w którym przeprowadzono kontrole i które mogą być podejrzane.

3. Jednakże, jeżeli połowa lub więcej próbek pobranych przy zastosowaniu metody reprezentatywnej zgodnie z art. 17, wykaże obecność substancji, gospodarz może przebadać wszystkie zwierzęta znajdujące się w gospodarstwie, które mogą być podejrzane, albo poddać je ubojowi.

4. Gospodarstwo(-a) należące do tego samego właściciela będą przez okres następnych 12 miesięcy poddane bardziej rygorystycznym kontrolom na obecność takich pozostałości. W przypadku, gdy wprowadzony był zorganizowany system monitorowania we własnym zakresie, zostaje on wycofany z gospodarstwa na ten okres.

5. W związku ze stwierdzonymi naruszeniami, w uzupełnieniu kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1, gospodarstwa lub zakłady zaopatrujące dane gospodarstwa są poddane kontrolom w celu ustalenia pochodzenia danej substancji. To samo odnosi się do wszystkich gospodarstw i zakładów w tym samym cyklu dostawczym zwierząt i paszy dla zwierząt, do którego należy gospodarstwo pochodzenia lub wysyłki.

²¹ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Artykuł 24

Urzędowy lekarz weterynarii rzeźni:

1. jeżeli podejrzewa, lub ma dowody na to, że dane zwierzęta zostały poddane nielegalnemu leczeniu, lub że zostały im podane niedozwolone substancje lub produkty:
 - a) musi zorganizować ich ubój oddzielnie od pozostałych partii zwierząt przywożonych do rzeźni;
 - b) musi zatrzymać tusze i podroby oraz przeprowadzić wszystkie procedury pobierania próbek, niezbędne do wykrycia danych substancji;
 - c) jeżeli uzyskane wyniki analiz będą pozytywne, musi wysłać mięso i podroby do zakładu przetwórczego wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

W takim przypadku stosuje się art. 20-23;

2. jeżeli podejrzewa lub ma dowody na to, że dane zwierzęta były poddane legalnemu leczeniu, ale nie zostały dochowane okresy karencji, musi odroczyć ich ubój, do chwili stwierdzenia, że ilość pozostałości nie przekracza dozwolonych poziomów.

Okres ten nie może w żadnym przypadku być krótszy niż okresy karencji ustanowione dla danych substancji w art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 96/22/WE, lub niż okresy karencji określone w zezwoleniu na wprowadzanie do obrotu.

Jednakże, w nagłych przypadkach lub jeżeli jest to wymagane ze względu na dobro zwierząt lub, jeżeli wyposażenie rzeźni nie pozwala na odroczenie uboju, zwierzęta mogą zostać poddane ubojowi przed końcem obowiązywania zakazu lub okresu, na jaki odroczone ich ubój. Mięso i podroby zostaną zatrzymane do czasu uzyskania wyników urzędowej kontroli przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii w rzeźni. Do spożycia przez ludzi może zostać użyte tylko mięso i podroby zawierające ilości pozostałości nieprzekraczające dozwolonych poziomów;

3. uznać za nienadające się do spożycia przez ludzi tusze i produkty, w których poziom pozostałości przekracza poziomy dozwolone w przepisach wspólnotowych lub krajowych.

Artykuł 25

Bez uszczerbku dla sankcji karnych, jeżeli zostanie potwierdzone posiadanie, użycie lub wytwarzanie przez zakład produkcyjny niedozwolonych substancji lub produktów, jakiegokolwiek udzielone zezwolenia lub urzędowe decyzje zatwierdzające, z których korzystał zakład zostają zawieszane na okres, w którym zakład będzie poddawany bardziej rygorystycznym kontrolom.

W razie powtórnych naruszeń, takie zezwolenia lub decyzje zatwierdzające, zostają ostatecznie wycofane.

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa do odwołania przyznanego przez ustawodawstwa krajowe obowiązujące w Państwach Członkowskich, od decyzji podjętych przez właściwe władze zgodnie z art. 23 i 24.

Artykuł 27

Bez uszczerbku dla sankcji karnych lub sankcji nakładanych przez organizacje zawodowe, właściwe środki administracyjne muszą zostać podjęte w stosunku do wszelkich odpowiedzialnych osób, w zależności od przypadku, za przekazanie lub podanie zabronionych substancji lub produktów albo podanie substancji lub produktów dozwolonych w celach innych, niż te ustanowione w obowiązującym ustawodawstwie.

Artykuł 28

Jakikolwiek brak współpracy z właściwym organem i jakiegokolwiek utrudnienia stwarzane przez pracowników lub nadzorcę rzeźni, lub w przypadku przedsiębiorstwa prywatnego, przez właściciela lub właścicieli rzeźni lub właścicieli zwierząt lub osoby za nie odpowiedzialne, w trakcie badania i pobierania próbek wymaganych do wprowadzenia w życie krajowych planów monitorowania pozostałości, a także w trakcie postępowań wyjaśniających i kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie powoduje nakładanie właściwych sankcji karnych lub administracyjnych przez właściwe władze krajowe.

Jeżeli zostanie udowodnione, że właściciel lub nadzorca rzeźni pomaga w ukryciu nielegalnego użycia zabronionych substancji, Państwo Członkowskie odmawia winnemu wszelkich możliwości otrzymania lub występowania z wnioskiem o przyznanie pomocy wspólnotowej przez okres 12 miesięcy.

ROZDZIAŁ VI

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 29

1. Zamieszczenie i utrzymanie na przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym wykazie, państw trzecich z których Państwa Członkowskie mogą importować zwierzęta i produkty zwierzęce objęte niniejszą dyrektywą, uzależnione jest od przedłożenia przez dane państwo trzecie planu gwarancji w zakresie monitorowania grup pozostałości i substancji określonych w załączniku I. Na wniosek Komisji plan musi zostać uaktualniony, szczególnie jeśli kontrole, określone w ust. 3, wskażą na taką potrzebę.

Przepisy art. 8 dotyczące terminów przedkładania i aktualizowania planów stosuje się do planów, jakie mają zostać przedłożone przez państwa trzecie.

Udzielane gwarancje muszą mieć skutki, co najmniej równoważne do tych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności muszą spełniać wymagania art. 4 i określać szczegółowe dane ustanowione w art. 7 niniejszej dyrektywy i spełniać wymagania art. 11 ust. 2 dyrektywy 96/22/WE.

Komisja zatwierdza taki plan zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Zgodnie z taką samą procedurą mogą być przyjęte gwarancje alternatywne wobec tych wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisji, umieszczenie państwa trzeciego na wykazie państw trzecich przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym lub korzyści z tytułu wstępnego umieszczenia państwa trzeciego na wykazie, może zostać zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, jeżeli kraj taki nie spełnia wymagań ust. 1.

3. Zgodność z wymaganiami i dochowanie gwarancji oferowanych w planach przedłożonych przez państwa trzecie są weryfikowane w drodze kontroli, określonych w art. 5 dyrektywy 72/462/EWG²² i w dyrektywach 90/675/EWG²³ i 91/496/EWG²⁴.

4. Państwa Członkowskie powiadamiają co roku Komisję o wynikach kontroli pozostałości przeprowadzanych na zwierzętach i produktach zwierzęcych przywożonych z państw trzecich, zgodnie z dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG.

Artykuł 30

1. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywach 90/675/EWG i 91/496/EWG ujawnią stosowanie niedozwolonych produktów lub substancji do leczenia zwierząt w danej partii – partii w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. e) dyrektywy 91/496/EWG – albo obecność takich produktów lub substancji w wszystkich bądź części partii pochodzących z tego samego zakładu, właściwe władze podejmują w stosunku do zwierząt i produktów, których to dotyczy, następujące środki:

- powiadamiają Komisję o rodzaju zastosowanych produktów i partii, której to dotyczy; Komisja powiadamia o tym niezwłocznie wszystkie punkty kontroli granicznej,
- Państwa Członkowskie przeprowadzają bardziej rygorystyczne kontrole wszystkich partii zwierząt lub produktów pochodzących z tego samego źródła. W szczególności, 10 następnich partii pochodzących z tego samego źródła musi zostać zatrzymanych - i zabezpieczonych depozytem wniesionym na poczet kosztów przeprowadzenia badania - w punkcie kontroli granicznej do kontroli pozostałości w drodze pobrania reprezentatywnej próbki każdej partii lub części danej partii.

Jeżeli takie dodatkowe kontrole wykażą obecność niedozwolonych substancji lub produktów, albo pozostałości takich substancji lub produktów:

- (i) dana partia lub jej część musi zostać odesłana do kraju pochodzenia na koszt wysyłającego lub jego agenta, z dokładnym wskazaniem w zaświadczeniu powodów odrzucenia partii;
- (ii) w zależności od rodzaju wykrytego naruszenia i ryzyka związanego z takim naruszeniem, wysyłający decyduje czy odesłać daną partię lub jej część, zniszczyć

²² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²³ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/52/WE (Dz.U. nr L 265 z 8.11.1995, str. 16).

²⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

ją lub zużyć na inne cele dozwolone przez ustawodawstwo wspólnotowe, bez odszkodowania lub rekompensaty;

- Komisja jest informowana o wynikach bardziej rygorystycznych kontroli i na podstawie tych informacji przeprowadza niezbędne postępowania wyjaśniające w celu ustalenia powodów i źródła wykrytego naruszenia.

2. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywie 90/675/EWG ujawnią przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości, przeprowadza się kontrole, określone w ust. 1 akapit drugie.

3. Jeżeli Komisja, w przypadkach dotyczących państw trzecich, które zawarły ze Wspólnotą umowy o równoważności, po zwróceniu się z zapytaniami do właściwych władz zainteresowanych państw trzecich, stwierdza, że nie spełniły one ich zobowiązań i gwarancji udzielonych w przedłożonych planach, określonych w art. 29 ust. 1, wycofuje w odniesieniu do takiego kraju, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, zgodę na korzystanie z wymienionych umów w odniesieniu do danych zwierząt i produktów do chwili, aż kraj taki naprawi swoje niedociągnięcia. Zawieszenie zostaje uchylone zgodnie z tą samą procedurą.

Jeżeli jest to konieczne dla przywrócenia korzyści zapewnionych przez powyższą umowę, delegacja Wspólnoty z udziałem ekspertów z Państw Członkowskich wizytuje dany kraj, na koszt tego państwa, w celu zweryfikowania, czy takie środki zostały podjęte.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy ogólne

Artykuł 31

Rada stanowiąc na wniosek Komisji, zmieni przed dniem 1 lipca 1997 r. dyrektywę 85/73/EWG²⁵ w celu wprowadzenia przepisów dotyczących pobierania opłat na pokrycie kosztów monitorowania przeprowadzanego na mocy niniejszej dyrektywy.

Do chwili podjęcia takiej decyzji przez Radę, Państwa Członkowskie są upoważnione do pobierania opłat krajowych za rzeczywiste koszty takiego monitorowania.

Artykuł 32

1. W przypadkach gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, ustanowionemu decyzją 68/361/EWG²⁶ z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.

²⁵ Dz.U. nr L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/24/WE (Dz.U. nr L 243 z 11.10.1995, str. 14).

²⁶ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

3. a) Komisja przyjmuje i niezwłocznie wprowadza w życie proponowane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje te środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, w ciągu 15 dni od przedstawienia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 33

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje swoją opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.
3. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła te środki zwykłą większością.

Artykuł 34

Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 2, załączniki I, III, IV i V mogą zostać zmienione lub uzupełnione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji.

W szczególności, wyżej wymienione załączniki mogą zostać zmienione w ciągu trzech lat od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy w związku z oceną ryzyka następujących czynników:

- potencjalną toksyczność pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego,
- prawdopodobieństwo wystąpienia pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 35

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może przyjąć przejściowe środki kontroli niezbędne do wykonania przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 36

1. Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG tracą moc z dniem 1 lipca 1997 r.
2. Z tą samą datą uchyla się także następujące przepisy:
 - a) art. 4 ust. 3 dyrektywy 71/118/EWG;
 - b) art. 5 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/437/EWG;
 - c) pkt II.3.B akapit ostatni rozdziału V Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG;
 - d) art. 11 ust. 1 dyrektywy 92/45/EWG;
 - e) art. 15 ust. 1 dyrektywy 92/46/EWG.
2. Odniesienia do uchylonych dyrektyw i decyzji uważa się za odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

Artykuł 37

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 1 lipca 1997 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 38

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 39

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 kwietnia 1996 r.

W imieniu Rady

W. LUCHETTI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

GRUPA A - Substancje o działaniu anabolicznym i substancje niedozwolone

- 1) Stilbeny, pochodne stilbenów oraz ich sole i estry
- 2) Środki tyreostatyczne
- 3) Sterydy
- 4) Laktony kwasu rezorcynowego, w tym zeranol
- 5) Beta-agoniści
- 6) Związki zawarte w załączniku IV do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r.

GRUPA B – Leki weterynaryjne²⁷ i substancje skażające

- 1) Substancje przeciwbakteryjne, w tym sulfonamidy, chinolony
- 2) Inne leki weterynaryjne
 - a) leki przeciwwrobacze
 - b) kokcydiostatyki, w tym nitroimidazole
 - c) karbaminiany i pyretroidy
 - d) neuroleptyki
 - e) niesterydowe leki przeciwzapalne (NSAIDs)
 - f) inne substancje farmakologicznie czynne
- 3) Substancje skażające środowisko i inne substancje
 - a) związki chloroorganiczne, w tym polichlorowane bifenyle (PcBs)
 - b) związki fosforowoorganiczne
 - c) pierwiastki chemiczne
 - d) mikotoksyny
 - e) barwniki
 - f) inne

²⁷ W tym substancje niedozwolone, które mogły być użyte do celów weterynaryjnych.

ZAŁĄCZNIK II

POZOSTAŁOŚCI LUB SUBSTANCJE DO WYKRYCIA NALEŻĄCE DO RÓŻNYCH GRUP W POSZCZEGÓLNYCH RODZAJACH ZWIERZĄT, PASZACH, WODZIE PRZEZNACZONEJ DO POJENIA ORAZ W PODSTAWOWYCH PRODUKTACH POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Rodzaje zwierząt, pasz lub produktów pochodzenia zwierzęcego Grupy substancji	Bydło, owce, kozy, świnie, konie	Drób	Zwierzęta wodne	Mleko	Jaja	Mięso królików i zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ¹	Miód
A 1	X	X	X			X	
2	X	X				X	
3	X	X	X			X	
4	X	X				X	
5	X	X				X	
6	X	X	X	X	X	X	
B 1	X	X	X	X	X	X	X
2a	X	X	X	X		X	
b	X	X			X	X	
c	X	X				X	X
d	X						
e	X	X		X		X	
f							
3a	X	X	X	X	X	X	X
b	X			X			X
c	X	X	X	X		X	X
d	X	X	X	X			
e			X				
f							

¹ W przypadku dziczyzny istotne są tylko pierwiastki chemiczne.

ZAŁĄCZNIK III

POBIERANIE PRÓBEK

1. Plan kontroli pozostałości skierowany jest na badanie i ujawnianie przyczyn występowania zagrożenia pozostałościami w żywności pochodzenia zwierzęcego w gospodarstwach, ubojniach, mleczarniach, zakładach przetwórstwa rybnego oraz w punktach skupu i pakowania jaj.

Próbki urzędowe pobiera się zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

W każdym przypadku pobierania próbek urzędowych musi być to zdarzenie nieprzewidziane, nieoczekiwane i następujące o różnym czasie i w różnych dniach tygodnia. Państwa Członkowskie muszą zachować wszystkie środki ostrożności niezbędne dla zapewnienia, że kontrolom stale towarzyszy element zaskoczenia.

2. Dla substancji należących do Grupy A, badanie powinno być skierowane odpowiednio na wykrycie przypadków nielegalnego podawania zabronionych substancji i szkodliwego stosowania substancji dozwolonych. Pobieranie takich próbek musi się koncentrować na aspektach ustalonych zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

Pobieranie próbek musi być przeprowadzone z uwzględnieniem następujących kryteriów minimalnych: płeć, wiek, gatunek, system tuczu, wszystkie dowody potwierdzające nadużycia lub szkodliwe stosowanie substancji z tej grupy.

Szczegóły dotyczące tych kryteriów zostaną ustanowione w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

3. Dla substancji należących do grupy B, nadzór powinien być skierowany w szczególności na kontrolowanie zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami zawartości dla pozostałości medycznych produktów weterynaryjnych ustalonymi w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90, i najwyższymi dopuszczalnymi poziomami pestycydów ustalonymi w załączniku III do dyrektywy 86/363/EWG i monitorowanie stężeń substancji skażających środowisko.

Jeżeli sposób wyrywkowego pobierania próbek może zostać uzasadniony przez Państwa Członkowskie w trakcie przedstawiania Komisji planów krajowych, wszystkie próbki są pobierane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

ZAŁĄCZNIK IV

POZIOMY I CZĘSTOTLIWOŚĆ POBIERANIA PRÓBEK

Celem niniejszego załącznika jest określenie minimalnej liczby zwierząt, od których muszą być pobrane próbki.

Każda próbka może być analizowana w celu wykrycia obecności jednej lub większej ilości substancji.

ROZDZIAŁ I

Bydło, świnie, owce, kozy i koniowate

1. Bydło

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,4% liczby bydła poddanego ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,25% w podziale:

- połowę próbek pobiera się od żywych zwierząt w gospodarstwie:

(na zasadzie odstępstwa, 25% próbek analizowanych na obecność substancji grupy A 5 może zostać pobranych z właściwego materiału (pasze, woda do pojenia, itp.))

- połowę próbek pobiera się w ubojni.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się co roku w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,15%

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1.

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2.

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

2. Świnie

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% świń poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,02%

W Państwach Członkowskich, w których próbki pobierane są w ubojniach, musi zostać przeprowadzona dodatkowo na poziomie gospodarstwa, analiza wody do pojenia, pasz, wydaliny, lub wszystkich innych właściwych parametrów. W tym przypadku minimalna liczba gospodarstw, które należy corocznie skontrolować, musi wynosić co najmniej jedno gospodarstwo na 100 000 świń poddanych ubojowi w roku poprzednim.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,03%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Różnica zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

3. **Owce i kozy**

Minimalna liczba zwierząt kontrolowana co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% owiec i kóz powyżej trzeciego miesiąca życia poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,01%

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji z każdej podgrupy w grupie A.

Pozostała liczba zostanie rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,04%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Pozostała liczba zostanie rozdzielona zgodnie z posiadanym doświadczeniem Państwa Członkowskiego.

4. **Zwierzęta koniowate**

Liczba próbek zostanie ustalona przez poszczególne Państwa Członkowskie w zależności od określonych potrzeb.

ROZDZIAŁ 2

Kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu

Próbka składa się z jednego lub większej ilości zwierząt w zależności od wymagań stosowanych metod analitycznych.

Dla wszystkich kategorii drobiu (kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu), minimalna liczba próbek pobierana corocznie musi wynosić co najmniej jedną na 200 ton rocznej produkcji (waga poubojowa) przy minimum 100 próbkach dla każdej grupy substancji, jeżeli roczna produkcja w danej kategorii drobiu jest większa niż 5 000 ton.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: 50% całkowitej liczby próbek

Jedna piąta tych musi zostać pobrana na poziomie gospodarstwa.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z Grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 50% całkowitej liczby próbek

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1,

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2,

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3,

Pozostała liczba zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

Produkty akwakultury

1. Produkty gospodarstw rybnych

Próbka stanowi jedną lub większą ilość ryb w zależności od rozmiarów danej ryby i wymaganiami stosowanej metody analitycznej.

Państwa Członkowskie muszą przestrzegać podanych poniżej minimalnych poziomów i częstotliwości pobierania próbek, stosownie do wielkości produkcji hodowanych ryb (wyrażonej w tonach).

Minimalna liczba próbek do zebrania corocznie musi wynosić co najmniej 1 na 100 ton

rocznej produkcji.

Poszukiwane związki i próbki wybrane do analizy powinny być wybrane w zależności od prawdopodobieństwa użycia tych substancji.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: jedna trzecia całkowitej ilości próbek:

wszystkie próbki muszą być pobrane na poziomie gospodarstwa z ryb na wszystkich etapach hodowli²⁸, łącznie z rybami, które są gotowe do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

Grupa B: dwie trzecia całkowitej ilości próbek:

pobranie próbek powinno być przeprowadzone:

- a) najlepiej w gospodarstwie, z ryb gotowych do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi;
- b) albo w zakładzie przetwórczym albo na poziomie handlu hurtowego, z ryb świeżych, pod warunkiem, że w przypadku pozytywnych wyników analizy, możliwe będzie ustalenie gospodarstwa pochodzenia.

We wszystkich przypadkach, próbki pobrane na poziomie gospodarstwa powinny być pobrane z co najmniej 10% zarejestrowanych miejsc produkcji.

2. **Inne produkty akwakultury**

Jeżeli Państwa Członkowskie mają podstawy do stwierdzenia, że w stosunku do innych produktów akwakultury podawane są medyczne produkty weterynaryjne lub chemikalia, lub, jeżeli zachodzi podejrzenie skażenia środowiska, wówczas gatunki te muszą zostać włączone do planu pobierania próbek, proporcjonalnie do wielkości ich produkcji, jako próbki dodatkowe w stosunku do tych, które są pobierane z produktów gospodarstw rybnych.

²⁸ Dla hodowli morskich, w których warunki pobierania próbek mogą być szczególnie trudne, próbki mogą być pobierane z paszy, zamiast z próbek z ryb.

ZAŁĄCZNIK V

Rozdział 1

Następujące laboratoria zostają wyznaczone jako laboratoria referencyjne Wspólnoty dla wykrywania pozostałości niektórych substancji:

- a) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 1-4, grupa B 2 lit. d) i grupa B 3 lit. d)

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM)
A. van Leeuwenhoeklaan, 9
NL-3720 BA Bilthoven

- b) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 1 i B 3 lit. e) oraz pozostałości karbadoksu i olaquindoksu

Laboratoires des médicaments vétérinaires (CNEVA - LMV)
La Haute Marche, Javene
F-35135-Fougères

- c) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 5 i grupa B 2 lit. a), b), e)

Bundesinstitut für Gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (BGVV)
Diedersdorfer Weg, 1
D-12277-Berlin

- d) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 2 lit. c) oraz grupa B 3 lit. a), b), c):

Istituto Superiore di Sanità
Viale Regina Elena, 299
I-00161-Roma

Związki wymienione w grupie A 6, B 2 lit. f) oraz B 3 lit. f) zostały rozdzielone między laboratoria referencyjne Wspólnoty, zgodnie z ich działaniem farmakologicznym.

Rozdział 2

Zakres uprawnień i warunki działania wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla wykrywania pozostałości w żywych zwierzętach, ich wydalinach, cieczach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszy i wodzie przeznaczonej do pojenia, są następujące:

1. Wyznacza się następujące funkcje dla wspólnotowych laboratoriów referencyjnych:
 - a) promocja i koordynacja badań nad nowymi metodami analitycznymi oraz informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w metodach analitycznych i sprzęcie;
 - b) pomoc krajowym laboratoriom referencyjnym (NRLs) dla wykrywania

pozostałości we wprowadzaniu odpowiedniego systemu zapewniania jakości opartego na zasadach dobrej praktyki laboratoryjnej (GLP) oraz na kryteriach EN 45 000;

- c) zatwierdzanie sprawdzonych metod jako metod referencyjnych w celu ich włączenia do zbioru metod;
 - d) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym rutynowych metod analitycznych zaakceptowanych w ramach procedury najwyższych poziomów pozostałości (MRL);
 - e) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółów dotyczących metod analitycznych i badań porównawczych, które powinny być przeprowadzane oraz informowanie ich o wynikach takich badań;
 - f) świadczenie na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, na ich wniosek, doradztwa technicznego w kwestiach analizy substancji, do badania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;
 - g) organizacja badań porównawczych na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, których częstotliwość zostanie ustalona w porozumieniu z Komisją. W związku z tym, wspólnotowe laboratoria referencyjne rozprawdają próbki zerowe i próbki zawierające znane już ilości pozostałości do poddania analizie;
 - h) określanie rodzaju pozostałości i ustalanie ich stężenia w przypadkach, gdy wyniki przeprowadzanych analiz stają się powodem do nieporozumień między Państwami Członkowskimi;
 - i) prowadzenie kursów szkolenia początkowego i kursów dokształcających dla analityków z laboratoriów krajowych;
 - j) świadczenie służbom Wspólnoty pomocy technicznej i naukowej, w tym w zakresie standardów oraz programów pomiarów i testów;
 - k) sporządzanie corocznego sprawozdania z pracy i przekazanie go Komisji;
 - l) współpraca, w zakresie metod analitycznych i sprzętu, z krajowymi laboratoriami referencyjnymi wyznaczonymi przez państwa trzecie w planach przedkładanych zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy.
2. W celu wykonywania funkcji wymienionych w ust. 1, wspólnotowe laboratoria referencyjne muszą spełniać następujące minimalne wymagania:
- a) być wyznaczone jako krajowe laboratorium referencyjne w Państwie Członkowskim;
 - b) posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel, przeszkolony w zakresie metod analitycznych stosowanych do badania pozostałości, do wykrywania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;

- c) posiadać sprzęt i substancje potrzebne do przeprowadzania analiz, za które są one odpowiedzialne;
- d) posiadać właściwą infrastrukturę administracyjną;
- e) dysponować wystarczającą zdolnością przetwarzania danych do statystycznego opracowywania wyników badań oraz innych informacji, pozwalającą na szybkie ich przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym i Komisji;
- f) zapewnić, że ich personel będzie przestrzegać poufności niektórych kwestii, wyników badań lub komunikatów;
- g) dysponować wystarczającą wiedzą na temat międzynarodowych standardów i praktyk;
- h) dysponować aktualnym wykazem posiadanego certyfikowanego materiału referencyjnego i materiału referencyjnego znajdującego się w posiadaniu Instytutu Materiałów i Metod Referencyjnych oraz aktualnym wykazem wytwórców i sprzedawców takiego materiału.

ZAŁĄCZNIK VI

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
art. 1	-	
art. 2	art. 2	86/469/EWG
art. 3	art. 1	86/469/EWG
	art. 2	85/358/EWG
art. 4	art. 3	86/469/EWG
art. 5	art. 4 ust. 1 tiret pierwsze i drugie	86/469/EWG
art. 6	-	
art. 7	art. 4 ust. 1 z wyjątkiem tiret pierwszego i drugiego	86/469/EWG
art. 8	art. 4 ust. 2-5	86/469/EWG
	art. 12	86/469/EWG
	art. 9	85/358/EWG
art. 9	-	
art. 10	-	
art. 11	art. 1	85/358/EWG
art. 12	-	
art. 13	art. 3	85/358/EWG
	art. 10	86/469/EWG
art. 14 ust. 1	art. 8 ust. 1 lit. b)	86/469/EWG
art. 14 ust. 2	art. 8 ust. 2	86/469/EWG
	decyzja 91/664/EWG	
	decyzja 89/187/EWG	
art. 15 ust. 1	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 2	85/358/EWG
art. 15 ust. 2	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 3	85/358/EWG
art. 15 ust. 3	art. 9	86/469/EWG
art. 16	art. 9 ust. 1 i 2	86/469/EWG
	art. 6 ust. 1 i 2	85/358/EWG
art. 17	art. 9 ust. 3 lit. a)	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
	art. 6 ust. 3 lit. a)	85/358/EWG
art. 18	art. 9 ust. 3 lit. c) i d)	86/469/EWG
art. 19	-	
art. 20 ust. 1	-	
art. 20 ust. 2	art. 11	86/469/EWG
art. 21	art. 5	86/469/EWG
art. 22	art. 7	85/358/EWG
art. 23	art. 9 ust. 3) lit. b)-d) i art. 9 ust. 4 i 5	86/469/EWG
	art. 6 ust. 3 lit. b)-d) i art. 6 ust. 4	85/358/EWG
art. 24	art. 4	85/358/EWG
art. 25	-	
art. 26	-	
art. 27	-	
art. 28	-	
art. 29	art. 7	86/469/EWG
	art. 13	85/358/EWG
art. 30	-	
art. 31	art. 12	85/358/EWG
art. 32	art. 14	86/469/EWG
	art. 11	85/358/EWG
art. 33	art. 15	86/469/EWG
	art. 10	85/358/EWG
art. 34	art. 13	86/469/EWG
art. 35	-	
art. 36	-	
art. 37	-	
art. 38	-	
art. 39	-	
załącznik I	załącznik I	86/469/EWG
załącznik II	-	
załącznik III	-	
załącznik IV	załącznik II	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG
załącznik V rozdział 1	decyzja 91/664/EWG
załącznik V rozdział 2	decyzja 89/187/EWG
załącznik VI	-

DYREKTYWA RADY 97/79/WE

z dnia 18 grudnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu zachowania jasności i racjonalności dyrektywa Rady 90/675/EWG ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, traci moc i zostaje zastąpiona dyrektywą 97/78/WE⁵;

zastąpienie dyrektywy 90/675/EWG dyrektywą 97/78/WE wpływa na tekst następujących dyrektyw Rady:

- dyrektywa 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego⁶,
- dyrektywa 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁷,
- dyrektywa 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych określonych w dyrektywach 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG (zmieniona i skonsolidowana)⁸,

¹ Dz.U. C 258 z 23.08.1997, str. 7.

² Dz.U. C 85 z 17.03.1997, str. 76.

³ Dz.U. C 66 z 3.03.1997, str. 43.

⁴ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

⁵ Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9.

⁶ Dz.U. L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

⁷ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 27).

⁸ Dz.U. L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

- dyrektywa 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁹,
- dyrektywa 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych¹⁰,
- dyrektywa 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa¹¹,
- dyrektywy 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny¹²,
- dyrektywa 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹³;

z tego powodu powyższe dyrektywy powinny być dostosowane do tekstu dyrektywy 97/78/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. W dyrektywie 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 14b ust. 2 lit. a) skreśla się zdanie drugie;
 - b) w art. 17 skreśla się akapit drugi.
2. W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 31a, wyrazy „art. 17 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 18 dyrektywy 97/78/WE”;
 - b) skreśla się art. 31.

⁹ Dz.U. L 46 z 19.02.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/22/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 1).

¹⁰ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/61/WE (Dz.U. L 295 z 29.10.1997, str. 35).

¹¹ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹² Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹³ Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 96/90/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 24).

3. W art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/73/WE wyrazy „art. 20 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 23 dyrektywy 98/78/WE”.

4. W dyrektywie 91/67/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Zasady i reguły ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i 97/78/WE stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wykonać.”;

b) skreśla się art. 24.

5. Skreśla się art. 10 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/492/EWG.

6. W dyrektywie 91/493/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 10 akapit drugi wyrazy „art. 18 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 19 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

7. W dyrektywie 92/45/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się art. 17 ust. 2;

b) skreśla się art. 19 akapit drugi.

8. W dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 12 ust. 1 akapit drugi wyrazy „art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 98/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej do dnia 1 lipca 1999 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 1999 r.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003

z 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 93, 94, 269, 279 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego(2),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(3),

po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym, dotyczącej Rozporządzenia Rady (EWG, Euroatom) nr 1553/89 z 29 maja 1989 r. o ostatecznych działaniach ujednocających dotyczących zbioru własnych zasobów narastających od podatku od wartości dodanej(4),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) decyzja Rady 1999/468/WE 28 czerwca 1999, określająca procedury dla wykonywania uprawnień wdrożeniowych, nadanych Komisji(5), zastąpiła decyzję 87/373/EWG(6);

(2) zgodnie z oświadczeniem Rady i Komisji(7) na temat decyzji 1999/468/WE, postanowienia dotyczące komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, ustalone w decyzji 87/373/EWG, powinny zostać dostosowane tak, aby były zgodne z postanowieniami artykułów 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE;

(3) powyższa deklaracja wskazuje sposoby dostosowywania procedur komitetów, które to dostosowywanie jest automatyczne, pod warunkiem, że nie oddziałuje na naturę komitetu określoną w akcie podstawowym;

(4) terminy określone w postanowieniach, które należy dostosować, muszą nadal obowiązywać. Tam, gdzie nie ma żadnego określonego terminu, ustalonego dla wprowadzenia środków implementujących, taki termin powinien zostać określony jako trzymiesięczny;

(5) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustalonej na mocy decyzji 87/373/EWG, powinny więc zostać zastąpione przez postanowienia odnoszące

się do procedury doradczej, o których mowa w artykule 3 decyzji 1999/468/WE;

(6) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustalonych na mocy decyzji 87/373/EWG muszą zostać zastąpione postanowieniami odnoszącymi się do procedury zarządzania ustalonej w artykule 4 decyzji 1999/468/WE.

(7) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustalonych na mocy decyzji 87/373/EWG muszą zostać zastąpione postanowieniami odnoszącymi się do procedur, ustalonych w artykule 5 decyzji 1999/468/WE.

(8) To rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur Komitetu. Nazwa Komitetów odnoszących się do tych procedur, tam gdzie to właściwe, została zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, dokumenty wymienione w załączniku I dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, dokumenty wymienione w załączniku II dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury rozporządzania, dokumenty wymienione w załączniku III dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do postanowień aktów zamieszczonych w załącznikach I, II i III rozumiane są w relacji do postanowień jako dostosowane do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do wcześniejszych nazw komitetów rozumiane są jako dotyczące nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i bezpośrednio stosuje się we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady
A. Giannitsis
Przewodniczący

- (1) Dz. U. nr C 75 E z 26.03.2002, str. 448.
- (2) Opinia z 11 marca 2003 (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym WE).
- (3) Dz. U. nr C 241 z 07.10.2002, str. 128.
- (4) Dz. U. nr L 155 z 07.06.1989, str. 9.
- (5) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (6) Dz. U. nr L 197 z 18.07.1987, str. 33.
- (7) Dz. U. nr C 203 z 17.07.1999, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

PROCEDURA DORADCZA

Lista dokumentów podlegających procedurze doradczej i dostosowanych do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Decyzja Rady 87/95/EWG z 22 grudnia 1986 r. o standaryzacji w dziedzinie technik informacyjnych i telekomunikacyjnych(1).

Artykuł 7(1) otrzymuje następujące brzmienie:

„1. (a) W dążeniu do celów i zarządzaniu działaniami, które są ustalone przez niniejszą decyzję, Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „grupa wysokich Urzędników ds. standaryzacji w dziedzinie technik informacyjnych”.

W sprawach odnoszących się do telekomunikacji Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie „grupa wysokich Urzędników ds. Telekomunikacji”, o której mowa w artykule 5 dyrektywy 86/361/EWG.

(b) W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 3 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).”

2. Rozporządzenie Rady (EWG, Euroatom) nr 1553/89 29 maja 1989 o ostatecznych ujednoczonych zasadach pobierania własnych środków pochodzących z podatku od wartości dodanej(3).

Artykuł 13(4) otrzymuje następujące brzmienie:

„4. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 3 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).”

Dodany zostaje następujący punkt:

„6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

- (1) Dz. U. nr L 36 z 07.02.1987, str. 31.
- (2) Dz. U. nr L 184, 17.07.1999, str. 23.
- (3) Dz. U. nr L 155 z 07.06.1989, str. 9. rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (WE, Euroatom) nr 1026/1999 (Dz. U. nr L 126 z 20.05.1999, str. 1).
- (4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Lista dokumentów podlegających procedurze zarządzania dostosowanych do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/89 z 18 grudnia 1989 r. o pomocy gospodarczej dla niektórych państw Europy Środkowej i Wschodniej(1).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „komitet ds. pomocy w restrukturyzacji ekonomicznej w państwach, o których mowa w artykule 1”. Obserwator z Europejskiego Banku Inwestycyjnego uczestniczy w pracach komitetu w odniesieniu do problemów dotyczących Banku.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 4 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).

Okres podany w artykule 4(3) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić sześć tygodni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

2. Decyzja Rady 1999/21/WE, Euroatom z 14 grudnia 1998 r. przyjmująca wieloletni program strukturalny dla działań w sektorze energii (1998-2002) i przepisy powiązane(3).

Artykuł 4(2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2. (a) w zarządzaniu tym programem strukturalnym Komisja powinna współpracować z komitetem.

(b) W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 4 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).

Okres podany w artykule 4(3) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

(c) Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

(1) Dz. U. nr L 375 z 23.12.1989, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2500/2001 (Dz. U. nr L 342 z 27.12.2001, str. 1).

(2) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(3) Dz. U. nr L 7 z 13.01.1999, str. 16.

(4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIK III

PROCEDURA NADZORU

Lista dokumentów podlegających procedurze nadzoru dostosowana do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Dyrektywa Rady 67/548 /EWG z 27 czerwca 1967 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych,

rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących klasyfikacji, opakowywania i znakowania niebezpiecznych substancji(1).

W artykule 27(2) terminy „ustęp(4)(a)” skreśla się.

Artykuł 29 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do powyższego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

2. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z 6 lutego 1970 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących homologacji pojazdów mechanicznych i ich przyczep(3).

Artykuł 13 zostaje zmieniony jak następuje:

(a) ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.”

(b) ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.”

(c) Dodany zostaje następujący punkt:

„6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

3. Dyrektywa Rady 70/373 /EWG z 20 lipca 1970 r. o wprowadzeniu we Wspólnocie metod pobierania próbek i metod analiz dla urzędowej kontroli pokarmu dla zwierząt(5).

Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

“Artykuł 3

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(6).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(7).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

4. Dyrektywa Rady 71/118 /EWG z 15 lutego 1971 o problemach zdrowia dotyczących produkcji i handlu świeżym mięsem drobiowym(8).

Artykuł 21 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(9).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(10).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

5. Dyrektywa Rady 71/316 /EWG z 26 lipca 1971 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw

Członkowskich dotyczących postanowień ogólnych odnośnie przyrządów pomiarowych i metod kontroli metrologicznej(11).

Artykuł 17(2) skreśla się.

Artykuł 18 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem, ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, o którym mowa w artykule 16.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(12).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

6. Dyrektywa Rady 72/461 /EWG z 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowia zwierząt w handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem(13).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(14).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(15).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować Zasady Proceduralne."

7. Dyrektywa Rady 72/462 /EWG z 12 grudnia 1972 o problemach zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w imporcie bydła, owiec, kóz i świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych, pochodzących z państw trzecich(16).

Artykuły 29 i 30 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(17).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(18).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 30

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni."

8. Dyrektywa Rady 73/361/EWG z 19 listopada 1973 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych, rozporządzeń i przepisów administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących certyfikacji i oznaczania kabli, łańcuchów i haków(19).

Artykuł 4(2) skreśla się.

Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, dotyczących eliminacji przeszkód technicznych / formalnych barier, w dziedzinie handlu podnośnikami i ich wyposażeniem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(20).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

9. Dyrektywa Rady 73/404 /EWG z 22 listopada 1973 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących detergentów(21).

Artykuł 7a(2) skreśla się.

Artykuł 7b otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu w dziedzinie detergentów.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(22).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

10. Dyrektywa Rady 73/437 /EWG z 11 grudnia 1973 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczącego pewnych rodzajów cukru przeznaczonych do spożycia przez ludzi(23).

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(24).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(25).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

11. Dyrektywa Rady 74/150 /EWG z 4 marca 1974 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących homologacji ciągników rolniczych lub dla leśnictwa(26).

Artykuł 12(2) skreśla się.

Artykuł 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisje wspomaga Komitet na dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu ciągnikami rolniczymi lub dla leśnictwa.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(27).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

12. Dyrektywa Rady 74/409/EWG z 22 lipca 1974 o harmonizacji przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących miodu(28).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(29).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(30).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

13. Dyrektywa Rady 75/324 /EWG z 20 maja 1975 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących aerozoli (31).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem o dostosowaniu do postępu technicznego dyrektywy o wytwarzaniu aerozolu.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(32).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

14. Dyrektywa Rady 76/895 /EWG z 23 listopada 1976 r. dotycząca określania maksymalnych poziomów pozostałości pestycydów na i w roślinach owocowych(33).

Artykuły 7, 8 i 8a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(34).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(35).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

Artykuł 8a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

15. Dyrektywa Rady 76/160 /EWG z 8 grudnia 1975 dotyczącego jakości wody do kąpieli(36).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(37).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

16. Dyrektywa Rady 76/116/EWG z 18 grudnia 1975 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących nawozów(38).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, które dotyczą zniesienia formalnych barier w handlu nawozami.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(39).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

17. Dyrektywa Rady 76/117/EWG z 18 grudnia 1975 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do użycia w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu(40).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować z komitetem w celu dostosowania do postępu technicznego dyrektywy w celu usunięcia formalnych barier w handlu wyposażeniem elektrycznym do użycia w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(41).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

18. Dyrektywa Rady 76/118 /EWG z 18 grudnia 1975 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących pewnych rodzajów mleka konserwowanego, częściowo albo całkowicie odwodnionego, przeznaczonego do spożycia przez ludzi(42).

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(43).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(44).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

19. Dyrektywa Rady 76/621 /EWG z 20 lipca 1976 dotycząca określania maksymalnego poziomu kwasu erukowego w olejach i tłuszczach przeznaczonych jako takie do spożycia przez ludzi oraz w artykułach żywnościowych z dodatkiem olejów albo tłuszczów(45).

Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(46).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(47).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

20. Dyrektywa Rady 76/767 /EWG z 27 lipca 1976 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących wspólnych przepisów dla urządzeń ciśnieniowych i metod ich badania(48).

Artykuł 19(2) skreśla się.

Artykuł 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier dotyczących handlu urządzeniami ciśnieniowymi.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(49).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

21. Dyrektywa Rady 77/96 /EWG z 21 grudnia 1976 o badaniach na obecność włośni spiralnych (*Trichinella spiralis*) w imporcie z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego(50).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(51).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(52).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

22. Dyrektywa Rady 77/99 /EWG z 21 grudnia 1976 r. o problemach zdrowia dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi(53).

Artykuł 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(54).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(55).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

23. Dyrektywa Rady 77/504 /EWG z 25 lipca 1977 r. o czystej rasy reproduktorach z gatunku bydła(56).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałą Komisją Zootechniczną ustanowioną przez decyzją 77/505 /EWG(57).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(58).

Okres, o którym mowa w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

24. Decyzja Rady 77/795 /EWG z 12 grudnia 1977 r. powołująca wspólną procedurę dla wymiany informacji o jakości powierzchniowych wód słodkich we Wspólnocie(59).

Artykuł 7(2) skreśla się.

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować z komitetem dla adaptacji tej decyzji do postępu technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(60).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

25. Dyrektywa Rady 78/25 /EWG z 12 grudnia 1977 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących barwników, które mogą być dodane do produktów medycznych(61).

Artykuł 5(2) skreśla się.

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu w sektorze barwników, które mogą być dodawane do produktów medycznych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(62).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

26. Dyrektywa Rady 78/659 /EWG z 18 lipca 1978 r. o jakości wód słodkich, które wymagają ochrony lub poprawy, aby były odpowiednie dla życia ryb(63).

Artykuł 13(2) skreśla się.

Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(64).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

27. Dyrektywa Rady 79/117 /EWG z 21 grudnia 1978 zakazująca wprowadzania na rynek i

używania produktów ochrony rośliny zawierających pewne aktywne substancje(65).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(66).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(67).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

28. Dyrektywa Rady 79/373 /EWG z 2 kwietnia 1979 r. o wprowadzaniu na rynek mieszanek paszowych dla zwierząt(68).

Artykuł 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(69).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(70).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

29. Dyrektywa Rady 79/409 /EWG z 2 kwietnia 1979 r. o ochronie dzikich ptaków(71).

Artykuł 16(2) skreśla się.

Artykuł 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(72).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

30. Dyrektywa Rady 79/869 /EWG z 9 października 1979 r. odnośnie metod pomiaru i częstotliwości pobierania próbek oraz analizy wód powierzchniowych, przeznaczonych do produkcji wody pitnej w Państwa Członkowskich(73).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisje wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(74).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

31. Dyrektywa Rady 80/215 /EWG z 22 stycznia 1980 r. o problemach zdrowia zwierząt wpływającymi na handel wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi(75).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(76).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(77).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

32. Dyrektywa Rady 80/217 /EWG z 22 stycznia 1980 r. ustalająca Przepisy Wspólnoty dla kontroli klasycznego pomoru świń(78).

Artykuł 16 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 Rozporządzenie (WE) nr 1780/2002(79).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(80).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

33. Dyrektywa Rady 82/130 /EWG z 15 lutego 1982 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących sprzętu elektrycznego przeznaczonego do użytku w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu w kopalniach podatnych na gaz kopalniany(81).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować ze Ścisłym Komitetem Komisji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Górnictwie i innych przemysłach wydobywczych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(82).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

34. Dyrektywa Rady 82/883 /EWG z 3 grudnia 1982 r. o procedurach nadzoru i monitorowania środowiska narażonego na emitowanie przez przemysł dwutlenku tytanu(83).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(84).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

35. Dyrektywa Rady 82/894 /EWG z 21 grudnia 1982 r. o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie(85).

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(86).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(87).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

36. Dyrektywa Rady 83/417 /EWG z 25 lipca 1983 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących niektórych laktoprotein (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi(88).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(89).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(90).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

37. Dyrektywa Rady 84/539 /EWG z 17 września 1984 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących sprzętu elektrycznego stosowanego w medycynie i weterynarii(91).

Artykuł 5(2) skreśla się.

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem w celu dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o Usuwaniu Formalnych Barrier w handlu medycznym sprzętem elektrycznym.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(92).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

38. Dyrektywa Rady 85/511 /EWG z 18 listopada 1985 r. wprowadzająca Przepisy Wspólnoty dla kontroli pryszczycy(93).

Artykuły 16 i 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(94).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(95).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 17

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji

1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

39. Dyrektywa Rady 86/278 /EWG z 12 czerwca 1986 r. o ochronie środowiska, w szczególności ziemi, podczas wykorzystywania mułu ściekowego w rolnictwie(96).

Artykuł 14(2) skreśla się.

Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem dla dostosowywania niniejszej dyrektywy do postępu technicznego i naukowego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(97).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

40. Dyrektywa Rady 86/362 /EWG z 24 lipca 1986 r. określająca maksymalne poziomy pozostałości pestycydów w i na zbożach(98).

Artykuły 11a, 11b i 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(99).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 11b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(100).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

41. Dyrektywa Rady 86/363 /EWG z 24 lipca 1986 r. określająca maksymalne poziomy pozostałości pestycydów w i na artykułach żywnościowych pochodzenia zwierzęcego(101).

Artykuły 11a, 11b i 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(102).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

Artykuł 11b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(103).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

42. Dyrektywa Rady 86/594/EWG z 1 grudnia 1986 r. o hałasie w powietrzu, emitowanym przez urządzenia gospodarstwa domowego(104).

Artykuł 9(2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2. W odniesieniu do norm państwowych i reguł technicznych, o których mowa w artykule 8(2), stosują się artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(105).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

43. Dyrektywa Rady 87/217 /EWG z 19 marca 1987 r. o zapobieganiu i redukcji zanieczyszczenia środowiska przez azbest(106).

W artykule 11, ustęp drugi skreśla się.

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(107).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

44. Decyzja Rady 91/666 /EWG z 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca we Wspólnocie rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy(108).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(109).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(110).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

45. Dyrektywa Rady 92/12 /EWG z 25 lutego 1992 r. o ogólnych zasadach, o przechowywaniu, przemieszczaniu i monitorowaniu produktów podlegających akcyzie(111).

Artykuł 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie „Komitet ds. akcyzy”.
2. Przepisy konieczne dla wprowadzania w życie artykułów 5, 7, 15b, 18, 19 i 23 przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w ustępie 3.
3. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(112).
Okres, o którym mowa w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.
4. Oprócz przepisów, o których mowa w ustępie 2, komitet rozpatruje sprawy podnoszone przez jego przewodniczącego, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, dotyczące stosowania przepisów Wspólnoty w dziedzinie akcyzy.
5. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

46. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 443/92 z 25 lutego 1992 r. o pomocy finansowej i technicznej oraz współpracy gospodarczej z państwami rozwijającymi się Azji i Ameryki Łacińskiej(113).

Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja zapewnia zarządzanie pomocą finansową i techniczną oraz współpracę gospodarczą.
2. Komisja powinna współpracować z komitetem.
3. W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(114).
Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić jeden miesiąc.
4. Regularnie i co najmniej raz w roku, Komisja wysyła Państwom Członkowskim informacje, którymi dysponuje, dotyczące znanych już sektorów, projektów i działań, które mogłyby zostać poparte tytułem niniejszego rozporządzenia.
5. Ponadto, dokonuje się koordynacji, w siedzibie komitetu, poprzez wymianę informacji pomiędzy planami współpracy Wspólnoty i tymi, które będą realizowane na bazie zobowiązań dwustronnych Państw Członkowskich.
6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

47. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z 22 lipca 1993 r. ustalające procedury Wspólnoty odnoszące się do zatwierdzania i nadzoru produktów medycznych dla potrzeb ludzi i użytku weterynaryjnego oraz powołujące Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Medycznych(115).

Artykuły 72 i 73 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 72

1. Komisja powinna współpracować z:
 - Stałym Komitetem ds. Produktów Medycznych dla Potrzeb Ludzi, w sprawach dotyczących produktów medycznych dla potrzeb ludzi, oraz
 - Stałym Komitetem ds. Weterynaryjnych Produktów Medycznych, w sprawach dotyczących weterynaryjnych produktów medycznych.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(116).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 73

1. Komisja powinna współpracować z:

- Stałym Komitetem ds. Produktów Medycznych dla Potrzeb Ludzi, w sprawach dotyczących produktów medycznych dla potrzeb ludzi, oraz

- Stałym Komitetem ds. Weterynaryjnych Produktów Medycznych, w sprawach dotyczących weterynaryjnych produktów medycznych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

48. Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z 20 grudnia 1993 r. o znaku Wspólnoty(117).

Artykuł 141 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 141

Powołanie komitetu i procedury dla wprowadzania rozporządzeń wykonawczych

1. Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie “Komitet do spraw Opłat, przepisów wykonawczych i procedury komisji odwoławczych Biura harmonizacji rynku krajowego (znaki towarowe i wzory).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(118).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

49. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z 27 lipca 1994 r. o wspólnotowych prawach do różnorodności roślin (119).

Artykuł 115 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 115

Procedura

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(120).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

50. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z 22 listopada 1996 r. o ochronie przed skutkami eksterytorialnymi wynikającymi ze stosowania prawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami / mechanizmami na nim się opierającymi albo z niego wynikającymi(121).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. W celu zastosowania artykułu 7(b) i (c), Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(122).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić dwa tygodnie.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

51. Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z 13 marca 1997 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi i Komisją, dla zapewnienia poprawnego stosowania przepisów celnych i rolniczych(123).

Artykuł 43(1) i (2) otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(124).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.”

Dodany zostaje następujący punkt:

„7. Komitet przyjmuje własne przepisy proceduralne.”

52. Decyzja Rady 98/253 /WE z 30 marca 1998 r. przyjmująca wieloletni program Wspólnoty dla pobudzania realizacji społeczeństwa informacji w Europie ("Społeczeństwo Informacji")(125).

W artykule 5, dodaje się następujący punkt:

„5. Komitet przyjmuje własne przepisy proceduralne.”

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(126).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.”

53. Rozporządzenie Rady (WE) nr 976/1999 z 29 kwietnia 1999 r. określające wymagania dla wdrażania działań Wspólnoty, innych niż dotyczące współpracy i rozwoju, które, w ramach polityki współpracy Wspólnoty, przyczyniają się do ogólnego celu rozwoju i konsolidowania demokracji, jak również stanu prawnego oraz stanu poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w państwach trzecich(127).

Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „Komitet ds. Praw Człowieka i Demokracji”, ustanowiony artykułem 13 rozporządzenia (WE) nr 975/1999.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(128).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

(1) Dz. U. nr 196, z 16.08.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2001/59/WE (Dz. U. nr L 225 z 21.08.2001, str. 1).

(2) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(3) Dz. U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2001/116/WE (Dz. U. nr L 18 z 21.01.2001, str. 1).

(4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(5) Dz. U. nr L 170 z 3.8.1970, str. 2. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.

(6) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.

(7) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(8) Dz. U. nr L 55 z 08.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 97/79/WE (Dz. U. nr L 24 z 30.01.1998, str. 31).

(9) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.

(10) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(11) Dz. U. nr L 202 z 06.09.1971, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.

(12) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (13) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Akt Przystąpienia z 1994 r.
- (14) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (15) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (16) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez rozporządzenie (WE) nr 1452/2001 (Dz. U. nr L 198 z 21.07.2001, str. 11).
- (17) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (18) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (19) Dz. U. nr L 335 z 5.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/368 /EWG (Dz. U. nr L 198 z 22.07.1991, str. 16).
- (20) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (21) Dz. U. nr L 347 z 17.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 86/94 /EWG (Dz. U. nr L 80 z 25.03.1986, str. 51).
- (22) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (23) Dz. U. nr L 356 z 27.12.1973, str. 71. Dyrektywa odwołana z mocą od 12 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/111/WE (Dz. U. nr L 10 z 12.01.2002, str. 53).
- (24) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (25) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1984, str. 23.
- (26) Dz. U. nr L 84 z 28.03.1974, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2001/3/WE (Dz. U. nr L 28 z 30.01.2001, str. 1).
- (27) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (28) Dz. U. nr L 221 z 12.08.1974, str. 10. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/110/WE (Dz. U. nr L 10 z 12.01.2002, str. 47).
- (29) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (30) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (31) Dz. U. nr L 147 z 09.06.1975, str. 40.
- (32) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (33) Dz. U. nr L 340 z 09.12.1976, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (34) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (35) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (36) Dz. U. nr L 31 z 05.02.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (37) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (38) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 98/97/WE (Dz. U. nr L 18 z 23.01.1999, str. 60).
- (39) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (40) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 45. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 94/9/WE (Dz. U. nr L 100 z 19.04.1994, str. 1).
- (41) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (42) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 49. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/114/WE (Dz. U. nr L 15 z 17.01.2002, str. 19).
- (43) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (44) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (45) Dz. U. nr L 202 z 28.07.1976, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (46) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (47) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (48) Dz. U. nr L 262 z 27.9.1976, str. 153. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (49) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (50) Dz. U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/59/WE (Dz. U. nr L 315 z 8.12.1994, str. 18).
- (51) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (52) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (53) Dz. U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 97/76/WE (Dz. U. nr L 10 z 16.1.1998, str. 25).
- (54) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (55) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (56) Dz. U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/28/WE (Dz. U. nr L 178 z 12.7.1994, str. 66).
- (57) Dz. U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 11.
- (58) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (59) Dz. U. nr L 334 z 24.12.1977, str. 29. Decyzja odwołana z mocą od 23 października 2007 przez dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. nr L 327 z 22.12.2000, str. 1).
- (60) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (61) Dz. U. nr L 11 z 14.1.1978, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1985 r.
- (62) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (63) Dz. U. nr L 222 z 14.8.1978, str. 1. Dyrektywa odwołana z mocą od 23 października 2007 przez dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. nr L 327 z 22.12.2000, str. 1).
- (64) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (65) Dz. U. nr L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (66) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (67) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (68) Dz. U. nr L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/2/WE (Dz. U. nr L 63 z 6.3.2002, str. 23).
- (69) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (70) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (71) Dz. U. nr L 103, z 25.4.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 97/49/WE (Dz. U. nr L 223 z 13.8.1997, str. 9).
- (72) Dz. U. nr L 184, z 17.7.1999, str. 23.
- (73) Dz. U. nr L 271, z 29.10.1979, str. 44. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (74) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (75) Dz. U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (76) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (77) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (78) Dz. U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/106/WE (Dz. U. nr L 39 z 9.2.2002, str. 71).
- (79) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.

- (80) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (81) Dz. U. nr L 59 z 2.3.1982, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 98/65/WE (Dz. U. nr L 257 z 19.9.1998, str. 29).
- (82) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (83) Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (84) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (85) Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/788/WE (Dz. U. nr L 274 z 11.10.2002, str. 33).
- (86) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (87) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (88) Dz. U. nr L 237 z 26.8.1983, str. 25. Dyrektywa zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1985r.
- (89) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (90) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (91) Dz. U. nr L 300 z 19.11.1984, str. 179. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 93/42 /EWG (Dz. U. nr L 169 z 12.7.1993, str. 1).
- (92) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (93) Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (94) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (95) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (96) Dz. U. nr L 181 z 4.7.1986, str. 6. Dyrektywa zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (97) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (98) Dz. U. nr L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (99) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (100) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (101) Dz. U. nr L 221 z 7.8.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (102) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (103) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (104) Dz. U. nr L 344 z 6.12.1986, str. 24.
- (105) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (106) Dz. U. nr L 85 z 28.3.1987, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (107) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (108) Dz. U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 21. Decyzja ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2001/181/WE (Dz. U. nr L 66 z 8.3.2001, str. 39).
- (109) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (110) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (111) Dz. U. nr L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2000/47/WE (Dz. U. nr L 193 z 29.7.2000, str. 73).
- (112) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (113) Dz. U. nr L 52 z 27.2.1992, str. 1.
- (114) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (115) Dz. U. nr L 214 z 24.8.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 649/98 (Dz. U. nr L 88 z 24.3.1998, str. 7).

- (116) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (117) Dz. U. nr L 11 z 14.1.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (EWG) nr 3288/94 (Dz. U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 83).
- (118) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (119) Dz. U. nr L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2506/95 (Dz. U. nr L 258 z 28.10.1995, str. 3).
- (120) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (121) Dz. U. nr L 309 z 29.11.1996, str. 1.
- (122) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (123) Dz. U. nr L 82 z 22.3.1997, str. 1.
- (124) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (125) Dz. U. nr L 107 z 7.4.1998, str. 10.
- (126) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (127) Dz. U. nr L 120 z 8.5.1999, str. 8.
- (128) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.

DYREKTYWA RADY

z 19 listopada 1973 r. zmieniająca niektóre dyrektywy w następstwie powiększenia Wspólnoty

(73/358/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego artykuły 42, 43, 100 oraz 209;

uwzględniając wniosek Komisji;

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

w wyniku powiększenia Wspólnoty należy zmienić liczbę głosów wymaganych do przyjęcia opinii Komitetów, o których mowa w pewnych dyrektywach oraz uzupełnić dyrektywy dotyczące badań statystycznych przez określenie podziałów terytorialnych dla nowych Państw Członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZA DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Liczba „dwanaście” zostaje zastąpiona przez „czterdzieści jeden”, w następujących:

- Artykuł 18 (2) dyrektywy Rady z 17 kwietnia 1972 r. (1) o modernizacji gospodarstw rolnych;
- Artykuł 9 (2) dyrektywy Rady z 17 kwietnia 1972 r. (2) dotyczącej środków zachęty do zaprzestania działalności rolniczej i przeznaczenia wykorzystywanego terenu rolnego w celu polepszenia strukturalnego;
- Artykuł 11 (2) dyrektywy Rady z 17 kwietnia 1972 (3) dotyczący informacji społeczno-ekonomicznej i nabywania kwalifikacji zawodowych przez osoby zajmujące się rolnictwem;
- Artykuł 7 (2) dyrektywy Rady z 31 lipca 1972 r. (4) o badaniach statystycznych mleka i produktów mlecznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie;
- Artykuł 9 (3) dyrektywy Rady z 12 grudnia 1972 r. (5) o problemach zdrowia zwierząt w handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem;
- Artykuł 29 (3) oraz artykuł 30 (3) dyrektywy Rady z 12 grudnia 1972 r. (6) o problemach zdrowia i problemach zdrowia zwierząt, dotyczących kontroli importu bydła i świń oraz mięsa świeżego z państw trzecich.

Artykuł 2

Załącznik do dyrektywy Rady z 26 lipca 1971 r. (7) dotyczącej badań statystycznych, które mają

być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie w celu określenia potencjału produkcyjnego upraw pewnych gatunków drzew owocowych uzupełnia się przez dodanie tego, co następuje:

(a) „Dania: stanowi pojedynczy obszar;

Irlandia: stanowi pojedynczy obszar;

Wielka Brytania (1):

1. Region Południowo Wschodni (South Eastern Region),
2. Region Wschodni (Eastern Region),
3. Region Środkowo-Zachodni (West Midland Region),
4. Region Południowo-Zachodni (South Western Region),
5. Inne Regiony;”

(b) odnośnik:

„(1) Wymienione regiony odpowiadają obszarom określonym do badań statystycznych przez Ministerstwo Rolnictwa, Rybołówstwa i Żywności”

Artykuł 3

(a) Lista jednostek terytorialnych w punkcie (a) artykułu 4 (3) dyrektywy Rady z 31 lipca 1972 r. o badaniach statystycznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do mleka i produktów mlecznych zostaje uzupełniona, jak następuje:

„Dania : -

Irlandia : -

Wielka Brytania: Szkocja, Irlandia Północna, Walia, angielskie regiony rolnicze”;

(b) Wielkiej Brytanii zezwala się, aby dokonując sprawozdania za 1973 r., przekazała tylko oceny dotyczące angielskich regionów rolniczych.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 19 listopada 1973 r.

W imieniu Rady
Ib FREDERIKSEN
Przewodniczący

(1)Dz. U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 1

(2)Dz. U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 9

(3)Dz. U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 15

(4)Dz. U. nr L 179 z 7.08.1972, str. 2

(5)Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24

(6)Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28

(7)Dz. U. nr L 179 z 9.07.1971, str. 21

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem

(80/213/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG³ ostatnio zmieniona dyrektywą 78/54/EWG⁴, ustanawia wymagania zdrowotne, jakie muszą zostać spełnione przez zwierzęta, z których uzyskiwane jest mięso;

jeżeli mięso uzyskiwane ze zwierząt nie spełnia warunków zdrowotnych, musi zostać wykluczone z handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem z powodu ryzyka rozprzestrzeniania chorób zakaźnych zwierząt; może ono zostać użyte do innych celów, jeżeli poddane zostało zabiegom mającym na celu zniszczenie zarasków tych chorób;

takie mięso powinno zostać opatrzone specjalnym znakiem wskazującym że jest ono wykluczone z handlu wewnątrzspółnotowego jako mięso świeże, gwarantując przy tym jakość higieniczną w innych użyciach, przykładowo w przygotowywaniu niektórych kategorii produktów mięsnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

¹ Dz.U. nr C 289 z 19.11.1979, str. 42.

² Opinia wydana dnia 24 i 25 października 1979 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁴ Dz.U. nr L 16 z 20.01.1978, str. 22.

Niezależnie od przepisów art. 5 ust.1 oraz w takim zakresie, w jakim jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem, mięso określone w tym artykule może być opatrzone znakiem określonym w załączniku I rozdział IX dyrektywy 64/433/EWG, z zastrzeżeniem, że zostanie na nie niezwłocznie naniesiony specjalny znak, określony w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

Przepisy załącznika I rozdział IX pkt 39 dyrektywy stosuje się *mutatis mutandis* do przechowywania i używania narzędzi do znakowania.

Mięso takie uzyskuje się, kroi transportuje lub składa oddzielnie albo w innym czasie niż mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem.”

2. Dodaje się Załącznik w brzmieniu:

„ZALĄCZNIK

**Znak dla mięsa przeznaczonego do użytku innego niż handel
wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem**

1. Przystemplowanie musi być dokonane w taki sposób, aby owalna pieczęć, określona w załączniku I rozdział IX pkt 40 dyrektywy 64/433/EWG przykrywała dwoma ukośnymi prostymi liniami przecinającymi się pod kątem prostym w środku pieczęci i aby informacje na niej umieszczone pozostawały czytelne.
2. Znaki, określone w ust. 1, mogą także być odbite za pomocą pojedynczej pieczęci, która jest owalna, ma 6,5 centymetrów szerokości i 4,5 centymetrów wysokości; na pieczęci powinny znajdować się następujące informacje, doskonale czytelne:
 - w górnej części, wielkimi literami nazwa i kraju wywozu,
 - pośrodku weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni,
 - w części dolnej, jeden ze skrótów EWG – CEE – EWG – EEG – EØF,
 - dwie linie proste przecinają pieczęć po przekątnej, przecinające się pod kątem prostym w środku pieczęci, w taki sposób że informacja jest czytelna.

Litery powinny mieć 0,8 cm wysokości a cyfry 1 cm wysokości.

Pieczęć może również zawierać informacje pozwalające na identyfikację lekarza weterynarii, który kontrolował mięso.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, do dnia 31 grudnia 1980 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 listopada 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń oraz klasycznego pomoru świń

(80/1099/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona przez dyrektywę 80/213/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, które powinny być spełnione przez zwierzęta, z których uzyskuje się mięso;

istnienie we Wspólnocie choroby pęcherzykowej świń stanowi zagrożenie dla wspólnotowej trzody chlewnej; dlatego, należy podjąć działania zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby w trakcie handlu świeżym mięsem wieprzowym;

utrzymywanie się klasycznego pomoru świń w niektórych częściach Wspólnoty stanowi zagrożenie dla trzody chlewnej tych Państw Członkowskich, które wolne są od tej choroby; do czasu wyeliminowania klasycznego pomoru świń z tych Państw Członkowskich, w których choroba ta występuje, państwa te powinny być uprawnione do podjęcia dodatkowych środków w celu zapobieżenia jakimkolwiek zarażeniu w trakcie handlu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Z mocą od dnia 1 listopada 1980 r., w dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr C 130 z 31.05.1980, str. 8.

² Dz.U. nr C 175 z 14.07.1980, str. 79.

³ Dz.U. nr C 300 z 18.11.1980, str. 20.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 1.

- a) w art. 3 lit. b) i c), wyrazy „choroba pęcherzykowa świń” umieszcza się między wyrazami „pomór świń” a „zaraźliwy paraliż świń”;
- b) skreśla się w art. 13 ust. 2;
- c) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 13a

1. Państwa Członkowskie, które skorzystały z uprawnienia ustanowionego w dyrektywie 80/218/EWG i które są oficjalnie wolne od pomoru świń, nie mogą sprzeciwiać się wprowadzaniu na ich terytorium mięsa wieprzowego z innego Państwa Członkowskiego, jeśli mięso takie uzyskane zostało od:

- (i) świń, które spełniają wymogi art. 4c ust. 1 dyrektywy 64/432/EWG; lub
- (ii) świń niezaszczepionych wyhodowanych w gospodarstwach wolnych od pomoru świń znajdujących się w części terytorium Państwa Członkowskiego, składającego się z regionu wolnego od pomoru świń albo składającego się z kilku sąsiadujących ze sobą regionów wolnych od pomoru świń oraz ubitych w tej części terytorium,

oraz w przypadku, gdy stosuje się lit. b) wymienionego art. 4c ust. 1 lub gdy stosuje się wyżej wymieniony punkt (ii), mięso pochodzące od świń ubitych w rzeźniach, w których zaszczepione świnię, albo nie zostały ubite, albo zostały ubite w innym terminie lub w oddzielnym miejscu, pod warunkiem, że w ostatnich przypadkach mięso przechowywane jest oddzielnie.

- 2. Stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, w terminie trzech miesięcy od daty przedłożenia tego wniosku, Rada sporządzi wykaz Państw Członkowskich oraz części terytoriów, określonych w ust. 1 (ii), które są wolne od pomoru świń.

Status Państw Członkowskich oraz części terytoriów umieszczonych w tym wykazie, z zastrzeżeniem możliwości odwołania się do art. 8, Komisja zawiesza na okres 15 dni na wypadek wybuchu epidemii pomoru świń lub kilku powiązanych epizootycznie epidemii pomoru świń, na ograniczonym obszarze geograficznym.

W tym terminie może zostać podjęta decyzja zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 9, by ponownie potwierdzić lub odwołać status danego Państwa Członkowskiego lub danej części terytorium.

W przypadku odwołania, status ten nie może być przyznany na nowo Państwu Członkowskiemu lub części terytorium zgodnie z tą samą procedurą, chyba że po upływie terminu:

- trzech miesięcy, jeśli nie zostały przeprowadzone szczepienia,
- sześciu miesięcy, jeśli szczepienia zostały przeprowadzone.”

Artykuł 2

1. Stanowiąc na podstawie wniosków Komisji, przedłożonych przed dniem 31 grudnia 1982 r., Rada zbada ponownie problem handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem ze świń zaszczepionych, w szczególności w odniesieniu do separacji mięsa w rzeźniach, o czym mowa w art. 13a ust. 1 dyrektywy 72/461/EWG.
2. Art. 13 dyrektywy 72/461/EWG stosuje się do dnia 31 grudnia 1985 r.
3. Przed dniem 1 lipca 1985 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie z rozwoju sytuacji, ze szczególnym odniesieniem do handlu, wraz z właściwymi wnioskami odnoszącymi się do pomoru świń.
4. Rada podejmie decyzje w sprawie tych wniosków nie później niż dnia 31 grudnia 1985 r.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, nie później niż dnia 1 lipca 1981 r., oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Do czasu, kiedy Państwa Członkowskie są w stanie spełnić powyższy warunek oraz najpóźniej do dnia 1 lipca 1981 r., Dania, Irlandia i Zjednoczone Królestwo uprawnione są do zachowania swoich przepisów krajowych dotyczących ochrony przed pomorem świń w momencie wprowadzenia na ich terytorium świeżego mięsa wieprzowego, zgodnych z ogólnymi postanowieniami Traktatu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 listopada 1980 r.

W imieniu Rady

C. NEY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 czerwca 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń oraz afrykańskiego pomoru świń

(85/322/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 oraz art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/643/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, jakie powinny spełniać zwierzęta, których mięso jest przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego;

wobec rozwoju klasycznego pomoru świń w pewnych częściach terytorium Wspólnoty, środki odnoszące się do handlu powinny zostać wzmocnione a okoliczności w jakich oficjalnie może zostać zmieniony status regionów wolnych od pomoru świń w przypadku wybuchu choroby powinny zostać precyzyjniej określone;

afrykański pomór świń, nawet jeśli występuje tylko w wyjątkowych przypadkach na pewnych częściach terytorium Wspólnoty, stanowi zagrożenie zakażenia stad trzody chlewnej Państw Członkowskich; należy zatem ustanowić zasady określające środki ochronne mające zastosowanie do handlu wewnątrzwspólnotowego świeżą wieprzowiną,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 8 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

¹ Dz.U. nr C 272 z 12.10.1984, str. 6.

² Dz.U. nr C 12 z 14.01.1985, str. 127.

³ Dz.U. nr C 44 z 15.02.1985, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1979, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 27.

„Jednakże, gdy wspomnianą chorobą jest afrykański pomór świń, stosuje się art. 8a.”

2. Dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Artykuł 8a

1. Państwo Członkowskie, na którego terytorium stwierdzono występowanie afrykańskiego pomoru świń w ciągu ostatnich 12 miesięcy, nie powinno wywozić świeżej wieprzowiny do terytorium innych Państw Członkowskich.

Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9, że przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania do jednej lub kilku części terytorium właściwego Państwa Członkowskiego. Odstępstwo to nie powinno wykluczać możliwości odwołania się do art. 6 w sytuacji gdy jeden lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń występują ponownie w tej części lub tych częściach terytorium.

2. W przypadku wybuchu afrykańskiego pomoru świń na terytorium Państwa Członkowskiego, gdzie choroba nie została stwierdzona przez przynajmniej 12 miesięcy, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą art. 9, że przepisy ust. 1 mają zastosowanie wyłącznie do części tego terytorium. Do czasu podjęcia tej decyzji i bez uszczerbku dla przepisów art. 8, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadzi niezwłoczny zakaz wywozu do innych Państw Członkowskich świeżej wieprzowiny z części terytorium, w którym stwierdzono chorobę. Przy określaniu takiej części terytorium należy wziąć pod uwagę kryteria określone w art. 8b ust. 2.

Jeden lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń na części terytorium Państwa Członkowskiego, które nie jest geograficznie połączone z główną częścią terytorium tego Państwa Członkowskiego nie powinny przeszkodzić w stosowaniu akapitu pierwszego.

Warunki niezbędne do stosowania akapitu pierwszego powinny wciąż być uważane za spełnione, jeżeli następujące warunki zostały spełnione:

- (i) ognisko lub ogniska stwierdzone w momencie wystąpienia afrykańskiego pomoru świń, określonego w akapicie pierwszym zostało lub zostały zwalczone w jak najkrótszym okresie czasu;
- (ii) nowe ognisko, które stanowi podstawę nowego wniosku o decyzję przewidzianą w akapicie pierwszym nie jest związane epidemiologicznie z ogniskiem lub ogniskami określonymi w (i).

3. Decyzje mające na celu zniesienie środków zastosowanych w ramach ust. 2 są podejmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.”

3. Dodaje się art. 8b w brzmieniu:

„Artykuł 8b

1. W celu określenia części terytorium, określonego w art. 8a ust. 1, należy zwrócić

szczególą uwagę na:

- metody stosowane do kontroli oraz zwalczania afrykańskiego pomoru swiń,
- brak występowania choroby, przez co najmniej 12 miesięcy, stwierdzony przy użyciu wszystkich metod wykrywania, włącznie z dochodzeniem serologicznym,
- powierzchnię obszaru części terytorium i ich administracyjne i geograficzne granice,
- srodki ochronne podjęte w celu zapobiegania zakażeniu lub ponownemu zakażeniu stad trzody chlewnej,
- srodki podjęte w celu kontroli przemieszczania trzody chlewnej,

2. W celu określenia części terytorium, określonego w art. 8a ust. 2, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metody stosowane do zwalczania choroby, w szczególności usuwania swiń z gospodarstw, które zostały zarażone, zakażone lub są podejrzewane o zakażenie,
- powierzchnię obszaru części terytorium i ich administracyjne i geograficzne granice,
- zasięg choroby i jej tendencję do szerzenia się,
- srodki podjęte w celu zapobiegania szerzeniu się choroby,
- srodki podjęte w celu ograniczenia i kontroli przemieszczania trzody chlewnej zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz części terytorium.”

4. W art. 13a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, stanowiąc jednoglosnie na wniosek Komisji w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym wniosek został jej przedlożony, sporządzi wykaz Państw Członkowskich oraz wymienionych w ust. 1 (ii) części terytorium wolnych od pomoru swiń.

Bez uszczerbku dla możliwości ewentualnego odwolania się do art. 8, wlasciwe Państwo Członkowskie zawiesza ten status po wystąpieniu ogniska pomoru swiń. Państwo niezwlocznie powiadomi o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie. To Państwo Członkowskie zniesie zawieszenie albo 30 dni po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli nie przeprowadzono szczepień albo 90 dni po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli przeprowadzono szczepienia i powiadomi Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie o końcu okresu zawieszenia. Po upływie dwóch miesięcy międy datami, w których wykryto pierwsze i ostatnie ogniska, Państwo Członkowskie niezwlocznie powiadomi o tym Komisję. W tym przypadku, status może zostać wycofany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.

W przypadku wycofania, status może zostać nadany na nowo części terytorium,

określonego zgodnie z tą samą procedurą jedynie po upływie okresu trwającego nie mniej niż:

- trzy miesiące po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli nie przeprowadzono szczepień,
- sześć miesięcy po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli przeprowadzono szczepienia.

3. Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 31 grudnia 1987 r.

Do dnia 1 lipca 1987 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie z rozwoju sytuacji, ze szczególnym odniesieniem do handlu, wraz z odpowiednimi wnioskami dotyczącymi pomoru świń.

Rada podejmie decyzję w kwestii tych wniosków najpóźniej do dnia 31 grudnia 1987 r.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1986 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1985 r.

W imieniu Rady

C. DEGAN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 maja 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(91/266/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG⁵, ustanawia wymagania zdrowotne, jakie muszą spełniać zwierzęta, z których uzyskiwane jest świeże mięso do handlu wewnątrzspółnotowego; dyrektywa 72/462/EWG⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/69/EWG⁷, ustanawia wymagania zdrowotne i wymagania inspekcji weterynaryjnej stosowane do przywozu bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej, a także świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich;

gruczoły i organy, w tym krew, objęte są zakresem wyżej wymienionych dyrektyw; są one potrzebne w dużej ilości dla farmaceutycznego przemysłu wytwórczego Państw Członkowskich w celu zapewnienia dostępu do wyciągów i enzymów do leków dla ludzi oraz leków weterynaryjnych;

oznacza to, że Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość udzielania zezwolenia, do przywozu z państw trzecich gruczołów i organów, w tym krwi, do celów produkcji farmaceutycznej na bardziej liberalnej podstawie; w celu zapewnienia prawidłowego i ściśle określonego wykorzystania takich surowców, zezwolenie powinno być przyznawane jedynie wtedy, gdy są spełnione pewne warunki, określone zgodnie z procedurą wspólnotową;

¹ Dz.U. nr C 154 z 23.06.1990, str. 4.

² Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 27.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 37.

w celu utrzymania preferencji wspólnotowych, te same ułatwienia powinny być stosowane w wewnątrzspółnotowym handlu gruczołami i organami, w tym krwią, do celów produkcji farmaceutycznej, zgodnie z niektórymi minimalnymi warunkami, które gwarantują prawidłowe i ściśle określone wykorzystanie takich surowców;

orzeczeniem z dnia 16 listopada 1989 r. w sprawie 131/87 Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność dyrektywy 87/64/EWG⁸, która zajmowała się wyżej wymienionymi zagadnieniami; dlatego konieczne jest przyjęcie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;

biorąc pod uwagę sytuację, termin transpozycji ustanowiony w dyrektywie 87/64/EWG może zostać zachowany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG dodaje się literę w brzmieniu:

- „d) jednakże, do dnia 31 grudnia 1996 r., zgodnie z lit. a), b) i c), ale na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 8a, Państwa Członkowskie mogą za zgodą udzieloną przez ich władze weterynaryjne, zezwolić na wprowadzenie na swoje terytorium gruczołów i organów, w tym krwi, jako surowców przeznaczonych dla farmaceutycznego przemysłu przetwórczego.

Zezwolenie takie jest ponadto uzależnione od przestrzegania przepisów dotyczących tożsamości danych materiałów, ich opakowania zbiorczego, transportu, składowania, obróbki i przetwarzania, a także przepisów dotyczących unieszkodliwiania opakowania zbiorczego, opakowania jednostkowego i pozostałych substancji wynikających z przetwarzania tak, aby wyeliminować wszelkie zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.”

Artykuł 2

W art. 16 dyrektywy 72/462/EWG obecny tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1, oraz dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 1996 r. zezwolić na przywóz gruczołów i organów, w tym krwi, jako surowców dla farmaceutycznego przemysłu przetwórczego, z państw trzecich, które zamieszczono w wykazie sporządzonym na mocy art. 3 ust. 1 i które nie stanowią przedmiotu zakazu.

Warunki ogólne, jakich należy przestrzegać w odniesieniu do wyżej wymienionego przywozu, są ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 Państwa Członkowskie mogą być upoważnione do przywozu wyżej wymienionych surowców pochodzących z państw

⁸ Dz.U. nr L 34 z 5.02.1987, str. 52.

trzecich, których nie zamieszczono w wykazie określonym w akapicie pierwszym, na warunkach uwzględniających szczególną sytuację zdrowotną danych państw trzecich.

Warunki odnoszące się do wyżej wymienionego przywozu, ustanowione zgodnie z procedurami określonymi w akapitach drugim i trzecim, nie mogą w żadnym przypadku być bardziej korzystne od warunków regulujących handel wewnątrzspółnotowy.”

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji - wraz z wszelkimi właściwymi wnioskami - przystąpi do 1 lipca 1995 r. do ponownego zbadania odstępstw przewidzianych w art. 3 lit. d) dyrektywy 72/461/EWG i w art. 16 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1988 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 maja 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/118/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkty pochodzenia zwierzęcego umieszczone są w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; wprowadzenie do obrotu takich produktów stanowi istotne źródło dochodów dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora i zwiększenia wydajności, przepisy zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odnoszące się do danych produktów powinny być ustanowione na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki, zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku stanowiącego obszar bez granic wewnętrznych;

w świetle wyżej wspomnianych celów Rada ustanowiła zasady zdrowia zwierząt mające zastosowanie do świeżego mięsa, mięsa drobiowego, przetworów mięsnych, dziczyzny, mięsa króliczego i przetworów mlecznych;

z wyjątkiem sytuacji, w których postanowiono inaczej, handel produktami pochodzenia zwierzęcego musi być zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do możliwych środków ochronnych;

uwzględniając znaczne ryzyko rozprzestrzenienia się chorób, na jakie narażone są zwierzęta, dla niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego powinny zostać wyszczególnione konkretne wymogi, jakie muszą być spełnione, kiedy produkty te są wprowadzane do obrotu

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 29; oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 113 z 7.05.1990, str. 205; oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 259.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 15; oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 250.

w celach handlowych, zwłaszcza, kiedy są one przeznaczone dla regionów posiadających dobry stan zdrowia;

kiedy została przyjęta dyrektywa 92/65/EWG, Komisja zgodziła się oddzielić aspekty zdrowia zwierząt stosowane do zwierząt od aspektów zdrowia stosowanych do produktów;

w celu umożliwienia zniesienia kontroli na granicach między Państwami Członkowskimi z dniem 1 stycznia 1993 r., należy ustalić, że zasady regulujące kwestie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego mających zastosowanie do wszelkich produktów poddanych takiej kontroli w zakresie handlu i przywozu, które nie zostały jeszcze zharmonizowane na poziomie wspólnotowym;

dla osiągnięcia tego celu należy niektóre obowiązujące zasady dostosować do przyjęcia wcześniej wspomnianych środków;

należy wprowadzić system zatwierdzania dla państw trzecich i przedsiębiorstw, które spełniają warunki przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie z wspólnotową procedurą kontrolną dla zapewnienia, że warunki takiego zatwierdzenia są spełniane;

dokument towarzyszący produktom jest najlepszym sposobem zagwarantowania właściwemu organowi miejsca przeznaczenia, że dana przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; świadectwo zdrowia publicznego lub świadectwo zdrowia zwierząt powinny być przechowywane do celów sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych przywożonych produktów;

powinny mieć zastosowanie zasady, przepisy i środki ochronne ustanowione na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴;

w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego, powinny mieć również zastosowanie przepisy ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG;

Komisji powinno zostać powierzone zadanie polegające na przyjmowaniu niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu, powinny zostać ustanowione procedury ustalające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

w świetle szczególnych trudności w zakresie dostaw wynikających z położenia geograficznego powinny być dopuszczone specjalne odstępstwa w stosunku do Republiki Greckiej;

przyjęcie szczególnych zasad dla produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów dotyczących higieny i bezpieczeństwa żywności, w sprawie których Komisja przedstawiła propozycję dyrektywy ramowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁴ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego regulujące handel oraz przywóz do Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego (włącznie z próbkami handlowymi pobranymi z takich produktów) nie podlegających wspomnianym wymogami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG⁵ i, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przyjęcia bardziej szczegółowych zasad w sprawie zdrowia zwierząt w ramach wspomnianych wcześniej przepisów szczegółowych ani bez uszczerbku dla utrzymania ograniczeń w handlu oraz przywozie produktów objętych przepisami szczegółowymi określonymi w akapicie pierwszym, opartymi na przepisach zdrowia publicznego.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) *handel* oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG;
- b) *próbka handlowa* oznacza próbkę nieposiadającą wartości komercyjnej, pobraną w imieniu właściciela bądź osoby odpowiedzialnej za przedsiębiorstwo, która jest reprezentatywna dla danego produktu pochodzenia zwierzęcego wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo, bądź stanowi próbkę produktu pochodzenia zwierzęcego, którego produkcja jest zamierzona oraz która, do celów następnego badania, musi być zaopatrzona w referencje odnoszące się do rodzaju produktu, jego składu oraz gatunków zwierząt, z których została uzyskana;
- c) *poważna choroba przenaszalna* oznacza wszystkie choroby objęte dyrektywą 82/894/EWG⁶;
- d) *czynniki chorobotwórcze* oznaczają wszelkie zbiory bądź kultury organizmów oraz wszelkie pochodne, obecne bądź samodzielnie lub w formie wypracowanych połączeń takiego zbiory lub kultury organizmów zdolnych do powodowania chorób u wszelkich istot żywych (innych niż człowiek), oraz wszelkie zmodyfikowane pochodne takich organizmów, które mogą przenosić lub przekazywać zwierzęcy czynnik chorobotwórczy, bądź tkankę, hodowlę komórkową, wydzielinę lub wydaliny, poprzez które, bądź za pomocą środków których zwierzęcy czynnik chorobotwórczy może być przenoszony bądź przekazywany; niniejsza definicja nie obejmuje, immunologicznych, medycznych produktów weterynaryjnych zatwierdzonych zgodnie z przepisami

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁶ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

dyrektywy 90/677/EWG⁷;

- e) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez zwierzęta* oznacza białko zwierzęce, które zostało poddane takim zabiegom aby było ono odpowiednie do bezpośredniego zastosowania w charakterze paszy bądź składnika paszy zwierzęcej. Zawiera ono mączkę rybną, mączkę mięsną, mączkę kostną, mączkę z kopyt, mączkę rogową, mączkę z krwi, suche skwarki oraz inne podobne produkty, włącznie z mieszkankami zawierającymi takie produkty;
- f) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi* oznacza skwarki, mączkę mięsną oraz mączka ze skór wieprzowych określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG⁸;
- g) *produkty pszczelarskie* oznaczają miód, wosk pszczele, mleczko pszczele, kit pszczele bądź pyłek kwiatowy, nie przeznaczone do spożycia przez ludzi bądź do wykorzystania w przemyśle.

2. Ponadto, stosuje się *mutatis mutandis* definicje znajdujące się w art. 2 dyrektyw 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- handel oraz przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w art. 1, wraz z żelatynami nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi nie są zakazane ani ograniczane z powodów dotyczących zdrowia zwierząt bądź zdrowia publicznego innych niż powody wynikające ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy bądź z prawodawstwa Wspólnoty, w szczególności z wszelkich podjętych środków ochronnych,
- wszelkie nowe produkty pochodzenia zwierzęcego, których wprowadzenie do obrotu w Państwie Członkowskim jest dozwolone po terminie przewidzianym w art. 20 nie mogą być przedmiotem handlu lub przywozu do czasu podjęcia decyzji zgodnie z art. 15 akapit pierwszy po przeprowadzeniu oceny oraz, jeśli właściwe, po przedstawieniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny powołany na mocy decyzji 81/651/EWG⁹, w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się poważnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG nie mogą stanowić przedmiotu handlu lub przywozu z państw trzecich o ile nie spełniają one wymogów tej dyrektywy oraz odpowiednich wymogów niniejszej dyrektywy.

⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 26.

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85 dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁹ Dz.U. nr L 233 z 19.08.1981, str. 32.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów stosowania art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, produkty pochodzenia zwierzęcego, określone w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów szczególnych, które mają zostać przyjęte w drodze wykonania art. 10 ust. 3) oraz art. 11, stanowić przedmiot handlu jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:

1. muszą one spełniać wymogi art. 5 oraz szczególne wymogi ustanowione w załączniku I w zakresie aspektów zdrowia zwierząt, oraz w załączniku II w zakresie aspektów zdrowia publicznego,
2. muszą one pochodzić z takich przedsiębiorstw, które:
 - a) w świetle szczególnych wymagań ustanowionych w załącznikach I oraz II dotyczących produktów wytwarzanych przez takie zakłady, podejmują się:
 - spełniać szczególne wymogi dotyczące produkcji wymienione w niniejszej dyrektywie,
 - ustanowić oraz realizować metody monitoringu oraz kontroli punktów krytycznych na podstawie stosowanych procesów,
 - w zależności od produktów, pobierać próbki w celu przeprowadzenia analizy w laboratorium uznanym przez właściwy organ, w celu sprawdzenia zgodności z normami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy,
 - prowadzić rejestr, w formie pisemnej bądź w innej, uzyskanych informacji w zakresie omówionym w poprzednich akapitach, w celu możliwości przedstawienia ich właściwemu organowi. Wyniki różnorodnych kontroli oraz w szczególności badań powinny być przechowywane przez okres co najmniej dwóch lat,
 - zagwarantować administrowanie znakowania i etykietowania,
 - w razie gdyby wyniki badań laboratoryjnych, bądź jakkolwiek inna dostępna dla kierownictwa przedsiębiorstwa informacja wskazywała na pojawienie się groźnej choroby zwierzęcej bądź niebezpieczeństwa zagrażającego zdrowiu publicznemu, poinformować o takich wypadkach właściwy organ,
 - przesyłać, do celów związanych z handlem, jedynie takie produkty, którym towarzyszy dokument handlowy wskazujący na charakter produktu, nazwę oraz, w przypadkach, w których jest to stosowne, weterynaryjny numer

identyfikacyjny przedsiębiorstwa produkcyjnego;

- b) są pod nadzorem właściwego organu zapewniającego, że podmiot gospodarczy bądź dyrektor przedsiębiorstwa stosuje się do wymogów ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) zostały one zarejestrowane przez właściwy organ na podstawie zapewnień pochodzących od przedsiębiorstwa gwarantującego zgodność z wymogami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie wszelkich koniecznych środków gwarantujących, że produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w załącznikach I oraz II nie są wysyłane w celach związanych z handlem z żadnego gospodarstwa rolnego, znajdującego się w strefie objętej ograniczeniami z powodu wystąpienia choroby, na którą podatne są te gatunki, z których taki produkt jest uzyskiwany, oraz z żadnego takiego przedsiębiorstwa bądź strefy, z których przemieszczanie bądź handel stanowiłyby ryzyko dla stanu zdrowia zwierząt Państw Członkowskich, z wyjątkiem przypadków, w których produkty poddane są obróbce cieplnej w sposób zgodny z ustawodawstwem Wspólnoty.

Szczególne zapewnienia zezwalające na przemieszczanie niektórych produktów, na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w ramach środków ochronnych.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel czynnikami chorobotwórczymi będzie stanowił przedmiot ścisłych przepisów, które mają zostać określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

Artykuł 7

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG oraz, w związku z czynnikami chorobotwórczymi, na mocy dyrektywy 90/425/EWG będą obowiązywały, w szczególności w odniesieniu do organizacji oraz dalszego przeprowadzania kontroli, ze względu na produkty obejmowane przez niniejszą dyrektywę.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się do produktów objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów związanych z handlem, przepisy art. 12 dyrektywy 90/425/EWG zostają rozszerzone na przedsiębiorstwa dostarczające produkty pochodzenia zwierzęcego objęte niniejszą dyrektywą.

4. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych niniejszej dyrektywy, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole, jakie uważa za właściwe, gdy istnieje podejrzenie nie spełniania przepisów niniejszej dyrektywy.

5. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkiego naruszenia niniejszej dyrektywy, w szczególności w takich przypadkach,

w których ujawnione zostało, że wydane świadectwa bądź dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi produktów wymienionych w załącznikach I oraz II, lub że produkty, których to dotyczy nie spełniają wymogów mocy niniejszej dyrektywy, lub nie zostały poddane kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

W załączniku A do dyrektywy 92/46/EWG¹⁰ rozdział 1 (1) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Mleko oraz przetwory mleczne nie mogą pochodzić ze strefy nadzorowanej określonej zgodnie z przepisami dyrektywy 85/511/EWG, o ile mleko nie zostało poddane pasteryzacji (71,7 °C przez 15 sekund) pod nadzorem właściwego organu.”

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 9

Wymogi dotyczące przywozu produktów objętych niniejszą dyrektywą muszą zawierać przynajmniej gwarancje przewidziane w rozdziale II, włącznie z tymi, które ustanowione są w ramach wykonania art. 6, oraz tymi ustanowionymi w art. 3 tiret drugie i trzecie

Artykuł 10

1. W celu jednolitego stosowania art. 9, stosuje się następujące przepisy.
2. Produkty określone w załącznikach I oraz II, oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie mogą być przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:
 - a) chyba że ustalono inaczej w załącznikach I oraz II, muszą one pochodzić z państwa trzeciego bądź części państwa trzeciego, których wykaz został sporządzony oraz uaktualniony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
 - b) z wyjątkiem produktów określonych w rozdziale 5 (B) załącznik I, muszą one pochodzić z przedsiębiorstw dla których właściwy organ państwa trzeciego dostarczył Komisji gwarancje iż spełniają one wymogi ust. 3 lit. a)
 - c) w przypadkach określonych szczegółowo w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zwierząt lub świadectwo zdrowia publicznego odpowiadające wzorom, które mają być sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, zaświadczające że produkty spełniają warunki dodatkowe lub zawierają równoważne gwarancje określone w ust. 3 lit. a) oraz pochodzą z przedsiębiorstw dających takie gwarancje, podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii lub, jeśli właściwe, przez inny uznany organ właściwy zgodnie z tą samą procedurą.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18:

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1.

- a) powinny zostać ustanowione szczególne wymogi - w szczególności dotyczące ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi lub chorobami przenaszalnymi wśród ludzi - bądź gwarancje równoważne takim warunkom.

Szczególne wymogi oraz gwarancje równoważne ustanowione dla państw trzecich nie mogą mieć charakteru bardziej korzystnego niż te, które ustanowione są w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie;

- b) sporządza się wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw z państw trzecich, które spełniają wymogi ust. 2 lit. b);
- c) charakter postępowania lub środków, które mają zostać podjęte w celu uniknięcia ponownego zakażenia tusz zwierzęcych, jaj oraz produktów jajecznych.

4. Decyzje przewidziane w ust. 2 i 3 muszą zostać podjęte na podstawie oceny oraz, jeśli właściwe, na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się groźnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi, ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego.

5. Eksperti z Komisji oraz Państw Członkowskich przeprowadzą na miejscu inspekcje w celu zweryfikowania czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialni za te inspekcje powoływani są przez Komisję, stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te zostaną przeprowadzone w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty wszelkich wydatków z nimi związanych.

W oczekiwaniu na zorganizowanie inspekcji określonych w akapicie pierwszym, nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadamiania poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji oferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

6. W oczekiwaniu na sporządzenie wykazów przewidzianych w ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 lit. b), Państwa Członkowskie są upoważnione do utrzymywania kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz świadectwa krajowego wymaganego przez produkty przywożone zgodnie z istniejącymi przepisami krajowymi.

Artykuł 11

Procedura przewidziana w art. 18 stosowana jest do ustalenia szczegółowych warunków zdrowia zwierząt w celu przywozu do Wspólnoty oraz ustalenia charakteru i zawartości dokumentów towarzyszących produktom, określonych w załączniku I, przeznaczonych dla laboratoriów eksperymentalnych.

Artykuł 12

1. Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG oraz dyrektywie 91/496/EWG¹¹, ze szczególnym odniesieniem do organizacji i przebiegu inspekcji, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Jednakże, z uwagi na niektóre rodzaje produktów pochodzenia zwierzęcego, mogą zostać przyjęte odstępstwa zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, od kontroli bezpośredniej przewidzianej w art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

2. W art. 4 ust. 1 dyrektywy 90/675/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, gdy produkty pochodzenia zwierzęcego przybywają w kontenerach lub są pakowane lub paczkowane w próżni, kontrola identyfikacyjna może być ograniczona do zapewnienia, że pieczęcie umieszczone przez urzędowego lekarza weterynarii lub właściwy organ na kontenerze lub paczce były nienaruszone oraz że odpowiednie oznaczenie było dołączone do dokumentu towarzyszącego lub świadectwa.”

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie mogą, poprzez wydawanie właściwych licencji, zezwolić na przywóz z państw trzecich produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II, w formie próbek handlowych.

2. Licencja wspomniana w ust. 1 musi towarzyszyć przesyłce oraz zawierać pełne szczegóły dotyczące specyficznych warunków, zgodnie z którymi taka przesyłka może być przywożona, włącznie z wszelkimi odstępstwami od kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

3. Jeżeli przesyłka wjeżdża na obszar jednego Państwa Członkowskiego w celu dalszego przemieszczenia do drugiego Państwa Członkowskiego, wówczas pierwsze Państwo Członkowskie zapewnia, że tej przesyłce towarzyszy odpowiednia licencja. Przemieszczenie powinno odbywać się w sposób zgodny z przepisami art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG. Odpowiedzialność za zapewnienie tego, że przesyłka spełnia warunki licencji (oraz że wjazd na terytorium powinien zostać dopuszczony) spoczywa na tym Państwie Członkowskim, które wydaje licencję.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 14

1. W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG¹² skreśla się lit. d).

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

Decyzje Komisji 92/183/EWG¹³ oraz 92/187/EWG¹⁴ będą nadal stosowane z uwagi na wymogi niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla wszelkich poprawek, które mają być wprowadzone do nich zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

2. Do dyrektywy 90/667/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) W art. 13 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Mając na względzie zapewnienie, że kontrole przewidziane w ust. 1 są przeprowadzane:

- a) przetworzone produkty uzyskane z materiałów o niskim stopniu ryzyka oraz z materiałów o wysokim stopniu ryzyka muszą spełniać wymogi załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG* rozdział 6;
- b) materiałom o niskim stopniu ryzyka, materiałom o wysokim stopniu ryzyka przeznaczonym do przetwarzania w zakładach wskazanych w innym Państwie Członkowskim zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz produktom przetworzonym uzyskanym z materiałów o wysokim stopniu ryzyka bądź o niskim stopniu ryzyka musi towarzyszyć co następuje:
 - jeżeli pochodzą one z zakładu zatwierdzonego zgodnie z art. 4 oraz 5, dokument handlowy określający;
 - jeśli właściwe, charakter postępowania,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy,
 - jeżeli pochodzą one z innego zakładu - świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii wskazujące na:
 - metody postępowania zastosowane do danej przesyłki,
 - wyniki testów na obecność salmonelli,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy.

*Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49.”;

b) w art. 6 „powinny zostać ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 19”, zastępuje się „są ustanowione zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 10”;

c) w art. 14 skreśla się akapit pierwszy.

Artykuł 15

Rada stanowiąc większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje wszelkie nowe

¹³ Dz.U. nr L 84 z 31.03.1992, str. 33.

¹⁴ Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 20.

załączniki ustanawiające szczególne wymogi z uwagi na inne produkty, które mogą przedstawiać sobą rzeczywiste ryzyko rozprzestrzenienia się groźnej choroby przenaszalnej bądź rzeczywiste ryzyka dla zdrowia ludzkiego.

Do załączników, o ile zajdzie taka potrzeba, wnoszone są poprawki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w zgodności z zasadami ogólnymi wymienionymi w art. 3 tiret drugie.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do wprowadzania na ich terytorium produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, które zostały wyprodukowane na terytorium Państwa Członkowskiego oraz zostały przetransportowane przez obszar państwa trzeciego pod warunkiem okazania świadectwa zdrowia zwierząt oraz świadectwa zdrowia publicznego poświadczającego zgodność z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁵.

Artykuł 17

1. Załączniki A i B do dyrektyw 89/662/EWG oraz 90/425/EWG zastępuje się tekstami ustanowionymi w załączniku III do niniejszej dyrektywy.

2. W dyrektywie 77/99/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 2 lit. b) skreśla się (iv), a (v) oraz (vi) otrzymują oznaczenie, odpowiednio (iv) oraz (v);

- w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, mogą zostać ustanowione warunki dodatkowe z uwagi na inne produkty pochodzenia zwierzęcego tak aby zapewnić ochronę zdrowia publicznego.”

Artykuł 18

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 19

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, przejściowe środki działania mogą być przyjęte na okres do trzech lat począwszy od dnia 1 lipca 1993 r. w celu ułatwienia przejścia do nowych ustaleń ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy.

¹⁵ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania art. 12 ust. 2 oraz art. 17 do dnia 1 stycznia 1993 r. oraz innych wymogów niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA ZWIERZĄT

ROZDZIAŁ 1

Mleko płynne, mleko w proszku oraz przetwory z mleka w proszku nie przeznaczone do spożycia przez ludzi

Wewnątrzwspólnotowy handel oraz przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów z mleka w proszku nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi stanowią przedmiot następujących warunków:

1. wszystkie kontenery, w których transportowane są produkty muszą być oznaczone w celu wskazania na charakter produktu;
2. każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć, jeśli właściwe, dokument handlowy określony w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie lub świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c), zawierające nazwę oraz numer identyfikacyjny zakładu przetwórczego bądź zakładu przeprowadzającego obróbkę oraz stanowiące ze taki produkt został poddany obróbce cieplnej zgodnie z ust. 3 lit. a); taki dokument bądź świadectwo musi być przechowywane przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku;
3. dokumenty lub świadectwa określone w ust. 2 muszą wskazywać że:
 - a) podczas przetwarzania lub obróbki mleko było poddane minimalnej temperaturze 71,7 °C przez co najmniej 15 sekund lub innemu równoważnemu połączeniu lub w przypadku mleka w proszku lub przetworów mleka w proszku, obróbka cieplna podczas suszenia rozpyłowego i walcowego była równoważnie skuteczna;
 - b) oraz, w przypadku mleka w proszku lub przetworów z mleka w proszku, które spełniają następujące wymogi:
 - (i) po zakończeniu procesu suszenia zostały podjęte wszelkie środki ostrożności aby zapobiec zakażeniu produktu;
 - (ii) końcowy produkt został zapakowany do nowego kontenera; oraz
 - c) w przypadku kontenerów masowych, zanim mleko płynne, mleko w proszku bądź przetwory z mleka w proszku zostały załadowane na jakikolwiek pojazd bądź do jakiegokolwiek kontenera w celu przewiezienia ich do miejsca przeznaczenia, wspomniane pojazd bądź kontener zostały zdezynfekowane przy użyciu produktu zatwierdzonego przez właściwy organ.

Ponadto, przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów mleka w proszku, co może być zatwierdzone jedynie z tych państw trzecich bądź części państw trzecich znajdujących w wykazie przewidzianym w art. 23 dyrektywy 92/46/EWG oraz spełniających warunki wymienione w art. 26 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 2

Tusze zwierzęce

A. *Handel*

Handel tuszami zwierzęcymi podlega wymogowi przedstawienia dokumentu określającego zakład pochodzenia, który musi spełniać następujące warunki:

- w przypadku, gdy tusze są solone bądź suszone w miejscu pochodzenia oraz jeżeli solone bądź suszone tusze są następnie używane do innych celów, zakład musi posiadać zatwierdzenie właściwego organu,
- w innych przypadkach, zakład zatwierdzony zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG¹⁶, zapewnia, że tusze transportowane są w taki sposób, aby uniknąć zakażenia.

B. *Przywóz z państw trzecich*

Przywóz tusz zwierzęcych z jakiegokolwiek państwa trzeciego podlega wymogowi przedstawienia świadectwa określonego w art. 10 ust. 2 lit. c), wydanego oraz podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii wywożącego państwa trzeciego oraz stwierdzającego, że:

- (i) tusze pochodzą z zakładów zatwierdzonych przez właściwy organ kraju wywozu;
- (ii) tusze zostały oczyszczone, oskrobane a następnie albo solone bądź bielone (lub, zamiast soleniu lub bieleniu zostały one poddane suszeniu po oskrobaniu);
- (iii) po obróbce, określonej w (ii) zostały podjęte skuteczne środki mające na celu zapobieżenie przed ponownym zakażeniem tusz.

ROZDZIAŁ 3

Surowe i wyprawione skóry zwierząt kopytnych nie objętych dyrektywami 64/433/EWG oraz 72/462/EWG

Handel i przywóz surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych jest poddany warunkowi, że każdej przesyłce towarzyszy zarówno dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie jak i świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiącemu, że:

- a) w zakresie surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych, z wyjątkiem świń, których:
 - (i) skóry surowe lub wyprawione zostały uzyskane od zwierząt, które pochodzą od

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

zwierząt pochodzących z takiego regionu lub kraju który, podlega ograniczeniom w zakresie danych gatunków spowodowanych ogniskiem groźnej choroby przenaszalnej;

- (ii) skóry surowe lub wyprawione były suszone, solone lub suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

b) w zakresie wyprawionych skór świń, których:

- (i) świnie, z których uzyskano skóry przebywały w kraju wywozu przynajmniej przez miesiąc poprzedzający ubój;
- (ii) skóry były suszone, solone i suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) nie został zarejestrowany żaden przypadek afrykańskiego pomoru świń lub choroby pęcherzykowej świń w kraju pochodzenia lub, w przypadku regionalizacji, w regionie pochodzenia w okresie 12-miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- (iv) przesyłka nie wchodziła w kontakt z żadnym innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przywóz nieobrobionych skór surowych i wyprawionych jest zatwierdzony tylko z państwa trzeciego, z którego przywóz świeżego mięsa odpowiadających mu gatunków jest zatwierdzony w zastosowaniu reguł wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 4

Pokarm dla zwierząt domowych zawierające materiały o niskim stopniu ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG

1. Każdej przesyłce pokarmu dla zwierząt domowych w hermetycznie zamkniętych pojemnikach musi towarzyszyć świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia, stwierdzające że produkt został poddany obróbce cieplnej w warunkach minimalnej wartości F_c wynoszącej 3,0.
2. Każdej przesyłce częściowo mokrego pokarmu dla zwierząt domowych musi towarzyszyć zarówno dokument handlowy i świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:

- (i) surowce pochodzenia zwierzęcego, z których wyprodukowany zostało pokarm dla zwierząt domowych, zostały uzyskane wyłącznie ze zwierząt zdrowych podczas uboju, z których mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
 - (ii) składniki pochodzenia zwierzęcego zostały poddane obróbce cieplnej w warunkach 90 °C i obejmującą całość ich substancji;
 - (iii) po przetworzeniu zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapewnienia, że przesyłka nie została wystawiona na niebezpieczeństwo ponownego zakażenia.
3. Suchy pokarm dla zwierząt domowych musi spełniać następujące wymogi:
- a) surowcami, z których wyprodukowany został pokarm dla zwierząt domowych były materiały o niskim stopniu ryzyka zgodnie z przepisami art. 2, 5 oraz 17 dyrektywy 90/667/EWG;
 - b) każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:
 - (i) suchy pokarm dla zwierząt domowych składa się z produktów zwierząt rzeźnych, poddanych obróbce cieplnej w taki sposób aby w całości ich substancji osiągnąć temperaturę w wysokości co najmniej 90 °C, w takim rozumieniu, że takiej obróbce nie został koniecznie poddany produkt końcowy, którego składniki zostały poddane takiej obróbce;
 - (ii) po obróbce cieplnej zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapewnienia, że produkt nie został w żaden sposób zakażony przed jego wysyłką;
 - (iii) produkt jest zapakowany w nowe kontenery (torby lub worki);
 - (iv) proces produkcyjny został przetestowany, z zadawalającymi wynikami, zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III (2).
4. Każdej przesyłce produktów wyprodukowanych z przetworzonych skór surowych musi towarzyszyć dokument handlowy bądź świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG stwierdzające, że w czasie przetwarzania produkty zostały poddane obróbce cieplnej wystarczającej do zniszczenia organizmów chorobotwórczych (włącznie z salmonellą) oraz, że po zakończeniu procesu przetwarzania zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapobieżenia zakażeniu produktów.

ROZDZIAŁ 5

Kości oraz produkty kostne (z wyłączeniem mączki kostnej), rogi oraz produkty z rogów (z wyłączeniem mączki rogowej) oraz kopyta i produkty z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt)

Handel oraz przywóz tych produktów podlegają następującym warunkom:

- A. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do spożycia przez zwierzęta bądź przez ludzi:
1. z uwagi na działalność handlową, kości, rogi oraz kopyta podlegają warunkom zdrowia zwierząt przewidzianym w dyrektywie 72/461/EWG;
 2. z uwagi na działalność handlową, produkty kostne, produkty z rogów oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dotyczącym zdrowia zwierząt, określonym na mocy dyrektywy 80/215/EWG¹⁷;
 3. z uwagi na działalność przywózową, kości, produkty kostne, rogi, produkty z rogów, kopyta oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dyrektywy 72/462/EWG¹⁸;
- B. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do wykorzystania innego niż do spożycia przez ludzi bądź przez zwierzęta, włącznie z tymi, które przeznaczone są do przetworzenia w celu produkcji żelatyn:
1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz kości oraz produktów kostnych (z wyłączeniem mączki kostnej), rogów oraz produktów z rogów (z wyłączeniem mączki z rogów) oraz kopyt i produktów z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt) pod warunkiem, że:
 - (i) wspomniane produkty zostały wysuszone przed wywozem oraz nie zostały schłodzone bądź zamrożone;
 - (ii) produkty przewożone są wyłącznie drogą lądową bądź morską z kraju ich pochodzenia bezpośrednio do punktu kontroli granicznej we Wspólnocie oraz nie są przeładowywane w żadnym porcie ani w żadnym innym miejscu poza obszarem Wspólnoty;
 - (iii) po przeprowadzeniu kontroli dokumentów przewidzianej w dyrektywie 90/675/EWG, produkty przewożone są bezpośrednio do zakładu produkcyjnego;
 2. każdej przesyłce musi towarzyszyć zobowiązanie się ze strony importera, że przeznaczenie produktów przywożonych w sposób zgodny z niniejszym rozdziałem nie zostanie zmienione na bezpośrednio stosowane w żywności przeznaczonej dla ludzi bądź dla zwierząt.

Deklaracja stwierdzająca powyższe musi zostać przedstawiona urzędowemu lekarzowi weterynarii w punkcie kontroli granicznej w pierwszym miejscu wprowadzania towarów na obszar Wspólnoty oraz musi zostać przez niego zaopatrzona w adnotację, a następnie będzie ona towarzyszyła przesyłce do jej miejsca przeznaczenia.
 3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy, w świetle

¹⁷ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁸ Dz.U. nr L 307 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

sytuacji zdrowia zwierząt oraz gwarancji, w zakresie kontroli w sprawie pochodzenia, przedstawianych przez państwa trzecie, mogą być dopuszczone odstępstwa od niektórych spośród tych wymogów.

ROZDZIAŁ 6

Przetworzone białko zwierzęce

I. Bez uszczerbku dla wszelkich ograniczeń nałożonych w zakresie do BSE oraz ograniczeń dotyczących pasz zawierających białko przeżuwaczy dla przeżuwaczy, handel oraz przywóz przetworzonego białka zwierzęcego podlega:

A. w zakresie handlu:

- przetworzonym białkiem zwierzęcym przeznaczonym na środki spożywcze dla ludzi, konieczności przedstawienia dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w dyrektywie 77/99/EWG, stwierdzającego że wymogi tej dyrektywy zostały spełnione,
- przetworzonymi białkami zwierzęcymi przeznaczonymi na pasze zwierzęce, konieczności okazania dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w art. 13 dyrektywy 90/667/EWG;

B. w zakresie przywozu:

1. konieczności przedstawienia świadectwa zdrowia przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia oraz stwierdzającego, że:

a) produkt:

(i) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez zwierzęta, został poddany odpowiedniej obróbce cieplnej z wynikiem świadczącym o tym, że spełnia on normy biologiczne ustanowione na mocy załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III;

(ii) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez ludzi, w pełni spełnia wymogi dyrektywy 80/215/EWG;

b) po dokonaniu obróbki zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapobieżenia zakażenia produktu;

c) z chwilą opuszczenia przez przesyłkę kraju pochodzenia zostały pobrane próbki w celu poddania ich testom na obecność salmonelli;

d) wyniki tych testów są negatywne;

2. po przeprowadzeniu kontroli dokumentów odnośnie świadectwa określonego w 1, konieczności pobrania próbek przez właściwy organ w

punkcie kontroli granicznej bez uszczerbku dla pkt. II:

- (i) z każdej przesyłki produktów przedłożonych w formie masowej;
 - (ii) wyrywkowo z przesyłki produktów pakowanych w zakładzie produkcyjnym;
3. z uwagi na dopuszczenie przesyłek zawierających przetworzone białko zwierzęce do wolnego obrotu na obszarze Wspólnoty, konieczności wykazania, że wyniki pobierania próbek zgodnie z B (1) lit. c) są negatywne, w razie konieczności po powtórnym przetworzeniu;
- C. istniejące przepisy krajowe w sprawie daty notyfikacji niniejszej dyrektywy dotyczącej wymogów obowiązujących z uwagi na BSE i trzęsawkę owiec w odniesieniu do białek zwierzęcych mogą być utrzymane w czasie oczekiwania na podjęcie decyzji w sprawie obróbki cieplnej zdolnej do zniszczenia czynników odpowiedzialnych za te choroby.

Handel i przywóz mączki mięsnej oraz mączki kostnej pozostają podległe art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

- II. Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe pobieranie próbek z przesyłek masowych pochodzących z państw trzecich, z których sześć ostatnich następujących po sobie testów dało wyniki negatywne. W przypadku, gdy podczas jednego z takich badań uzyskano wynik pozytywny, właściwy organ w kraju pochodzenia musi zostać o tym poinformowany tak, aby mógł podjąć właściwe środki aby zaradzić zaistniałej sytuacji. Należy zwrócić uwagę właściwego organu odpowiedzialnego za kontrole przywożonych towarów, na takie środki. W przypadku uzyskania kolejnego wyniku pozytywnego z tego samego źródła, należy przeprowadzić dalsze testy w odniesieniu do wszystkich przesyłek pochodzących z tego samego źródła aż do czasu gdy wymogi określone w pierwszym zdaniu są znów spełniane.
- III. Państwa Członkowskie muszą przechowywać zapisy wyników pobierania próbek przeprowadzonych na wszystkich przesyłkach, które zostały poddane pobieraniu próbek.
- IV. Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3 dyrektywy 89/662/EWG, przeładunek przesyłki dozwolony jest wyłącznie w takich portach, które zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, pod warunkiem, że osiągnięta została dwustronna umowa między Państwami Członkowskimi zezwalająca na odkładanie terminów przeprowadzania kontroli przesyłek aż do chwili, kiedy osiągną one punkt kontroli granicznej Państwa Członkowskiego miejscem przeznaczenia.
- V. W przypadku, gdy przesyłka uzyskuje wynik pozytywny w teście na obecność salmonelli, jest ona zarówno:
- a) ponownie wywieziona z obszaru Wspólnoty;
 - b) albo wykorzystana do celów innych niż na pasze zwierzęce. W takim przypadku, przesyłka może opuścić port bądź magazyn wyłącznie pod warunkiem, że nie

zostanie ona włączona do pasz zwierzęcych;

- c) albo powtórnie przetworzona w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym na podstawie dyrektywy 90/667/EWG bądź w jakimkolwiek innym zakładzie zatwierdzonym do odkażania. Przemieszczanie z portu lub z magazynu jest kontrolowane za pomocą zezwolenia wydawanego przez właściwe władze oraz przesyłka nie powinna zostać wydana do czasu przeprowadzenia czynności obróbki oraz poddania testom na obecność salmonelli przez właściwy organ, zgodnie z przepisami załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III, oraz pod warunkiem uzyskania wyników negatywnych.

ROZDZIAŁ 7

Krew oraz produkty z krwi pochodzenia zwierzęcego

(z wyjątkiem zwierzęta z rodziny koniowatych)

1. Handel krwią oraz produktami z krwi odbywa się zgodnie z ogólnymi przepisami art. 4 niniejszej dyrektywy.
2. Przywóz produktów z krwi przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle farmaceutycznym podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c) zaświadczonego zgodność z przepisami w sprawie identyfikacji tych substancji, ich pakowania, warunków transportu, składowania, utrzymywania oraz przetwarzania, a także zgodność z przepisami dotyczącymi usuwania opakowań, paczek i pozostałości z przetwarzania tak, aby nie stanowiły żadnego niebezpieczeństwa dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, bez uszczerbku dla przywozu przeznaczonego do spożycia przez ludzi, który nadal podlega wymogom dyrektywy 72/462/EWG.
3. Przywóz produktów z krwi pochodzenia zwierzęcego z gatunków innych niż zwierzęta z rodziny koniowatych przeznaczonych do innych celów, podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisywanego przez urzędowego lekarza weterynarii i stanowiącego, że jeśli kraj pochodzenia był brany pod uwagę, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, aby przedstawić zagrożenie zdrowia w zakresie pryszczycy oraz choroby niebieskiego języka:
 - a) zarówno produkty:
 - pochodzące z rzeźni położonej w strefie o promieniu 10 km wolnej od danej choroby, na którą gatunki z których pochodzi produkt są podatne, oraz
 - pochodzące od zwierząt, które (lub których matki):
 - przebywały w kraju pochodzenia przez trzy miesiące, oraz
 - były poddane przed ubojem i pośmiertnie kontroli i okazały się wolne od danej choroby

W przypadku przesyłek spełniających wymogi wymienione powyżej:

- z wyjątkiem przypadków przewidzianych w pkt. 5, każda przesyłka produktów z krwi musi być zabrana bezpośrednio z portu do laboratorium w celu obróbki, a wszelkie pozostałości wynikające z obróbki należy niezwłocznie zniszczyć,
 - należy pobrać próbkę z każdej partii produktów z krwi i wysłać do laboratorium zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 do celów badania obecności wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - dana partia nie może opuścić laboratorium aż do czasu gdy próbka testowa zostanie uznana za wolną od wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - importer jest odpowiedzialny za poniesienie wszelkich kosztów związanych z przeprowadzaniem testów na mocy dyrektywy 90/675/EWG;
- b) jak i produkty poddane jednemu z następujących rodzajów obróbki:
- były podgrzewane do temperatury co najmniej 65 °C przez nie mniej niż trzy godziny, lub
 - były napromieniowane dawką 2,5 miliona radów, lub
 - były poddane zmianie pH na pH 5 przez trzy godziny;
- c) jak i w przypadku produktów z krwi, stosowanych do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne, które były wysyłane w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach. W takim przypadku:
- kontenery lub ich zewnętrzne opakowanie muszą być wyraźnie etykietowane „Stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* i jako odczynniki laboratoryjne”, i
 - produkty z krwi mogą być stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne oraz wszelkie opisy produktu muszą stanowić, że produkty lub ich pozostałości nie mogą być dopuszczone do wejścia w kontakt z przeżuwaczami lub trzoda chlewną.
4. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz produktów z krwi z państw trzecich uznanych za wolne od poważnych chorób przenaszalnych pod warunkiem, że produktom z krwi towarzyszy świadectwo weterynaryjne stanowiące, że pochodzą one z Państwa Członkowskiego lub jednego z wyżej wymienionych państwa trzeciego.
5. Każdy produkt z krwi umieszczony w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach może być składowany w przedsiębiorstwach będących pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, pod warunkiem że produkty te trzymane są oddzielnie od wszystkich innych produktów pochodzenia zwierzęcego składowanych w tym przedsiębiorstwie.

ROZDZIAŁ 8

Surowica zwierząt z rodziny koniowatych

1. Aby surowica mogła być przedmiotem handlu, musi ona pochodzić od zwierząt z rodziny koniowatych, które nie wykazują żadnych poważnych chorób przenaszalnych określonych w dyrektywie 90/426/EWG¹⁹ ani żadnych poważnych chorób przenaszalnych, na które podatne są zwierzęta z rodziny koniowatych oraz została uzyskana z jednostek bądź ośrodków nie podlegających ograniczeniom o charakterze zdrowotnym, zgodnie z tą dyrektywą.
2. Surowica pochodząca od zwierząt z rodziny koniowatych może być przywożona wyłącznie wówczas, gdy pochodzi ona od zwierząt z rodziny koniowatych urodzonych i wychowanych w państwie trzecim, z którego zatwierdzony jest przywóz koni na ubój, oraz została uzyskana, przetworzona i wysłana przy zachowaniu warunków, które zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

ROZDZIAŁ 9

Słonina oraz wytopione tłuszcze

1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz do Wspólnoty słoniny i wytopionych tłuszczów z państw trzecich, znajdujących się w wykazie dołączonym do decyzji 79/542/EWG, z których dozwolony jest przywóz świeżego mięsa z gatunków, których to dotyczy.
2. Jeżeli w ciągu ostatnich 12 miesięcy w kraju wymienionym w ust. 1 wystąpiło ognisko poważnej choroby przenaszalnej, każdej przesyłce słoniny bądź wytopionych tłuszczów musi towarzyszyć świadectwo określone w art. 10 ust. 2 niniejszej dyrektywy, stwierdzające, że:
 - A. słonina oraz tłuszcze wytopione zostały poddane jednemu z poniższych procesów obróbki cieplnej:
 - (i) co najmniej 70 °C w czasie co najmniej 30 minut, lub
 - (ii) co najmniej 90 °C w czasie co najmniej 15 minut, lub
 - (iii) minimalna temperatura wynosząca 80 °C w ciągłym systemie wytapiania;
 - B. w przypadku gdy słonina lub wytopione tłuszcze są pakowane, to że zostały one zapakowane do nowych pojemników i podjęte zostały wszelkie środki zapobiegawcze w celu zapobieżenia ich ponownemu zakażeniu;
 - C. w przypadku, w którym przewidywany jest transport masowy, rury, pompy oraz zbiornik, bądź jakiegokolwiek inne zbiorniki przeznaczone do transportu masowego bądź zbiornik do transportu drogowego, wykorzystane do transportu produktów z zakładu produkcyjnego bezpośrednio na statek bądź do magazynów na nabrzeżu,

¹⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 92/130/EWG (Dz.U. nr L 47 z 22.02.1992, str. 26).

lub bezpośrednio do przedsiębiorstw, gdzie przed wykorzystaniem zostały skontrolowane oraz ocenione jako czyste.

ROZDZIAŁ 10

Surowiec do wytwarzania pasz zwierzęcych oraz produktów farmaceutycznych i technicznych

1. Surowiec oznacza świeże mięso, gruczoły, organy oraz inne podroby jak również wydzieliny jelitowe, które nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi. Surowiec uważany jest za świeży, jeżeli został poddany jedynie mrożeniu bądź innej obróbce, w wyniku której czynniki chorobotwórcze nie zostały zniszczone w sposób gwarantujący wystarczający poziom bezpieczeństwa. Zaangażowanymi substancjami mogą być wyłącznie substancje o niskim stopniu ryzyka, w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG.
2. Surowcowi musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG, bądź takie świadectwo, które musi być zgodne z wzorem jaki zostanie ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, oraz musi spełniać wymogi decyzji 92/183/EWG.
3. W handlu oryginał świadectwa zdrowia bądź dokumentu handlowego musi zostać przedłożony władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za zakład przetwórczy oraz za magazyny składowania tymczasowego - chłodny obiekt do składowania - oraz obiekty do sortowania; w przypadku przywozu do Wspólnoty, takie dokumenty muszą zostać przedłożone organowi kontroli granicznej.
4. Surowiec musi zostać przetransportowany bezpośrednio do zatwierdzonych i zarejestrowanych zakładów przetwórczych, które spełniają warunki ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG, lub do chłodnych obiektów do składowania zatwierdzonych do przechowywania tymczasowego. Przed przetwarzaniem, surowiec przeznaczony do produkcji środków farmaceutycznych może również być sortowany oraz składowany w pomieszczeniach, które zostały specjalnie zatwierdzone do tego celu przez Państwa Członkowskie. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zatwierdzeniu takich obiektów do sortowania.
5. Transport surowca do zakładu przetwórczego może odbywać się wyłącznie w wodoszczelnych oraz właściwie zapieczętowanych kontenerach lub pojazdach. W zależności od zamierzonego celu wykorzystania na dokumentach odbiorcy oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się napis „Wyłącznie do produkcji pokarmu dla zwierząt domowych” lub „Wyłącznie do produkcji środków farmaceutycznych lub produktów technicznych”. Na kontenerach oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się nazwa oraz adres odbiorcy odbierającego transport.
6. Pojazdy i kontenery wykorzystywane do transportu towarów, wraz ze wszystkimi jednostkami sprzętu bądź urządzeń, które weszły w kontakt z surowcem, który nie został poddany obróbce, muszą być umyte oraz zdezynfekowane. Materiał opakowań musi zostać spalony bądź usunięty w inny sposób, zgodnie z instrukcjami pochodzącymi od urzędowego lekarza weterynarii.
7. Tymczasowe składowanie surowców powinno być dozwolone jedynie w chłodnych

obiektach do składowania zatwierdzonych do takich celów, podlegających upoważnieniu oraz znajdujących się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. Surowiec należy przechowywać osobno od innych towarów oraz w taki sposób, który uniemożliwia rozprzestrzenienie się chorób epizootycznych.

8. W zakładzie przetwórczym surowce poddawane są obróbce, która prowadzi do zniszczenia wszelkich czynników chorobotwórczych oraz wykluczenia wszelkich zagrożeń dla domowych stad. Przenoszenie surowca z zakładu w celu bezpiecznego usunięcia w zakładach przetwórczych zatwierdzonych i zarejestrowanych w tym celu zgodnie z przepisami dyrektywy 90/667/EWG powinno być dozwolone jedynie w wyjątkowych wypadkach oraz powinno posiadać upoważnienie urzędowego lekarza weterynarii. Przepisy pkt. 5, 6 oraz 9 stosuje się odpowiednio do transportu surowca oraz do zawiadomienia urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za dany zakład przetwórczy.

9. W przypadku, gdy surowiec transportowany z zakładu pochodzenia, lub poza zewnętrzne granice obszaru Wspólnoty:

- urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za taki zakład pochodzenia w przypadku handlu odbywającego się wewnątrz obszaru Wspólnoty, lub
- organ kontroli granicznej w przypadku przywozu do Wspólnoty

powiadają urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za zakład przetwórczy, magazyn składowania tymczasowego lub obiektów do sortowania, o takim fakcie poprzez „system Animo”, poprzez telex lub fax.

10. Przywóz na obszar Wspólnoty podlega również następującym przepisom:

- a) Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz surowca na teren Wspólnoty wyłącznie z państw trzecich, które znajdują się w wykazie ustanowionym w decyzji Rady 79/542/EWG oraz w specjalnej decyzji Komisji dotyczącej surowca szczególnego;
- b) po odbyciu kontroli granicznej surowce, są transportowane, pod nadzorem właściwego organu weterynaryjnego, albo bezpośrednio do zatwierzonego lub zarejestrowanego zakładu przetwórczego, który znajduje się pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii oraz przedstawił gwarancje, że te surowce zostaną wykorzystane wyłącznie w dozwolonych celach oraz, że nie opuszczą one zakładu bez poddania ich obróbce, albo do zatwierzonego magazynu tymczasowego lub zatwierzonego obiektu do sortowania;
- c) świadectwo zdrowia, zaopatrzone w znak organu kontroli granicznej lub uwierzytelniony odpis świadectwa musi towarzyszyć towarom aż do chwili kiedy dotrą do zakładu miejscem przeznaczenia.

ROZDZIAŁ 11

Mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka

Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ma miejsce wyłącznie, gdy:

- a) pochodzi ono z państw trzecich, które znajdują się:
 - (i) jeśli chodzi o futerkowe zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka w wykazie takich krajów, z których świeże mięso odpowiadających gatunków może być przywożone zgodnie z przepisami dyrektywy 72/462/EWG;
 - (ii) jeśli chodzi o upierzone zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka - w wykazie takich krajów, z których może być przywożone świeże mięso drobiowe, przepisami zastosowaniu dyrektywy 91/494/EWG²⁰;
 - (iii) jeśli chodzi o mięso królicze w wykazie, która zostanie sporządzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18;
- b) spełniają one co najmniej te wymogi ustanowione w rozdziałach II oraz III dyrektywy 91/495/EWG²¹;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstw, które przedstawiają gwarancje przewidziane w lit. b) oraz uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, w oczekiwaniu na opracowanie wykazów określonych w lit. a) (iii), z przedsiębiorstw zatwierdzonych przez właściwe władze;
- d) każdej partii mięsa towarzyszy świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ 12

Produkty pszczelarskie

1. Produkty pszczelarskie, które przeznaczone są wyłącznie do wykorzystania w pszczelarstwie:
 - a) nie mogą pochodzić z takiego obszaru, który podlega zakazowi związanemu z wystąpieniem zgnilca amerykańskiego bądź *acariosis*, jeżeli w przypadku *acariosis* Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia uzyskał dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG²²;
 - b) muszą spełniać wymogi nałożone na mocy art. 8 lit. a) dyrektywy 92/65/EWG.
2. Wszelkie odstępstwa od powyższego muszą być ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 13

Trofea myśliwskie

²⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 25.

²¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

²² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

Handlowi i przywózowi trofeów myśliwskich, które nie zostały poddane obróbce, towarzyszy dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) lub świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiące, że:

1. dane trofea nie pochodzą od zwierząt pochodzących z obszarów poddanych ograniczeniom z powodu obecności poważnej choroby przenaszalnej;
2. dane trofea są zupełnie suche i bez pozostałości mięsa oraz są suszone i solone lub suszone w solance przez co najmniej 14 dni przed wysyłką;
3. przesyłka nie wchodziła w kontakt z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego lub z jakimkolwiek zwierzęciem, które mogło być zakażone;
4. podczas suszenia, produkt był dezynfekowany produktem zatwierdzonym przez właściwy organ kraju wysyłającego;
5. trofea zostały zapakowane w nowe, przejrzyste opakowania.

ROZDZIAŁ 14

Obornik do celów obróbki gleby ^(a)

Produkty z przetworzonego obornika

Wszystkie organiczne nawozy sztuczne, które zostały poddane obróbce w celu zapewnienia, że produkt jest wolny od czynników chorobotwórczych.

Przedmiotem handlu lub przywozu mogą być produkty z obornika poddanego obróbce, spełniające następujące wymogi:

- są wolne od salmonelli:
brak salmonelli w 25 g produktu poddanego obróbce;
- są wolne od pałeczek jelitowych (*enterobacteriaceae*):
oparte na obliczeniu bakterii tlenowych (< 1 000 jtk na gram produktu poddanego obróbce);
- zredukowany jest poziom bakterii przetrwałikujących i wytwarzania toksyn:
zawartość wilgoci < 14%, wartość produktu aW < 0,7.

Produkt musi być składowany w taki sposób, że podczas przetwarzania zarażenie lub ponowne zakażenie oraz zawilgocenie jest niemożliwe.

Dlatego produkty muszą być składowane w:

^(a) Obornik oznacza wszelką mieszaninę ekskrementów i uryny bydła, świń, zwierząt z rodziny koniowatych oraz kurcząt.

- dobrze zapieczętowanych i izolowanych silosach, lub
- odpowiednio zapieczętowanych paczkach (plastikowe torby lub „duże worki”).

Obornik nieprzetworzony

Tylko nieprzetworzony obornik od kurcząt i zwierząt z rodziny koniowatych może być przedmiotem handlu lub przywozu. Obornik ten musi pochodzić z regionu wolnego od poważnych chorób przenaszalnych, w szczególności:

- pryszczycy,
- rzekomego pomoru drobiu,
- pomoru świń,
- grypy drobiu,
- afrykańskiego pomoru świń,
- afrykańskiego pomoru koni,
- choroby pęcherzykowej świń.

W miarę potrzeb, można ustanowić normy bakteriologiczne zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 15

Nieprzetworzona wełna, sierść, szczecina, pióra oraz części piór

1. Wełna owcza, sierść przeżuwaczy oraz szczecina świńska są uważane za „nieprzetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane fabrycznemu myciu bądź zostały uzyskane w procesie garbowania, natomiast pióra oraz części piór uważane są za „nie przetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane działaniu strumienia pary bądź nie stanowiły przedmiotu zastosowania innej metody zapewniającej, że nie zostały przeniesione żadne czynniki chorobotwórcze.
2. Nie przetworzona wełna owcza, sierść przeżuwaczy, szczecina świńska, pióra oraz części piór (towary) mogą stanowić przedmiot handlu lub przywozu jedynie wówczas, gdy są one bezpiecznie zamknięte w opakowaniu oraz gdy są suche. Jednakże, handel oraz przywóz szczeciny świń z krajów lub regionów, w których afrykańska pomór świń ma charakter endemiczny jest zabroniony, z wyjątkiem takiej szczeciny świńskiej, która:
 - a) została wygotowana, pofarbowana lub bielona; albo
 - b) została poddana w innej formie obróbki, która zabije czynniki chorobotwórcze, pod warunkiem, że dowody dokonania takich działań zostaną przedstawione w

formie świadectwa pochodzącego od lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce pochodzenia. Do celów niniejszego przepisu, fabryczne nie jest uważane za formę obróbki do celów niniejszego przepisu.

3. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do handlu oraz przywozu piór dekoracyjnych oraz piór:
 - a) przewożonych przez podróżnych do prywatnego użytku, lub; lub
 - b) stanowią przedmiot handlu bądź przywozu do Wspólnoty w formie przesyłki wysłanej do prywatnych odbiorców w celach nieprzemysłowych.
4. Towary takie muszą być wysyłane bezpośrednio do zakładu miejsca przeznaczenia lub do magazynu do składowania ich w takich warunkach, które uniemożliwiają rozprzestrzenienie się czynników chorobotwórczych.

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA PUBLICZNEGO

ROZDZIAŁ 1

Przywóz z państw trzecich produktów mięsnych uzyskanych z mięsa drobiu, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego

Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty mięsne uzyskane z mięsa drobiowego, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego nie są przywożone chyba, że:

- a) pochodzą z państwa trzeciego wymienionego zgodnie z:
 - (i) art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego;
 - (ii) art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej;
 - (iii) wykazem ustanowionym dla mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
- b) wykorzystane mięso świeże spełnia właściwe wymogi art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego, art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej, art. 3 dyrektywy 91/495/EWG dotyczącej mięsa króliczego, oraz art. 6 tej dyrektywy dotyczący mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstwa, które oferuje takie same gwarancje jak te określone w dyrektywie 77/99/EWG oraz są zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, do czasu przyjęcia takiej decyzji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, przy czym przywóz tych produktów pozostawałby przedmiotem przepisów art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG;
- d) są one przygotowane, sprawdzane oraz obchodzone zgodnie z właściwymi wymogami przewidzianymi w dyrektywie 77/99/EWG;
- e) każdej przesyłce produktów mięsnych towarzyszy świadectwo zdrowia ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

ROZDZIAŁ 2

Do dnia 1 lipca 1997 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, ustala się warunki mające zastosowanie do:

- wprowadzania do obrotu oraz przywozu jaj oraz przywozu produktów jajecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w ramach wspólnej organizacji rynku,
- przygotowanie żelatyn przeznaczonych do spożycia przez ludzi,

- handel i przywóz miodu, żabich udek oraz ślimaków przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

ZAŁĄCZNIK III

I

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 89/662/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

ROZDZIAŁ I

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64).
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23).
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24).
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85).
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4).
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3).
- Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87).
- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne

dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

- Dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35).
- Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1991 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41).
- Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).
- Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1).

ROZDZIAŁ II

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (z wyłączeniem czynników chorobotwórczych).

ZAŁĄCZNIK B

PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE WSPÓLNOTOWEJ HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI STANOWIŁBY PRZEDMIOT KONTROLI PRZEWIDZIANYCH NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ

Inne produkty pochodzenia zwierzęcego nie objęte ani przez załącznik B do niniejszej dyrektywy, ani przez Załącznik do dyrektywy 90/425/EWG: produkty te zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.”

II

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 90/425/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Sekcja 1

- Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64).
- Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10).
- Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1).
- Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42).
- Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 62).
- Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6).
- Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników

chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG(Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).
- Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Sekcja 2

Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I (1) do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

- Dla czynników chorobotwórczych:

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

ROZDZIAŁ II

PRAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

- Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8).
- Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).
- Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. nr L 153 z 08.06.1989, str. 30).
- Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55).
- Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi

zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych
(Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

ZAŁĄCZNIK B

ZWIERZĘTA ORAZ PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI BĘDZIE PODDANY KONTROŁOM PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

ROZDZIAŁ I

Prawodawstwo weterynaryjne - inne zwierzęta żywe nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.

ROZDZIAŁ II

Prawodawstwo weterynaryjne - nasienie, komórki jajowe oraz zarodki nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 grudnia 1972 r.

w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(72/462/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ustanowiła przepisy wykonawcze w odniesieniu do wymogów zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem i trzodą chlewną oraz świeżym mięsem;

konieczne jest zatem, zgodnie z wymogami przewidzianymi w powołanych powyżej przepisach, zdefiniowanie wspólnotowych przepisów stosowanych w przywozie takich zwierząt i mięsa z państw trzecich;

przepisy te wymagają sporządzenia wykazu, obowiązującego dla całej Wspólnoty, państw trzecich lub części państw trzecich i zakładów, z których mogą być przywożone zwierzęta i świeże mięso;

wybór tych krajów i zakładów musi opierać się na ogólnych kryteriach takich jak stan zdrowia cieląt, organizacja i uprawnienia służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy weterynaryjne; ponadto należy ustanowić, że zakłady powinny spełniać określone szczególne normy mające na celu zapewnienie, że pochodzące z nich mięso spełnia warunki zdrowotne uznane przez Wspólnotę za niezbędne;

poza tym nie należy zezwalać na przywóz zwierząt i świeżego mięsa z państw, w których stwierdzono występowanie chorób zakaźnych, niewystępujących we Wspólnocie lub z państw, które są wolne od takich chorób od niedawna i które w związku z tym stanowią poważne zagrożenie dla wspólnotowych stad; powyższa uwaga odnosi się także do przywozu z państw trzecich, w których przeprowadzane są szczepienia przeciwko takim chorobom;

ogólne warunki stosowane w przywozie ze wszystkich państw trzecich powinny zostać uzupełnione warunkami specjalnymi określanymi na podstawie sytuacji zdrowotnej panującej w każdym z tych państw; z powodu technicznego rodzaju i zróżnicowania kryteriów, na podstawie których ustala się specjalne warunki, należy, w celu ich zdefiniowania, odwołać się

do elastycznej i przyspieszonej wspólnotowej procedury, na mocy której Komisja i Państwa Członkowskie będą ściśle współpracować;

przedstawianie formularza świadectwa przy przywozie zwierząt stanowi skuteczny środek kontroli stosowania przepisów wspólnotowych; w przepisach takich mogą być zawarte przepisy szczególne, które mogą różnić się w poszczególnych państwach trzecich i w związku z tym należy uwzględnić powyższe różnice w redagowaniu formularzy świadectw;

inspekcja przeprowadzana w związku z przywozem musi obejmować również pochodzenie i stan zdrowia zwierząt;

przy wprowadzeniu zwierząt na obszar Wspólnoty i w okresie ich transportu do miejsca przeznaczenia należy upoważnić Państwa Członkowskie do podejmowania wszelkich odpowiednich środków, włączając w to ubój i usuwanie, wymaganych w celu ochrony zdrowia publicznego i zwierząt;

należy ustanowić wymóg, że świeże mięso powinno pochodzić z zatwierdzonych zakładów oraz określić warunki o charakterze zdrowotnym i warunki inspekcji, które powinny być przestrzegane, w szczególności, przy produkcji, przechowywaniu i transporcie mięsa;

Państwa Członkowskie powinny przyjąć wspólne stanowisko w odniesieniu do świeżego mięsa, którego przywóz do Wspólnoty jest zabroniony ze względu na jego stan sanitarny i w szczególności należy wprowadzić zakaz przywozu mięsa zawierającego ilości śladowe substancji szkodliwych lub takich, które mogą powodować, że ich spożycie będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi;

przedstawianie świadectwa zdrowia publicznego lub świadectwa zdrowia zwierząt, wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego, dokonującego wywozu, jest najodpowiedniejszym sposobem zagwarantowania, że przesyłka świeżego mięsa może zostać dopuszczona do przywozu;

świeże mięso powinno, niezależnie od procedury celnej, na podstawie której jest ono zgłaszane, zostać poddane, po wprowadzeniu na obszar Wspólnoty, kontroli zapobiegającej skierowaniu mięsa, któremu nie towarzyszą wymagane świadectwa, przywożonego z państwa trzeciego, z którego przywóz nie jest dozwolony lub którego świadectwo nie jest należycie wypełnione;

w celu kontroli przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy przez państwo trzecie, dokonujące wywozu oraz aby nie dopuścić do przywozu mięsa stanowiącego zagrożenie dla zdrowia ludzi, każda przesyłka przywożonego świeżego mięsa musi zostać poddana, przy przywozie przez Państwa Członkowskie, inspekcji zdrowia i weterynaryjnej, które powinny być przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii; należy ustanowić, że, w celu jednolitego przeprowadzania inspekcji związanych z przywozem, zasady dokonywania tych inspekcji, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, na mocy której realizowana jest ścisła współpraca Państw Członkowskich i Komisji;

do każdej przesyłki świeżego mięsa dopuszczonej w Państwie Członkowskim w następstwie przeprowadzenia inspekcji przywozowej, w przypadku mięsa skierowanego do innego Państwa Członkowskiego, z wyjątkiem mięsa rozebranego po przywozie w zatwierdzonym zakładzie rozbioru, należy dołączyć świadectwo urzędowo potwierdzające spełnienie

określonych warunków przywozu;

inspekcje zwierząt i mięsa przeprowadzane są w ogólnym interesie Wspólnoty; należy w związku z tym postanowić, że będą one przeprowadzane w miejscach zatwierdzonych na podstawie wspólnotowych kryteriów i zgodnie ze wspólnotową procedurą;

każde Państwo Członkowskie powinno posiadać możliwość wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego w przypadku istnienia zagrożenia dla zdrowia publicznego i zwierząt; w takim przypadku należy zapewnić bezzwłocznie koordynacją stanowisk Państw Członkowskich wobec tego państwa trzeciego, bez uszczerbku dla ewentualnych zmian wykazu państw i zakładów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

biegłym lekarzom weterynarii Wspólnoty należy powierzyć kontrolę przestrzegania przepisów dyrektywy, w szczególności w państwach trzecich;

zanim ustanowione w ten sposób przepisy wejdą w życie Wspólnota powinna przygotować akty wykonawcze niezbędne do ich realizacji i Państwa Członkowskie wprowadzą istotne zmiany w ich ustawodawstwie; w związku z tym wprowadzenie w życie tych przepisów należy przeprowadzić stopniowo,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do przywozu z państw trzecich:
 - zwierząt domowych z gatunków bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli produkcji lub uboju;
 - świeżego mięsa zwierząt należących do następujących gatunków: bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz hodowlanych zwierząt nieparzystokopytnych.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:
 - a) zwierząt hodowlanych przeznaczonych, czasowo, wyłącznie do wypasu lub pracy, w sąsiedztwie granic Wspólnoty;
 - b) mięsa przewożonego w bagażu osobistym podróżnych i przeznaczonego do ich spożycia, o ile ilość przewożonego mięsa nie przekracza 1 kg na osobę i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdujących się wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie podlega zakazom, zgodnie z art. 28;
 - c) mięsa znajdującego się w małych przesyłkach wysyłanych do osób fizycznych, pod warunkiem że przewóz nie jest dokonywanych w celach handlowych, o ile wysyłana

ilość nie przekracza 1 kg i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdujących się wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie podlega zakazom, zgodnie z art. 28;

- d) mięsa przeznaczonego na potrzeby personelu i pasażerów, znajdującego się w środkach transportu dokonujących przewozów międzynarodowych.

Jeżeli takie mięso lub odpady kuchenne są rozładowywane muszą zostać zniszczone. Niszczenie mięsa nie jest jednak konieczne, gdy mięso przeładowywane jest bezpośrednio lub po tymczasowym przechowaniu pod dozorem celnym z tego środka transportu na inny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „*urzędowy lekarz weterynarii*” oznacza lekarza weterynarii, wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- b) „*kraj przeznaczenia*” oznacza Państwo Członkowskie, do którego zwierzęta lub świeże mięsa wysyłane są z państwa trzeciego;
- c) „*państwo trzecie*” oznacza państwo, w którym nie obowiązuje dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. dotycząca problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹ ostatnio zmieniona dyrektywą z dnia 7 lutego 1972 r.², ani dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³ ostatnio zmieniona dyrektywą z dnia 27 października 1970 r.⁴;
- d) „*przywóz*” oznacza wprowadzenie na obszar Wspólnoty zwierząt lub świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich;
- e) „*gospodarstwo*” oznacza podlegające urzędowej kontroli przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym zwierzęta hodowlane, produkcyjne lub rzeźne są zwyczajnie utrzymywane lub hodowane;
- f) „*zwierzęta rzeźne*” do celów rozdziału II oznacza bydło i trzodę chlewną, które zaraz po przybyciu do kraju przeznaczenia kierowane są do rzeźni;
- g) „*zwierzęta hodowlane i produkcyjne*” oznacza bydło i trzodę chlewną, inne niż określone w lit. f), włączając zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa, lub pociągowe;
- h) „*stado bydła urzędowo uznane za wolne od gruźlicy*” oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział I;

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 38 z 12.02.1972, str. 95.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴ Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 42.

- i) „*stado bydła urzędowo uznane za wolne od brucelozy*” oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 1 sekcja A;
- j) „*stado bydła wolne od brucelozy*” oznacza stado bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 2 sekcja A;
- k) „*świnia wolna od brucelozy*” oznacza świnie, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 1 sekcja B;
- l) „*stado trzody chlewnej urzędowo uznane za wolne od brucelozy*” oznacza stado trzody chlewnej, która spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 2 sekcja B;
- m) „*obszar wolny od zwierzęcych chorób zakaźnych*” oznacza obszar, w którym zwierzęta nie są dotknięte, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, żadną z chorób zakaźnych umieszczonych w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w okresie i w promieniu strefy, określonych zgodnie z tą samą procedurą;
- n) „*mięso*” oznacza wszystkie nadające się do spożycia przez ludzi części zwierząt hodowlanych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych zwierząt hodowlanych;
- o) „*świeże mięso*” oznacza mięso niepoddane jakimkolwiek procesowi konserwacji; mięso chłodzone lub mrożone uważa się jednak za świeże;
- p) „*tusza*” oznacza całe ciało ubitego zwierzęcia po okrwawieniu, wypatroszeniu, usunięciu kończyn na poziomie nadgarstków i stępu, głowy, ogona i gruczołu sutkowego i ponadto, w przypadku bydła, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych, po zdjęciu skóry;
- q) „*podroby*” oznaczają świeże mięso inne niż mięso tuszy, określone w lit. p), nawet jeżeli pozostają one w naturalny sposób przytwierdzone do tuszy;
- r) „*wnętrzości*” oznaczają podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, łącznie z tchawicą i przełykiem;
- s) „*środki transportu*” oznaczają części pojazdów silnikowych, pojazdów szynowych, statków powietrznych przeznaczone do załadunku oraz ładownie statków lub kontenery przeznaczone do przewozów lądowych, morskich lub powietrznych;
- t) „*przesyłka*” oznacza partię mięsa lub liczbę zwierząt objętych jednym świadectwem;
- u) „*zakład*” oznacza zatwierdzoną rzeźnię, zatwierdzony zakład rozbioru lub zatwierdzoną chłodnię, znajdująca się w innym miejscu niż zatwierdzone rzeźnie i zakłady rozbioru, która została zatwierdzona przez państwo trzecie i które umieszczono w wykazie lub wykazach sporządzonych zgodnie z art. 4.

Artykuł 3

1. Rada, działając na wniosek Komisji, sporządza wykaz państw lub części państw, z

których Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa lub też jednej lub więcej zwierząt i towarów tej kategorii, z uwzględnieniem sytuacji zdrowotnej tych państw lub części państw. Wykaz ten może zostać zmieniony lub uzupełniony zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Przy podejmowaniu decyzji, w odniesieniu do bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa, dotyczącej umieszczenia w wykazie państwa lub części państwa, określonej w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) stan zdrowia zwierząt gospodarskich, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, mając na uwadze w szczególności egzotyczne choroby zwierząt i sytuację sanitarną panującą w tym państwie, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt Państw Członkowskich;
- b) częstotliwość i szybkość przekazywania informacji dostarczanych przez państwo trzecie, dotyczących występowania na jego terytorium zakaźnych chorób zwierzęcych, w szczególności wymienionych w wykazach A i B Międzynarodowego biura zwierzęcych chorób zakaźnych;
- c) przepisy tych państw w sprawie zapobiegania i zwalczania chorób zwierząt;
- d) struktury służb weterynaryjnych w tych państwach i uprawnień tych służb;
- e) organizacji i wprowadzania w życie środków zapobiegania i zwalczania zwierzęcych chorób zakaźnych.

3. Wykaz określony w ust. 1 i wszystkie jego zmiany podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 sporządza się jeden lub więcej wykazów zakładów, z których Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz świeżego mięsa. Wykaz lub wykazy mogą być zmieniane i uzupełniane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

2. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej umieszczenia rzeźni, zakładu rozbioru lub chłodni położonych poza rzeźnią lub zakładem rozbioru w jednym z wykazów, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) gwarancje jakie może zaproponować państwo trzecie w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy;
- b) przepisy państwa trzeciego dotyczące podawania zwierzętom rzeźnym jakichkolwiek substancji, które mogą mieć wpływ na pożywność mięsa;
- c) przestrzeganie, w każdym szczególnym przypadku, przepisów niniejszej dyrektywy;
- d) organizację służb kontrolujących mięso państwa trzeciego lub części państwa, uprawnienia tych służb i nadzór, któremu podlegają.

3. Wpis do wykazu lub wykazów, przewidzianych w ust. 1, rzeźni, zakładu rozbioru lub chłodni położonych poza rzeźnią lub zakładem rozbioru można dokonać jedynie w przypadku, gdy znajdują się one w jednym z państw określonych w art. 3 ust. 1 i jeżeli zostały urzędowo zatwierdzone do wywozu do Wspólnoty przez właściwe władze państwa trzeciego. Zatwierdzenie takie uzależnione jest od spełnienia następujących wymogów:

- a) zgodności z przepisami załącznika B;
- b) stałego nadzoru urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego.

4. Wykaz lub wykazy określone w ust. 1 i wszystkie ich zmiany podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Inspekcje przeprowadza się na miejscu przez biegłych lekarzy weterynarii Państw Członkowskich i Komisji w celu sprawdzenia rzeczywistego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 i 3.

Biegli z Państw Członkowskich wyznaczani są przez Komisję, działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te przeprowadzane są w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie wydatki z tym związane.

Częstotliwość i procedurę przeprowadzania tych inspekcji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

ROZDZIAŁ II

Przywóz bydła i trzody chlewnej

Artykuł 6

Bez względu na przepisy art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie zezwalają wyłącznie na przywóz zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, jeżeli pochodzą one z państw trzecich:

- a) wolnych o jakichkolwiek chorobach, na które podatne są zwierzęta:
 - przez 12 miesięcy, w odniesieniu do pomoru bydła, pryszczycy wywołanej przez egzotyczne typy wirusów, zarazy płucnej bydła, afrykańskiego pomoru świń i paraliżu zakaźnego świń (choroby Cieszyńskiej);
 - przez 6 miesięcy, w odniesieniu do choroby niebieskiego języka owiec i pęcherzykowatego zapalenia jamy ustnej;
- b) w których, w okresie 12 poprzedzających miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciw chorobom, określonym w lit. a) tირet pierwsze, na które podatne są te zwierzęta.

Artykuł 7

Można zdecydować, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, że przepisy art. 6 lit. a) stosuje się tylko w odniesieniu do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą, a zasadzie odstępstwa od przepisów art. 6 lit. b), można zezwolić, na pewnych warunkach, na przywóz zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie z państw trzecich lub części tych państw, w których przeprowadzane są szczepienia przeciw jednej lub kilku chorobom, wymienionym w art. 6 lit. a) tiret pierwsze.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 i 7, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie z państwa trzeciego tylko w przypadku, gdy spełniają one warunki zdrowotne, przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 dla przywozu z tego państwa trzeciego, zgodnie z gatunkiem i miejscem przeznaczeniem zwierząt.

2. Można podać decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, o ograniczeniu udzielania zezwoleń do poszczególnych gatunków, do zwierząt rzeźnych, zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych lub zwierząt o szczególnym przeznaczeniu oraz do stosowania, po dokonaniu przywozu, wszelkich niezbędnych środków zdrowotnych.

3. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, o uchyleniu przepisów załącznika A rozdział II sekcja A w odniesieniu do:

- uzyskania przez stado wolne od brucelozy statusu urzędowo uznanego za wolne od brucelozy;
- wprowadzenia bydła ze stad wolnych od brucelozy do stad urzędowo uznanych za wolne;
- cofnięcia statusu „stado urzędowo uznane za wolne od brucelozy”.

Artykuł 9

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie uzna, że szczepienia przeciw pryszczycy, stosowane w państwie trzecim przeciw wirusom typu A, O i C wykazują pewne braki, wprowadza ono zakaz przywozu na jego terytorium bydła i trzody chlewnej pochodzącej z danego państwa trzeciego. Informuje ono pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję, tak szybko jak jest to możliwe, o podjętej decyzji oraz podaje przyczyny jej podjęcia. Po takim powiadomieniu możliwie najszybciej zbiera się Stały Komitet Weterynaryjny. Decyzję podejmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej jedynie w przypadku, gdy przed dniem ich załadunku w celu transportu do kraju przeznaczenia, zwierzęta te przebywały na obszarze lub części obszaru państwa trzeciego z wykazu sporządzonego

zgodnie z art. 3 ust. 1:

- a) nie krócej niż przez 6 miesięcy, w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych;
- b) nie krócej niż przez 3 miesiące, w odniesieniu do zwierząt rzeźnych.

W przypadku zwierząt, odpowiednio, poniżej 6 lub 3 miesiące, okres ten wyznacza się od dnia ich narodzin.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej tylko w przypadku przedstawienia świadectwa wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii nieczłonkowskiego państwa wysyłki.

Świadectwo musi:

- a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt w celu ich wysyłki do kraju przeznaczenia;
- b) być sporządzone w co najmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia i w jednym z języków urzędowych państwa przeprowadzającego inspekcję przywózową, przewidzianą w art. 12;
- c) oryginał tego świadectwa musi towarzyszyć zwierzętom;
- d) zaświadczać, że bydło i trzoda chlewna spełnia warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz warunki ustanawiane w celu jej wykonania, w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;
- e) być wystawione na jednej kartce;
- f) być wystawione w imieniu jednego adresata.

2. Świadectwo to musi być zgodne ze wzorem ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bydło i trzoda chlewna poddane zostaną, po ich przybyciu na obszar Wspólnoty, kontroli zdrowia (inspekcja przywózowa) przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że wprowadzony zostanie zakaz przemieszczania się bydła i trzoda chlewna we Wspólnocie, w przypadku stwierdzenia w wyniku inspekcji, określonej w ust. 1, że:

- zwierzęta nie pochodzą z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego umieszczonej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;

- zwierzęta są zakażone lub istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną;
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach nie były przestrzegane przez państwo trzecie, dokonujące wywozu;
- świadectwo towarzyszące zwierzętom nie odpowiadają warunkom określonym w art. 11.

3. Państwo Członkowskie, które przeprowadziło inspekcję, określoną w ust. 1, podejmuje wszelkie środki, które uzna za niezbędne.

Środki te mogą polegać, między innymi, na:

- a) – poddaniu kwarantannie zwierząt, w stosunku do których istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną;
 - w przypadku, określonym w ust. 2 tiret czwarte, na wniosek eksportującego, importującego lub ich przedstawicieli sprawujące kontrolę nad zwierzętami w oczekiwaniu na potwierdzenie świadectwa;
- b) odesłaniu zwierząt, które nie mogą zostać dopuszczone do transportu, zgodnie z ust. 2, jeżeli nie przeciwstawiają się temu względy natury weterynaryjnej.

W przypadku, gdy odesłanie zwierząt nie jest możliwe właściwy organ nakazuje ich ubicie oraz wyznacza zakład, w którym ubój będzie przeprowadzony.

- c) ubój i zniszczenie wszystkich zwierząt z danej przesyłki w przypadku gdy wyżej wymieniona kontrola daje podstawy do podejrzenia występowania jednej z chorób zakaźnych z wykazu sporządzonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

4. Świadectwo, które towarzyszy bydłu i trzodzie chlewnej przy ich przywozie, powinno, po przeprowadzeniu kontroli zdrowia (inspekcji przywózowej) stwierdzać wyraźnie dopuszczenie lub odmowę wprowadzenia zwierząt.

5. Podczas transportu przez Wspólnotę do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić w życie środki zdrowotne, określone w ust. 3 lit. a) tiret pierwsze i w ust. 3 lit. c), jeżeli zwierzęta są zakażone, istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną.

6. Zwierzęta, których przywóz jest dozwolony i których miejscem przeznaczenia nie jest Państwo Członkowskie, które przeprowadzało inspekcję przywózową, określoną w ust. 1, muszą zostać przewiezione do kraju przeznaczenia pod dozorem celnym bez przeładunku.

7. Zwierzęta, które z pozytywnie przeszły inspekcję przywózową, określoną w ust. 1, poddawane są w kraju przeznaczenia dalszym niezbędnym kontrolom w celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, łącznie ze szczególnymi warunkami określonymi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, stosownie do art. 3.

Kontrole te mogą być przeprowadzane na granicy lub w każdym innym punkcie wyznaczonym przez właściwy organ kraju przeznaczenia albo w obydwu tych miejscach.

8. Eksportujący, importujący lub ich przedstawiciel są odpowiedzialni za jakiegokolwiek wydatki poniesione stosownie do niniejszego artykułu, włączając ubój lub zniszczenie zwierząt, bez rekompensaty ze strony państwa.

Artykuł 13

Po przybyciu do kraju przeznaczenia zwierzęta rzeźne są kierowane bezpośrednio do rzeźni i, zgodnie z wymogami kontroli weterynaryjnej, poddawane ubojowi nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od ich przywiezienia do rzeźni.

Bez uszczerbku dla szczególnych warunków, które mogą zostać wyznaczone, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, właściwy organ kraju przeznaczenia może, biorąc pod uwagę wymogi kontroli weterynaryjnej, wyznaczyć rzeźnię, do której należy przewieść te zwierzęta.

ROZDZIAŁ III

Przywóz świeżego mięsa

Artykuł 14

1. Świeże mięso musi pochodzić ze zwierząt, które przebywały na terytorium lub części terytorium państwa znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, co najmniej przez 3 miesiące przed ubojem lub, w przypadku zwierząt poniżej 3 miesięcy, od dnia ich narodzin.

2. Bez względu na przepisy art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa tylko z państw trzecich:

- a) które przez 12 miesięcy były wolne od następujących chorób, na które podatne są zwierzęta, z których pochodzi mięso: pomoru bydła, pryszczycy spowodowanej egzotycznymi typami wirusów, afrykańskiego pomoru świń i paraliżu zakaźnego świń (choroby cieszyńskiej);
- b) w których przez 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciw chorobom, określonym w lit. a), na które podatne są zwierzęta, z których pochodzi mięso.

Artykuł 15

Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, że przepisy art. 14 ust. 2 lit. a) stosuje się tylko w odniesieniu do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą i bez względu na przepisy art. 14 ust. 2 lit. b), przywóz świeżego mięsa może być dopuszczony, z zastrzeżeniem pewnych warunków, z państw trzecich lub części państw trzecich, w których przeprowadzane są szczepienia przeciw jednej lub kilku chorobom, określonym w art. 14 ust. 2 lit. a).

Artykuł 16

Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 i art. 15, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz

świeżego mięsa z państwa trzeciego, pod warunkiem, że spełnia ono warunki zdrowotne, przyjęte zgodnie z procedurą art. 29 dla przywozu świeżego mięsa z państwa trzeciego, zgodnie z gatunkiem zwierząt.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa w tuszach, ewentualnie podzielonych na półtusze w odniesieniu do trzody chlewnej oraz podzielonego na półtusze lub ćwierćtusze w przypadku bydła i zwierząt nieparzystokopytnych, jeżeli możliwe jest odtworzenie z nich tuszy każdego zwierzęcia.

2. Przywóz taki uzależniony jest od spełnienia następujących warunków: świeże mięso powinno:

- a) pochodzić z rzeźni wymienionej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 4 ust. 1;
- b) pochodzić od zwierzęcia rzeźnego, które, zgodnie z załącznikiem B rozdział V, zostało poddane przed ubojem badaniu przedubojowemu przeprowadzanemu przez urzędowego lekarza weterynarii i uznane zostało za nadające się do uboju, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, w celu wywozu do Wspólnoty;
- c) zostać przetworzone z zachowaniem warunków higienicznych, zgodnie z załącznikiem B rozdział VI;
- d) zostać poddane, zgodnie z załącznikiem B rozdział VII, badaniu poubojowemu przeprowadzanemu przez urzędowego lekarza weterynarii, podczas którego nie stwierdzono żadnych zmian, z wyjątkiem urazów powstałych krótko przed ubojem lub miejscowych zniekształceń lub zmian, pod warunkiem, że ustalono, w miarę potrzeby za pomocą przeprowadzenia właściwych badań laboratoryjnych, że tusze i podroby nadają się do spożycia przez ludzi i nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi;
- e) posiadać państwowe świadectwo zdrowia zgodnie z załącznikiem B rozdział X;
- f) być przechowywane po przeprowadzeniu badania poubojowego w odpowiednich warunkach higienicznych i zgodnie z załącznikiem B rozdział XII w miejscach przeznaczonych do przechowywania;
- g) zostało przewiezione do kraju przeznaczenia z zachowaniem zadawalających warunków higienicznych.

3. Świeże mięso należy opatrzyć pieczęcią za pomocą tuszu fioletu metylowego.

Inne rodzaje barwnika mogą być stosowane, zgodnie z procedurą określoną w art. 29.

4. Przeprowadzając badanie poubojowe, określone w ust. 2 lit. d), urzędowego lekarza weterynarii może wspierać personel pomocniczy działający pod jego nadzorem.

Ten personel pomocniczy powinien:

- a) być wyznaczony przez właściwy organ centralny państwa dokonującego wywozu,

zgodnie z obowiązującymi przepisami;

- b) być odpowiednio wykształceni;
- c) posiadać status gwarantujący jego niezależność od kierownictwa zakładów;
- d) nie posiadać uprawnień do podejmowania decyzji dotyczących końcowego wyniku państwowej kontroli zdrowia.

Artykuł 18

1. Bez względu na przepisy art. 17 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz:

- a) półtusze, oddzielonych ćwierćtuszy lub podrobów spełniających warunki określone w art. 17 ust. 2 i 3 i pochodzących z rzeźni wyznaczonych do tego celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;
- b) kawałków mniejszych od ćwierćtuszy lub mięsa bez kości pochodzącego z zakładów rozbioru kontrolowanych stosownie z art. 4 i zatwierdzonych do tego celu zgodnie z procedurą określoną w art. 29. Oprócz warunków przewidzianych w art. 17 ust. 2 i 3 mięso to powinno spełniać następujące wymogi:
 - (i) zostało rozebrane i uzyskane zgodnie z przepisami załącznika B rozdział VIII;
 - (ii) zostało poddane kontroli przeprowadzanej przez urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z przepisami załącznika B rozdział IX;
 - (iii) w odniesieniu do opakowania, spełnione są wymogi ustalone w załączniku B rozdział XI;
 - (iv) zostać poddane wszelkim kontrolom przeprowadzonym przez wspólnotowych lekarzy weterynarii, którzy powinni zapewnić przestrzeganie powyżej wymienionych przepisów;
 - (v) w odniesieniu do świeżego mięsa zwierząt nieparzystokopytnych, zostać poddane w kraju przeznaczenia inspekcji umożliwiającej nałożenie ewentualnych ograniczeń dotyczących jego wykorzystania.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i bez względu na przepisy załącznika B pkt. 32, mięso może być rozebrane w stanie ciepłym, w każdym przypadku z zachowaniem co najmniej następujących warunków:

- a) świeże mięso musi zostać bezpośrednio przewiezione z pomieszczenia, w którym dokonuje się uboju do pomieszczenia rozbioru, które powinno znajdować się w tym samym zespole budynków oraz odpowiednio blisko, tak aby mięso do rozbioru można było przemieścić bezpośrednio z jednego pomieszczenia do drugiego przy pomocy podwieszanego transportu wewnątrzzakładowego połączonego z rzeźnią. Rozbiór mięsa powinien być dokonany bezzwłocznie;

- b) zaraz po rozebraniu i zapakowaniu mięso należy przetransportować do chłodni, przewidzianej w załączniku B rozdział II pkt 2 lit. a).

Artykuł 19

Przepisów art. 17 i 18 nie stosuje się do:

- a) świeżego mięsa przywożonego zgodnie z pozwoleniem kraju przeznaczenia, które przeznaczone jest do celów innych niż spożycie przez ludzi;
- b) świeżego mięsa przeznaczonego na wystawy i do specjalnych badań lub analiz, o ile urzędowa kontrola jest w stanie zapewnić, że mięso to nie zostanie przeznaczone do spożycia przez ludzi i że po zakończeniu wystawy lub przeprowadzeniu specjalnych badań lub analiz mięso to, z wyjątkiem mięsa wykorzystywanego podczas analizy, zostanie wycofane z obszaru Wspólnoty lub zniszczone.

W tym przypadku oraz w przypadku, określonym w lit. a), kraj przeznaczenia zapewnia, że dane mięso nie jest wykorzystywane w inny sposób niż ten, dla którego zostało wprowadzone na jego obszar;

- c) świeżego mięsa przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych, pod warunkiem jego zatwierdzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i o ile mięso to pochodzi z kraju znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 i pod warunkiem, że przestrzegane są wymogi zdrowotne. Państwa Członkowskie, na obszarze których działają dane organizacje międzynarodowe zapewniają, że mięso to nie jest dopuszczone do swobodnego obrotu.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie zakazują przywozu:

- a) świeżego mięsa knurów i wnętrów trzody chlewnej;
- b) świeżego mięsa zawierającego pozostałości substancji estrogennych lub tyrostatycznych, antybiotyków, antymonu, arsenu, pestycydów lub innych substancji szkodliwych lub takich które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, w przypadku gdy pozostałości te przekraczają dopuszczalny poziom.

Dopuszczalne poziomy wyznaczane są przez Radę, działającą na wniosek Komisji, i mogą być w miarę potrzeby zmienione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;

- c) świeżego mięsa poddanego działaniu promieniowania jonowego lub ultrafioletowego oraz świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt, którym podawane były substancje zmiękczające lub inne produkty mogące zmienić skład lub charakter organoleptyczny mięsa;
- d) świeżego mięsa, do którego dodane zostały substancje, inne niż te przewidziane w art. 17 ust. 3, w celu opieczutowania poświadczającego stan zdrowia;

- e) świeżego mięsa zwierząt, u których stwierdzono występowanie gruźlicy w jakiegokolwiek postaci lub, które zostały uznane za nosiciela gruźlicy w wyniku pozytywnej reakcji na tuberkulinę;
- f) świeżego mięsa zwierząt, u których po dokonaniu uboju stwierdzono jakakolwiek postać gruźlicy albo obecność jednego lub większej liczby żywych lub martwych wągrów lub, w przypadku trzody chlewnej, obecność włośnia;
- g) świeżego mięsa pochodzącego z uboju zbyt młodych zwierząt;
- h) części tusz lub podrobów z urazami powstałymi krótko przed ubojem, zniekształceniami lub zmianami, określonych w art. 17 ust. 2 lit. d);
- i) krwi;
- j) świeżego mięsa mielonego lub przygotowanego w podobny sposób;
- k) fragmentów tkanki mięśniowej lub tłuszczowej i innych tkanek, pozostałych po rozbiorze mięsa i oddzielania go od kości lub tkanek przylegających do kości oraz fragmentów tkanek mięśniowych i innych tkanek głowy, z wyjątkiem języka.

Artykuł 21

Metodę i procedury niezbędne do wykrywania obecności włośnia w świeżym mięsie wieprzowym ustalane są przez Radę działającą na wniosek Komisji.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa tylko w przypadku przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt i świadectwa zdrowia publicznego wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego dokonującego wywozu.

Świadectwa te muszą:

- a) być sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych kraju przeznaczenia i w jednym z języków urzędowych państwa, w którym przeprowadzane są inspekcje przywozowe, przewidziane w art. 23 i 24;
- b) ich oryginały muszą towarzyszyć świeżemu mięsu;
- c) być wystawione na jednej kartce;
- d) być wystawione dla jednego adresata.

Świadectwo zdrowia zwierząt musi zaświadczać, że świeże mięso spełnia wymogi zdrowotne, ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz wymogi ustanowione na jej podstawie w odniesieniu do przywozu świeżego mięsa z państw trzecich.

2. Świadectwo to musi być zgodne z wzorem sporządzonym zgodnie z procedurą

przewidzianą w art. 29.

3. Wygląd i treść świadectwa zdrowia publicznego powinien odpowiadać wzorowi przedstawionemu w załączniku C i należy je wystawić w dniu załadunku świeżego mięsa w celu wysłania do kraju przeznaczenia.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że świeże mięso poddawane jest, niezwłocznie po jego wprowadzeniu do Wspólnoty, inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez właściwy organ, niezależnie od procedury celnej, na podstawie której zostało ono zgłoszone.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz jest zakazany w przypadku, gdy w wyniku inspekcji okaże się, że:

- mięso to nie pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;
- mięso pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego, z którego przywóz jest zakazany zgodnie z art. 14 i 27;
- świadectwo zdrowia zwierząt, które towarzyszy mięsu nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi w art. 22.

3. Państwa Członkowskie zezwalają na transport świeżego mięsa z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, pod warunkiem, że:

- a) strona zainteresowana przedstawia dowód, że pierwsze państwo trzecie, do którego wysyłane jest mięso, po przewiezieniu przez obszar Wspólnoty, zobowiąże się, że w żadnym wypadku, nie wycofa lub nie odeśle mięsa, na którego przywóz lub tranzyt zezwoliło;
- b) właściwe władze Państwa Członkowskiego, na obszarze którego przeprowadzana jest przywozowa inspekcja weterynaryjna, zezwolą wcześniej na taki transport;
- c) transport dokonany jest bez rozładunku na obszarze Wspólnoty pod nadzorem właściwych władz na pojazdach lub w kontenerach zaplombowanych przez właściwe władze; jedynymi dozwolonymi zabiegami w trakcie transportu są zabiegi dokonywane odpowiednio w punkcie wejścia do Wspólnoty lub wyjścia z tego obszaru w celu bezpośredniego przeładunku ze statku lub statku powietrznego a na inny środek transportu lub odwrotnie.

4. Wszystkie wydatki ponoszone stosownie do niniejszego artykułu pokrywa nadawca, odbiorca lub ich przedstawiciel, bez zwrotu kosztów przez państwo.

Artykuł 24

1. Państwo Członkowskie zapewnia, że każda partia świeżego mięsa jest poddana kontroli zdrowia w przywozie oraz inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

Państwa Członkowskie zapewniają, że importerzy zobowiązani są do powiadamiania, z wyprzedzeniem, co najmniej dwóch dni roboczych, miejscowych służb odpowiedzialnych za inspekcję przywózową w miejscu, w którym świeże mięso zostanie poddane kontroli określając ilość, rodzaj mięsa i czas, w którym kontrola może być przeprowadzona.

2. Państwowa kontrola zdrowia publicznego, przewidziana w ust. 1, przeprowadzana jest w odniesieniu do każdej tuszy, półtuszy lub ćwierćtuszy, w przypadku przywozów dokonywanych zgodnie z art. 17 ust. 1, i poprzez wrywkowe pobieranie próbek, w przypadku przywozu pozostałych kawałków mięsa. Ma ona na celu w szczególności weryfikację, zgodnie z przepisami ust. 3:

- a) świadectwo zdrowia publicznego, zgodności świeżego mięsa z informacjami umieszczonymi na świadectwie, opieczutowaniu;
- b) stanu zakonserwowania, obecności zanieczyszczeń i czynników chorobotwórczych;
- c) obecności pozostałości substancji, określonych w art. 20;
- d) czy ubój i rozbiór mięsa dokonane zostały w zatwierdzonych do tego zakładach;
- e) warunków transportu.

3. Przepisy wykonawcze niezbędne do zapewnienia jednolitego przeprowadzania kontroli, określonych w ust. 1, przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w szczególności w odniesieniu do stosowania przepisów art. 20, w szczególności metod analiz częstotliwości i norm dotyczących pobierania próbek.

4. Państwa Członkowskie zakazują wprowadzenia na rynek świeżego mięsa w przypadku, gdy w wyniku kontroli, określonych w ust. 1 stwierdzono, że:

- świeże mięso nie nadaje się do spożycia przez ludzi,
- nie są spełnione warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach,
- towarzyszące każdej partii jedno ze świadectw, określonych w art. 22, nie odpowiada warunkom ustanowionym w tym artykule.

5. Jeżeli świeże mięso nie może być przywiezione, należy odmówić jego wprowadzenia, o ile nie sprzeciwiają się temu powody dotyczące kontroli weterynaryjnej lub zdrowia publicznego.

Jeżeli wycofanie nie jest możliwe, mięso należy zniszczyć na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole.

Na zasadzie odstępstwa od niniejszego przepisu oraz na wniosek importera lub jego przedstawiciela, Państwo Członkowskie przeprowadzające inspekcję weterynaryjną i państwową inspekcję zdrowia publicznego może zezwolić na jego wprowadzenie w celu innego przeznaczenia niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem, że nie ma żadnego zagrożenia dla ludzi lub zwierząt i mięso pochodzi z państwa umieszczonego w wykazie sporządzonym

zgodnie z art. 3 ust. 1, i którego przywóz nie jest zakazany zgodnie z art. 28. Mięso takie nie może opuścić terytorium Państwa Członkowskiego, do którego należy sprawdzenie jego przeznaczenia.

6. W każdym przypadku po przeprowadzeniu kontroli, określonych w ust. 1, świadectwa powinny wyraźnie określać przeznaczenie mięsa.

Artykuł 25

1. Świeżemu mięsu z każdej partii, na którego wprowadzenie do obrotu we Wspólnocie zezwoliło Państwo Członkowskie na podstawie kontroli, określonych w art. 24 ust. 1, musi, przed przewiezieniem do kraju przeznaczenia, towarzyszyć świadectwo, odpowiadające wyglądem i treścią wzorowi przedstawionemu w załączniku D.

Świadectwo to musi:

- a) być wystawione przez właściwego lekarza weterynarii w miejscu przeprowadzania inspekcji lub miejscu przechowywania;
- b) być wydane w dniu załadunku świeżego mięsa do wysyłki do kraju przeznaczenia;
- c) być sporządzone co najmniej w języku kraju przeznaczenia;
- d) jego oryginał towarzyszyć partii świeżego mięsa.

Artykuł 26

Wszystkie wydatki ponoszone w związku ze stosowaniem art. 24 i 25, w szczególności koszty kontroli świeżego mięsa, przechowywania oraz ewentualnie koszty zniszczenia mięsa pokrywa nadawca, odbiorca lub ich przedstawiciel, bez zwrotu kosztów przez państwo.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie sporządzają i przekazują Komisji wykazy:

- a) posterunków granicznych przeznaczonych do przywozu bydła i trzody chlewnej,
- b) posterunków kontrolnych dla przywozu świeżego mięsa.

Te posterunki graniczne i kontrolne powinny być zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

2. W celu zatwierdzenia posterunków granicznych, określonych w ust. 1 lit. a), ich pracownicy muszą posiadać do dyspozycji sprzęt niezbędny do przeprowadzania kontroli, określonych w art. 12 ust. 1, do dezynfekcji, usuwania odpadów pokarmu i ściółki, nawozu, moczu i innych odpadów.

3. W celu zatwierdzenia posterunków kontrolnych, określonych w ust. 1 lit. b), ich pracownicy powinni dysponować co najmniej:

- a) wystarczająco dużymi pomieszczeniami umożliwiającymi normalne przeprowadzanie inspekcji;
- b) odpowiednie chłodnie i zamrażarki;
- c) odpowiednie pomieszczenie do odmrażania;
- d) laboratorium.

4. Odpowiedzialność za kontrole ponosi urzędowy lekarz weterynarii. W wykonywaniu czynności o charakterze technicznym lekarza weterynarii może wspierać specjalnie szkolony do tego celu personel pomocniczy.

Szczegółowe zasady takiej pomocy przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

5. Biegli lekarze weterynarii sprawdzają czy sprzęt znajdujący się w zatwierdzonych punktach granicznych i kontrolnych odpowiada warunkom niniejszego artykułu i czy kontrole przeprowadzane są zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Biegli powinni być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, w którym znajduje się punkt kontrolny do sprawdzenia.

Warunki stosowania niniejszego ustępu, w szczególności wyznaczanie biegłych lekarzy weterynarii oraz procedury kontrolne, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

6. Wszystkie wydatki ponoszone w związku ze stosowaniem ust. 5 akapit pierwszy pokrywa Wspólnota.

Artykuł 28

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6, jeżeli zwierzęca choroba zakaźna mogąca zagrazić zdrowiu zwierząt gospodarskich jednego z Państw Członkowskich pojawi się lub rozprzestrzeni w państwie trzecim, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami inspekcji weterynaryjnej, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu gatunków zwierząt, będących przedmiotem niniejszej dyrektywy, przywożonych bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, z całego terytorium całego państwa trzeciego lub z jego części.

2. Bez względu na przepisy art. 14, jeżeli w państwie trzecim, umieszczonym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, pojawi się lub rozprzestrzeni zwierzęca choroba zakaźna, która może być przenoszona przez świeże mięso i zagrazić zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt gospodarskich jednego z Państw Członkowskich, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami związanymi z inspekcją weterynaryjną, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu tego mięsa przywożonego bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, z całego terytorium państwa trzeciego lub z

jego części.

3. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie na mocy ust. 1 i 2 oraz ich uchylenie należy bezzwłocznie podać do wiadomości pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji razem z przyczynami ich podjęcia.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się niezwłocznie po powyższym powiadomieniu w celu podjęcia decyzji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, czy środki te należy zmienić, w szczególności w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami przyjętymi przez pozostałe Państwa Członkowskie lub, czy je uchylić.

Jeżeli w przypadku zaistnienia sytuacji, przewidzianej w ust. 1 i 2, konieczne okaże się stosowanie również przez pozostałe Państwa Członkowskie środków podjętych na mocy tych ustępów, zmienionych, w miarę potrzeby, zgodnie z akapitem poprzedzającym, właściwe środki przyjmuje się na mocy procedury określonej w art. 30.

4. Wznowienie przywozu z danego państwa trzeciego dopuszczone jest zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 29

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy przedstawiane są niezwłocznie za pośrednictwem przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z Państw Członkowskich, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej „Komitetem”, powołanemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i stosuje je bezzwłocznie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Komitetowi propozycję środków, które mają być podjęte.

Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia sprawy Rada, nie podjęła ona żadnej decyzji, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada zwykłą większością głosów podejmie decyzję przeciwko tym środkom.

Artykuł 30

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy przedstawiane są niezwłocznie za pośrednictwem przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z Państw Członkowskich, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej „Komitetem”, powołanemu decyzją Rady z dnia 15

października 1968 r.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie ważne są w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i stosuje je bezzwłocznie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Komitetowi propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie piętnastu dni od dnia przedstawienia sprawy Rada, nie podjęła ona żadnej decyzji, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada zwykłą większością głosów podejmie decyzję przeciwko tym środkom.

Artykuł 31

1. Przepisy art. 29 i 30 stosuje się w okresie osiemnastu miesięcy od dnia, w którym sprawa została po raz pierwszy przedstawiona Komitetowi na mocy art. 29 ust. 1 lub art. 30 ust. 1, lub na podstawie innych odpowiednich przepisów.

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i jej załączników:

- a) nie później niż do dnia 1 października 1973 r. w odniesieniu do przepisów art. 23 ust. 1 i ust. 3 lit. a), b) i c);
- b) nie później niż do dnia 1 stycznia 1976 r. w odniesieniu do wszystkich innych przepisów, z wyjątkiem tych, które ustanawiają procedurę wspólnotową.

2. Nie później niż do dnia 1 stycznia 1977 r. dostosują się one do przepisów przewidujących procedurę wspólnotową ustanowioną dyrektywą.

Powinno upłynąć jednak, co najmniej dwa lata od dnia przyjęcia środków uchwalonych na podstawie tych przepisów i daty wymienionej powyżej.

3. Z dniem ustanowionym w ust. 2, uchyla się art. 4 i 11 dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz art. 9 dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem.

Artykuł 33

1. Nowe Państwa Członkowskie, uwzględniając ogólne postanowienia Traktatu

ustanawiającego EWG, mają prawo utrzymać w mocy, do dnia 31 grudnia 1977 r., przepisy krajowe regulujące przywóz z państw trzecich w odniesieniu do:

- a) bydła i trzody chlewnej do hodowli, produkcji lub uboju;
- b) świeżego mięsa zwierząt hodowlanych należących do następujących gatunków: bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych.

W kontekście tych zasad, wypracowane zostaną dostosowania w celu przygotowania stosowania w całej Wspólnocie zasad regulujących taki przywóz; w tym celu zasady badane są przez Stały Komitet Weterynaryjny.

2. Komisja, najpóźniej do dnia 1 lipca 1976 r., przedstawia Radzie sprawozdanie oraz w niezbędnym zakresie, stosowne wnioski uwzględniające rozwiązania problemów wynikających z rozszerzenia na całą Wspólnotę zasad regulujących handel wewnątrzspółnotowy danymi produktami.

Artykuł 34

Niniejsza dyrektywa nie narusza praw i obowiązków wynikających z umów w sprawie warunków higienicznych zawieranych między jednym lub większą liczbą Państw Członkowskich a jednym lub większą liczbą państw trzecich przed dniem przyjęcia niniejszej dyrektywy.

W zakresie, w jakim umowy te nie są zgodne z niniejszą dyrektywą zainteresowane państwo lub Państwa Członkowskie podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu usunięcia stwierdzonych niezgodności.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1972 r.

W imieniu Rady

P. LARDINOIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

STADO BYDŁA WOLNE OD GRUŻLICY

Stado bydła jest uważane za urzędowo uznane za wolne od gruźlicy, jeżeli:

- a) wszystkie zwierzęta wolne są od objawów klinicznych gruźlicy;
- b) wszystkie zwierzęta powyżej szóstego tygodnia życia zareagowały negatywnie na co najmniej dwa urzędowe śródskórne testy tuberkulinowe, z których pierwszy przeprowadzany jest po sześciu miesiącach od zakończenia dezynfekcji stada, drugi sześć miesięcy później, a pozostałość w odstępach rocznych. W przypadku, gdy w państwie trzecim, w którym wszystkie stada bydła są przedmiotem urzędowych zabiegów zwalczania gruźlicy, odsetek stad bydła zarażonych gruźlicą nie przekracza 1% w trakcie dwóch kolejnych okresów kontrolnych rozdzielonych przerwą roczną; przerwa ta może być wydłużona do dwóch lat. Jeżeli odsetek zarażonych stad bydła nie przekracza 0,2% w trakcie dwóch kolejnych dwuletnich okresów kontrolnych rozdzielonych przerwą dwuletnią; przerwa ta może być wydłużona do trzech lat;
- c) żadne zwierzę z gatunku bydła nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że zwierzę pochodzi ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy oraz, w przypadku zwierząt starszych niż 6 miesięcy, że zareagowało negatywnie na śródskórny test tuberkulinowy:
 - (i) przeprowadzenie śródskórnego testu tuberkulinowego nie jest jednak wymagane w państwach trzecich, w których odsetek gospodarstw rolnych posiadających bydło zarażone gruźlicą jest mniejszy niż 0,2% oraz jeżeli ze świadectwa wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii wynika, że zwierzę:
 1. jest we właściwy sposób zidentyfikowane,
 2. pochodzi ze stada bydła urzędowo uznanego w tym państwie trzecim za wolne od gruźlicy,
 3. podczas transportu nie miało styczności z bydłem niepochodzącym ze stad urzędowo uznanych za wolne od gruźlicy;
 - (ii) świadectwa, przewidzianego w lit. i) nie wymaga się w państwie trzecim, w którym w okresie nie krótszym niż cztery lata:
 - co najmniej 99,80% stad bydła zostało urzędowo uznanych za wolne od gruźlicy, oraz w którym
 - stada, które nie są urzędowo uznane za wolne od gruźlicy znajdują się pod urzędowym nadzorem a transfer bydła poza te stada jest zakazany, z wyjątkiem przypadku, w którym są one prowadzone na ubój pod urzędowym nadzorem.

ROZDZIAŁ II

STADA TRZODY CHLEWNEJ WOLNE OD BRUCELOZY ORAZ STADA BYDŁA I TRZODY CHLEWNEJ WOLNE OD BRUCELOZY

A. Stada bydła

1. Stado bydła jest uważane za urzędowo wolne od brucelozy, jeżeli:
 - a) w stadzie nie ma bydła, które zostało poddane szczepieniu przeciw brucelozie, z zastrzeżeniem samic zaszczerpionych co najmniej trzy lata wcześniej;
 - b) wszystkie zwierzęta wolne były od klinicznych objawów brucelozy przez co najmniej sześć miesięcy;
 - c) w przypadku bydła powyżej dwunastego miesiąca życia:
 - (i) miano przeciwciał wyniosło poniżej 30 IU na mililitr po przeprowadzeniu dwóch urzędowych testów aglutynacji surowicy dokonywanych w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych, jednak nie dłuższych niż okresy dwunastomiesięczne; pierwszy test aglutynacji surowicy można zastąpić trzema próbami pierścieniowymi przeprowadzanymi w odstępach trzech miesięcy, pod warunkiem jednak, że drugi test aglutynacji surowicy przeprowadzony zostanie nie wcześniej niż sześć tygodni po trzeciej próbie pierścieniowej;
 - (ii) są one corocznie sprawdzane za pomocą trzech prób pierścieniowych przeprowadzanych w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych lub jednego testu aglutynacji surowicy przeprowadzanemu nie wcześniej niż sześć tygodni po drugiej próbie pierścieniowej w celu stwierdzenia występowania brucelozy. Jeżeli przeprowadzenie prób pierścieniowych nie jest możliwe, przeprowadza się, co roku dwa testy aglutynacji surowicy w odstępach nie krótszych niż trzymiesięczne i nie dłuższych niż sześciomiesięczne. W przypadku, gdy w państwie trzecim, w którym wszystkie stada bydła są poddawane urzędowym zabiegom zwalczania brucelozy, odsetek stad bydła zarażonych brucelozą nie przekracza 1%, wystarczy przeprowadzić corocznie dwie próby pierścieniowe w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych lub, jeżeli ich przeprowadzenie jest niemożliwe, można je zastąpić jednym testem aglutynacji surowicy.
 - d) żadne zwierzę z gatunku bydła nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że zwierzę pochodzi ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy oraz, w przypadku zwierząt starszych niż dwunastomiesięczne, że wynik testu aglutynacji surowicy wyniósł poniżej 30 IU aglutynacji na mililitr;
 - (i) nie jest jednak konieczne przeprowadzanie testu aglutynacji surowicy w Państwie Członkowskim, w którym odsetek stad bydła zarażonych brucelozą nie przekroczył 0,2% przez co najmniej dwa lata oraz przypadku, gdy ze świadectwa wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii wynika, że zwierzę:

1. jest odpowiednio zidentyfikowane;
 2. pochodzi ze stada bydła urzędowo uznanego w tym państwie trzecim za wolne od brucelozy,
 3. podczas transportu nie miało styczności z bydłem nie pochodzącym ze stada urzędowo uznanego za wolne od brucelozy;
- (ii) świadectwa, przewidzianego w (i) nie wymaga się w państwie trzecim, w którym w okresie nie krótszym niż cztery lata:
- co najmniej 99,80% stad bydła zostało urzędowo uznanych za wolne od brucelozy,
 - stada, które nie są urzędowo uznane za wolne od brucelozy znajdują się pod urzędowym nadzorem, a transfer bydła poza te stada jest zakazany, z wyjątkiem przypadku, w którym zwierzęta prowadzone są na ubój pod urzędowym nadzorem.
2. Stado bydła uważa się za wolne od brucelozy, jeżeli:
- a) nie ma w nim byków, które zostały zaszczepione przeciw brucelozie;
 - b) wszystkie lub niektóre samice zostały zaszczepione, nie później niż po szóstym miesiącu życia, szczepionką Buck 19 lub innymi szczepionkami zatwierdzonymi na mocy procedury ustanowionej w art. 29;
 - c) bydło spełnia warunki ustanowione w pkt. 1 lit. b) i c), co oznacza, że bydło w wieku powyżej trzydziestu miesięcy lub starsze może dawać wynik liczenia pałeczek brucelozy równy lub większy od 30 IU aglutynacji na mililitr, ale mniejszy niż 80 IU aglutynacji na mililitr, pod warunkiem, że po poddaniu ich testowi wiązania dopełniacza:
 - wynik jest mniejszy niż 30 jednostek EWG w przypadku samic zaszczepionych w okresie dłuższym od dwunastu miesięcy,
 - wynik jest mniejszy niż 20 jednostek EWG we wszystkich pozostałych przypadkach;
 - d) żadne zwierzę nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że stosuje się do nich warunki ustanowione w pkt. 1 lit. d) lub że pochodzi ze stada uznanego za wolne od brucelozy oraz w przypadku, gdy zwierzę jest w wieku powyżej 12 miesięcy, że wynik, w okresie trzydziestu dni przed dołączeniem zwierzęcia do stada, jest niższy niż 30 IU aglutynacji na mililitr oraz że negatywnie zareagowało na test wiązania dopełniacza. Wszystkie te badania należy przeprowadzać pod urzędowym nadzorem.

W przypadku jednak, gdy dane bydło zostało zaszczepione i jest w wieku poniżej trzydziestu miesięcy, może dawać wynik liczenia pałeczek brucelozy równy lub

większy od 30 IU aglutynacji na mililitr, ale mniejszy niż 80 IU na mililitr, pod warunkiem że po poddaniu ich testowi wiązania dopełniacza:

- wynik jest mniejszy od 30 jednostek EWG w przypadku samic zaszczepionych w okresie dłuższym od dwunastu miesięcy,
- wynik jest mniejszy od 20 jednostek EWG w okresie dwunastu miesięcy po szczepieniu.

B. Trzoda chlewna i stada trzody chlewnej.

1. Świnia jest urzędowo uważana za wolna od brucelozy, jeżeli:

- a) nie wykazuje klinicznych objawów choroby;
- b) ważąc więcej niż 25 kg, stwierdzono podczas urzędowych badań serologicznych przeprowadzanych równocześnie:
 - (i) po przeprowadzeniu testu aglutynacji surowicy, że wynik liczenia pałeczek brucelozy wynosi mniej niż 30 IU aglutynacji na mililitr,
 - (ii) negatywną reakcję na test wiązania dopełniacza.

2. Stado trzody chlewnej uważa się za wolne od brucelozy, jeżeli:

- a) u żadnego zwierzęcia nie stwierdzono klinicznych objawów choroby przez okres co najmniej roku;
- b) bydło przebywające w tym samym czasie w gospodarstwie rolnym należy do stada urzędowo uznanego za wolne od choroby lub stada wolnego od brucelozy.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

WARUNKI ZATWIERDZANIA RZEŻNI

1. Rzeźnie powinny być wyposażone, co najmniej w:
 - a) zagrody do pomieszczenia zwierząt przed ubojem zapewniające odpowiednie przewietrzenie lub warunki klimatyczne; zagrody te powinny być zbudowane co najmniej na twardym, nieprzepuszczalnym podłożu i posiadać urządzenia do dezynfekcji, pojenia i karmienia zwierząt oraz posiadać odpowiedni system odprowadzania płynnych nieczystości wyposażony w syfony i okratowane;
 - b) pomieszczenia, w których przeprowadzany jest ubój, wystarczająco duże do prawidłowego wykonywania pracy; jeżeli w tym samym pomieszczeniu ma być prowadzony ubój trzody chlewnej i zwierząt innych gatunków, należy zapewnić specjalne miejsce do uboju trzody chlewnej; wyznaczanie takich specjalnych miejsc nie jest jednak obowiązkowe, jeżeli ubój trzody chlewnej i innych zwierząt przeprowadzany jest w różnych terminach, w takich przypadkach jednak sparzanie, usuwanie włosów, skrobanie i opalanie muszą odbywać się w specjalnych miejscach, wyraźnie oddzielonych od miejsca uboju otwartą przestrzenią wynoszącą co najmniej 5 m lub ogrodzeniem o wysokości co najmniej 3 metrów;
 - c) pomieszczenia do opróżniania i czyszczenia żołądków i jelit;
 - d) pomieszczenia do patroszenia wnętrzości i flaków, jeżeli prace takie prowadzone są w rzeźni;
 - e) oddzielne pomieszczenia do przechowywania tłuszczu oraz skór, rogów, racic i sierści świń, w przypadku gdy nie są one usuwane z rzeźni w dniu uboju świń;
 - f) zamykane pomieszczenia lub, jeśli warunki klimatyczne na to pozwalają, zagrody dla zwierząt chorych lub podejrzewanych o chorobę; zamykane pomieszczenia przeznaczone wyłącznie do uboju takich zwierząt, przechowywania zatrzymanego i przejętego mięsa.

Pomieszczenia i zagrody przeznaczone wyłącznie dla zwierząt chorych lub podejrzewanych o chorobę razem z pomieszczeniami, w których prowadzony jest uśmiercania tych zwierząt nie są konieczne w zakładach, w przypadku, gdy przepisy państwa trzeciego zakazują uśmiercania takich zwierząt;
 - g) wystarczająco duże chłodnie i zamrażarki;
 - h) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone do wyłącznego użytku służb weterynaryjnych; pomieszczenie odpowiednio wyposażone w sprzęt umożliwiający przeprowadzenie badania trychninoskopowe, jeżeli takie badanie jest obowiązkowe;

- i) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety splukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;
- j) urządzenia umożliwiające skuteczne przeprowadzenie w każdej chwili inspekcji weterynaryjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- k) środki kontroli wejść i wyjść do rzeźni;
- l) odpowiednie oddzielenie skażonych i czystych części budynku w celu ochrony tych drugich przed jakimkolwiek zanieczyszczeniem oraz w szczególności przed zapachami i kurzem;
- m) w pomieszczeniach, określonych w lit. b), c), d), e), f), g) i i);
 - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w sposób umożliwiający odpływ wody; odprowadzanie wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych powinno odbywać się na przestrzeni zakrytej;
 - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 3 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
- n) odpowiedni przepływ powietrza oraz odprowadzanie pary w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem;
- o) w tych samych pomieszczeniach odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- p) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowany w tym celu rurociąg uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. W takich przypadkach rurociąg wody nienadającej się do picia powinien w wyraźny sposób zostać odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- q) odpowiednie doprowadzenie ciepłej wody pitnej;
- r) system odprowadzania ścieków spełniający wymogi higieny;
- s) w pomieszczeniach roboczych, odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi; sprzęt taki powinien znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; temperatura wody używanej do czyszczenia narzędzi nie

powinna być niższa niż 82 °C;

- t) urządzenia umożliwiające, po ogłuszeniu, przeprowadzenie rozbioru, w miarę możliwości, na zawieszonym zwierzęciu; w przypadku, gdy podwieszania dokonuje się na metalowych hakach, nie powinny one ulegać korozji oraz powinny znajdować się na odpowiedniej wysokości, tak aby tusza nie dotykała podłogi;
- u) sieć podwieszanych szyn do przemieszczania świeżego mięsa;
- v) odpowiednie urządzenia przeciwko szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- w) narzędzia i sprzęt roboczy, w szczególności wypukłe kadzie z materiału nieulegającego korozji, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
- x) specjalnie wyposażone miejsca na obornik;
- y) odpowiednie miejsca i sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów; nie są one konieczne w przypadku, gdy istnieją przepisy nakładające obowiązek czyszczenia i dezynfekcji pojazdów w usługowych zakładach publicznych; w odniesieniu do pojazdów drogowych zakłady te powinny znajdować się w pobliżu rzeźni.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

- 2. Zakłady rozbioru powinny być wyposażone, co najmniej w:
 - a) wystarczająco dużą chłodnię umożliwiającą konserwację świeżego mięsa;
 - b) pomieszczenie do rozbioru i oddzielania kości od mięsa oraz do pakowania, przewidzianych w ust. 46;
 - c) pomieszczenie do pakowania przewidziane w art. 45 oraz do przygotowywania mięsa do wysyłki;
 - d) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone do wyłącznego użytku służby weterynaryjnej;
 - e) pomieszczenie odpowiednio wyposażone do przeprowadzenia badania trychninoskopowego, w przypadku, gdy badanie takie przeprowadzane jest w zakładzie rozbioru;
 - f) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety spłukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;
 - g) specjalne, wodoszczelne i hermetyczne oraz nieulegające korozji, pojemniki z

pokrywami i zamknięciami uniemożliwiającymi osobom nieupoważnionym dostęp do mięsa lub podrobów mięsnych uzyskanych przy rozbiorze i nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi lub zamykane pomieszczenie na takie mięso i odpady, jeżeli ilość mięsa i podrobów tego wymaga albo w przypadku, gdy nie są one usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia pracy;

- h) w pomieszczeniach określonych w lit. a) i b):
 - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w sposób umożliwiający łatwy odpływ wody; odprowadzanie wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych powinno odbywać się na zamkniętej przestrzeni;
 - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 2 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
- i) urządzenia chłodnicze w pomieszczeniach przewidzianych w lit. a) i b) zapewniające utrzymanie świeżego mięsa w temperaturze wewnętrznej nie wyższej niż + 7°C;
- j) termometr lub teletermometr rejestrujący temperaturę w zakładzie rozbioru;
- k) urządzenia umożliwiające skuteczne przeprowadzenie w każdej chwili czynności nadzoru weterynaryjnego przewidzianego w niniejszej dyrektywie;
- l) odpowiedni przepływ powietrza w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem;
- m) w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem, naturalne lub sztuczne oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- n) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. Kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien w wyraźny sposób zostać odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- o) odpowiednie doprowadzenie ciepłej wody pitnej;
- p) system odprowadzania ścieków odpowiadający wymogom higieny;
- q) w pomieszczeniach, w których pracuje się ze świeżym mięsem, odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi, który powinien znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy. Kurki nie mogą być odkręcane ręcznie. Urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki. Temperatura wody używanej do

czyszczenia narzędzi nie powinna być niższa niż 82° C;

- r) sprzęt spełniający wymogi higieny do transportu świeżego mięsa i magazynowania pojemników na mięso, w taki sposób, aby mięso ani pojemniki nie miały bezpośredniej styczności z podłożem;
- s) odpowiedni urządzenia przeciwko szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- t) narzędzia i sprzęt roboczy, taki jak stoły do rozbioru mięsa, stoły z oddzielanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmy przenośnika i piły z nieulegających korozji materiałów, które nie spowodują zepsucia mięsa, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Użycie drewna jest zabronione.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI ZNAJDUJĄCYCH SIĘ POZA RZEŹNIAMI I ZAKŁADAMI ROZBIORU

3. Chłodnie znajdujące się poza rzeźniami i zakładami rozbioru powinny być wyposażone, co najmniej w:

- a) dostatecznie duże pomieszczenia chłodnicze, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, w których świeże mięso może być przechowywane z zachowaniem temperatur przewidzianych w pkt. 48.

Pomieszczenia te nie powinny być w jakikolwiek sposób połączone z pomieszczeniami, w których przechowywane są środki spożywcze inne niż świeże mięso.

Zainstalowane na suficie urządzenia chłodnicze muszą być wyposażone w system odprowadzania wody, dobrze odizolowany i połączony bezpośrednio z kanalizacją odprowadzającą ścieki.

Zainstalowane na podłodze urządzenia chłodnicze muszą być umieszczone w zagłębieniach posiadających niezależny lub połączony bezpośrednio z systemem zakładu, system odprowadzania ścieków.

- b) specjalne zamykane pomieszczenia do przechowywania świeżego mięsa przejętego lub w przesyłce;
- c) specjalne zamykane pomieszczenia przeznaczone do wyłącznego użytku służby weterynaryjnej;
- d) odpowiednie miejsca i sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów; nie są one konieczne w przypadku, gdy istnieją przepisy nakładające obowiązek czyszczenia i dezynfekcji pojazdów w usługowych zakładach publicznych. W odniesieniu do pojazdów drogowych zakłady te powinny znajdować się w pobliżu zakładu.
- e) w pomieszczeniach, określonych w lit. a) i b):

- podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, lekko nachylona i posiadająca odpowiedni system odprowadzania wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych, chroniony przed warunkami zewnętrznymi;
 - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 3 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
 - drzwi z trwałych materiałów i, jeżeli są one drewniane, z pokryciem z obu stron lub pomalowane. Płyty tych drzwi muszą być odporne na wstrząsy i być skonstruowane w taki sposób, aby nie przenosić na mięso żadnych substancji szkodliwych; w drzwiach takich nie może być żadnych szczelin;
 - podłoga, ściany i sufity oraz rury odizolowane materiałami, które nie ulegają gniciu, wodoszczelne i nie wydzielające żadnych zapachów;
- f) odpowiedni sprzęt do osiągnięcia i utrzymywania temperatur określonych w pkt. 48;
- g) w chłodniach – urządzenia odporne na korozję uniemożliwiające zetknięcie się świeżego mięsa z podłożem i ścianami podczas transportu lub przechowywania;
- h) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. W tym przypadku kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien zostać w wyraźny sposób odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- i) system odprowadzania ścieków odpowiadający wymogom higieny;
- j) odpowiednie urządzenia przeciw szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- k) odpowiednie, naturalne lub sztuczne, oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- l) prawidłowy przepływ powietrza;
- m) odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi, który powinien znajdować się jak najbliżej magazynów; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki. Temperatura wody używanej do czyszczenia narzędzi nie powinna być niższa niż 82 °C;
- n) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety spłukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu

toalet;

- o) termometr lub teletermometr rejestrujący temperaturę w magazynie;

ROZDZIAŁ IV

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

4. Wymaga się zachowania absolutnej czystości personelu, pomieszczeń i wyposażenia:
 - a) personel musi w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy oraz, o ile jest to konieczne, ochraniacze na karku. Personel zajmujący się ubojem zwierząt, obróbką lub przenoszeniem świeżego mięsa jest zobowiązany do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy w ciągu jednego dnia roboczego oraz przy każdym rozpoczęciu pracy. Personel, który miał styczność z chorymi zwierzętami lub zakażonym mięsem musi bezzwłocznie starannie umyć ręce i ramiona gorącą wodą, a następnie je zdezynfekować. W pomieszczeniach roboczych i magazynach palenie tytoniu jest zakazane;
 - b) do zakładu nie można wprowadzać żadnych zwierząt z wyjątkiem, w przypadku rzeźni, zwierząt przeznaczonych do uboju i, w odniesieniu do otoczenia tych rzeźni, zwierząt niezbędnych do ich funkcjonowania. Należy systematycznie zwalczać gryzonie, owady i inne robactwo;
 - c) sprzęt i narzędzia używane przy pracy z lub przechowywaniu świeżego mięsa muszą być utrzymane w czystości i w dobrym stanie. Należy je starannie czyścić i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia roboczego, na zakończenie dnia i przed ponownym rozpoczęciem użytkowania, jeżeli zostały skażone, w szczególności zarazkami chorobowymi.
5. Pomieszczenia, narzędzia i sprzęt roboczy nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż praca ze świeżym mięsem. Narzędzia służące do rozbioru świeżego mięsa mogą być używane wyłącznie w tym celu.
6. Świeże mięso i pojemniki na mięso nie mogą mieć bezpośredniego kontaktu z podłożem.
7. Używanie detergentów, środków odkażających i pestycydów nie może mieć wpływu na stan świeżego mięsa.
8. Woda pitna musi być używana we wszystkich przypadkach; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów. Ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. Kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien zostać w wyraźny sposób odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso.
9. W pomieszczeniach roboczych i w pomieszczeniach, w których przechowywane jest

świeże mięso zakazuje się rozrzucania na podłodze trocin lub jakiegokolwiek innego podobnego materiału.

10. Świeże mięso należy rozebrać w taki sposób, aby nie dopuścić do jego skażenia.

Usuwa się odszczepy kości i skrzepy krwi. Świeże mięso pochodzące z rozbioru i nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi zbierane jest do pojemników, określonych w pkt. 2 lit. g).

11. Podczas uboju, rozbioru, przerobu i innych zabiegów ze świeżym mięsem, zabrania się dostępu osobom, które mogą zakażać mięso, w szczególności osobom, które:
- a) są zakażone lub podejrzewane o zakażenie dudem brzuszynym, paratyfusem A i B, salmonellą, dyzenterią, żółtaczką zakaźną, szkarlatyną lub są nosicielami zarazków tych chorób;
 - b) są zakażone lub podejrzane o zakażenie gruźlicą;
 - c) są zakażone lub podejrzane o zakaźną chorobę skóry;
 - d) w tym samym czasie wykonują czynności, przy których bakterie mogą być przenoszone na świeże mięso;
 - e) noszą na rękach bandaże, z wyjątkiem przylegających opatrunków osłaniających niezakażoną ranę palca.
12. Świadczenie lekarskie wymagane jest od każdej osoby wykonującej pracę ze świeżym mięsem. Potwierdza ono, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy; świadectwo takie należy odnawiać, co roku i za każdym razem, gdy zażąda tego urzędowy lekarz weterynarii; należy je przechowywać do dyspozycji tego ostatniego.

ROZDZIAŁ V

BADANIE PRZEDUBOJOWE

13. Zwierzęta należy poddać badaniu przedubojowemu w dniu ich przywiezienia do rzeźni. Badanie należy powtórzyć bezpośrednio przed ubojem, jeżeli zwierzę pozostawało ponad 24 godziny w magazynie przedubojowym.
14. Urzędowy lekarz weterynarii powinien przeprowadzić badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu i przy odpowiednim oświetleniu.
15. Badanie musi ustalać:
- a) czy zwierzęta są zakażone chorobą, która może być przenoszona na ludzi i zwierzęta, lub czy występują objawy albo czy ich ogólny stan daje podstawy do obaw, że taka choroba może się pojawić;
 - b) czy występują objawy choroby lub zaburzenia ogólnego stanu zdrowia;

- c) czy zwierzęta są przemęczone lub pobudzone.
16. Nie mogą zostać ubite z zamiarem przywozu świeżego mięsa do Wspólnoty, zwierzęta:
- a) które podpadają pod jakikolwiek z przypadków wymienionych w pkt. 15 lit. a) i b);
 - b) którym nie zapewniono odpowiedniego odpoczynku, który w przypadku zwierząt przemęczonych lub pobudzonych nie może być krótszy niż 24 godziny;
 - c) u których stwierdzono występowanie gruźlicy w jakiegokolwiek postaci lub które zostały uznane za chore na podstawie dodatniej reakcji na próbę tuberkulinową.

ROZDZIAŁ VI

HIGIENA UBOJU I ROZBIORU

17. Zwierzęta rzeźne wprowadzone do rzeźni należy ubić niezwłocznie.
18. Okrwawianie powinno zostać zakończone; krew przeznaczona do spożycia przez ludzi musi być zbierana w sterylnie czystych pojemnikach. Krwi nie można mieszać ręką, a wyłącznie przy pomocy narzędzi spełniających wymogi zdrowotne.
19. Obowiązkowe i niezwłoczne jest całkowite oskórowanie, z wyjątkiem trzody chlewnej. W przypadku, gdy nie zdejmuje się skóry ze świń, należy bezzwłocznie usunąć ich sierść.
20. Patroszenie tuszy zwierzęcej należy przeprowadzić niezwłocznie i zakończyć nie później niż 30 minut po okrwawieniu. Płuca, serce, wątrobę, śledzionę i śródpiersie mogą zostać oddzielone lub w naturalny sposób pozostać połączone z tuszą. Jeżeli są oddzielone to należy je ponumerować lub zapewnić inny sposób umożliwiający identyfikację ich przynależności do tuszy; dotyczy to również głowy, języka, przewodu pokarmowego i każdej innej części zwierzęcia poddawanej badaniu. Powyżej wymienione części powinny pozostać przy tuszy do zakończenia badania. W przypadku wszystkich gatunków zwierząt nerki muszą pozostawać w naturalny sposób połączone z tuszą, ale należy oddzielić je od okrywającej je warstwy tłuszczowej.
21. Czyszczenie świeżego mięsa poprzez wycieranie materiałem i nadmuchiwanie jest zakazane. Nadmuchiwanie organu może być jednak dozwolone w przypadku, gdy jest to uzasadnione wymogami obyczaju religijnego, pod warunkiem, że nadmuchany organ nie zostanie wywieziony do Wspólnoty.
22. Tusze zwierząt nieparzystokopytnych, trzody chlewnej wieku powyżej czwartego tygodnia i bydła powyżej trzeciego miesiąca życia są poddawane badaniu przecięte na pół wzdłuż kręgosłupa. U trzody chlewnej i zwierząt nieparzystokopytnych głowę również rozcina się wzdłuż. W przypadku, gdy wymaga tego badanie, urzędowy lekarz weterynarii może nakazać rozcięcie wzdłuż każdej tuszy.
23. Przed zakończeniem badania zakazane jest dzielenie tuszy, usuwanie lub dokonywanie zabiegów na jakiegokolwiek części ubitego zwierzęcia.

24. Zatrzymane lub przejęte mięso, żołądki, jelita, skóry, rogi, racice i szczecinę świń należy natychmiast umieścić w specjalnych pomieszczeniach.

ROZDZIAŁ VII

BADANIE POUBOJOWE

25. Wszystkie części zwierzęcia, włączając krew, należy zbadać bezpośrednio po uboju.
26. Badanie poubojowe musi obejmować:
- wzrokowe badanie ubitego zwierzęcia;
 - dotykowe badanie niektórych organów, w szczególności płuc, wątroby, śledziony, macicy, wymion i języka;
 - rozcięcie organów i węzłów chłonnych.

Jeżeli podczas wzrokowego lub dotykowego badania niektórych organów stwierdzono u zwierzęcia uszkodzenia, które mogą spowodować zakażenie tuszy, wyposażenia, personelu lub pomieszczeń roboczych, organów tych nie można rozcinać w pomieszczeniach, w których przeprowadza się ubój.

- poszukiwanie anomalii konsystencji, koloru, zapachu i, ewentualnie, smaku;
 - o ile zaistnieje taka potrzeba, testy laboratoryjne, w szczególności, na obecność substancji wymienionych w art. 20 lit. b), c) i d).
27. Urzędowy lekarz weterynarii bada w szczególności:
- kolor krwi, zdolności jej krzepnięcia i ewentualnej obecności ciał obcych we krwi;
 - głowę, gardło, pozagardłowe, podrzuchwowe i przyuszne węzły chłonne (łac. *retropharyngiales, mandibulares i parotidei*) oraz migdałki, język należy usunąć w celu przeprowadzenia szczegółowego badania jamy ustnej i gardzieli. Po badaniu migdałki należy usunąć;
 - płuca, tchawicę, przełyk, oskrzelowe i śródpiersiowe węzły chłonne (łac. *bifurcatione, eperteriales i mediastinales*), tchawicę i główne rozgałęzienia oskrzelowe, które mają być rozcięte wzdłuż oraz płuc rozciętych w swojej końcowej trzeciej części prostopadle do głównej osi;
 - osierdzie i serce, to ostatnie rozcięte wzdłuż, aby otworzyć komory i przeciąć przegrodę międzykomorową;
 - przeponę;
 - wątrobę, pęcherz i drogi żółciowe oraz wątrobowe i trzustkowe węzły chłonne (łac. *Portales*);

- g) przewód pokarmowy, śródjelicie, żołądkowe i śródjelitowe węzły chłonne (łac. *gastrici, mesenterici, craniales i caudales*);
- h) śledzionę;
- i) nerki i ich węzły chłonne (łac. *renales*), pęcherz moczowy;
- j) opłucną i otrzewną;
- k) genitalia; u krowy macicę otwiera się przecinając ją wzdłuż;
- l) wymiona i ich węzły chłonne (łac. *subrammarii*); u krowy wymię otwiera się długim i głębokim nacięciem aż do zatok mlecznych (*sinuc lactiferes*);
- m) okolice pępka i stawów młodych zwierząt; w przypadku wątpliwości okolice pępka muszą zostać rozcięte, a stawy otwarte;

Określone wyżej węzły chłonne należy kolejno usuwać i nacinać wzdłuż głównej osi, w jak najcieńszych paski.

W przypadku wątpliwości należy w taki sam sposób rozciąć następujące węzły: powierzchniowe szyjne, przedłopatkowe (łac. *cerviales superficiales*), pachowe główne, pachowe pomocnicze lub pachowe z pierwszego żebra (łac. *axillaire proprii i primae costae*), podmostkowe (łac. *sternales craniales*), głębokie szyjne (łac. *cervicales profundi*), żebrowo - szyjne (łac. *Costo - cervicales*), podkolanowe (łac. *poplitei*), predgoleniowe (łac. *subilaci*), kulszowe (łac. *ischiatrici*), biodrowe i lędźwiowe (łac. *iliaci i lumbales*).

U kóz i owiec otwarcie serca i rozcięcie węzłów chłonnych głowy należy przeprowadzić tylko w przypadku wątpliwości.

28. Ponadto urzędowy lekarz weterynarii musi systematycznie przeprowadzać:

A. Badanie na występowanie wągryzcy:

a) bydła starszego niż sześciotygodniowe, na poziomie:

- języka, którego muskulaturę należy naciąć wzdłuż od strony spodu nie uszkadzając zbytnio organu;
- przelyku, który musi być oddzielony od tchawicy;
- serca, które oprócz nacięcia, o którym mowa w pkt. 27 lit. d), musi być rozebrane wzdłuż od dolnej krawędzi do przedsionków;
- zewnętrznych i wewnętrznych mięśni policzkowych, które należy rozciąć na dwóch równoległych poziomach do żuchwy, przy czym nacięcie ma iść od dolnego brzegu tej żuchwy do górnego przyczepu mięśniowego;

- przepony, której mięśnie mają być oddzielone od błony surowiczej;
 - widocznych mięśni tuszy;
- b) trzody chlewnej, na poziomie widocznej muskulatury, w szczególności mięśni płaskich uda, ściany brzusznej, mięśni lędźwiowych oddzielonych od tkanki tłuszczowej, przegrody przepony, mięśni międzyżebrowych, serca, języka i krtani.
- B. Badanie na występowanie dystomatozy u bydła, owiec i kóz poprzez rozcięcie powierzchni żołądkowej wątroby i zbadanie kanałów żółciowych oraz głęboko rozcinając podstawę płatu Spiegła.
- C. Badanie na występowanie nosacizny u zwierząt nieparzystokopytnych poprzez staranne zbadanie błony śluzowej tchawicy, krtani, przewodów nosowych, zatok i ich rozgałęzień po rozcięciu głowy przez środek i wycięciu przegrody nosowej.

ROZDZIAŁ VIII

WYMOGI DOTYCZĄCE ŚWIEŻEGO MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

29. Rozbór mięsa na kawałki mniejsze niż półtusze i ćwierćtusze lub oddzielanie od kości może odbywać się tylko w zakładach rozbioru.
30. Właściciel zakładu lub jego przedstawiciel ułatwiają przeprowadzanie nadzoru zakładu, w szczególności zabiegów uznanych za niezbędne i udostępniają służbom kontrolnym niezbędne urządzenia; w szczególności muszą oni, na każde żądanie, poinformować urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór o pochodzeniu świeżego mięsa przywiezionego do jego zakładu rozbioru.
31. Świeże mięso, które nie spełnia warunków niniejszej dyrektywy może znajdować się w zatwierdzonych zakładach rozbioru tylko pod warunkiem, że będzie w nich przechowywane w specjalnie do tego wyznaczonych miejscach; powinno ono zostać rozebrane w innych miejscach lub w innym czasie niż świeże mięso, które spełnia te warunki. W celu zapewnienia ścisłego przestrzegania wspomnianych przepisów urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym czasie posiadać swobodny dostęp do chłodni i wszystkich pomieszczeń roboczych.
32. Po przywiezieniu, świeże mięso przeznaczone do rozbioru musi zostać umieszczone w zakładzie rozbioru i, aż do chwili jego wykorzystania, w pomieszczeniu określonym w pkt. 2 lit. a); w pomieszczeniu dla tuszy i części tuszy należy zapewnić stałą temperaturę nie wyższą niż + 7°C.
33. O ile zaistnieje taka potrzeba świeże mięso należy umieścić w pomieszczeniach, określonych w pkt. 2 lit. b). Mięso zaraz po odpowiednim rozebraniu i zapakowaniu należy przewieźć do chłodni, przewidzianej w pkt. 2 lit. a).
34. Podczas rozbioru temperatura pomieszczenia nie może przekraczać + 10°C.

35. Podczas rozbioru, oddzielania od kości i pakowania zgodnie z pkt. 45 i 46, świeże mięso należy utrzymywać w wewnętrznej temperaturze nie wyższej od + 7°C. W momencie dokonywania rozbioru pH mięsa nie powinno przekraczać 6,1: badanie przeprowadza się na wielkim mięśniu grzbietu na wysokości trzynastego żebra.
36. Czyszczenie świeżego mięsa poprzez wycieranie materiałem i nadmuchiwanie jest zakazane.

Nadmuchiwanie organu może być jednak dozwolone w przypadku, gdy jest to uzasadnione wymogami obyczaju religijnego, pod warunkiem, że nadmuchany organ nie zostanie wywieziony do Wspólnoty

ROZDZIAŁ IX

KONTROLA ZDROWOTNA ŚWIEŻEGO MIĘSA ROZEBRANEGO

37. Zakłady rozbioru nadzorowane są przez urzędowego lekarza weterynarii. Ten ostatni musi zostać poinformowany w odpowiednim czasie przed rozbiorem świeżego mięsa przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego.
38. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii obejmuje następujące zadania:
 - nadzór rejestrów przywozu świeżego mięsa i wywozu mięsa rozebranego,
 - kontrolę sanitarną świeżego mięsa przechowywanego w zakładzie rozbioru i przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego;
 - kontrolę sanitarną świeżego mięsa przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego, poprzedzającą rozbiór oraz w momencie gdy mięso opuszcza zakład;
 - sporządzenie i wydanie dokumentów zaświadczających, że przeprowadzono nadzór rozebranego mięsa, przewidziany w pkt. 44 i art. 22,
 - nadzór stanu czystości budynków, urządzeń i narzędzi, przewidziany w rozdziale IV oraz przestrzeganie wymogów higieny przez personel,
 - pobieranie niezbędnych do testów laboratoryjnych przeprowadzanych w celu wykrycia obecności szkodliwych zarazków, dodatków i innych niedozwolonych substancji chemicznych. Wyniki tych testów odnotowuje się w rejestrze,
 - każdą inną kontrolę, którą lekarz weterynarii uzna nie niezbędną w celu przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ X

ZNAKOWANIE JAKOŚCI ZDROWOTNEJ

39. Znakowanie jakości zdrowotnej dokonywane jest na odpowiedzialność urzędowego

lekarza weterynarii. W celu tym posiada on i przechowuje:

- a) narzędzia przeznaczone do umieszczania znaków jakości zdrowotnej, które może przekazać personelowi pomocniczemu tylko w chwili znakowania na czas potrzebny na wykonanie tej czynności;
- b) etykiety, określone w pkt. 44, jeżeli umieszczona już została na nich pieczęć, przewidziana w niniejszym rozdziale. Etykiety te przekazywane są personelowi pomocniczemu w chwili, w której mają zostać przymocowane do mięsa i w odpowiedniej ilości.

40. Znak jakości zdrowotnej musi mieć formę owalnej pieczęci o szerokości 6,5 cm i wysokości 4,5 cm. Na pieczęci muszą być umieszczone, w sposób bardzo dobrze czytelny, następujące informacje:

- w górnej części, wielkimi literami nazwa państwa trzeciego dokonującego wywozu lub w zależności od przypadku symbol tego państwa zatwierdzony na mocy Międzynarodowej konwencji o rejestracji pojazdów silnikowych;
- w środku, numer identyfikacyjny rzeźni.

Wysokość liter powinna wynosić 0,8 cm a cyfr 1 cm.

Na pieczęci mogą być umieszczone informacje dotyczące urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził kontrolę zdrowotną świeżego mięsa.

41. Tusze znakowane są tuszem lub znakami wypalnymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40:

- o masie ponad 60 kg, należy oznakować każdą półtuszę przynajmniej w następujących miejscach: wewnętrzna strona uda, lędźwie, grzbiet, piersi, łopatki i opłucna,
- pozostałe, należy oznakować w co najmniej czterech miejscach: na łopatkach i zewnętrznej stronie ud.

42. Wątroby znakuje się znakami wypalnymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40.

Głowy, języki, serca i płuca znakuje się tuszem lub znakami wypalnymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40.

W przypadku bydła poniżej trzeciego miesiąca życia, trzody chlewnej, owiec i kóz znakowanie języków i serc nie jest jednak obowiązkowe.

43. Kawałki, inne niż tłuszcz, tłuszcz podskórny, ogon, uszy i racice, uzyskane w zakładzie rozbioru z prawidłowo oznakowanych tuszy muszą, jeżeli nie zostały oznakowane, zostać oznaczone tuszem lub znakami wypalnymi przy użyciu stempla, zgodnie z wymogami pkt. 40, na którym zamiast numeru identyfikacyjnego rzeźni umieszczany jest weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru.

Kawałki słoniny i boczku, z których usunięto skórę, mogą być łączone w partie zawierające nie więcej niż pięć kawałków; każda partia i każdy kawałek, jeżeli występuje oddzielnie, należy opieczetować pod urzędowym nadzorem i opatrzyć etykietą spełniającą wymogi pkt. 44.

Mięso znakować można również z wykorzystaniem owalnej plomby. Plomby umieszczanej na każdym kawałku nie można użyć po raz drugi, musi być wykonana z trwałych materiałów i spełniać wszystkie wymogi higieny. Na plombie należy, w sposób czytelny, umieścić następujące informacje:

- w górnej części, wielkimi literami nazwę państwa trzeciego dokonującego wywozu lub symbol państwa zatwierdzony na mocy Międzynarodowej konwencji o rejestracji pojazdów silnikowych,
- w środku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru.

Wysokość liter i cyfr powinna wynosić 0,2 cm.

Na płycie cechującej mogą być umieszczone informacje dotyczące urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził kontrolę zdrowotną świeżego mięsa.

44. Na opakowaniach musi być umieszczona dobrze widoczna etykieta, na której znajduje się czytelny znak odpowiadający jednemu ze znaków przewidzianych w pkt. 40 i 43. Etykietę taką należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania została ona rozerwana. Ponadto na etykiecie należy umieścić numer seryjny.

ROZDZIAŁ XI

PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA ROZEBRANEGO

45. a) Opakowania (np. skrzynie, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać cech organoleptycznych świeżego mięsa,
 - nie mogą przenosić na świeże mięso substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
 - powinny być wystarczająco trwałe, aby zapewniać skuteczną ochronę świeżego mięsa podczas transportu i przenoszenia.
- b) Opakowania nie mogą być używane ponownie do pakowania świeżego mięsa, chyba, że są wykonane z materiałów nieulegających korozji, łatwych do czyszczenia i które zostały wcześniej oczyszczone i poddane dezynfekcji.
46. Gdzie stosowne, w przypadku, gdy pokrojone świeże mięso lub podroby pakowane są w opakowania, np. plastikowa folia, bezpośrednio stykające się mięsem, pakowanie musi być wykonywane zaraz po rozebraniu mięsa i zgodnie z wymogami higieny.

Z wyjątkiem kawałków słoniny i boczku, świeże mięso pokrojone musi posiadać, w

każdym przypadku, opakowanie ochronne, chyba że przewożone jest zawieszane na hakach.

Opakowania takie powinny być przezroczyste, bezbarwne oraz spełniać dodatkowo warunki pkt. 45 lit. a); opakowań tych nie można użyć ponownie do pakowania świeżego mięsa.

47. W opakowaniach, określonych w pkt. 45 i 46, może być umieszczone tylko pokrojone świeże mięso jednego gatunku zwierząt.

ROZDZIAŁ XII

PRZECHOWYWANIE

48. Świeże mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego musi być schłodzone bezpośrednio po badaniu poubojowym i utrzymywane w stałej temperaturze wewnętrznej nie wyższej + 7 °C w przypadku tusz i kawałków, + 3 °C w przypadku podrobów.

ROZDZIAŁ XIII

TRANSPORT

49. Świeże mięso przewozi się pojazdami skonstruowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby podczas całego transportu możliwe było utrzymanie temperatur określonych w pkt. 48 i charakter mięsa pozostał niezmieniony.
50. Pojazdy lub pojemniki przeznaczone do transportu takiego mięsa muszą spełniać następujące wymogi:
- a) ich wewnętrzne powierzchnie lub każda inna część mogąca stykać się ze świeżym mięsem musi być wykonana z materiałów nieulegających korozji, które nie mogą wpływać na cechy organoleptyczne świeżego mięsa oraz mieć szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi; powierzchnie te muszą być gładkie, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
 - b) powinny być wyposażone w skuteczne urządzenia chroniące świeże mięso przed owadami i kurzem oraz być wodoszczelne, aby nie dopuścić do wycieku płynów;
 - c) powinny być wyposażone, do celów transportu tusz, półtuszy i ćwierćtuszy w nieulegające korozji urządzenia przeznaczone do wieszania mięsa, umieszczone na takiej wysokości aby świeże mięso nie dotykało podłoża; przepisu tego nie stosuje się do zamrożonego mięsa w higienicznym opakowaniu.
51. Pojazdy i pojemniki przeznaczone do transportu świeżego mięsa nie mogą być w żadnym wypadku używane do transportu żywych zwierząt lub jakichkolwiek innych produktów, które mogą spowodować zepsucie lub zakażenie świeżego mięsa.
52. Żaden inny produkt nie może być przewożony w tym samym czasie oraz tym samym pojazdem lub kontenerem, co świeże mięso. Ponadto, pojazdem takim można

przewozić tylko żołądki, które zostały sparzone oraz jedynie głowy i łapy, z których zdjęto skórę lub sparzono i usunięto owłosienie.

53. Świeże mięso nie może być przewożone pojazdem lub kontenerem, który nie jest czysty i nie został zdezynfekowany.
54. Tusze, półtusze i ćwierćtusze, z wyjątkiem mrożonego mięsa pakowane w warunkach zgodnych z wymogami higieny, musi być zawsze podwieszane do transportu. Inne kawałki oraz podroby powinny być zawieszane lub umieszczone na podstawkach, o ile nie znajdują się w opakowaniach lub pojemnikach wykonanych z materiałów nieulegających korozji. Takie podstawki, opakowania lub pojemniki muszą spełniać wymogi higieny i być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy. Wnętrznosci należy zawsze przewozić w solidnych, wodoszczelnych i nie przepuszczających tłuszczu opakowaniach, których można użyć ponownie wyłącznie po wyczyszczeniu i dezynfekcji.
55. Urzędowy lekarz weterynarii powinien zapewnić przed wysyłką, aby pojazdy transportowe lub kontenery i warunki załadunku odpowiadały wymogom higieny niniejszego rozdziału.

ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO

świeżego mięsa¹ przeznaczone do wysyłki do

..... (nazwa Państwa Członkowskiego EWG)

nr²

Kraj wysyłki

Ministerstwo

Służba

Numer (fakultatywnie)

I. Identyfikacja mięsa:

Mięso z
(gatunek zwierząt)

Rodzaj kawałków

Rodzaj opakowania

Ilość części i jednostek opakowań

Masa netto

II. Pochodzenie mięsa

Adres lub adresy i numery zezwolenia weterynaryjnego upoważnionych rzeźni.

.....

Adres lub adresy i numery zezwolenia weterynaryjnego upoważnionych zakładach
rozbioru

.....

¹ Świeże mięso: zgodnie z dyrektywą dotyczącą zdrowia i problemów kontroli weterynaryjnej w przywozie bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa pochodzącego z państw trzecich, wszystkie przeznaczone do spożycia przez ludzi części zwierząt hodowlanych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec, kóz oraz zwierząt nieparzystokopytnych, które nie zostały poddane żadnym zabiegom mającym na celu zachowanie ich w niezmiennym stanie; jednakże mięso poddane działaniu niskich temperatur uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

III. Przeznaczenie mięsa:

Mięso wysyłane z.....
(miejsce wysyłki)

do.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³

Nazwa i adres wysyłającego.....

Nazwa i adres odbiorcy.....

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia:

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza:

- a) – że opisane wyżej mięso⁴,
 - że etykieta umieszczona na etykietach opisanego wyżej mięsa⁴,
jest opatrzone (opatrzona)⁴ znakiem potwierdzającym, że mięso w całości pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w upoważnionych rzeźniach w celu wywozu do kraju przeznaczenia;
- b) że w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej w zgodzie z przepisami wymaganymi w kraju przeznaczenia zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
- c) że zostało rozebrane w upoważnionym zakładzie rozbioru⁴;
- d) że zostało – nie zostało – poddane badaniu trychonoskopowemu⁴;
- e) że środki transportu oraz warunki załadunku mięsa przy tej wysyłce są zgodne z wymogami higieny przewidzianymi dla wysyłki do kraju przeznaczenia.

Sporządzono w, dnia

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁴ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK D

Świadectwo kontroli w przywozie świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich

Państwo Członkowskie, w którym przeprowadzona
została kontrola w przywozie

Punkt kontrolny

Rodzaj mięsa

Konfekcjonowanie

Ilość tuszy

Ilość półtuszy

Masa netto

Państwo trzecie pochodzenia

Niżej podpisany upoważniony lekarz weterynarii zaświadcza, że mięso, którego dotyczy niniejsze świadectwo zostało poddane kontroli w chwili wysyłki.

(Miejsce i data)

Upoważniony lekarz weterynarii

.....

.....

DYREKTYWA RADY

z dnia 3 maja 1988 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(88/289/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 87/64/EWG⁵, ustanawia wymagania zdrowotne i inspekcji weterynaryjnej przy przywozie bydła i trzody chlewnej z państw trzecich;

dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych przy produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa⁶ została zmieniona dyrektywą 88/288/EWG⁷ w odniesieniu do handlu podrobami, jak również w odniesieniu do możliwości przyjęcia innych badań w ramach inspekcji zdrowotnej przedubojowej i poubojowej w celu uwzględnienia szczególnych sytuacji lokalnych; te same gwarancje zdrowotne przyznawane przez dyrektywę 64/433/EWG powinny być również stosowane przy przywozie z państw trzecich,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr C 276 z 1.11.1986, str. 11.

² Dz.U. nr C 156 z 15.06.1987, str. 190.

³ Dz.U. nr C 68 z 16.03.1987, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁵ Dz.U. nr L 34 z 5.02.1987, str. 52.

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁷ Dz.U. nr L 124 z 18.05.1988, str. 28.

1. Art. 4 ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Zgodnie ze szczegółowymi przepisami wykonawczymi, które ma ustanowić Komisja w ramach procedury określonej w art. 30, wykaz lub wykazy mogą być zmieniane lub uzupełniane przez Komisję równoległe z wynikami inspekcji przewidzianych w art. 5, o czym uprzednio powiadomiła Państwa Członkowskie.

W przypadku trudności kwestię tę należy przedstawić Komitetowi zgodnie z procedurą określoną w art. 29.

Do dnia 1 stycznia 1990 r. Rada dokona rewizji tych przepisów w oparciu o sprawozdanie Komisji.”

2. W art. 17 ust. 2 lit. b) i d) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z procedurą określoną w art. 29, można podjąć decyzje w sprawie dodatkowych wymagań dostosowanych do specyficznej sytuacji krajów wymienionych z nazwy w odniesieniu do niektórych chorób mogących zagrażać zdrowiu ludzi.”

3. W art. 18 ust. 1 lit. b) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„b) kawałków mniejszych od ćwierćtusz lub mięsa bez kości albo podrobów, wątrób krojonych bydła z zakładów rozbioru mięsa ... (pozostała część bez zmian) ...”.

4. W art. 18 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Decyzja o zezwoleniu na dopuszczenie krojonej wątroby zwierząt innych niż bydła może zostać podjęta przez Radę, stanowiącą kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji.”

5. W art. 20 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) świeżego mięsa:

- (i) od zwierząt, którym podawano substancje hormonalne zakazane na mocy dyrektyw 81/602/EWG i 88/146/EWG*;
- (ii) zawierającego pozostałości substancji hormonalnych dopuszczonych zgodnie z wyjątkami przewidzianymi w art. 4 dyrektywy 81/602/EWG i art. 2 i 7 dyrektywy 85/649/EWG, pozostałości antybiotyków, pestycydów lub pozostałości innych substancji ... (pozostała część bez zmian)

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1989 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

* Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.”

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1988 r.

W imieniu Rady

M. BANGEMANN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 marca 1989 r.

zmieniająca dyrektywy 72/462/EWG i 77/99/EWG w celu uwzględnienia wprowadzenia zasad zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, które mają regulować przywóz produktów mięsnych z państw trzecich

(89/227/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w dyrektywie 77/99/EWG⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/658/EWG⁵, Rada dokonała uzgodnień w sprawie wewnątrzspółnotowego handlu produktami mięsnymi w odniesieniu do wymagań zdrowotnych;

w dyrektywie 80/215/EWG⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/660/EWG⁷, Rada dokonała uzgodnień w sprawie wewnątrzspółnotowego handlu produktami mięsnymi w odniesieniu do wymagań dotyczących zdrowia zwierząt;

istnieje potrzeba objęcia wprowadzenia uzgodnień wspólnotowych w stosunku do przywozu produktów mięsnych z państw trzecich;

od czasu wejścia w życie wspólnotowych przepisów dotyczących zdrowia publicznego w zakresie handlu mięsem drobiowym, produkty z mięsa drobiowego powinny być wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy;

w związku z tym należy ustanowić warunki dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, w oparciu o które Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz produktów mięsnych;

¹ Dz.U. nr C 286 z 25.10.1984, str. 5.

² Dz.U. nr C 175 z 15.7.1985, str. 301.

³ Dz.U. nr C 87 z 9.4.1985, str. 6.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁵ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 15.

⁶ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4.

⁷ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 35.

dyrektywa 72/462/EWG⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 88/289/EWG⁹, ustanowiła odpowiednie warunki przywozu świeżego mięsa z niektórych państw trzecich lub ich części; dopuszcza się stosowanie tych samych kryteriów do przywozu produktów mięsnych;

ogólnie rzecz biorąc, zasady dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich muszą być co najmniej równoważne zasadom ustanowionym w dyrektywach 77/99/EWG i 80/215/EWG;

należy ustanowić przepis, zgodnie z którym świeże mięso przeznaczone do wytwarzania produktów mięsnych musi pochodzić z zatwierdzonych zakładów; takie zakłady muszą spełniać warunki ustanowione w dyrektywie 72/462/EWG;

w celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy przez państwo trzecie wywozu, konieczne jest zastosowanie w stosunku do niego zasad inspekcji, ustanowionych w dyrektywie 72/462/EWG, w szczególności systemu inspekcji na miejscu przeprowadzanej przez biegłych lekarzy weterynarii oraz inspekcji w chwili przybycia na terytorium Wspólnoty;

sporządzanie świadectwa zdrowia zwierzęcia oraz świadectwa zdrowia, przez urzędowego lekarza weterynarii w państwie trzecim wywozu jest najwłaściwszym środkiem zapewnienia, że przesyłka produktów mięsnych może być dopuszczona do przywozu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa lub produktów mięsnych”.

2) Art. 1-4 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 1*

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przywozu z państw trzecich:

- zwierząt domowych z gatunków bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli, produkcji lub uboju;
- świeżego mięsa zwierząt domowych należących do następujących gatunków: bydła (włącznie z bawołami), trzody chlewnej, owiec i kóz oraz domowych zwierząt jednokopytnych.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 124 z 18.5.1988, str. 31.

- do celów art. 3, świeżego mięsa z dzikich zwierząt parzystokopytnych i dzikich zwierząt jednokopytnych w zakresie, w jakim dotyczy to dozwolonego przywozu z niektórych państw trzecich pochodzenia.
- produktów mięsnych wytworzonych ze świeżego mięsa, jak określono w tiret drugim, z wyjątkiem świeżego mięsa określonego w art. 5 dyrektywy 64/433/EWG i odpowiednich przepisach art. 20 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:

- a) zwierząt przeznaczonych czasowo wyłącznie do wypasu lub pracy, w sąsiedztwie granic Wspólnoty;
- b) mięsa i produktów mięsnych innych niż określone w lit. e), stanowiących osobisty bagaż podróżnych, przeznaczonego do spożycia przez nich, o ile ilość przewożonego mięsa nie przekracza 1 kg na osobę i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub jego części, które znajdują się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie jest zakazany na mocy art. 28;
- c) mięsa i produktów mięsnych innych niż określone w lit. e), znajdujących się w małych przesyłkach wysyłanych do osób fizycznych, pod warunkiem że przywóz takiego mięsa i produktów mięsnych nie jest dokonywany w celach handlowych, o ile wysyłana ilość nie przekracza 1 kg i pod warunkiem, że są one przywożone z państwa trzeciego lub jego części, które znajdują się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie jest zakazany na mocy art. 28;
- d) mięsa i produktów mięsnych przeznaczonych na potrzeby personelu i pasażerów, znajdujących się w środkach transportu dokonujących przewozów międzynarodowych.

W przypadku gdy takie mięso lub produkty mięsne, lub ich odpady kuchenne, są rozładowywane, muszą zostać zniszczone. Niszczenie mięsa lub produktów mięsnych nie jest jednak konieczne, jeśli są one przeładowywane bezpośrednio lub po tymczasowym przechowaniu pod dozorem celnym z jednego środka transportu na drugi.

- e) w przypadku gdy produkty mięsne w ilości nie większej niż jeden kilogram, zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętych kontenerach, o objętości Fo 3,00 lub większej, i jednocześnie:
 - (i) stanowią bagaż osobisty podróżnych przeznaczony do spożycia przez nich,
 - (ii) są przesyłane w małych przesyłkach do osób fizycznych, pod warunkiem, że przywóz takich produktów mięsnych nie jest dokonywany w celach handlowych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje określone w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG i dyrektywie Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r w sprawie problemów inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej przed przywozem bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa z państw trzecich¹, wszystkie zmienione ostatnio dyrektywą 87/489/EWG² i dyrektywie Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi³, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/658/EWG⁴

Jednakże, do celów niniejszej dyrektywy, nie mają zastosowania definicje mięsa drobiowego zawarte w art. 1 dyrektywy 71/118/EWG.

Ponadto:

- a) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii, uznanego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- b) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego zwierzęta, świeże mięso lub produkty mięsne wysyłane są z państwa trzeciego;
- c) „państwo trzecie” oznacza państwo, w którym dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG i 77/99/EWG nie obowiązują;
- d) „przywóz” oznacza wprowadzenie na terytorium Wspólnoty zwierząt, świeżego mięsa lub produktów mięsnych pochodzących z państw trzecich;
- e) „gospodarstwo” oznacza podlegające urzędowej inspekcji przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym zwierzęta hodowlane, produkcyjne lub rzeźne są regularnie utrzymywane lub hodowane;
- f) „obszar wolny od chorób epizootycznych” oznacza obszar, w którym zwierzęta nie są dotknięte, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, żadną z chorób zakaźnych umieszczonych w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w okresie i w promieniu strefy, określonych zgodnie z tą samą procedurą.

¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12. 1972, str. 24.

² Dz.U. nr L 280 z 31.10.1987, str. 28.

³ Dz.U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁴ Dz.U. nr 382 z 31.12.1988, str. 15.

Artykuł 3

1. Rada, działając na wniosek Komisji, biorąc pod uwagę sytuację zdrowotną w nich panującą, sporządza wykaz państw lub części państw, w stosunku do których Państwa Członkowskie wydają zezwolenia na przywóz:

- bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli, produkcji lub uboju,
- świeżego mięsa zwierząt domowych należących do następujących gatunków: bydło (włącznie z bawołami), trzoda chlewna, owce i kozy lub domowe zwierzęta

jednokopytne, oraz produktów mięsnych wytworzonych z mięsa tych zwierząt.

- świeżego mięsa z dzikich zwierząt parzystokopytnych i dzikich jednokopytnych,

Dopuszcza się uzupełnienie lub zmianę treści niniejszego wykazu zgodnie z procedurą określoną w art. 30, w szczególności w stosunku do sporządzania nagłówków dotyczących produktów mięsnych z odniesieniem, w miarę potrzeby, do gatunków zwierząt i, w przypadku określonym w art. 21a ust. 2, do wymaganej obróbki.

2. Przy podejmowaniu decyzji, w przypadku do bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych, dotyczącej umieszczenia w wykazie państwa lub części państwa, określonej w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) stan zdrowia inwentarza żywego, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, mając na uwadze w szczególności egzotyczne choroby zwierząt i sytuację sanitarną panującą w tym państwie, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt Państw Członkowskich;
- b) częstotliwość i szybkość przekazywania informacji dostarczanych przez państwo trzecie, dotyczących występowania na jego terytorium zakaźnych chorób zwierzęcych, w szczególności wymienionych w wykazach A i B Międzynarodowego Biura Chorób Epizootycznych;
- c) przepisy tych państw w zakresie zapobiegania i kontrolowania chorób zwierząt;
- d) struktury służb weterynaryjnych w tych państwach i zakres uprawnień tych służb;
- e) organizację i wprowadzanie w życie środków mających na celu zapobieganie i zwalczanie zwierzęcych chorób zakaźnych.
- f) ustawodawstwo tego państwa dotyczące stosowania substancji, w szczególności ustawodawstwo dotyczące zakazu lub zezwolenia na stosowanie substancji, ich dystrybucję i wprowadzanie do obrotu, oraz przepisy dotyczące dawkowania i inspekcji.

3. Do celów podejmowania decyzji, w przypadku produktów mięsnych, dotyczącej umieszczenia w wykazie określonym w ust. 1 państwa lub części państwa, uwzględnia się między innymi gwarancje ustanowione w państwie trzecim w odniesieniu do zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

4. Wykaz, określony w ust. 1 i wszystkie wprowadzane do niego zmiany są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 sporządza się jeden lub więcej wykazów zakładów, w stosunku do których Państwa Członkowskie mogą dopuścić przywóz świeżego mięsa lub produktów mięsnych. Zgodnie ze szczegółowymi przepisami wykonawczymi, jakie ma ustalić Komisja zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, wykaz lub wykazy mogą być zmieniane lub uzupełniane przez Komisję

zgodnie z wynikiem inspekcji określonych w art. 5, o czym Komisja wcześniej powiadamia Państwa Członkowskie.

W przypadku trudności, sprawę powierza się Komitetowi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Przed dniem 1 stycznia 1990 r. Rada dokona rewizji tych przepisów na podstawie raportu Komisji.

2. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej umieszczenia rzeźni, zakładu rozbioru, zakładu zaangażowanego w wytwarzanie produktów mięsnych lub chłodni położonych poza rzeźnią, w jednym z wykazów, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) gwarancje jakie może zaproponować państwo trzecie w odniesieniu do przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy;
- b) przepisy państwa trzeciego dotyczące podawania zwierzętom rzeźnym jakichkolwiek substancji, które mogą mieć wpływ na walory zdrowotne mięsa lub produktów mięsnych;
- c) w odniesieniu do świeżego mięsa zgodność, w każdym szczególnym przypadku, z przepisami niniejszej dyrektywy oraz z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG.

Jednakże, zgodnie z procedurą określoną w art. 29 niniejszej dyrektywy, dopuszczalne są odstępstwa od przepisów ust. 13 lit. c) tiret drugie, trzecie i czwarte, oraz ust. 24 i 41 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG jeżeli zainteresowane państwo trzecie przedstawi podobne gwarancje; w takiej sytuacji warunki zdrowotne nie mniej surowe niż określone w tym Załączniku obejmują poszczególne przypadki zgodnie z tą procedurą;

- d) w odniesieniu do produktów mięsnych zgodność, w każdym szczególnym przypadku, z przepisami niniejszej dyrektywy oraz z odpowiednimi przepisami dyrektywy 77/99/EWG załączniki A i B;
- e) organizację służb kontrolujących mięso w państwie trzecim, zakres uprawnień tych służb i nadzór, któremu podlegają.

3. Wpis do wykazu lub wykazów, przewidzianych w ust. 1, rzeźni, zakładu rozbioru, zakładu zaangażowanego w wytwarzanie produktów mięsnych lub chłodni położonych poza rzeźnią, zakładem rozbioru lub zakładem produkcyjnym można dokonać jedynie w przypadku, gdy znajdują się one w jednym z państw trzecich lub ich części, wymienionych w wykazie określonym w art. 3 ust. 1, i jeżeli zostały urzędowo zatwierdzone do dokonywania wywozu do Wspólnoty przez właściwe władze państwa trzeciego. Zatwierdzenie takie uzależnione jest od spełnienia następujących wymogów:

- a) zgodności z odpowiednimi przepisami załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG lub odpowiednio załączników A i B do dyrektywy 77/99/EWG;

b) stałego nadzoru urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego.

4. Wykaz lub wykazy określone w ust. 1 i wszystkie wprowadzane do nich zmiany są publikowane *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.”

3. W art. 19 dodaje się następujący akapit:

„Przepisy pierwszego akapitu stosuje się *mutatis mutandis* do produktów mięsnych:”

4. Po art. 21 dodaje się rozdział IV w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IV

Przywóz produktów mięsnych

Artykuł 21a

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, produkty mięsne należy przygotowywać w całości lub w części ze świeżego mięsa:

- spełniającego warunki ustanowione na podstawie art. 14 i 15, oraz każde specjalne uwarunkowania zdrowotne zwierząt ustanowione na podstawie art. 16, lub
- pochodzącego z Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że takie świeże mięso:
 - (i) spełnia wymagania określone w art. 3 i 4 dyrektywy 80/315/EWG bez uszczerbku dla wymagań określonych w art. 7 i 10 tej dyrektywy,
 - (ii) zostało wysłane, pod kontrolą weterynaryjną, do zakładu przetwórczego bezpośrednio lub po uprzednim składowaniu w zatwierdzonej chłodni,
 - (iii) przed przetworzeniem, zostało poddane inspekcji urzędowego lekarza weterynarii w celu zapewnienia, że takie mięso może zostać poddane przetworzeniu zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG.

2. Jednakże Państwa Członkowskie nie mogą odmówić przywozu produktów mięsnych z państwa trzeciego lub jego części, wymienionych w pozycji „Produkty mięsne” w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3, ale z którego przywóz świeżego mięsa nie jest lub przestał być dopuszczony pod warunkiem, że dane produkty spełniają następujące wymagania:

- (i) pochodzą z zakładu, który, po spełnieniu warunków ogólnych zatwierdzenia, otrzymał specjalne zatwierdzenie na ten rodzaj produktu;
- (ii) pochodzą ze świeżego mięsa w rozumieniu ust. 1 lub z mięsa pochodzącego z kraju produkcji, które musi:
 - spełniać określone wymogi polityki zdrowotnej, które mają być ustalone w

każdym przypadku na podstawie sytuacji zdrowotnej w kraju produkcji zgodnie z procedurą określoną w art. 30,

- pochodzić z rzeźni specjalnie zatwierdzonej na dostawy mięsa do zakładu określonego w (i),
 - nosić specjalny znak, ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;
- (iii) zostały podane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętym pojemniku o objętości Fo 3,00 lub większej.

Jednakże, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, dopuszcza się inne rodzaje obróbki ustalonej na podstawie sytuacji zdrowia zwierząt przeważającej w kraju wywozu

Artykuł 21b

Oprócz wymogów określonych w art. 21a, produkty mięsne pochodzące z państw trzecich mogą być przywożone do Wspólnoty wyłącznie w wypadku, gdy spełniają następujące wymagania:

1. zostały wytworzone w zakładzie wymienionym w pozycji „Produkty mięsne” wykazu sporządzonego na podstawie art. 4;
2. pochodzą z zakładu spełniającego odpowiednie wymogi załączników A i B do dyrektywy 77/99/EWG;
3. zostały wytworzone w warunkach higieny spełniających wymagania określone w rozdziale II oraz rozdziale III, pkt. 23 i 25, załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG;
4. pochodzą w całości:
 - a) ze świeżego mięsa:
 - (i) z zakładu znajdującego się na jednym z wykazów sporządzonych zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG lub niniejszą dyrektywą;
 - (ii) spełniającego wymagania art. 17 i 18 niniejszej dyrektywy i, ponadto, spełniającego warunki ustanowione w załączniku A rozdział III pkt. 23 i 25 do dyrektywy 77/99/EWG;
 - b) jeśli stosuje się art. 21a ust. 2, z mięsa spełniającego specjalne wymagania ustalone dla danego kraju produkcji;
 - c) z produktów mięsnych wytworzonych w zakładzie wymienionym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 4 lub w jednym z wykazów określonych w art. 7 dyrektywy 77/99/EWG;
5. spełniają warunki ogólne ustanowione w dyrektywie 77/99/EWG, w

szczególności:

- a) zostały poddane jednej z obróbek, określonych w art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG;
- b) zostały poddane inspekcji urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z rozdziałem IV załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG i, jeśli są hermetycznie zamknięte, inspekcji zgodnie z wymogami, które mają być ustanowione zgodnie z rozdziałem II załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG.

W trakcie takiej inspekcji, urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą towarzyszyć asystenci, którzy podlegają mu służbowo. Asystenci ci muszą:

- (i) być mianowani przez właściwy organ centralny kraju wywozu zgodnie z obowiązującymi przepisami;
 - (ii) być właściwie przeszkoleni;
 - (iii) mieć status prawny zapewniający im niezależność od osób kierujących zakładami;
 - (iv) być pozbawieni prawa podejmowania decyzji dotyczącej ostatecznego wyniku inspekcji;
- c) w przypadku zawijania i pakowania, są zawinięte i zapakowane zgodnie z przepisami rozdziału V załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG;
 - d) noszą stempel zgodności z wymogami zdrowia publicznego, która spełnia warunki dotyczące oznakowania ustanowione w rozdziale VI załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG, z wyjątkiem symboli i zestawów symboli dotyczących Państw Członkowskich, określonych w pkt. 39 lit. a), które mają być zastąpione nazwą państwa trzeciego pochodzenia, będąc zaopatrzone w numer zezwolenia weterynaryjnego zakładu pochodzenia;
 - e) są składowane i przywożone do Wspólnoty w satysfakcjonujących warunkach higieny zgodnie z rozdziałem VIII załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG, i przemieszczane w satysfakcjonujących warunkach higienicznych; w przypadku produktów mięsnych określonych w art. 4 tej dyrektywy producent musi, do celów inspekcji, wyraźnie i w sposób widoczny umieścić na opakowaniu produktu temperaturę, w której produkt musi być transportowany i składowany oraz okres, w którym produkt może być składowany w tych warunkach;

6. nie mogą być podane promieniowaniu jonizującemu.”

5. Art. 22-26 otrzymują brzmienie:

„ROZDZIAŁ V

Wymogi mające zastosowanie do mięsa i produktów mięsnych

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie nie wydają zezwolenia na przywóz świeżego mięsa lub produktów mięsnych bez przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt i świadectwa zdrowia, sporządzonych przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego wywozu.

Świadectwa te muszą:

- a) być sporządzone w przynajmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia i w jednym z tych języków Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się inspekcja przywozu zgodnie z art. 23 i 24;
- b) być dołączone do przesyłki świeżego mięsa i produktów mięsnych w oryginale;
- c) składać się z pojedynczej kartki;
- d) być wystawione na jednego odbiorcę.

Świadectwo zdrowia zwierząt musi zaświadczać, że świeże mięso lub produkty mięsne spełniają wymagania zdrowotne ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz wymagania ustanowione na jej podstawie, w odniesieniu do przywozu świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państwa trzeciego.

2. Świadectwo to musi być zgodne z wzorem sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

W określonych przypadkach, zgodnie z tą samą procedurą, może być postanowione, iż świadectwo zdrowia zwierząt i świadectwo zdrowia powinno składać się z pojedynczego arkusza.

3. Świadectwo zdrowia musi być zgodne w wyglądzie i zawartości z wzorem określonym w załączniku A w przypadku mięsa świeżego, oraz z wzorem określonym w załączniku C w przypadku produktów mięsnych, i być wydane w dniu załadowania świeżego mięsa lub produktów mięsnych celem przewozu do kraju przeznaczenia.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by po przyjeździe na geograficzne terytorium Wspólnoty, świeże mięso lub produkty mięsne zostały bezzwłocznie poddane inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez właściwy organ, niezależnie od procedury, w ramach której zostały zgłoszone.

Szczegółowe przepisy konieczne do zapewnienia jednolitego sposobu przeprowadzania inspekcji, określonej w niniejszym ustępie, zostaną ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają objęcie zakazem

przywozu, jeśli w wyniku inspekcji ustalono, że:

- mięso lub produkty mięsne nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego, lub z jego części, znajdujących się w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 3 ust. 1;
- mięso lub produkty mięsne pochodzą z terytorium państwa trzeciego, lub z jego części, z których przywóz objęty jest zakazem zgodnie z art. 14 i 28, ale bez uszczerbku dla przepisów art. 21a ust. 2;
- świadectwo zdrowia zwierząt, które towarzyszy przesyłce mięsa lub produktów mięsnych, nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi na podstawie art. 22 ust. 1 i 2.

3. Państwa Członkowskie zezwalają na tranzyt świeżego mięsa i produktów mięsnych z jednego państwa trzeciego do drugiego, pod warunkiem, że:

- a) zainteresowana strona dostarczy dowód, że państwo trzecie, do którego wysyłane jest mięso lub produkty mięsne po przewiezieniu przez terytorium Wspólnoty w żadnym wypadku nie wycofa i nie odeśle do Wspólnoty mięsa lub produktów mięsnych, na przywóz lub tranzyt których zezwoliło;
- b) na transport taki właściwe władze Państwa Członkowskiego na terytorium którego przeprowadzana jest inspekcja zdrowia zwierząt, przewidziana w ust. 1 udzieliły wcześniej zezwolenia,;
- c) transport taki jest przeprowadzany bez wyładowywania towarów na terytorium Wspólnoty, pod nadzorem właściwych władz, w pojazdach lub pojemnikach zapieczętowanych przez właściwe władze; jedynym procesem dozwolonym podczas transportu jest przeprowadzany odpowiednio na przejściu granicznym w kierunku do lub ze Wspólnoty bezpośredni przeładunek ze statku lub samolotu do innego środka transportu lub odwrotnie.

4. Wszystkie wydatki poniesione zgodnie z niniejszym artykułem obciążają wysyłającego, odbiorcę lub ich przedstawicieli bez rekompensaty ze strony Państwa.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by każda przesyłka świeżego mięsa lub produktów mięsnych podlegała inspekcji zdrowia publicznego przed dopuszczeniem do spożycia na geograficznym terytorium Wspólnoty, oraz inspekcji warunków zdrowotnych, przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

Państwa Członkowskie zapewniają nałożenie na importerów obowiązku przekazania, z wyprzedzeniem co najmniej dwóch dni roboczych, lokalnym służbom odpowiedzialnym za inspekcję przywozu w miejscu, gdzie świeże mięso lub produkty mięsne mają być poddane inspekcji, informacji dotyczących ilości i tożsamości mięsa i produktów mięsnych oraz momentu, od którego inspekcja może być przeprowadzana.

2. Inspekcja zdrowia publicznego, przewidziana w ust. 1 jest przeprowadzana na

zasadzie losowego pobierania próbek w przypadku przywozu objętego art. 17 ust. 1, art. 18 ust. 1 i 2 i art. 21a i 21b. Celem tej inspekcji jest w szczególności sprawdzenie, zgodnie z przepisem ust. 3:

- a) świadectwa zdrowia, zgodności świeżego mięsa lub produktów mięsnych z informacjami umieszczonymi na świadectwie, opieczutowania;
- b) stanu utrzymania, obecności brudu lub czynników chorobotwórczych;
- c) obecności pozostałości substancji określonych w art. 20;
- d) czy, w odniesieniu do świeżego mięsa, ubój i rozbiór albo, w odniesieniu do produktów mięsnych, produkcja, zostały przeprowadzone w zatwierdzonych do tego celu zakładach;
- e) warunków transportu.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 zostaną przyjęte przepisy wykonawcze konieczne dla zapewnienia jednolitego sposobu przeprowadzania inspekcji, określonych w ust. 1, w szczególności w odniesieniu do zastosowania art. 20, w szczególności metod analiz częstotliwości i norm dotyczących pobierania próbek.

4. Państwa Członkowskie zakazują obrotu świeżym mięsem lub produktami mięsnymi, jeżeli inspekcje, przewidziane w ust. 1 wykazały, że:

- świeże mięso lub produkty mięsne nie nadają się do spożycia przez ludzi,
- warunki określone w niniejszej dyrektywie i załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG lub załącznikach A i B do dyrektywy 77/99/EWG nie zostały spełnione,
- jedno ze świadectw, określonych w art. 22, które towarzyszą każdej przesyłce, nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi w tym artykule.

5. Jeżeli świeże mięso lub produkty mięsne nie mogą być przywiezione, muszą zostać zwrócone, chyba że względ na zdrowie publiczne i zdrowie zwierząt nakazuje inaczej.

W przypadku braku możliwości zwrotu mięsa lub produktów mięsnych, należy je zniszczyć na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzono inspekcje.

W drodze odstępstwa od tego przepisu, działając na wniosek importera lub jego przedstawiciela, Państwo Członkowskie przeprowadzające inspekcje weterynaryjne i inspekcje zdrowia publicznego ma prawo zezwolić na jego wwóz do celów innych niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem, że nie istnieje niebezpieczeństwo grożące ludziom lub zwierzętom oraz pod warunkiem, iż mięso lub produkty mięsne pochodzą z państwa trzeciego wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, i że przywóz ten nie jest objęty zakazem na mocy art. 28. Takie mięso lub produkty mięsne nie mogą opuszczać terytorium tego Państwa Członkowskiego, które ma obowiązek

sprawdzenia ostatecznego miejsca przeznaczenia mięsa lub produktów mięsnych.

6. We wszystkich przypadkach, po przeprowadzeniu inspekcji, określonych w ust. 1, świadectwa należy opatrzyć pieczęcią, aby wyraźnie wskazać dozwolony sposób wykorzystania danego mięsa lub produktów mięsnych.

Artykuł 25

Świeże mięso lub produkty mięsne z każdej przesyłki dopuszczonej do obrotu we Wspólnocie przez Państwo Członkowskie na podstawie inspekcji, określonych w art. 24 ust. 1, muszą, w przypadku transportu do kraju przeznaczenia, być zaopatrzone w świadectwo, odpowiadające pod względem treści i formy wzorcowi określonemu w załączniku B.

Świadectwo to musi być:

- a) wystawione przez właściwego urzędowego lekarza weterynarii w miejscu inspekcji lub w miejscu składowania;
- b) wydane w dniu załadowania świeżego mięsa lub produktów mięsnych w celu transportu do kraju przeznaczenia;
- c) sporządzone w co najmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia;
- d) dołączone w oryginale do przesyłki świeżego mięsa lub produktów mięsnych..

Artykuł 26

Wszelkie wydatki poniesione w związku z zastosowaniem przepisów art. 24 i 25, w szczególności koszty inspekcji świeżego mięsa lub produktów mięsnych, koszty składowania i koszty niszczenia takiego mięsa lub produktów mięsnych obciążają wysyłającego, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez rekompensaty ze strony Państwa.”

6. Rozdział IV otrzymuje oznaczenie VI.

7. W art. 27 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) posterunków kontrolnych dla przywozu świeżego mięsa lub produktów mięsnych”

8. W art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 i art. 21a ust. 2, jeżeli w państwie trzecim, umieszczonym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, pojawi się lub rozprzestrzeni zwierzęca choroba zakaźna, która może być przenoszona przez świeże mięso lub produkty mięsne i zagrozić zdrowiu publicznemu lub zdrowiu inwentarza żywego jednego z Państw Członkowskich, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami związanymi z inspekcją weterynaryjną, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu tego mięsa lub produktów mięsnych przywożonego bezpośrednio lub pośrednio przez terytorium innego Państwa

Członkowskiego, z całego terytorium państwa trzeciego lub z jego części.

9. Art. 32a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32a

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przywozu z państw trzecich świeżego mięsa określonego w art. 1 ust. 1 tiret trzecie lub produktów mięsnych, do czasu wejścia w życie decyzji Komisji przyjętej zgodnie z procedurą określoną w art. 29, do celów dokonania koniecznych dostosowań w wykazie, określonym w art. 3.

2. Do czasu wejścia w życie odpowiednich przepisów wspólnotowych, do przywozu z państw trzecich świeżego mięsa lub produktów mięsnych określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednie przepisy prawa krajowego.”

10. Załącznik B zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

11. Załącznik C zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Do czasu harmonizacji przepisów weterynaryjnych dotyczących świeżego mięsa drobiowego i dziczyzny, przywóz produktów drobiarskich i produktów z dziczyzny w dalszym ciągu podlega przepisom krajowym, z zastrzeżeniem ogólnych postanowień Traktatu.

Artykuł 3

W art. 17 ust. 1 dyrektywy 77/99/EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Do czasu przyjęcia przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu produktów drobiarskich z państw trzecich, Państwa Członkowskie stosują w odniesieniu do takiego przywozu przepisy, które nie są korzystniejsze od przepisów regulujących handel wewnątrzwspólnotowy.”

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 30 czerwca 1990 r.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 marca 1989 r.

W imieniu Rady

C. ROMERO HERRERA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK B

WZÓR

**ŚWIADECTWO INSPEKCJI PRZYWOZOWEJ ŚWIEŻEGO MIĘSA /
PRODUKTÓW MIĘSNYCH¹ PRZYWOŻONYCH Z PAŃSTW TRZECICH**

Państwo Członkowskie, w którym miała miejsce inspekcja przywozowa:

Miejsce inspekcji:

Rodzaj mięsa / produktów mięsnych²:

Opakowanie:

Liczba tusz²:

Liczba półtuszy²:

Liczba ćwierci lub opakowań:

Waga netto:

Państwo trzecie pochodzenia:

W przypadku produktów mięsnych:

Produkty przywożone na podstawie art. 14 / art. 21a ust. 2 lit. i) dyrektywy 72/462/EWG:

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że mięso / produkty mięsne¹¹ wymienione w niniejszym świadectwie zostały poddane inspekcji w momencie ich wysyłki.

.....
(Data i miejsce)

.....
(Urzędowy lekarz weterynarii)

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Tylko dla świeżego mięsa

„ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla produktów mięsnych¹ przeznaczonych dla

.....
(nazwa Państwa Członkowskiego EWG)

nr:²

Kraj wywozu:

Ministerstwo:

Departament:

Dotyczy:

(nieobowiązkowe)

I. Określenie produktów mięsnych

Produkty mięsne z:
(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj kawałków:

Rodzaj opakowania:

Liczba kawałków lub opakowań:

Wymagana temperatura przechowywania i transportu³:

Okres składowania³:

Waga netto:

II. Pochodzenie produktów mięsnych

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-ych)
zakładu(-ów):

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia produktów mięsnych

Produkty mięsne zostaną wysłane z
(miejsce załadunku)

do:
(państwo lub miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁴:

Nazwa i adres wysyłającego przesyłkę:

.....

Nazwa i adres odbiorcy przesyłki:

.....

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że:

- a) produkty mięsne wymienione powyżej,
etykieta umieszczona na opakowaniach produktów mięsnych opisanych powyżej,
posiada(ją) znak zaświadczenia, że produkty mięsne pochodzą w całości ze świeżego mięsa ze zwierząt ubitych w rzeźniach posiadających zezwolenie na wywóz produktów do krajów przeznaczenia lub, w przypadku zastosowania przepisów art. 21a ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, ze zwierząt ubitych w rzeźni specjalnie w celu dostarczenia mięsa do obróbki, określonej w tym ustępie⁵;
- b) produkty mięsne zostały zatwierdzone jako przydatne do spożycia przez ludzi po inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z wymaganiami dyrektywy 72/462/EWG;
- c) produkty mięsne zostały otrzymane z wieprzowiny, zbadanej / niezbadanej na obecność włośnicy, a w ostatnim przypadku zostały poddane chłodzeniu⁵;
- d) środki transportu i warunki załadunku produktów mięsnych w niniejszej przesyłce spełniają wymagania w zakresie higieny ustanowione w odniesieniu do wywozu do kraju przeznaczenia;
- e) produkty mięsne zostały wytworzone z mięsa, spełniającego warunek rozdziału III niniejszej dyrektywy, a produkty spełniające przepisy art. 3 dyrektywy 77/99/EWG zostały wytworzone zgodnie z odstępstwem określonym w art. 21a ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG⁵.

Sporządzono w, dnia

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Produkty mięsne w rozumieniu dyrektywy 77/99EWG.

² Nieobowiązkowe.

³ Wypełnić gdzie zaznaczone zgodnie z art. 4 dyrektywy 77/99/EWG.

⁴ W przypadku wagonów lub pojazdów ciężarowych podać numer rejestracyjny, w przypadku samolotów numer lotu, a w przypadku statków nazwę.

⁵ Niepotrzebne skreślić.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 28 stycznia 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej, świeżego mięsa lub produktów mięsnych, w celu objęcia nią owiec i kóz

(91/69/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 91/68/EWG⁴ ustala warunki inspekcji weterynaryjnej regulującej handel wewnątrzspolnotowy owcami i kozami; w celu umożliwienia harmonijnego rozwoju handlu należy ustanowić wspólne reguły w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;

dyrektywa 72/462/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/425/EWG⁶, ustanawia wymagania zdrowotne i wymagania w zakresie inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej, świeżego mięsa i produktów mięsnych;

owce i kozy należą, tak jak bydło, do rodziny krętorogich i są podatne na te same choroby; wspólnotowe zwierzęta gospodarskie są wobec tego narażone na takie samo niebezpieczeństwo w czasie przywozu z państw trzecich; w związku z tym należy generalnie odwołać się do zasad ustanowionych w dyrektywie 72/462/EWG, wprowadzając jednak do niej niezbędne zmiany uwzględniające specyficzne cechy owiec i kóz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany.

¹ Dz.U. nr C 48 z 27.02.1989, str. 36.

² Dz.U. nr C 96 z 17.04.1989, str. 187.

³ Dz.U. nr C 194 z 31.07.1989, str. 9.

⁴ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁶ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, owiec i kóz, trzody chlewnej, świeżego mięsa lub produktów mięsnych”.

2. W art. 1 ust. 1 dodaje się tiret drugie w brzmieniu:

„- zwierzęta domowych gatunków owiec i kóz hodowlanych, przeznaczone na chów, tuczne lub rzeźne.”

z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

3. W art. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszej dyrektywy, definicje zamieszczone w art. 2 dyrektyw Rady 64/432/EWG, 64/433/EWG, 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa¹, ostatnio zmienione dyrektywą 89/662/EWG², dyrektywą Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi³, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG i dyrektywą 91/68/EWG⁴ są stosowane w razie potrzeby.

¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

² Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁴ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.”

4. W art. 2 akapit trzeci lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) „państwo trzecie” oznacza państwo, w którym nie obowiązują dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG i 91/68/EWG;”.

5. W art. 2 akapit trzeci: lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) „gospodarstwo” oznacza przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe podlegające urzędowej kontroli, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym hodowlane, produkcyjne lub rzeźne bydło, trzoda chlewna lub owce lub kozy hodowlane, przeznaczone na chów, tuczone lub rzeźne są zwyczajnie trzymane lub hodowane;”.

6. W art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 akapit pierwszy wyrazy „bydła, trzody chlewnej” zastępuje się wyrazami „bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

7. Tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ II

Przywóz bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

8. W art. 6 lit. a) tiret pierwsze dodaje się co następuje:

„Pomoru małych przeżuwaczy, epizootycznej choroby bydła, ospy owczej, ospy kóz i gorączki doliny Rift”.

9. W art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, o ograniczeniu udzielania zezwoleń do poszczególnych gatunków, do zwierząt rzeźnych, hodowlanych lub produkcyjnych bydła i trzody chlewnej, do owiec i kóz hodowlanych, przeznaczonych na chów, do tuczu lub rzeźnych, czy do zwierząt o szczególnym przeznaczeniu oraz do stosowania, po dokonaniu przywozu, wszelkich niezbędnych środków w zakresie zdrowia zwierząt.

W przypadku zwierząt hodowlanych, przeznaczonych na chów, do tuczu, wymagania narzucone na mocy niniejszego ustępu mogą być zróżnicowane w zależności od Państwa Członkowskiego, tak aby uwzględniały przepisy specjalne na korzyść Państw Członkowskich w ramach handlu wewnątrzwspólnotowego.”

10. W art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do ustalania warunków zdrowotnych zwierząt, zgodnie z ust. 1:

- normy ustalone w załączniku A do dyrektywy 64/432/EWG są stosowane jako podstawa odniesienia dla gruźlicy bydła, brucelozy bydła i świń;
- normy ustalone w art. 4, 5 i 6 lub na mocy art. 7 lub 8, a także normy zawarte w załączniku A do dyrektywy 91/68/EWG, są stosowane jako podstawa odniesienia dla chorób, na które są podatne owce i kozy.

Jeśli zainteresowane państwo trzecie dostarczy podobnych gwarancji w zakresie zdrowia zwierząt, może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i dla każdego przypadku odrębnie, o odstępstwie od tych norm; w takim wypadku, w celu umożliwienia wejścia omawianych zwierząt do stad wspólnotowych, ustala się, zgodnie ze wspomnianą procedurą, warunki zdrowotne zwierząt co najmniej równoważne z warunkami w wymienionych artykułach lub załącznikach.”

11. W art. 9: wyrazy „bydła i trzody chlewnej” zastępuje się wyrazami „bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

12. W art. 10 akapit pierwszy części wprowadzającej wyrazy „bydła i trzody chlewnej” zastępuje się wyrazami „bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

13. W art. 10 akapit pierwszy: lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) sześć miesięcy w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych bydła lub trzody chlewnej oraz owiec lub kóz hodowlanych, przeznaczonych na chów lub do tuczu;”

14. W art. 11 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

- „1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, tylko w przypadku przedstawienia świadectwa wystawionego przez rządowego lekarza weterynarii w państwie trzecim wywozu.”
15. W art. 11 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) zaświadczać, że bydło, trzoda chlewna, owce i kozy spełniają warunki niniejszej dyrektywy i warunki ustanowione stosownie do niej w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;”
16. W art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Państwa Członkowskie zapewnią, że zwierzęta domowe gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, z chwilą przybycia na terytorium Wspólnoty, zostaną poddane inspekcji sanitarnej przeprowadzonej przez rządowego lekarza weterynarii, niezależnie od procedury celnej, zgodnie z którą zostały zgłoszone.”
17. W art. 12 ust. 2 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
- „2. Państwa Członkowskie zapewnią, że wprowadzony zostanie zakaz przemieszczania bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz we Wspólnocie, w przypadku stwierdzenia w wyniku inspekcji określonej w ust. 1, że:”
18. W art. 12 ust. 2 tiret trzecie otrzymuje brzmienie:
- „- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach A - D do dyrektywy 64/432/EWG, a także warunki ustanowione w art. 4, 5 lub 6 lub ustalone stosownie do art. 7 lub 8, jak również warunki zawarte w załączniku A do dyrektywy 91/68/EWG, nie były przestrzegane przez państwo trzecie wywozu;”
19. W art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Świadectwo, które towarzyszy bydłu, trzodzie chlewnej, owcom i kozom przy ich przywozie powinno, po przeprowadzeniu kontroli sanitarnej (inspekcji przywozowej), stwierdzać wyraźnie dopuszczenie lub odmowę wprowadzenia zwierząt.”
20. W art. 27 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) punktów kontroli granicznej przeznaczonych do przywozu bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz;”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to

powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 1991 r.

W imieniu Rady

J. - C. JUNCKER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 lipca 1991 r.

ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG

(91/496/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta są wyszczególnione w wykazie zamieszczonym w załączniku II do Traktatu;

ustalenie zasad na poziomie Wspólnoty w sprawie organizacji kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt pochodzących z państw trzecich pomaga zabezpieczyć dostawy i zapewnia stabilność rynku oraz prowadzi do harmonizacji środków niezbędnych do zapewnienia ochrony zdrowia zwierząt;

art. 23 dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego³, określa w szczególności konieczność ustalenia przez Radę przepisów i zasad ogólnych stosowanych w kontrolach dotyczących przywozu z państw trzecich zwierząt objętych powyższą dyrektywą;

kontroli w zakresie dokumentacji i identyfikacji należy poddać każdą partię zwierząt z państw trzecich w momencie ich wejścia na obszar Wspólnoty;

należy ustalić zasady dotyczące organizacji kontroli oraz działań następujących po kontrolach fizycznych, przeprowadzanych w całej Wspólnocie przez właściwe władze weterynaryjne;

należy sformułować przepis dotyczący zabezpieczeń; w powyższej sprawie, Komisja musi mieć możliwość działania, szczególnie poprzez inspekcję miejsc, w których prowadzone są kontrole, oraz przyjęcia środków odpowiednich do okoliczności;

¹ Dz.U.nr C 89 z 6.04.1991, str. 5.

² Dz.U.nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U.nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/174/EWG (Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

w celu zapewnienia sprawności systemu kontroli należy wprowadzić procedurę zatwierdzającą oraz prowadzić inspekcje granicznych posterunków kontroli, a także dokonywać wymiany urzędników upoważnionych do przeprowadzania kontroli zwierząt pochodzących z państw trzecich;

ustalenie wspólnych zasad na poziomie Wspólnoty staje się tym bardziej niezbędne, że wprowadzenie rynku wewnętrznego doprowadzi do zniesienia wewnętrznych kontroli granicznych;

należy wprowadzić zmiany do dyrektyw: 89/662/EWG⁴, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy;

określenie pewnych środków przejściowych o ograniczonym czasie obowiązywania wydaje się być niezbędne w celu ułatwienia przejścia na nowe zasady dotyczące kontroli, ustanowione na mocy niniejszej dyrektywy;

zadanie przyjęcia środków do zastosowania niniejszej dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Kontrole weterynaryjne w odniesieniu do zwierząt z państw trzecich wprowadzanych na obszar Wspólnoty są przeprowadzane przez Państwa Członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt domowych, z wyjątkiem koniowatych, towarzyszących podróżującym w celach niekomercyjnych.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy, definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 90/425/EWG mają zastosowanie wówczas, gdy jest to konieczne.
2. Ponadto:
 - a) „kontrola dokumentów” oznacza sprawdzenie świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących zwierzęciu;
 - b) „kontrola tożsamości” oznacza, wyłącznie wzrokowe, sprawdzenie zgodności dokumentów lub świadectw ze zwierzętami oraz obecności i zgodności znaków, które muszą być widoczne na zwierzętach;
 - c) „kontrola fizyczna” oznacza kontrolę samego zwierzęcia, w tym, o ile jest to możliwe, pobieranie próbek i badania laboratoryjne oraz, tam gdzie jest to

⁴ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

właściwe, dodatkowych badań w czasie kwarantanny;

- d) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wnosi o przywóz zwierząt do Wspólnoty;
- e) „partia” oznacza pewną ilość zwierząt tej samej rasy, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub dokumentem, przewożonych tym samym środkiem transportu i pochodzących z tego samego państwa trzeciego lub tej samej części tego państwa;
- f) „graniczny posterunek kontroli” oznacza każdy posterunek kontroli znajdujący się w bezpośredniej okolicy granicy zewnętrznej jednego z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych na obszar Wspólnoty z państw trzecich⁵ oraz określonej i zatwierdzonej zgodnie z art. 6.

ROZDZIAŁ I

Organizacja kontroli i działania pokontrolne

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- a) importerzy są zobowiązani do powiadomienia, z wyprzedzeniem jednego dnia roboczego, personelu weterynaryjnego granicznego posterunku kontroli, gdzie zostaną zgłoszone zwierzęta, o ilości, gatunku i przybliżonym czasie przybycia zwierząt;
- b) zwierzęta przesyłane są bezpośrednio, pod urzędowym nadzorem, do granicznego posterunku kontroli, określonej w art. 6 lub, gdy jest to właściwe do stacji kwarantanny, określonej w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie;
- c) zwierzęta nie mogą opuścić tego posterunku lub stacji, bez uszczerbku dla specjalnych przepisów stosowanych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, dopóki nie zostanie dostarczone stosowne zaświadczenie:
 - (i) w postaci świadectwa, określonego w art. 7 ust. 1 tiret drugie lub art. 8, potwierdzającego, że kontrola weterynaryjna została przeprowadzona na zwierzętach, których dotyczy świadectwo, zgodnie z art. 4, ust. 1 i ust. 2 lit.) a), b) i d) oraz art. 8 i 9, zgodnie z oczekiwaniami właściwych władz;
 - (ii) potwierdzające, że kontrola weterynaryjna została opłacona, oraz, że, w przypadku gdy jest to właściwe, wniesiony został depozyt na poczet kosztów, określonych w art. 10 ust. 1 tiret drugie i trzecie, art. 10 ust. 6 i art. 12 ust. 2;

⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

- d) bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przyjętych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, władze celne nie zezwalają na zwolnienie do wolnego obrotu na obszarach, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, zanim nie zostanie dostarczony dowód potwierdzający spełnienie wymagań, określonych w lit. c).

2. Szczególne przepisy dotyczące wprowadzenia niniejszego artykuły zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że niezależnie od przeznaczenia celnego zwierząt, każda partia zwierząt z państw trzecich zostanie poddana przez władze weterynaryjne kontroli dokumentacji i identyfikacji w jednym granicznym posterunku kontroli, znajdującym się na jednym z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG i odpowiednio zatwierdzona, w celu sprawdzenia:

- pochodzenia partii;
- późniejszego przeznaczenia, w szczególności w przypadku tranzytu lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lub które podlegają szczególnym wymaganiom ustalonym decyzjami Wspólnoty w odniesieniu do Państw Członkowskich przeznaczenia,
- czy dane znajdujące się na świadectwach lub dokumentach zapewniają gwarancje wymagane przepisami Wspólnoty lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty, gwarancje wymagane na podstawie przepisów krajowych stosowanych w różnych przypadkach objętych niniejszą dyrektywą.

2. Bez wpływu na wyłączenia zgodne z art. 8, urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić kontrolę fizyczną zwierząt zgłoszonych w granicznym posterunku kontroli. Kontrola ta obejmuje, w szczególności:

- a) badanie kliniczne zwierząt w celu zapewnienia zgodności stanu zwierząt z informacją zawartą w załączonym świadectwie czy dokumencie oraz stwierdzenia, że zwierzęta są zdrowe klinicznie.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, istnieje możliwość odstępstwa, z zachowaniem pewnych warunków, które zostaną przyjęte zgodnie z tą samą procedurą indywidualnego badania klinicznego w odniesieniu do pewnych kategorii i gatunków zwierząt;

- b) przeprowadzenie każdego badania laboratoryjnego, który uważany jest za konieczny lub który jest ustalony przepisami Wspólnoty;
- c) o ile jest to możliwe, sprawdzenie próbek urzędowych pod względem obecności pozostałości oraz możliwie jak najszybsza ich analiza;
- d) sprawdzenie dostosowania do minimalnych wymagań zawartych w dyrektywie Rady

77/489/EWG z dnia 18 lipca 1977 r. w sprawie ochrony zwierząt w trakcie transportu międzynarodowego⁶.

Do celów następujących kontroli podczas transportu oraz, tam gdzie jest to właściwe, kontroli zgodności z dodatkowymi wymaganiami dotyczącymi gospodarstw rolnych, będących miejscem przeznaczenia, urzędowy lekarz weterynarii przekaze właściwym władzom Państw Członkowskich przeznaczenia, niezbędne informacje (z zastosowaniem systemu wymiany informacji, określonego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG).

W wypełnianiu tych zadań urzędowemu lekarzowi weterynarii może pomagać wykwalifikowany personel, odpowiednio przeszkolony oraz pracujący pod jego kierownictwem.

3. Jednakże, w drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, dotyczących zwierząt wchodzących do portu morskiego lub lotniczego na obszarze, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kontrola tożsamości i kontrola fizyczna mogą być przeprowadzone we wspomnianym porcie morskim lub lotniczym przeznaczenia, pod warunkiem, że w takim porcie znajduje się graniczny posterunek kontroli, określonej w art. 6 oraz, że zwierzęta będą kontynuować podróż, w zależności od przypadku, drogą morską lub powietrzną na tym samym statku lub pokładzie samolotu. W takich przypadkach właściwe władze, które przeprowadziły kontrolę dokumentacji poinformują, bezpośrednio lub przez lokalne władze weterynaryjne, o tym, że zwierzęta przeszły kontrolę urzędowego lekarza weterynarii w punkcie kontroli Państwa Członkowskiego przeznaczenia, za pomocą systemu wymiany informacji, określonej w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

4. Wszelkie wydatki poniesione w wyniku zastosowania niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli, przy czym nie istnieje możliwość zwrotu tych kosztów przez Państwa Członkowskie.

5. Szczególne przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące szkolenia i kwalifikacji personelu pomocniczego, zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 5

Wprowadzenie zwierząt na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG jest zakazane, wówczas, gdy kontrola wykaże, że:

- a) zwierzęta gatunków, w odniesieniu do których zharmonizowano przepisy importowe na poziomie Wspólnoty, pochodzą, bez uszczerbku dla szczególnych warunków określonych w art. 19 dyrektywy 90/426/EWG⁷ w odniesieniu do przemieszczania i przywozu koniowatych pochodzących z państw trzecich, z obszaru lub części obszaru państwa trzeciego nie uwzględnionego w wykazach sporządzonych zgodnie z przepisami Wspólnoty dla gatunków, których dotyczą przepisy lub z których zakazany jest przywóz zgodnie z decyzją Wspólnoty;
- b) zwierzęta inne niż te, określonych w lit a), nie odpowiadają wymaganiom określonym

⁶ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 10.

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42.

przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą;

- c) zwierzęta są chore lub podejrzane o chorobę zakaźną lub zarażone chorobą zakaźną lub chorobą stanowiącą zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, albo z jakiegokolwiek innej przyczyny określonej przepisami Wspólnoty;
- d) wywożące państwo trzecie nie dostosowało się do wymagań określonych przepisami Wspólnoty;
- e) zwierzęta nie są w stanie kontynuować podróży;
- f) świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący zwierzętom nie spełnia warunków ustalonych zgodnie z przepisami Wspólnoty, lub tam, gdzie nie zharmonizowano przepisów, wymagania określone przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 6

1. Graniczne posterunki kontroli muszą spełniać wymagania niniejszego artykułu.
2. Graniczne posterunki kontroli muszą:
 - a) znajdować się w miejscu wejścia na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG;

Jednakże, tam gdzie jest to wymuszone warunkami geograficznymi (jak nabrzeże wyładunkowe, stacja kolejowa, przejścia) i pod warunkiem, że w danym przypadku posterunek kontroli znajduje się daleko od gospodarstw rolnych lub miejsc, w których przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną, dopuszczalne jest usytuowanie posterunku kontroli w pewnej odległości od przejścia granicznego;
 - b) znajdować się na obszarze celnym pozwalającym na przeprowadzenie innych formalności administracyjnych, w tym formalności celnych związanych z przywozem;
 - c) być wyznaczone i zatwierdzone zgodnie z ust. 3;
 - d) podlegać urzędowemu lekarzowi weterynarii, który odpowiada faktycznie za kontrole. Urzędowy lekarz weterynarii może być wspierany przez odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy pracujący pod jego kierownictwem.
3. W terminie do dnia 1 stycznia 1992 r. oraz po umieszczeniu posterunków granicznych na ostatecznym wykazie przez władze krajowe, działając wspólnie z departamentami Komisji, które zweryfikują dostosowanie posterunków do minimalnych wymagań ustalonych w załączniku A, Państwa Członkowskie przedłożą Komisji wykaz granicznych posterunków kontroli odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych zwierząt, oraz przedstawią następujące informacje:

- a) rodzaj granicznego posterunku kontroli:
- port,
 - port lotniczy,
 - posterunek drogowy,
 - punkt kolejowy;
- b) rodzaje zwierząt, które mogą być kontrolowane w danym granicznym posterunku kontroli, z podaniem dostępnych urządzeń i personelu weterynaryjnego oraz ze wskazaniem zwierząt, które nie mogą być kontrolowane w tych posterunkach., a także dla zarejestrowanych zwierząt koniowatych, godziny otwarcia specjalnie do tego celu zatwierdzonego granicznego posterunku kontroli;
- c) personel wyznaczony do kontroli weterynaryjnych:
- liczbę urzędowych lekarzy weterynarii z przynajmniej jednym lekarzem na zmianie w czasie godzin otwarcia granicznego posterunku kontroli,
 - liczbę odpowiednio wyszkolonego personelu pomocniczego lub asystentów;
- d) opis urządzeń i pomieszczeń dostępnych do przeprowadzania:
- kontroli dokumentów,
 - kontroli fizycznej,
 - pobierania próbek,
 - badań ogólnych zawartych w art. 4 ust. 2 lit. b),
 - badań szczególnych wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii;
- e) powierzchnię pomieszczeń przeznaczonych do przechowywania zwierząt, których badania nie zostały zakończone;
- f) rodzaj urządzeń pozwalających na szybką wymianę informacji, w szczególności z innym granicznym posterunkiem kontroli;
- g) wielkość handlu (rodzaje i ilości zwierząt przechodzących przez dany graniczny posterunek kontroli).

4. Działając wspólnie z właściwymi władzami krajowymi, Komisja przeprowadzi inspekcje granicznych posterunków kontroli, wyznaczonych zgodnie z ust. 3, pozwalające na stwierdzenie, że przepisy dotyczące kontroli weterynaryjnych są jednolicie stosowane oraz, że dane graniczne posterunki kontroli rzeczywiście posiadają niezbędną infrastrukturę oraz spełniają minimalne wymagania zawarte w załączniku A.

W celu ustanowienia wykazu granicznych posterunków kontroli, Komisja przedłoży Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, w terminie do dnia 1 stycznia 1992 r., sprawozdanie dotyczące wyników kontroli, określonych w akapicie pierwszym, a także propozycje po uwzględnieniu wniosków ze sprawozdania. Wykaz ten zostanie zatwierdzony a następnie zaktualizowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Wspomniane sprawozdanie będzie obejmować wszystkie problemy, które napotykają niektóre Państwa Członkowskie w przypadku, gdy z zamieszczenia na ostatecznym wykazie, określonym w ust. 3 akapit pierwszy wyniknie wyłączenie z dniem 1 lipca 1992 r dużej liczby granicznych posterunków kontroli.

Po uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju problemów, niektóre graniczne posterunki kontroli będą mogły kontynuować swoją działalność oraz uzyskać maksymalnie trzy lata na dostosowanie do wymagań niniejszej dyrektywy w zakresie urządzeń i struktur.

Komisja opublikuje wykaz zatwierdzonych granicznych posterunków kontroli, oraz kolejne aktualizacje, w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W razie potrzeby, Komisja przyjmie szczegółowe zasady konieczne do stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 7

1. W przypadku gdy gatunki zwierząt, w zakresie których zharmonizowano przepisy na poziomie Wspólnoty, nie są wprowadzone na rynek Państwa Członkowskiego, które przeprowadza kontrole, określone w art. 4, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do zwierząt koniowatych zarejestrowanych i posiadających dokument identyfikacji określony dyrektywą 90/427/EWG⁸:

- dostarczy zainteresowanej osobie kopię lub w przypadku gdy partia zwierząt została podzielona, kilka indywidualnie uwierzytelnionych kopii oryginalnych świadectw dotyczących tych zwierząt; okres ważności tych świadectw nie może przekroczyć 10 dni,
- wyda świadectwo, zgodne ze wzorem sporządzonym przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, poświadczające, że kontrola, określona w art. 4 ust. 1 oraz art. 2 lit.) a), b) i d) została przeprowadzona zgodnie z wymaganiami urzędowego lekarza weterynarii oraz wyszczególniające rodzaje pobranych próbek oraz wyniki badań laboratoryjnych lub określające spodziewany termin wyników,
- zachowa oryginał świadectwa lub świadectw towarzyszących zwierzętom.

2. Szczegółowe przepisy odnośnie stosowania ust. 1 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

⁸ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

3. Po przejściu zwierząt przez graniczny posterunek kontroli, handel zwierzętami, określony w ust. 1 i odnośnie do których wydano zezwolenie na wprowadzenie na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, winien być prowadzony zgodnie z przepisami dotyczącymi kontroli weterynaryjnej ustanowionymi w dyrektywie 90/425/EWG.

W szczególności, informacje przekazane przez właściwą władzę miejsca przeznaczenia za pomocą systemu wymiany informacji określonego art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, muszą precyzować czy:

- zwierzęta są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub na obszar o szczególnych wymaganiach,
- pobrano próbki ale nie są znane wyniki testów w momencie, gdy partia opuszcza graniczny posterunek kontroli.

Artykuł 8

A. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- 1) kontrole weterynaryjne dotyczące przywozu gatunków zwierząt nie objętych załącznikiem A do dyrektywy 90/425/EWG prowadzone są zgodnie z następującymi przepisami:
 - a) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są bezpośrednio w jednym granicznym posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, które zamierza je importować, winny one przejść w tym posterunku wszystkie kontrole określone w art. 4;
 - b) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są w punktach kontroli granicznej innego Państwa Członkowskiego, za uprzednią zgodą tego państwa:
 - (i) wszystkie kontrole, określone w art. 4 zostaną przeprowadzone w tym posterunku w imieniu Państwa Członkowskiego przeznaczenia, w celu zapewnienia, w szczególności, że jego wymagania odnośnie do zdrowia zwierząt zostały spełnione lub;
 - (ii) jeśli istnieje Porozumienie między właściwymi władzami centralnymi dwóch Państw Członkowskich oraz, gdy jest to właściwe, tego Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, w tym posterunku granicznym zostaną przeprowadzone wyłącznie kontrole określone art. 4 ust. 1, przy czym kontrole określone art. 4 ust. 2 zostaną przeprowadzone w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

W ostatnim przypadku,, zwierzęta mogą opuścić graniczny posterunek kontroli po przeprowadzeniu kontroli dokumentacji i identyfikacji, wyłącznie w zaplombowanych pojazdach oraz wyłącznie po dokonaniu następujących czynności przez urzędowego lekarza weterynarii:

- wykazaniu na kopii świadectwa, lub w przypadku podziału wysyłki, na kopiach oryginałów świadectw, że zwierzęta zostały przepuszczone, a kontrole zostały przeprowadzone,
- poinformowaniu władz weterynaryjnych o miejscu przeznaczenia lub, gdy jest to właściwe, Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, za pomocą systemu wymiany informacji określony w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, że zwierzęta zostały przepuszczone,
- niezależnie od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c), odesłanie zgłoszonych zwierząt do właściwych władz celnych w granicznym posterunku kontroli.

W przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, Państwa Członkowskie mogą zastosować wyłącznie rozwiązanie określone w (i).

Państwa Członkowskie poinformują Komisję i przedstawicieli innych Państw Członkowskich spotykających się w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o przypadkach zastosowania rozwiązań określonych w (ii);

- 2) do czasu przyjęcia szczegółowych decyzji określonych w przepisach Wspólnoty, zwierzęta których handel został zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lecz które pochodzą z państwa trzeciego, w którym nie zostały jeszcze ustanowione jednolite warunki odnośnie do zdrowia zwierząt, importuje się z zastrzeżeniem następujących warunków:
- zwierzęta muszą pozostać w państwie trzecim wysyłki przynajmniej przez okresy określone w art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie zdrowia i problemów związanych z inspekcją weterynaryjną dotyczącą przywozu bydła, owiec, kóz, oraz świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich⁹,
 - zwierzęta muszą być poddane kontroli określonej art. 4,
 - zwierzęta nie mogą opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny chyba, że kontrole te wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt:
 - (i) bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do państw trzecich dotyczących chorób nieznanymi we Wspólnocie, odpowiada wymogom dotyczącym zdrowia zwierząt stosowanym w handlu danymi gatunkami, zgodnie z przepisem zawartym w dyrektywach, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG lub wymogom dotyczącym zdrowia zwierząt ustalonym w dyrektywie 72/462/EWG lub
 - (ii) w odniesieniu do jednej lub wielu szczególnych chorób, spełnia warunki równorzędności, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, oparte na zasadzie wzajemności między wymaganiami państwa trzeciego a wymaganiami państw Wspólnoty;
 - w przypadku przeznaczenia zwierząt do Państwa Członkowskiego, któremu przysługują dodatkowe gwarancje, określone art. 3 ust. 1 lit. e) (iii) oraz (iv) dyrektywy 90/425/EWG, muszą one spełniać odpowiednie wymagania ustalone w odniesieniu do handlu wewnątrz Wspólnoty,
 - po przejściu granicznego posterunku kontroli, w przypadku zwierząt do uboju, zwierzęta muszą być przekazane do rzeźni przeznaczenia lub, w przypadku zwierząt do chowu i produkcji lub hodowli wodnej, przekazane gospodarstwu rolnemu będącemu miejscem przeznaczenia;
- 3) jeżeli kontrole określone pkt. 1 i 2 wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt nie spełnia zawartych w nich wymagań, nie mogą one opuścić granicznego

⁹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG (Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45).

posterunku kontroli lub stacji kwarantanny i wówczas stosuje się art. 12;

- 4) w przypadku gdy zwierzęta, określone w pkt. 1 nie są przeznaczone na wprowadzenie na rynek na obszarze Państwa Członkowskiego, które przeprowadziło kontrole weterynaryjne, stosuje się przepisy art. 7, w szczególności te dotyczące kwestii świadectwa;
- 5) w miejscu przeznaczenia, zwierzęta przeznaczone do chowu i produkcji pozostają pod urzędowym nadzorem właściwych władz weterynaryjnych. Po okresie obserwacji, który zostanie wyznaczony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, zwierzęta mogą być wprowadzone do handlu wewnątrz Wspólnoty na warunkach ustalonych w dyrektywie 90/425/EWG.

Zwierzęta do uboju podlegają w rzeźni przeznaczenia odpowiednim przepisom Wspólnoty dotyczącym uboju danych gatunków.

- B. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zezwalają na tranzyt zwierząt z jednego państwa trzeciego do innego, jeżeli:

- a) na taki tranzyt zezwolił urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, na obszarze którego zwierzęta muszą być zgłoszone w celu poddania ich kontrolom określonym art. 4. oraz, kiedy ma to zastosowanie, właściwa władza centralna Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu;
- b) zainteresowana strona dostarczyła dowód, że pierwsze z państw trzecich, do którego wysyłane są zwierzęta, w transycie przez jeden z obszarów, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, nie zobowiązuje się do odsyłania zwierząt, na których wwóz lub tranzyt zezwolił oraz podejmuje się zastosować, na obszarach określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG do przepisów Wspólnoty w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu;
- c) kontrola, określona w art. 4, wykazała zgodnie z wymaganiami lekarza weterynarii, jeśli ma to zastosowanie, po przejściu przez zwierzęta kwarantanny, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy lub w przypadku zwierząt, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG, uzyskały gwarancje zdrowia przyznane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, które są przynajmniej równorzędne z tymi wymaganiami;
- d) właściwe władze granicznego posterunku kontroli informują o fakcie przejścia zwierząt władze właściwe Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu oraz posterunek graniczny przy wyjeździe, za pomocą systemu wymiany informacji, określonych w art. 12 ust. 4 akapit drugi;
- e) w przypadku przejścia przez jeden z obszarów, określonych w załączniku I do

dyrektywy 90/675/EWG, taki tranzyt odbywa się zgodnie ze wspólnotową procedurą tranzytu (tranzyt zewnętrzny) lub zgodnie z jakąkolwiek inną procedurą celną określoną przepisami Wspólnoty; jedyna forma przeładowania, na które zezwala się w takcie tranzytu to taka, którą przeprowadza się w punkcie wejścia lub wyjścia z jednego z obszarów, określonych w załączniku I i która zapewnia dobrostan zwierząt.

2. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

Artykuł 10

1. W przypadkach, gdy przepisy Wspólnoty lub przepisy krajowe miejsca przeznaczenia, w dziedzinach, które nie zostały zharmonizowane oraz przy zastosowaniu ogólnych przepisów Traktatu, przewidują, że zwierzęta powinny zostać poddane kwarantannie lub izolacji, to taka kwarantanna lub izolacja może mieć miejsce:

- w przypadku choroby innej niż pryszczycza, wścieklizna bądź rzekomy pomór drobiu, w stacji kwarantanny znajdującym się w państwie trzecim pochodzenia, pod warunkiem, że zostało ono zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22 i jest regularnie kontrolowane przez biegłych lekarzy weterynarii Komisji,
- w stacji kwarantanny znajdującej się na obszarze Wspólnoty, która spełnia wymagania ustalone w załączniku B,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia.

Należy zastosować szczególne środki ostrożności w czasie przewozu między stacjami kwarantanny w miejscach pochodzenia i przeznaczenia, i granicznych posterunkach kontroli oraz w stacjach kwarantanny, określonych w poprzednim akapicie tiret pierwsze, mogą być wprowadzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za graniczny posterunek kontroli zaleci kwarantannę, przeprowadza się ją, w zależności od oceny ryzyka dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii:

- w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu lub,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia,
- w centrum kwarantanny znajdującym się w pobliżu gospodarstwa rolnego będącego miejscem przeznaczenia.

3. Ogólne warunki, które musi spełnić stacja kwarantanny, określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie określone zostały w załączniku B.

Szczególne warunki zatwierdzenia stosowane w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. W zakresie zatwierdzenia i następnych aktualizacji wykazu stacji kwarantanny,

określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie oraz ust. 2 tiret pierwsze, należy postępować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Stacje kwarantanny poddaje się kontroli określonej art. 19.

Komisja publikuje wykaz stacji kwarantanny oraz wszelkie późniejsze aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W odniesieniu do stacji kwarantanny, które są przeznaczone wyłącznie dla zwierząt, określonych w art. 8 lit. a) pkt. 1, nie stosuje się ust. 1 akapit drugi, a także ust. 3 i 4.

6. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

7. W terminie do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie, w miarę możliwości z propozycjami dotyczącymi potrzeb Wspólnoty w zakresie stacji kwarantanny i wsparcia finansowego Wspólnoty na ich działalność.

Artykuł 11

1. Bez wpływu na pozostałe przepisy niniejszego rozdziału, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze przeprowadzą, w przypadku podejrzenia, że przepisy prawne dotyczące weterynarii nie zostały wypełnione lub istnieje wątpliwość co do identyfikacji zwierzęcia, kontrole weterynaryjne, które wspomniany lekarz lub władze uznają za właściwe.

2. Państwa Członkowskie podejmą stosowne działania administracyjne lub środki karne w odniesieniu do wszelkich naruszeń przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub środki prawne wówczas gdy wykryją, że naruszone zostały przepisy Wspólnoty, w szczególności gdy wykryją, że świadectwa lub sporządzone dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi zwierząt, że znaki identyfikacyjne nie odpowiadają znakom określonym przepisami lub gdy zwierzęta nie zostały zgłoszone do kontroli w granicznym posterunku kontroli lub gdy zwierzęta nie zostały wysłane do miejsca przeznaczenia, do którego były przeznaczone.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy kontrole, określone w niniejszej dyrektywie wykażą, że zwierzę nie odpowiada wymogom ustalonym przepisami Wspólnoty lub, w przypadkach jeszcze nie zharmonizowanych z prawem krajowym, lub gdy takie kontrole wykazują nieprawidłowości, właściwa władza po konsultacji z importerem lub jego przedstawicielem, zadecyduje o:

- a) przechowaniu, nakarmieniu i napojeniu oraz jeśli będzie to konieczne opiece nad zwierzętami lub;
- b) w razie potrzeby, zatrzymaniu zwierząt na kwarantannę lub odizolowanie wysyłki;
- c) odesłaniu wysyłki zwierząt poza obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kiedy pozwalają na to zdrowie zwierząt i ich dobro, w ograniczonym

terminie, określonym przez właściwe władze krajowe.

W powyższym przypadku, urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli musi:

- poinformować inne graniczne posterunki kontroli, zgodnie z ust. 4, o nie przyjęciu wysyłki, wykazując zaobserwowane naruszenia,
- na mocy ustaleń określonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, anulować świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący nieprzyjętej partii,
- w wyznaczonych odstępach czasu, informować Komisję, przez właściwe władze centralne, o charakterze i częstotliwości występowania zaobserwowanych naruszeń.

Jeżeli odesłanie wysyłki nie jest możliwe, w szczególności z przyczyn wynikających z bezpieczeństwa zwierząt, urzędowy lekarz weterynarii:

- może, po uzyskaniu zgody od właściwych władz oraz po kontroli przedubojowej, zalecić ubój zwierząt do spożycia przez człowieka zgodnie z warunkami ustalonymi przez przepisy Wspólnoty,
- w innych przypadkach musi nakazać ubój zwierząt przeznaczonych do celów innych niż spożycie przez człowieka lub zarządzić oddzielenie tusz, określając warunki dotyczące kontroli użycia uzyskanych produktów.

Właściwe władze centralne informują Komisję o przypadkach skorzystania z tych odstępstw zgodnie z przepisami ust. 4.

Komisja będzie regularnie informować Stały Komitet Weterynaryjny o takich przypadkach.

2. Importer lub jego przedstawiciel odpowiadają za koszty poniesione w wyniku działań określonych w ust. 1, proces zniszczenia wysyłki lub użycie mięsa dla innych celów.

Dochód ze sprzedaży produktów, określonych w ust. 1 lit. c) akapit trzeci musi być przekazany właścicielowi zwierząt lub jego przedstawicielowi, po odliczeniu powyższych kosztów.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. Właściwe władze Państw Członkowskich, graniczne posterunki kontroli i Komisja będą informowani, w ramach programu dotyczącego rozwoju komputeryzacji procedur kontroli weterynaryjnych.

W tym celu Komisja, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, wprowadzi skomputeryzowany system przetwarzania danych łączący służby kontroli granicznej z właściwymi władzami weterynaryjnymi w Komisji oraz obejmujący wszystkie dane

dotyczące przywozu zwierząt z państw trzecich (Projekt Shift), który zostanie połączony z systemem wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi określonym art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

5. Właściwe władze podadzą do wiadomości, gdy jest to właściwe, wszelkie posiadane informacje zgodnie z dyrektywą Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁰.

Artykuł 13

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, Komisja przyjmie, na podstawie planów, określonych w akapicie drugim, przepisy dotyczące przywozu zwierząt do uboju przeznaczonych do spożycia lokalnego oraz do hodowli i produkcji na pewnych częściach obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, uwzględniając naturalne ograniczenia, specyficzne dla danego obszaru, w tym ich odległości od części kontynentalnej Wspólnoty.

W tym celu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r., Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji plan zawierający procedury określające przeprowadzanie kontroli w przywozie zwierząt z państw trzecich na obszary, określone w akapicie pierwszym. Plany te muszą uwzględnić kontrole, które należy przeprowadzić, aby zapobiec sytuacji, w której zwierzęta wprowadzone na teren Wspólnoty zostałyby, w jakichkolwiek okolicznościach, odesłane na inne terytoria Wspólnoty.

Artykuł 14

W celu przeprowadzenia kontroli, określonych w art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy, identyfikacja i rejestracja określone art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG musi być przeprowadzona w miejscu przeznaczenia zwierząt, z wyjątkiem zwierząt do uboju i zarejestrowanych koniowatych, kiedy jest to właściwe, po okresie obserwacji określonym w art. 8A ust. 5 wspomnianej dyrektywy.

Procedury określające identyfikację lub znakowanie zwierząt do uboju ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie będą pobierać, w przypadku przywozu zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, opłaty zdrowotne na pokrycie kosztów kontroli weterynaryjnych określonych w art. 4, 5, i 8.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji podejmie, przed dniem 1 lipca 1992 r., decyzję o wysokości opłat, określonych w ust. 1, a także podejmą decyzje w sprawie szczegółowych reguł i zasad dotyczących wykonania niniejszej dyrektywy, oraz w sprawie możliwych wyjątków.

¹⁰ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

Artykuł 16

Na mocy procedury określonej art. 23 i w oparciu o zasadę wzajemności, rządziej przeprowadzane kontrole identyfikacji i/lub kontrole fizyczne mogą, bez uszczerbku dla kontroli sprawdzających czy wypełniane są wymagania dotyczące warunków utrzymania zwierząt w trakcie przewozu, być zastosowane w pewnych warunkach, w szczególności w świetle wyników kontroli przeprowadzonych przed przyjęciem niniejszej dyrektywy.

Przyznając tego rodzaju odstępstwa, Komisja weźmie pod uwagę następujące kryteria:

- a) gwarancje przedstawiane przez państwa trzecie, o których mowa w odniesieniu do zgodności z wymaganiami wspólnotowymi, szczególnie tymi, które dotyczą dyrektyw 72/462/EWG i 90/426/EWG;
- b) sytuację zdrowotną zwierząt w danym państwie trzecim;
- c) informację na temat sytuacji zdrowotnej w danym państwie trzecim;
- d) charakter działań podjętych przez dane państwo trzecie w celu monitorowania i zwalczania chorób;
- e) struktury i uprawnienia służb weterynaryjnych;
- f) przepisy dotyczące uznawania pewnych substancji i dostosowania się do wymagań określonych w art. 7 dyrektywy Rady 86/496/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na zawartość pozostałości¹¹;
- g) rezultaty inspekcji Wspólnoty;
- h) rezultaty przeprowadzonych kontroli importowych.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo do odwołania się od decyzji podjętych przez właściwe władze, wynikające z przepisów obowiązujących w Państwach Członkowskich.

Decyzje podjęte przez właściwe władze Państw Członkowskich będących krajami przeznaczenia, a także przyczyny podjęcia takich decyzji podawane są do wiadomości importera, którego one dotyczą lub jego przedstawiciela.

Jeżeli importer lub jego przedstawiciel poproszą o to, wspomniane wyżej decyzje i powody ich podjęcia winny być przekazane na piśmie z podaniem praw do odwołania, które mu przysługują na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się graniczny posterunek kontroli, a także procedury i związane z tym terminy.

ROZDZIAŁ II

¹¹ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36.

Przepisy dotyczące zabezpieczeń

Artykuł 18

1. Jeżeli jedna z chorób, określona w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹², choroby odzwierzęce lub inne choroby czy zjawiska mogące stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego, pojawią się lub rozprzestrzenią na obszarze państwa trzeciego, lub jeżeli pojawią się jakiegokolwiek inne poważne powody związane ze zdrowiem zwierząt uzasadniające takie działania, w szczególności w świetle uzyskanych danych przez biegłych lekarzy weterynarii, Komisja może, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, zastosować bezzwłocznie oraz w zależności od powagi sytuacji, jeden z poniższych środków:

- wstrzymać przywóz z całego obszaru lub części obszaru państwa trzeciego, którego to dotyczy, i gdy uzna to za właściwe, państwa trzeciego będącego krajem tranzytowym,
- ustanowić specjalne warunki dotyczące zwierząt pochodzących z części obszaru lub całości obszaru takiego państwa trzeciego.

2. Jeżeli jedna z kontroli określonych niniejszą dyrektywą wykaże, że partia zwierząt może stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego, właściwa władza weterynaryjna winna bezzwłocznie podjąć następujące działania:

- wstrzymać i zniszczyć partię,
- poinformować pozostałe graniczne posterunki kontroli i Komisję o uzyskanych wynikach, a także o pochodzeniu zwierząt, zgodnie z przepisami art. 12 ust. 4.

3. W przypadku określonym w ust. 1, Komisja może podjąć tymczasowe środki zabezpieczające w odniesieniu do zwierząt objętych art. 9.

4. Przedstawiciele Komisji mogą przeprowadzić bezzwłocznie inspekcję w takim państwie trzecim.

5. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie poinformuje oficjalnie Komisję o potrzebie podjęcia środków zabezpieczających, a Komisja nie odwoła się do ust. 1 i 3, ani nie przekaże sprawy do rozpatrzenia w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, wówczas zgodnie z ust. 6, dane Państwo Członkowskie może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do tych zwierząt.

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie podejmie tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do państwa trzeciego, na podstawie przepisów niniejszego ustępu, poinformuje ono o nich pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję zgodnie z art. 12 ust. 5.

6. W terminie 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do powyższej sprawy, zgodnie z przepisami art. 22, w celu rozszerzenia, zmiany lub zniesienia środków przewidzianych w ust. 1, 3 i 5.

¹² Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa zmieniona decyzją 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

7. Decyzje o rozszerzeniu, zmianie lub zniesieniu środków podjętych zgodnie z ust. 1, 2, 3 i 6, podejmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
8. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

ROZDZIAŁ III

Inspekcja

Artykuł 19

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami krajowymi i w zakresie niezbędnym do jednolitego zastosowania wymagań niniejszej dyrektywy, sprawdzone graniczne posterunki kontroli zatwierdzone zgodnie z art. 6 i stacje kwarantanny zatwierdzone zgodnie z art. 10 w zakresie ich dostosowania do kryteriów wyszczególnionych odpowiednio w załącznikach A i B.
2. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami, przeprowadzać kontrole na miejscu.
3. Państwo Członkowskie, na którego obszarze przeprowadzana jest inspekcja, zapewni biegłym lekarzom z Komisji pomoc, której mogą potrzebować do przeprowadzania swoich czynności.
4. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.
5. Komisja dokona analizy zaobserwowanej sytuacji, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego jeżeli uzna, że wyniki kontroli uzasadniają takie postępowanie. Może ona przyjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
6. Komisja będzie monitorować rozwój sytuacji; w zależności od jej rozwoju i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, może ona zmienić lub uchylić decyzje, określone w ust. 5.
7. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 20

W przypadku, gdy, na podstawie kontroli przeprowadzonych w punkcie zbytu zwierząt, właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą, że niniejsza dyrektywa nie jest stosowana przez graniczny posterunek kontroli innego Państwa Członkowskiego, winno ona bezzwłocznie skontaktować się z właściwymi władzami krajowymi tego Państwa Członkowskiego.

Państwo to podejmie wszelkie niezbędne kroki i poinformuje właściwe władze państwa, od których uzyskało informacje, o charakterze przeprowadzonej kontroli, podjętej decyzji oraz przyczynach leżących u podstawy tej decyzji.

Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego, które odnotowały naruszenie dyrektywy uznają, że podjęte kroki nie są wystarczające, zbadają one z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, którego to dotyczy, sposoby i środki pozwalające na poprawę sytuacji, jeśli to konieczne, przez wizytację w tym Państwie Członkowskim.

W przypadku, gdy kontrole, określonych w akapicie pierwszym wykazują powtarzające się naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformują o nich Komisję i właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Komisja musi, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego, przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, oddelegować do danego Państwa Członkowskiego zespół do przeprowadzenia inspekcji we współpracy z właściwymi władzami krajowymi. W zależności od rodzaju zaobserwowanego naruszenia zespół ten może pozostać w tym Państwie Członkowskim do chwili podjęcia decyzji, określonych w akapicie ostatnim.

W trakcie pozyskiwania danych przez Komisję, kontrolowane Państwo Członkowskie musi na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia, zacieśnić kontrole w granicznym posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, w których zaobserwowano niedostosowanie się do niniejszej dyrektywy.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, w odniesieniu do własnego obszaru, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących ze wspomnianych źródeł.

Na wniosek jednego z Państw Członkowskich, których dotyczy powyższe zdarzenie, oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, Komisja musi, w przypadku potwierdzenia niezgodności przez inspekcję, określonych w akapicie piątym, przyjąć właściwe środki. Środki te muszą być rozpatrzone i zatwierdzone tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 21

1. Każde Państwo Członkowskie przygotowuje program wymiany personelu wyznaczonego do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt pochodzących z państw trzecich.
2. Komisja i Państwa Członkowskie uzgodnią programy, określone w ust. 1 w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.
3. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne do umożliwienia realizacji programów wynikających z uzgodnień, określonych w ust. 2.
4. Co roku, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, omówiona zostanie realizacja programów na podstawie sprawozdań sporządzonych przez Państwa Członkowskie.
5. Państwa Członkowskie uwzględnią zdobyte doświadczenie, w celu ulepszenia i rozwinięcia programów wymiany.
6. W celu promowania skutecznego poszerzenia programów wymiany przyznany może być wkład finansowy Wspólnoty. Szczegółowe przepisy dotyczące tego wkładu oraz szacunkowe kwoty obciążające budżet Wspólnot Europejskich określone są decyzją Rady

90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w obszarze weterynarii¹³.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania ust. 1, 4, i 5 zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne

Artykuł 22

W przypadku gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 23

W przypadku gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 24

Zmian w załącznikach, o ile zajdzie taka potrzeba, dokonuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań wynikających z przepisów celnych.

Artykuł 26

1. Skreśla się art. 12 i 28 dyrektywy 72/462/EWG.

W oczekiwaniu na decyzje określone w art. 5 i 6 niniejszej dyrektywy, obowiązują działania przyjęte zgodnie z art. 12 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Skreśla się art. 20 i 21 dyrektywy 90/426/EWG i art. 27 i 29 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG.

Artykuł 27

1. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 19 ust. 2 datę „dnia 31 grudnia 1992 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1996 r.”;
- b) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

¹³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy z dniem 1 lipca 1992 r.”

2. W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w trakcie przeprowadzania kontroli w miejscach, przez które zwierzęta i produkty, określone w załączniku I z państwa trzeciego mogą być wprowadzone na obszary, określone w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, takich jak porty, porty lotnicze i graniczne posterunki kontroli z państwami trzecimi, podejmowane będą następujące działania:

- a) kontrola świadectw i dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;
- b) zwierzęta ze Wspólnoty i produkty będą podlegać przepisom dotyczącym kontroli ustalonym w art. 5;
- c) produkty z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 90/675/EWG;
- d) zwierzęta z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 91/496/EWG.

2. Jednakże, od dnia 1 stycznia 1993 r. i w drodze odstępstwa od ust. 1 wszystkie zwierzęta lub produkty przewożone środkami transportu pozwalającymi na regularne i bezpośrednie połączenie między dwoma punktami geograficznymi Wspólnoty podlegają przepisom dotyczącym kontroli określonym art. 5.”

b) Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, do którego załączone są propozycje odnośnie których Rada podejmie decyzję większością kwalifikowaną, ponownie zbada:

- przepisy art. 10 i art. 5 ust. 2 lit a) w terminie do dnia 1 stycznia 1993 r.,
- pozostałe przepisy w terminie do dnia 1 stycznia 1996 r.”

c) W art. 26 ust. 1 (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) pozostałe przepisy niniejszej dyrektywy w dniu 1 lipca 1992 r.”;

skreśla się akapit drugi.

3. W dyrektywie 90/675/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 19 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W terminie 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do zagadnienia, zgodnie z przepisami art. 23, w celu przedłużenia, zmiany, lub uchylenia środków określonych w ust. 1, 3 i 5. Procedura przewidziana w art. 23 może być również zastosowana do przyjęcia niezbędnych decyzji, w tym tych, które dotyczą przepływu produktów wewnątrz Wspólnoty oraz tranzytu.”

b) art. 32 wyrażenie: „do dnia 31 grudnia 1991 r.” otrzymuje brzmienie: „w dniu 1 lipca 1992 r”.

Artykuł 28

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, Komisja może przyjąć na okres trzech lat, środki przejściowe niezbędne do dostosowania kontroli do nowych uzgodnień, określonych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie mogą skorzystać z finansowej pomocy Wspólnoty określonej art. 38 dyrektywy 90/424/EWG przeznaczonej na realizację niniejszej dyrektywy, w szczególności na stworzenie sieci wymiany informacji między służbami weterynaryjnymi a punktem granicznym.

Artykuł 30

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

a) do dnia 1 grudnia 1991 r. przepisów art. 6 ust. 3 i art. 13, 18 i 21;

b) do dnia 1 lipca 1992 r. pozostałych przepisów niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności te, które dotyczą art. 8 ust. 3, zostaną przyjęte, a system określony w art. 12 ust. 4 akapit drugi wejdzie w życie w dniu 1 lipca 1992 r.

Jeżeli termin, określony w akapicie poprzednim nie może być dotrzymany, podjęte zostaną w wyznaczonym terminie środki tymczasowe określone w art. 28.

Artykuł 31

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia granicznego posterunku kontroli.

W celu uzyskania zatwierdzenia przez Wspólnotę, graniczne posterunki kontroli muszą posiadać:

- 1) przejście graniczne przeznaczone do przewozu żywych zwierząt pozwalające na zaoszczędzenie zwierzętom zbędnego oczekiwania na granicy;
- 2) urządzenia (łatwe do mycia i dezynfekcji) do załadunku i rozładunku różnych środków transportu, kontroli, karmienia, pojenia i opieki nad zwierzętami, o odpowiedniej powierzchni, oświetleniu i wentylacji dla określonej liczby zwierząt do kontroli;
- 3) dostateczną ilość personelu weterynaryjnego i pomocniczego odpowiednio przeszkolonego do przeprowadzania kontroli towarzyszących dokumentów oraz badań klinicznych, określonych w art. 4, 5, 8 i 9 niniejszej dyrektywy, dostosowaną do liczby zwierząt, którymi zajmuje się graniczny posterunek kontroli;
- 4) dostatecznie duże pomieszczenia przeznaczone dla personelu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych, w tym szatnie, prysznice i toalety;
- 5) odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do pobierania i obróbki próbek przeznaczonych do rutynowych kontroli ustalonych przepisami Wspólnoty;
- 6) usługi profesjonalnego laboratorium będącego w stanie przeprowadzić specjalne badania próbek pobranych w posterunkach.;
- 7) usługi przedsiębiorstwa znajdującego się w bezpośredniej okolicy, które posiada pomieszczenia i urządzenia do przechowania, karmienia, pojenia i leczenia zwierząt, a jeśli będzie to konieczne, do uboju zwierząt;
- 8) jeżeli posterunki takie służą jako punkty postoju lub przeładunku zwierząt w trakcie przewozu, odpowiednie udogodnienia do rozładunku zwierząt, pojenia, karmienia i przechowania w razie potrzeby i niezbędnej opieki lub jeśli to konieczne do uboju na miejscu w sposób, który zaoszczędzi im zbędnego cierpienia;
- 9) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z innymi granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami weterynaryjnymi, określonymi w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;
- 10) sprzęt i urządzenia do mycia i dezynfekcji.

ZAŁĄCZNIK B

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia stacji kwarantanny

1. Zastosowanie mają wymagania zawarte w załączniku A pkt 2, 4, 5, 7, 9, i 10.
2. Ponadto stacja kwarantanny musi:
 - znajdować się pod stałą kontrolą i odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii,
 - znajdować się w pewnej odległości od gospodarstw rolnych lub innych miejsc, gdzie przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną,
 - posiadać sprawny system kontroli w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zwierzętami.

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich

(91/688/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG⁵, określa w szczególności warunki, które muszą być spełnione, w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, przed przywozem żywej trzody chlewnej, świeżej wieprzowiny i produktów mięsnych pochodzących z państw trzecich;

ponieważ sytuacja zdrowotna we Wspólnocie w odniesieniu do klasycznego pomoru świń poprawiła się, a systematyczne szczepienia przeciwko tej chorobie zostały zaniechane, należy zmienić ustanowione warunki przywozu żywych świń, świeżej wieprzowiny i produktów mięsnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 6 dodaje się ust. 4, 5 i 6 w brzmieniu:

„4. W odniesieniu do klasycznego pomoru świń, świnię muszą pochodzić z terytorium państwa trzeciego:

¹ Dz.U. nr C 226 z 31.08.1991, str. 21.

² Dz.U. nr C 326 z 16.12.1991.

³ Opinia wydana dnia 28 listopada 1991 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁵ Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45.

- wolnego od klasycznego pomoru świń, od co najmniej dwunastu miesięcy,
- które nie zezwoliło na szczepienia w ciągu dwunastu poprzednich miesięcy,
- które nie zezwala na obecność na swym terytorium świń szczepionych mniej niż dwanaście miesięcy wcześniej.

5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, w drodze odstępstwa od ust. 4, może zostać podjęta decyzja o zezwoleniu na przywóz świń pochodzących z części terytorium państwa trzeciego, o ile na całym terytorium tego państwa szczepienie przeciwko klasycznemu pomorowi świń jest zakazane, a wspomniana część terytorium państwa trzeciego spełnia warunki w ust. 4.

6. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, w przypadku pojawienia się klasycznego pomoru świń w państwie trzecim spełniającym warunki ust. 4, w drodze odstępstwa od ust. 4, może zostać podjęta decyzja, że okres 12 miesięcy, określony w ust. 4, zostanie sprowadzony do sześciu miesięcy, jeżeli:

- a) ognisko lub pewna liczba ognisk powiązanych z chorobą stadną pojawiają się na terenie ograniczonym geograficznie, i
- b) jeśli ognisko lub ogniska zostały całkowicie zwalczone w ciągu trzech miesięcy i bez odwołania się do szczepień.”

2) w art. 14 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) w których żaden przypadek klasycznego pomoru świń nie został stwierdzony od dwunastu miesięcy, w których szczepienie przeciwko klasycznemu pomorowi świń nie zostało dozwolone od co najmniej dwunastu miesięcy i w których żadna świnia nie została zaszczepiona przeciwko klasycznemu pomorowi świń w ciągu poprzednich dwunastu miesięcy”.

3) w art. 15 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 może zostać podjęta decyzja o odstępstwie od art. 14 ust. 2 lit. c).”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 lipca 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 17 grudnia 1996 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(96/91/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG³ ustanowiła warunki inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej regulujące przywóz do Wspólnoty produktów mięsnych objętych dyrektywą 77/99/EWG⁴;

objęcie dyrektywą 95/5/EWG⁵ żołądków, pęcherzy i jelit, oczyszczonych, solonych lub suszonych a także parzonych pozostających w zakresie dyrektywy 77/99/EWG uzależniło przywóz tych produktów od wymogów dyrektywy 77/462/EWG, w szczególności narzuciło wymóg, że muszą one pochodzić z rzeźni zatwierdzonej zgodnie z dyrektywą 72/462/EWG;

Komisja proponowała stosowanie różnych umów w odniesieniu do tych produktów i włączenie ich do załącznika II dyrektywy 92/118/EWG⁶;

Rada uważa, że nie jest w stanie zająć stanowiska w tej sprawie w świetle braku warunków przywozu, ujednoliconych świadectw zdrowia lub równoważnych umów weterynaryjnych z głównymi partnerami Wspólnoty;

w celu uniknięcia przerw w przepływach handlowych tych produktów z niektórymi państwami trzecimi, od 1 stycznia 1997 r., gdy środki przejściowe stosowane przy przywozie tych produktów przestaną obowiązywać, powinno zostać utrzymane zezwolenie na przywóz z

¹ Dz.U. nr C 341 z 5.12.1994, str. 206.

² Dz.U. nr C 397 z 31.12.1994, str. 37.

³ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/68/WE (Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 10).

⁵ Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/340/WE (Dz.U. nr L 129 z 30.05.1996, str. 35).

zakładów zapewniających gwarancje inspekcji sanitarnej i weterynaryjnej wymagane przez ustawodawstwo wspólnotowe innych niż rzeźnie zatwierdzone zgodnie z dyrektywą 72/462/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 21b dyrektywy 72/462/EWG dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Do czasu ustanowienia przez Komisję świadectw przywozowych i wykazu zakładów, z których dokonywany jest przywóz jelit i innych produktów określonych w art. 2 lit. b) (v) dyrektywy 77/99/EWG lub zawarcia równoważnych umów weterynaryjnych i najpóźniej do 31 grudnia 1997 r., Państwa Członkowskie upoważnione są do przywozu tych produktów zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi w drodze odstępstwa od wymogów ustalonych w ust. 1, 2 i 4 lit. a) (i)”.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie od dnia 1 stycznia 1997 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 16 grudnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywę 77/99/EWG i dyrektywę 72/462/EWG w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do mięsa mielonego, przetworów mięsnych i niektórych innych produktów pochodzenia zwierzęcego

(97/76/WE)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego³, zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG⁴, przewiduje możliwość wykorzystania mięsa określonego w art. 2 dyrektywy 88/657/EWG, do przygotowania produktów mięsnych;

dyrektywa 88/657/EWG utraciła moc z dniem 1 stycznia 1996 r. i została zastąpiona przez dyrektywę Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiającą wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych⁵; dla osiągnięcia pewności prawnej należy odpowiednio zmienić odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG;

w dyrektywie 77/99/EWG; przepisy, które ze względu na swój tymczasowy charakter są obecnie nieaktualne, powinny zostać uchylone;

ponadto, biorąc pod uwagę specjalne warunki produkcji żołądków, pęcherzy i jelit, powinny zostać wobec nich zastosowane inne ustalenia niż zawarte w dyrektywie 77/99/EWG; należy wyznaczyć Państwom Członkowskim rozsądny termin na dostosowanie się do tych nowych ustaleń zarówno w odniesieniu do produkcji krajowej jak i przywozu z państw trzecich,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. C 341 z 5.12.1994, str. 206.

² Dz.U. C 397 z 31.12.1994, str. 37.

³ Dz.U. L 26 z 31.1.1997. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/68/WE (Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 10).

⁴ Dz.U. L 57 z 2.3.1994, str. 1.

⁵ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10.

Artykuł 1

W dyrektywie 77/99/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. a) (ii) tiret piąte i art. 2 lit. d) odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG zastępuje się odniesieniem do dyrektywy 94/65/WE.
2. W art. 3:
 - a) pkt A.1 tiret drugie otrzymuje brzmienie: „- zgodnie z art. 9 ust. 1...”
 - b) pkt A.1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„lub zostały zarejestrowane i kontrolowane zgodnie z art. 9 ust. 2”;
 - c) pkt A.9 wprowadza się następujące zmiany:
 - lit. a) skreśla się,
 - wyrazy „b) od dnia 1 lipca 1993 r.” skreśla się
 - (i) otrzymuje oznaczenie lit. a) a (ii) otrzymuje oznaczenie lit. b)
3. W art. 9 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

„2. Państwa Członkowskie mogą rozszerzyć uchylenie przewidziane w ust. 1 wobec zakładów określonych w art. 4 sekcja A, lit. a) (i) i w sekcjach C, D i E dyrektywy 64/433/EWG przyjmując, że przetwórstwo produktów w tych zakładach musi spełniać pozostałe warunki niniejszej dyrektywy”.
4. W art. 13 ust. 1 lit c) skreśla się wyrazy „do dnia 1 lipca 1993 r. świadectwa zdrowia przewidzianego w załączniku D”.
5. W art. 13 ust. 1 akapit ostatni odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG zastępuje się odniesieniem do dyrektywy 94/65/WE
6. Skreśla się art. 21.
7. W załączniku B rozdział III pkt. 2 tiret pierwsze i drugie odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG zastępuje się odniesieniem do dyrektywy 94/65/WE.
8. W załączniku B rozdział V pkt. 4 tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„- w przypadku, gdy ustawodawstwo Państwa Członkowskiego dopuszcza użycie skrobi lub białek pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego dla innych celów niż technologiczne, odniesienie do takiego zastosowania w związku z opisem sprzedaży”.
9. Załącznik C rozdział III zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W art. 21b akapit drugi dyrektywy 72/462/EWG⁶ datę „31 grudnia 1997 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1998 r.”

Artykuł 3

Na podstawie sprawozdania Komisji razem z wszelkimi istotnymi wnioskami, na podstawie, których Rada może podjąć decyzję kwalifikowaną większością, Rada zbada ponownie przed dniem 31 grudnia 2001 r. przepisy ustanowione w Załączniku w celu ponownego zbadania warunków panujących w zakładach, z których pochodzą jelita.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Środki określone w akapicie pierwszym przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

⁶ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.1.1997, str. 26).

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ III

Warunki regulujące produkcję, wprowadzanie do obrotu i przywóz oczyszczonych, solonych lub suszonych i/lub podgrzewanych żołądków, pęcherzy i jelit

W uzupełnieniu warunków załącznika A i załącznika B rozdział II zakłady zajmujące się obróbką żołądków, pęcherzy i jelit muszą spełniać następujące warunki:

1. surowiec musi pochodzić ze zwierząt, które po badaniu przedubojowym i poubojowym zostały ocenione jako zdatne do spożycia przez ludzi;
2. produkty, które nie mogą być trzymane w temperaturze otoczenia, muszą być przechowywane do czasu wysłania w pomieszczeniach przeznaczonych do tego celu. W szczególności produkty, które nie są solone ani suszone, muszą być przechowywane w temperaturze poniżej 3 °C;
3. surowce muszą być transportowane z rzeźni pochodzenia do zakładu w odpowiednich warunkach higienicznych i, jeżeli ma to uzasadnienie, biorąc pod uwagę okres między ubojem a odbiorem surowców, trzymane w warunkach chłodniczych.. Pojazdy i pojemniki do transportu takich materiałów muszą mieć gładkie powierzchnie wewnętrzne, które są łatwe do mycia, czyszczenia i dezynfekcji. Pojazdy do transportu w warunkach chłodniczych muszą być skonstruowane w taki sposób, aby wymagana temperatura mogła być utrzymywana przez cały czas trwania transportu;
4. pomieszczenia muszą przewidywać składowanie surowców pakowanych jednostkowo i zbiorczo;
5. pakowanie jednostkowe i pakowanie zbiorcze musi odbywać się w warunkach higienicznych w pomieszczeniu lub w miejscu przeznaczonym do tego celu;
6. użycie drewna jest zabronione, użycie drewnianych palet jest jednak dozwolone do transportu pojemników danych produktów.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1452/2001

z dnia 28 czerwca 2001 r.

wprowadzające specjalne środki dla niektórych płodów rolnych dla francuskich departamentów zamorskich, zmieniające dyrektywę 72/462/EWG i uchylające rozporządzenia nr 525/77/EWG oraz nr 3763/81/EWG (Poseidom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 36, 37 i art. 299 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzją 89/687/EWG² Rada przyjęła program specjalny z uwagi na oddalenie i charakter wyspiarski francuskich departamentów zamorskich (Poseidom), zgodnie ze wspólnotową polityką pomocy peryferyjnym regionom Wspólnoty. Celem tego programu jest pomoc w gospodarczym i społecznym rozwoju tych regionów oraz umożliwienie im skorzystania z uczestnictwa w jednolitym rynku, którego są częścią składową mimo ich geograficznego i gospodarczego oddalenia. Program wymaga zastosowania wspólnej polityki rolnej (WPR) w tych regionach i przewiduje stosowanie w tym celu specjalnych środków. W szczególności przewiduje środki poprawy warunków produkcji i obrotu płodami rolnymi w tych departamentach, i zmniejszenie skutków ich wyjątkowego położenia geograficznego i ograniczeń, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu.

(2) Szczególne położenie geograficzne francuskich departamentów zamorskich (DOM) zwiększa koszty transportu podstawowych produktów, przetwórstwa i środków produkcji rolnej. Ponadto obiektywne czynniki wynikające z wyspiarskiego charakteru i znacznego oddalenia poważnie ograniczają producentów i przedsiębiorców działających w DOM. Jest to szczególnie dotkliwe w przypadku podaży zbóż, z których większość nie jest i nie może być uprawiana w DOM na skalę masową, co oznacza, że muszą one być sprowadzane. Te gorsze warunki mogą zostać poprawione poprzez zmniejszenie cen tych podstawowych produktów. Dlatego należy wprowadzić szczegółowe porozumienia w sprawie dostaw w celu zapewnienia dostarczania produktów miejscowych do DOM oraz zmniejszenia finansowych skutków odległości, wyspiarskiego charakteru i peryferyjności DOM.

(3) W tym celu, niezależnie od art. 23 Traktatu, import danych produktów z państw trzecich powinien być zwolniony ze stosownych ceł przywozowych.

(4) Aby zmniejszyć ceny w DOM i zrównoważyć koszty wynikające z odległości, wyspiarskiego charakteru i peryferyjnego położenia DOM przy zachowaniu

¹ Opinia wydana dnia 14 czerwca 2001 r. (jeszcze nie opublikowana w Dz.U. WE nr L 198, z 31.07.2001).

² Dz.U. WE nr L 399, z 30.12.1989, str. 39.

konkurencyjności produktów Wspólnoty, należy dotować dostawy produktów wspólnotowych do DOM. Dotacje takie powinny uwzględniać zwiększone koszty transportu do DOM i ceny stosowane przy eksporcie do państw trzecich, a w przypadku środków produkcji rolnej i produktów przeznaczonych do przetwórstwa, zwiększone koszty wynikające z ich wyspiarskiego charakteru i peryferyjności.

(5) Ponieważ ilości objęte szczegółowymi porozumieniami w sprawie dostaw są ograniczone do zaspokojenia potrzeb DOM, porozumienia te nie szkodzą właściwemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Ponadto korzyści gospodarcze wynikające ze szczegółowych porozumień w sprawie dostaw nie powinny zmieniać strumieni handlu danymi produktami. Należy więc zabronić redystrybucji czy reeksportu tych produktów z DOM. Jednakże zakaz ten nie obejmuje handlu między terytoriami DOM. Zakaz nie dotyczy także, w przypadku przetwórstwa i pod określonymi warunkami, eksportu do państw trzecich w celu podtrzymania handlu regionalnego, ani nie dotyczy tradycyjnych dostaw do pozostałych obszarów Wspólnoty.

(6) Korzyści gospodarcze wynikające ze szczegółowych porozumień w sprawie dostaw powinny obniżyć koszty produkcji i cenę końcową dla konsumentów. Porozumienia te powinny więc zostać zawarte tylko pod warunkiem, że korzyści te zostaną rzeczywiście przekazane konsumentom, co należy nadzorować.

(7) Z uwagi na bieżącą sytuację rynku rolnego w Gujanie Francuskiej, rozporządzenie EWG nr 3763/91³ wprowadziło środki wspierające uprawę ryżu. Termin stosowania tych środków upłynął w roku handlowym 1996, a ponieważ zainteresowane państwa nie wniosły o jego przedłużenie, środki te powinny zostać zniesione. Wprowadzono środki mające na celu zbyt i wprowadzanie na rynek części ryżu uprawianego na miejscu w Gwadelupie, Martynice i pozostałych obszarów Wspólnoty. Ponieważ nie cała produkcja miejscowa może być wykorzystana w regionie, a brakuje warunków i wyposażenia do magazynowania produktów na miejscu, środki te są niezbędne do zachowania równowagi w miejscowym rynku producentów i będą obowiązywać na warunkach określonych w bieżących przepisach.

(8) Należy wspierać tradycyjny chów zwierząt na potrzeby miejscowego rynku żywności w DOM. W tym celu należy odstąpić od niektórych zasad organizacji wspólnego rynku ograniczających produkcję, aby uwzględnić specyficzny rozwój oraz szczególne warunki produkcji miejscowej, które całkowicie różnią się od warunków w pozostałych państwach Wspólnoty. Do tego celu można także dążyć niezależnie poprzez finansowanie programów hodowlanych, na przykład zakupu rasowych zwierząt zarodowych, zwierząt hodowlanych lepiej dostosowanych do warunków miejscowych, poprzez zwiększenie dopłat za krowy z cielakami oraz dopłat ubojowych, oraz w stosownych przypadkach, zezwalanie na import byków z innych państw dla tuczenia pod określonymi warunkami, oraz odstępowanie od wymogów importowych dla zwierząt i pasz pochodzenia zwierzęcego.

(9) Należy poprawić warunki dostawy świeżych produktów mlecznych na rynki miejscowe w DOM, obecnie pochodzących głównie z importu. Cel ten można osiągnąć poprzez kontynuowanie dotacji do produkcji mleka na potrzeby miejscowe okresowo określone na

³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. wprowadzające specjalne środki w stosunku do niektórych płodów rolnych dla francuskich terytoriów zamorskich (Dz.U. WE nr L 356, z 24.12.1991, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. WE nr L 328, z 23.12.2000, str. 2).

podstawie prognoz podaży, a z drugiej strony poprzez zaprzestanie stosowania ustaleń w sprawie dodatkowej opłaty od producentów mleka krowiego określonej w rozporządzeniu (EWG) nr 3950/92⁴. Należy odstąpić od tych postanowień z uwagi na złe warunki dostaw występujące tylko w regionach peryferyjnych Wspólnoty oraz potrzebę rozwoju produkcji miejscowej.

(10) Wspólnota finansuje regionalne programy pomocy na rzecz produkcji i wprowadzania na rynek miejscowych produktów branży mleczarskiej i hodowlanej na Martynice i Réunion jako tymczasowy środek na lata 1996–2000. Miejskowa podaż tych produktów jest dalej niewystarczająca. Pomoc Wspólnoty może się przydać tylko, jeśli miejscowe organizacje producentów będą potrafiły wprowadzać programy dostosowane do miejscowych warunków, mające na celu rozwój gospodarczy, geograficzną koordynację produkcji oraz zwiększanie fachowości producentów. Pomoc tę należy na razie kontynuować, aby wprowadzać w tych branżach nowoczesną produkcję o wysokiej jakości. Przyjęto zasadę rozszerzania tego wsparcia na Gujanę Francuską i Gwadelupę, pod warunkiem stworzenia miejscowych organizacji skupiających producentów z różnych branż.

(11) W branży owocowej, warzywniej, rolnej i kwaciarskiej wprowadzono środki w celu zwiększenia wydajności gospodarstw i jakości produktów, poprawy struktury upraw i dystrybucji, stworzenia produktów przetwarzanych na miejscu i zachowania niektórych tradycyjnych produktów (wanilii, podstawowych olejków itp.), rozwoju miejscowego handlu, przetwórstwa i eksportu tych produktów. Środki te należy kontynuować, gdyż zaczęły się one przyczyniać do zwiększania konkurencyjności miejscowych produktów na dynamicznych rynkach, umacniając ich pozycję na rynku Wspólnoty oraz zwiększając zadowolenie konsumentów i liczbę kanałów dystrybucji.

(12) Rozporządzenie (EWG) nr 525/77⁵ stworzyło system dotacji dla producentów puszkowanych ananasów, który jest ograniczony do Martyniki. Z uwagi na szczególne cechy tego systemu oraz regionu upraw, a także w celu harmonizacji prawa i administracji, program ten zostaje uwzględniony w niniejszym rozporządzeniu, a rozporządzenie (EWG) nr 525/77 zostaje uchylone. Aby zapewnić przyszłość uprawy ananasów, należy zmobilizować wszystkich uczestników tej branży. Uprawa ananasów jest szczególnie ważna w Martynice z przyczyn społecznych i gospodarczych. Ananasy są drogie w uprawie, a ich przetwory konkurują z produktami państw trzecich. Należy dalej udzielać wsparcia przetwórstwu, chronić małe gospodarstwa, zapewniać regularne dostawy dla przemysłu przetwórczego, wzmacniać pozycję organizacji producentów oraz pozwalać na zwiększenie średnioterminowej rentowności oraz w odpowiednich przypadkach ułatwiać wprowadzanie świeżych produktów na rynek.

(13) Branża trzciny cukrowej jest ważna dla gospodarki DOM. Obszary DOM ciągle są w niekorzystnej sytuacji, z powodu oddalenia, wyspiarskiego charakteru, peryferyjności, trudno dostępnych górskich obszarów, małych i rozrzuconych gospodarstw, nielicznych zakładów produkcyjnych, wysokich kosztów transportu miejscowego, trudnego dostępu z powodu złych dróg, które zwiększają koszty produkcji. Uprawa, a szczególnie zbiór trzciny cukrowej, jest

⁴ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające dodatkowy podatek w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. WE nr L 405, z 31.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1256/1999 (Dz.U. WE nr L 160, z 26.06.1999, str. 73).

⁵ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 525/77 z dnia 14 marca 1977 r. tworzące system dotacji dla producentów puszkowanych ananasów (Dz.U. WE nr L 73, z 21.03.1977, str. 46). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1699/85 (Dz.U. WE nr L 163, z 22.06.1985, str. 12).

także trudniejsza niż uprawa buraków na kontynencie europejskim. W celu właściwego rozwoju tej branży i zmniejszenia tych niedogodności należy zastosować środki zmniejszające dodatkowe koszty transportu trzciny z pól do punktów skupu.

(14) Rum jest produktem ważnym dla gospodarki DOM, która potrzebuje rynków jego zbytu. Częściowa rezygnacja z niektórych obecnych preferencji dla produkcji rumu znacząco zmniejszyłaby zarobki producentów. Należy dalej stosować środki wspierające uprawy trzciny cukrowej i jej bezpośrednie przetwarzanie na rolniczy rum oraz syrop cukrowy, ponieważ stabilizują one dostawę trzciny do destylarni, które mogą dzięki temu planować i racjonalnie inwestować w zakłady produkcyjne. Środki te zwiększają także zyski plantatorów trzciny cukrowej, zachęcają ich do polepszania metod uprawy, zachęcają do zwiększenia wydajności i dostarczania trzciny o wyższej jakości.

(15) Rolnicy w DOM powinni być zachęceni do dostarczania produktów o wysokiej jakości. Należy wspierać handel tymi produktami, na przykład przez oznaczenie ich symbolem Wspólnoty.

(16) Zdrowotność upraw w DOM zależy od szczególnych uwarunkowań klimatycznych. Do tej pory nie stosowano w tej dziedzinie wystarczających środków. Należy zastosować programy zwalczania szkodników, łącznie z metodami organicznymi. Należy określić udział finansowy Wspólnoty w takich programach.

(17) Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999⁶ określa środki rozwoju obszarów wiejskich, które mogą otrzymywać pomoc Wspólnoty, i ustala warunki otrzymania takiej pomocy.

(18) Rozporządzenie to wychodzi naprzeciw niedogodnościom związanym z odległym i peryferyjnym położeniem DOM oraz poprawia warunki wytwarzania i handlu płodami rolnymi.

(19) Struktury niektórych rolniczych gospodarstw oraz zakładów przetwórczych czy handlowych z siedzibą w DOM mają poważne wady i stoją przed określonymi trudnościami. Należy odstąpić od stosownych przepisów ograniczających lub zabraniających udzielenia dotacji z niektórych funduszy strukturalnych, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1257/1999.

(20) Art. 29 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 ogranicza przyznawanie pomocy dla lasów do lasów i obszarów leśnych należących do prywatnych właścicieli, gmin i ich związków. Większość lasów i obszarów leśnych znajdujących się w DOM należy do władz publicznych innych niż gminy. Z uwagi na te okoliczności, należy zastosować wymogi mniej rygorystyczne niż warunki określone w Art. 29 ust. 3.

(21) Finansowy wkład Wspólnoty w trzy z towarzyszących środków, o których mowa w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, może wynosić w przypadku regionów peryferyjnych do 85% łącznej przysługującej kwoty. Z drugiej strony, zgodnie z trzecim myślnikiem drugiego punktu art. 47 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, finansowy wkład Wspólnoty w środki pomocy dla rolnictwa i ochrony środowiska, które są objęte

⁶ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie pomocy dla rozwoju terenów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa (EAGGF) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz.U. WE nr L 160, z 26.06.1999, str. 80).

czwartym środkiem towarzyszącym, jest ograniczony do 75% dla wszystkich obszarów objętych celem pierwszym. Z uwagi na znaczenie rolnictwa i ochrony środowiska dla rozwoju obszarów wiejskich, należy dostosować poziom udziału finansowego Wspólnoty we wszystkich środkach towarzyszących dla regionów peryferyjnych.

(22) Zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁷, każdy plan, ramy pomocy wspólnotowej, program działania czy jednolity dokument programowy powinien obejmować okres siedmioletni. Okres objęty planem rozpoczyna się od 1 stycznia 2000 r. W celu zapewnienia spójności i uniknięcia dyskryminacji beneficjentów tego samego programu, uchylene postanowień na mocy niniejszego rozporządzenia powinno, w drodze wyjątku, rozciągać się na cały okres objęty planem.

(23) W celu złagodzenia szczególnych ograniczeń rolnictwa w DOM wynikających z ich oddalenia, wyspiarskiego charakteru, peryferyjności, niewielkiego obszaru, górzystego terenu, klimatu i gospodarczego uzależnienia od niewielkiej liczby płodów rolnych, można odstąpić od stałej zasady Komisji zabraniającej dotacji państwowych do uprawy, przetwórstwa i handlu płodami rolnymi wymienionymi w załączniku I do Traktatu.

(24) Należy uwzględnić możliwość przyjęcia przepisów przejściowych w celu ułatwienia przejścia z systemu ustalonego w zmienionym rozporządzeniu (EWG) nr 3763/91 oraz z systemu ustalonego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 525/77 na nowy system ustalony w niniejszym rozporządzeniu oraz, na wypadek rozszerzenia środków istniejących, zapewnienia niezbędnej ciągłości.

(25) Środki niezbędne do wprowadzenia niniejszego rozporządzenia powinno się przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustalającą zasady stosowania kompetencji wykonawczych udzielonych Komisji⁸;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustala szczególne środki obejmujące pewne płody rolne i wychodzące naprzeciw trudnościom wynikającym z oddalenia, peryferyjności i wyspiarskiego charakteru francuskich terytoriów zamorskich (DOM).

TYTUŁ I

SZCZEGÓŁOWE POROZUMIENIA W SPRAWIE DOSTAW

Artykuł 2

1. Wprowadza się niniejszym szczegółowe porozumienia w sprawie dostaw płodów rolnych wymienionych w zał. I do niniejszego rozporządzenia i niezbędnych w przemyśle spożywczym, przetwórczym i jako środki produkcji rolnej w DOM.

⁷ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. wprowadzające ogólne postanowienia odnośnie Funduszy Strukturalnych (Dz.U. WE nr L 161, z 26.06.1999, str. 1).

⁸ Dz.U. WE nr L 184, z 17.07.1999, str. 23.

2. Tworzone są prognozy podaży określające ilości płodów rolnych wymienionych w załączniku i potrzebnych do zaspokojenia corocznego popytu. Osobne prognozy podaży są tworzone na podstawie potrzeb przemysłu zajmującego się przetwórstwem i pakowaniem produktów przeznaczonych na rynek miejscowy, do wywozu pod określonymi warunkami do państw trzecich lub do tradycyjnych dostaw dla pozostałych obszarów Wspólnoty.

Artykuł 3

1. Opłaty nie będą stosowane w stosunku do bezpośredniego importu z państw trzecich do DOM, produktów objętych szczególnymi porozumieniami w sprawie dostaw, w granicach ilości określonych w prognozie dostaw.

2. Aby zapewnić objęcie wymogami dotyczącymi ilości, ceny i jakości, określonymi zgodnie z art. 2, uwzględniając udział Wspólnoty w dostawach, dotuje się dostawy do DOM produktów Wspólnoty magazynowanych w publicznych składach interwencyjnych lub dostępnych na rynku Wspólnoty.

Dotacja taka powinna uwzględniać zwiększone koszty transportu do DOM i ceny stosowane przy eksporcie do państw trzecich, a w przypadku środków produkcji rolnej i produktów przeznaczonych do przetwórstwa, zwiększone koszty wynikające z wyspiarskiego charakteru i peryferyjności.

3. Przy wdrażaniu specyficznych porozumień w sprawie dostaw, należy zwrócić szczególnie uwagę na następujące kwestie:

- szczególne wymogi DOM oraz określone wymogi jakościowe w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa oraz przeznaczonych na środki produkcji rolnej,
- przepływ handlowy z pozostałymi obszarami Wspólnoty,
- gospodarczy aspekt proponowanej dotacji.

4. Uprawnienie do otrzymania dotacji z tytułu poszczególnych porozumień w sprawie dostaw zależy od faktycznego obniżenia ceny końcowej dla konsumentów w wyniku korzyści gospodarczych powstałych ze zwolnienia z należności importowych lub z dotacji do dostaw z pozostałych obszarów Wspólnoty.

5. Produkty objęte szczególnymi porozumieniami w sprawie dostaw nie mogą być ponownie wywożone do państw trzecich lub ponownie wysyłane do pozostałych obszarów Wspólnoty. Niniejszy zakaz nie dotyczy handlu między terytoriami DOM.

W przypadku przetwarzania danych produktów w DOM, powyższy zakaz nie stosuje się do wywozu do państw trzecich ani do tradycyjnych dostaw przetworzonych produktów do pozostałych obszarów Wspólnoty, zgodnie z warunkami ustalonymi przez Komisję z zastosowaniem trybu postępowania, o którym mowa w art. 19 ust. 2.

Nie będą udzielane zwroty eksportowe.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2. Obejmują one w szczególności:

- ustalanie dotacji do dostaw z pozostałych obszarów Wspólnoty,
- postanowienia zapewniające faktyczne obniżenie cen końcowych dla konsumentów,
- wprowadzenie ewentualnego systemu licencji na import lub dostawy.

Komisja sporządza prognozy dostaw zgodnie z art. 23 ust. 2. Komisja może zmodyfikować te prognozy oraz spis produktów w załączniku I, przy zastosowaniu tego samego trybu postępowania, w odpowiedzi na zmiany popytu w DOM.

Artykuł 4

Naliczona opłata ustalona w art. 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 1766/92⁹ nie stosuje się do importu do Réunion otrębów zbożowych o kodzie SN nr 2302 30 pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, do wysokości 8000 ton rocznie.

TYTUŁ II

ŚRODKI POMOCOWE DLA PRODUKTÓW MIEJSCOWYCH

ROZDZIAŁ I

RYŻ

Artykuł 5

1. Udziela się dotacji Wspólnoty do corocznych umów na zbyty i handel ryżem zebrany w Gujanie Francuskiej, na terenie Gwadelupy, Martyniki i pozostałych obszarów Wspólnoty, w granicach rocznej kwoty 12000 ton ekwiwalentu całkowicie bielonego ryżu. Udzielana jest dotacja do zbytu i handlu w pozostałych obszarach Wspólnoty do wysokości 4000 ton.

Umowy są podpisywane między producentami w Gujanie Francuskiej a osobami fizycznymi i prawnymi z siedzibą w Gwadelupie, Martynice i pozostałych obszarach Wspólnoty.

Dotacja wynosi 10% wartości produktów sprzedawanych w Gwadelupie, Martynice lub pozostałych obszarach Wspólnoty, dla towarów dostarczonych do pierwszego portu wyładunku. Ten próg zostaje zwiększony do 13% w przypadku, gdy dostawcą jest grupa lub związek producentów.

Dotacje są udzielane nabywcy, który handluje produktami w ramach umów rocznych.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2. Przy zastosowaniu tego samego trybu postępowania, Komisja może zmienić roczną ilość 12000 ton, o której mowa w punkcie pierwszym ustępu 1.

ROZDZIAŁ II

INWENTARZ ŻYWY I PRZETWORY MLECZNE

Artykuł 6

1. W branży hodowlanej są udzielane dotacje do dostaw do DOM zwierząt zarodowych, zwierząt hodowlanych i zwierząt towarowych pochodzących ze Wspólnoty.

2. Warunki udzielania dotacji uwzględniają w szczególności zapotrzebowanie w DOM na inwentarz żywy przy rozpoczynaniu działalności i w celach hodowlanych a także na gatunki najlepiej dostosowane do warunków miejscowych. Dotacja będzie wypłacana w przypadku dostaw towarów, które spełniają zasady wspólnotowe.

3. Przy ustalaniu wysokości dotacji będą brane pod uwagę:

- warunki i w szczególności koszty dostawy do DOM wynikające z ich geograficznego położenia,

⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż (Dz.U. WE nr L 181, z 1.07.1992, str. 21). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1666/2000 (Dz.U. WE nr L 193, z 29.07.2000, str. 1).

- cena produktów na rynku wspólnotowym i na rynku światowym,
- oclenie importu z państw trzecich,
- gospodarczy aspekt proponowanej dotacji.

4. Art. 3 ust. 4 i ust. 5 stosują się do towarów kwalifikujących się do dotacji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Spis produktów, poziom dotacji, o których mowa w ust. 1, oraz szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 7

1. Dopóki liczba miejscowych byczków nie osiągnie poziomu zapewniającego rozwój miejscowej produkcji wołowiny, oraz w granicach, o których mowa w art. 9, można będzie sprowadzać bydło z państw trzecich dla tuczenia na miejscu i spożycia w DOM, bez stosowania opłat celnych, o których mowa w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999¹⁰.

Art. 3 ust. 4 i ust. 5 stosują się do zwierząt kwalifikujących się do zwolnienia zgodnie z pierwszym punktem niniejszego ustępu.

2. Kontyngent zwierząt kwalifikujących się do zwolnienia, o którym mowa w ustępie 1, jest określany w momencie zaistnienia usprawiedliwionej potrzeby importu, uwzględniając rozwój produkcji miejscowej. Taki kontyngent oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności minimalny okres tuczenia, zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2. Kontyngent ten jest przyznawany przede wszystkim hodowcom zwierząt tucznych, u których przynajmniej 50% trzody jest pochodzenia miejscowego.

Artykuł 8

Do dyrektywy 72/462/EWG¹¹ wprowadza się następujący artykuł:

„Artykuł 31a

Niezależnie od art. 13 dyrektywy 91/496/EWG* oraz artykułu 18 dyrektywy 97/78/WE**, Komisja może odstąpić od zawartych w nich postanowień względem importu do DOM, zgodnie z trybem postępowania ustalonym w art. 29 niniejszej dyrektywy.

Po przyjęciu decyzji, o których mowa w pierwszym ustępie, zasady obowiązujące po imporcie są ustalane zgodnie z tym samym trybem postępowania.

*Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady organizacji badań weterynaryjnych zwierząt sprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich, zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz. U. WE nr L 268, z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz. U. WE nr L 162, z 1.07.1996, str. 1).

**Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. określająca zasady organizowania kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw nie będących ich członkami (Dz.U. WE nr L 24, z 30.01.1998, str. 9).”

Artykuł 9

¹⁰ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1254/1999 nr 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa wołowego i cielęcego (Dz.U. WE nr L 160, z 26.06.1999, str. 21).

¹¹ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów kontroli zdrowotnej i weterynaryjnej przy imporcie bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich (Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 28). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/EC (Dz.U. WE nr L 24, z 30.01.1998, str. 31).

1. Dotacja, o której mowa w literach a) i b) punktu drugiego, jest udzielana w celu wsparcia tradycyjnej działalności związanej z produkcją wołowiny i cielęciny oraz programów poprawy jakości produktów, w granicach potrzeb żywnościowych DOM okresowo szacowanych razem z podażą.

Prognozy te uwzględniają także zwierzęta dostarczane zgodnie z art. 6 i 7.

a) Dodatek do dopłat za krowy z cielakami, o których mowa w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, jest wypłacany producentom wołowiny i cielęciny. Dodatek ten wynosi 50 euro za krowę z cielakiem w posiadaniu hodowcy w dniu przedłożenia wniosku.

b) Dodatek do dopłat ubojowych, o których mowa w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, jest wypłacany producentom wołowiny i cielęciny. Dodatek ten wynosi 25 euro na sztukę.

2. Postanowienia związane z:

a) regionalnym limitem ustalonym w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 dotyczącym dopłaty specjalnej;

b) indywidualnym limitem dla zwierząt w gospodarstwie, ustalonym w art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1254/1999 dotyczącym podstawowej dopłaty do krowy z cielakami;

c) krajowym limitem ustalonym w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 dotyczącym dopłaty ubojowej;

d) zagęszczenia zwierząt w gospodarstwie, ustalonego w art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1254/1999;

nie stosują się do DOM w przypadku dopłat specjalnych, podstawowej dopłaty do krowy z cielakami lub dopłat dodatkowych, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b) tego artykułu.

3. Dopłaty podstawowe i dodatkowe, o których mowa w ustępach 1 i 2, są przyznawane każdego roku dla ilości odpowiednio do 10 000 byków, 35 000 krów z cielakami i 20 000 ubitych zwierząt.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2. Obejmują one tworzenie prognoz, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ich ewentualne aktualizacje oraz,

a) w przypadku specjalnych dopłat za byki, obejmują:

- utrzymanie liczby zwierząt, dla których została udzielona dopłata specjalna w DOM w roku 1994, w ramach limitu regionalnego ustalonego w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999,
- udzielanie dopłat dla grup do 90 zwierząt w danej grupie wiekowej, w danym roku kalendarzowym i w danym gospodarstwie.

b) w przypadku dodatków za krowy z cielakami:

- gwarantują w stosownym zakresie prawa producentów, którym została udzielona dopłata z tytułu art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999,
- mogą tworzyć specjalny fundusz rezerwowy dla DOM i określać specjalne warunki przydzielania lub ponownego rozdzielania praw, uwzględniając cele branży rolnej; rozmiar funduszu rezerwowego jest ustalany na podstawie limitu określonego w ust. 3 oraz liczby dopłat udzielonych w roku 1994;

c) w przypadku dopłat ubojowych, obejmują:

- utrzymanie liczby zwierząt, dla których została udzielona dopłata ubojowa w DOM w roku 2000, w ramach limitu krajowego ustalonego w art. 38 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2342/1999¹².

¹² Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2342/1999 z dnia 28 października 1999 r. określające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 w sprawie wspólnotowej organizacji rynku wołowiny i cielęciny w odniesieniu do systemu dopłat (Dz.U. WE nr L 281, z 4.11.1999, str. 30). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 192/2001 (Dz.U. WE nr L 29, z 31.01.2001, str. 7).

Szczegółowe zasady wdrażania mogą ustalać dodatkowe warunki udzielania dopłat dodatkowych.

Komisja może zmodyfikować limity ustalone w ust. 3 przy zastosowaniu tego samego trybu postępowania.

Artykuł 10

1. Udziela się dotacji mającej na celu zwiększenie produkcji mleka krowiego przeznaczonego na spożywcze produkty mleczarskie sprzedawane na lokalnym rynku DOM. Zapotrzebowanie takie jest szacowane każdego roku handlowego w ramach prognoz podaży. Nie udziela się dotacji do mleka wykorzystywanego przy produkcji mleka odtłuszczonego przeznaczonego na paszę dla zwierząt.

Dotacja jest udzielana producentom i grupom producentów od ilości mleka dostarczanego mleczarniom. Dotacja ta jest wypłacana poprzez mleczarnie.

Kwota dotacji wynosi 8,45 euro za 100 kilogramów mleka o pełnej zawartości tłuszczu.

Dotacja będzie wypłacana każdego roku do maksymalnej ilości 40 000 ton mleka.

2. Dodatkowy system opłat od producentów mleka krowiego ustalony w rozporządzeniu (EWG) nr 3950/92 nie stosuje się w DOM.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania tego artykułu oraz prognoz popytu, o których mowa w jej ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Komisja może zmodyfikować maksymalną ilość, o której mowa w czwartym punkcie ust. 1, przy zastosowaniu tego samego trybu postępowania.

Artykuł 11

1. W okresie od 2001 do 2006 roku udzielana będzie dotacja dla Martyniki i Réunion w celu wdrożenia całościowych programów wspierających produkcję i wprowadzanie na rynek miejscowych produktów branży mleczarskiej i hodowlanej. W roku 2001 będzie udzielana dotacja do rocznych programów przejściowych. Te całościowe programy będą trwać pięć lat od 2002 do 2006 roku.

Programy te mogą obejmować środki zachęcające do poprawy jakości i higieny, marketingu, restrukturyzacji sektorów, racjonalizacji organizacji produkcji i marketingu, zapewniania informacji miejscowej o produktach wysokiej jakości oraz świadczenia pomocy technicznej. Programy te nie mogą obejmować udzielania dotacji innej niż dopłaty ustalone w art. 9 i 10.

Pogramy te są przygotowywane i wdrażane przez właściwe organy wyznaczone przez państwo członkowskie, ściśle współdziałające z istniejącymi organizacjami międzybranżowymi uznanymi za najlepiej reprezentujące daną branżę.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2. Właściwe organy przedstawiają Komisji projekty programów, które nie powinny trwać dłużej niż pięć lat. Komisja przyjmuje je zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2. Zgodnie z tą samą procedurą, Komisja może rozszerzyć zakres stosowania niniejszego artykułu na departamenty Gwadelupy i Gujany Francuskiej, o ile zostaną założone w tych departamentach organizacje międzybranżowe.

3. Każdego roku władze francuskie przedstawiać będą sprawozdanie z realizacji tych programów. Przed końcem roku 2005 Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie oceniające stosowanie środków, o których mowa w tym artykule, z załączonymi ewentualnymi właściwymi propozycjami.

ROZDZIAŁ III

OWOCE, WARZYWA, ROŚLINY I KWIATY

Artykuł 12

1. Udziela się dotacji do owoców, warzyw, kwiatów i roślin żywych wymienionych w działach 6, 7 i 8 nomenklatury scalonej, pieprzu i owoców rodzaju *Capsicum* oraz *Pimenta* o kodzie SN 0904 oraz przypraw o kodzie SN 0910 zebranych w DOM i przeznaczonych na rynek krajowy. W przypadku Martyniki i Gwadelupy nie będzie udzielana dotacja do bananów innych niż plantany o kodzie SN 0803 00 11.

Udziela się do produktów zgodnych ze wspólnymi normami określonymi w prawodawstwie Wspólnoty lub, w przypadku nieistnienia takich norm, zgodnych z wymogami określonymi w umowach dostaw.

Dotacje są udzielane pod warunkiem zawarcia umów na dostawę na okres jednego lub więcej lat między producentami indywidualnymi lub grupami producentów lub organizacjami producentów, o których mowa w art. 11, 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96¹³, a dystrybutorami, restauracjami i podobnymi podmiotami lub władzami miejscowymi.

Dotacja jest udzielana wyżej wymienionym producentom indywidualnym, grupom producentów i organizacjom producentów do wysokości rocznych limitów ustalonych dla każdej kategorii produktów.

Ustalona zostanie wysokość ryczałtowej dotacji dla każdej z kategorii produktów, które mają zostać określone, na podstawie przeciętnej wartości objętych nią produktów. Wysokość dotacji zależy będzie od tego, czy jest ona przyznawana organizacjom producentów, o których mowa w art. 11, 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

2. Udziela się dotacji do 6,04 euro za kilogram dla produkcji zielonej wanilii o kodzie SN ex 0905 00 00 i używanej do produkcji suszonej (czarnej) wanilii lub wyciągów z wanilii.

Udziela się dotacji do rocznego limitu 75 ton produktu.

3. Udziela się dotacji do produkcji podstawowych olejków geraniowych o kodzie SN 3301 21 i wetiwerowych o kodzie SN 3301 26, w wysokości 44,68 euro za kilogram.

Dotacja ograniczona jest do 30 ton olejku geraniowego i do 5 ton olejku wetiwerowego.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2. Ten sam tryb postępowania stosuje się przy ustalaniu kategorii produktów i wysokości dotacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz przy ewentualnej niezbędnej modyfikacji maksymalnych ilości, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 13

1. Udziela się dotacji do przetwórstwa owoców i warzyw uzyskanych z płodów rolnych zebranych w DOM.

Dotacja ta wypłacana jest zakładom przetwórczym, które zapłaciły producentom za surowce więcej niż wynosi cena minimalna dla umów między producentami lub uznanymi organizacjami producentów w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 2200/96 a zakładami przetwórstwa lub ich prawnie uznanymi organizacjami lub stowarzyszeniami. Państwa członkowskie ustalają cenę minimalną na surowce na podstawie powiązanych z nimi kosztów produkcji.

¹³ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. WE nr L 297, z 21.11.1996, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. WE nr L 328, z 23.12.2000, str. 2).

2. Ryczałtowa kwota dotacji jest ustalana dla każdej grupy płodów rolnych, które zostaną później ustalone, na podstawie cen zastosowanych surowców miejscowych oraz cen takich surowców z importu.
3. Udziela się dotacji do wysokości rocznych limitów ilościowych dla każdej kategorii płodów rolnych.
4. Spis dotowanych przetworzonych produktów oraz szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2. Ten sam tryb postępowania stosuje się przy ustalaniu kategorii produktów i wysokości dotacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz limitów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 14

1. Władze francuskie przedkładają Komisji program wsparcia branży ananasowej na Martynice.
Program ma na celu poprawę warunków uprawy, handlu i przetwórstwa ananasów, restrukturyzację i zwiększenia konkurencyjności tej branży oraz ochronę małych gospodarstw. Ananasy uprawiane na Martynice nie kwalifikują się do dotacji określonej w art. 13.
2. Władze francuskie przedkładają Komisji projekty programów trwających pięć lat lub krócej, łącznie ze sprawozdaniem na temat realizacji programu poprzedniego. Komisja przyjmuje je zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 15

1. Udziela się dotacji do corocznych umów na zbyt i handel płodami rolnymi, o których mowa w art. 12 ust. 1. Dotacja ta jest udzielana do rocznego limitu wynoszącego 3000 ton danego płodu rolnego będącego przedmiotem handlu dla danego departamentu.
Umowy są podpisywane między indywidualnymi producentami lub organizacjami producentów, o których mowa w art. 11, 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, a osobami fizycznymi i prawnymi z siedzibą na innych obszarach Wspólnoty.
2. Kwota dotacji wynosi 10% ceny sprzedaży płodu rolnego, z dostawą do miejsca przeznaczenia.
3. Dotacje są udzielane nabywcom, którzy zobowiązują się handlować produktami z departamentów zamorskich w ramach umów, o których mowa w ust. 1.
4. Jeśli działania, o których mowa w ust. 1, są podejmowane w ramach wspólnych przedsięwzięć zakładanych w celu handlu płodami rolnymi zebranymi w DOM przez producentów, grupy lub stowarzyszenia producentów w tych departamentach i osoby fizyczne lub prawne mające siedzibę na innych obszarach Wspólnoty, a partnerzy tych przedsięwzięć zobowiązują się wymieniać się wiedzą i doświadczeniem wymaganym dla osiągnięcia celów przedsięwzięcia przez okres co najmniej trzech lat, to kwota dotacji, o której mowa w ust. 2 zostaje zwiększona do 13% wartości rocznej produkcji wspólnie sprzedawanej.
5. Dotacja, o której mowa w niniejszym artykule, jest także wypłacana na zasadach ustalonych w ust. 1 do ust. 4, w stosunku do:
 - przetworów owoców i warzyw zebranych w DOM,
 - podstawowych olejków geraniowych o kodzie SN 3301 21 i wetiwerowych o kodzie SN 3301 26,
 - suszonej (czarnej) wanilii o kodzie SN ex 09050000 oraz wyciągów z wanilii o kodzie SN 33019090,dla których zawarto coroczne umowy na ich skup i handel.

6. Jednakże w stosunku do melonów o kodzie SN ex 0807 19 00 oraz ananasów o kodzie SN ex 0804 30 00, dotacja może być udzielana w departamencie dla ilości przekraczających 3000 ton, jeśli nie przekroczy się łącznej ilości kwalifikującej się do dotacji w całym DOM.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

CUKIER I BRANŻA CUKRU, RUMU I TRZCINY CUKROWEJ

Artykuł 16

1. Udziela się dotacji do transportu trzciny z pól do punktów skupu dla plantatorów, dla których właściwe organy określone przez dane państwo członkowskie sporządziły potwierdzenia dostaw do zakładów przetwórczych.

2. Wysokość dotacji jest określana na podstawie oddalenia oraz innych obiektywnych warunków transportu. Nie może ona przekroczyć połowy kosztów transportu tony towarów ryczałtowo ustalonych przez władze francuskie dla każdego departamentu.

Artykuł 17

1. Dotacja jest udzielana dla bezpośredniego przetwórstwa trzciny cukrowej zbieranej w DOM na syrop cukrowy lub rum rolniczy zdefiniowany w art. 1 ust. 4 lit. a, ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1576/89¹⁴.

Dotacja jest udzielana producentowi syropu cukrowego lub destylarni, pod warunkiem, że zapłacą oni producentowi syropu cukrowego określoną w przyszłości cenę minimalną.

2. Udziela się dotacji:

- do syropu cukrowego, do rocznej wysokości 250 ton,
- do rumu rolniczego, do wysokości łącznej objętości 75600 hektolitrów czystego alkoholu.

Artykuł 18

Szczegółowe zasady stosowania postanowień niniejszego rozdziału, wysokość dotacji oraz cenę minimalną, o której mowa w art. 17 ust. 1, ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

SYMBOLE GRAFICZNE

Artykuł 19

1. Organizacje zawodowe określają warunki stosowania symboli graficznych mających na celu propagowanie i promocję spożycia wysokiej jakości naturalnych lub przetworzonych

¹⁴ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustalające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych (Dz.U. WE nr L 160, z 12.06.1989, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3378/94 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. WE nr L 366, z 31.12.1994, str. 1).

plodów rolnych, typowych dla DOM jako regionów peryferyjnych. Władze francuskie przekazują takie propozycje i swoją opinię Komisji w celu zatwierdzenia.

Wykorzystanie symbolu jest nadzorowane przez władze lub organ wyznaczony przez właściwe władze francuskie.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2.

TYTUŁ III

ŚRODKI OCHRONY ZDROWOTNOŚCI ROŚLIN

Artykuł 20

1. Władze francuskie przedstawiają Komisji programy mające na celu tępienie organizmów szkodliwych dla roślin i plodów rolnych. Programy te określają w szczególności zamierzone cele, zaplanowane środki, ich okres stosowania i budżet. Programy przedstawione zgodnie z niniejszym artykułem nie dotyczą środków ochrony bananów.

2. Wspólnota bierze udział w finansowaniu takich programów na podstawie analizy technicznej sytuacji w danym regionie.

3. Udział finansowy Wspólnoty oraz kwota dotacji ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2. Środki kwalifikujące się do dotacji Wspólnoty określane są zgodnie z tą samą procedurą.

4. Udział taki może obejmować do 60% wydatków kwalifikujących się do dotacji. Płatność dokonywana jest na podstawie dokumentacji dostarczonej przez władze francuskie. Komisja może zlecić ekspertom, o których mowa w art. 21 dyrektywy 2000/29/WE¹⁵, zorganizowanie i przeprowadzenie w swoim imieniu ewentualnych badań.

TYTUŁ IV

DEROGACJE STRUKTURALNE

Artykuł 21

1. Niezależnie od postanowień art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r., łączna wartość dotacji do inwestycji promujących zróżnicowanie, restrukturyzację bądź przejście na samowystarczalną gospodarkę rolną przez gospodarstwa rolne o niewielkich rozmiarach, które to rozmiary zostaną określone w dodatku do programu, o którym mowa w art. 19 ust. 4 rozporządzenia WE nr 1260/1999, nie przekracza 75% całości inwestycji kwalifikujących się do dotacji.

2. Niezależnie od postanowień art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, łączna wartość dotacji do inwestycji w zakłady przetwórstwa i handlu owocami rolnymi, na które składają się głównie lokalne owoce rolne w branżach, które zostaną określone w dodatku do programu, o którym mowa w art. 19 ust. 4 rozporządzenia WE nr 1260/1999, nie przekracza 65% całości inwestycji kwalifikujących się do dotacji. Łączna wartość pomocy małym i średnim przedsiębiorstwom na tych samych warunkach nie przekracza 75%.

¹⁵ Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. o środkach ochronnych przeciw wprowadzaniu do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin i produktów roślinnych oraz ich rozprzestrzenianiu się w obrębie Wspólnoty (Dz.U. WE nr L 169, z 10.07.2000, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/33/WE (Dz.U. WE nr L 127, z 9.05.2001, str. 42).

3. Ograniczenia ustalone w art. 29 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 nie mają zastosowania do lasów tropikalnych oraz obszarów leśnych znajdujących się na terytorium DOM.

4. Niezależnie od myślnika trzeciego punktu drugiego art. 47 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1257/1999, udział Wspólnoty w środkach dla rolnictwa i ochrony środowiska, o których mowa w art. 22, 23 i 24 tego rozporządzenia, nie będzie przekraczać 85 %.

5. Krótki opis planowanych środków, o których mowa w niniejszym artykule, jest częścią jednolitego dokumentu programowego dla DOM, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia WE nr 1260/1999.

TYTUŁ V

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 22

Środki potrzebne do stosowania niniejszego rozporządzenia ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2.

Artykuł 23

1. Komisji będzie pomagać komitet Zarządzający ds. Zbóż utworzony zgodnie z art. 22 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, lub komitety zarządzające utworzone przez inne rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynku danych produktów.

W przypadku płodów rolnych objętych rozporządzeniem (EWG) nr 827/68¹⁶ oraz produktów nie objętych wspólną organizacją rynków, Komisji pomaga Komitet Zarządzający ds. Chmielu utworzony w art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71¹⁷.

W kwestiach symbolu graficznego i w innych przypadkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, Komisji pomaga Komitet Zarządzający ds. Świeżych Owoców i Warzyw utworzony w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96.

W realizacji tytułu III Komisji będzie pomagać Stały Komitet ds. Zdrowia Roślin utworzony w decyzji 76/894/EWG¹⁸.

W realizacji tytułu IV Komisji będzie pomagać Komitet ds. Rozwoju i Przekształceń Regionów utworzony w art. 48 rozporządzenia (WE) 1260/1999 i Komitet ds. Organizacji Rolniczych i Rozwoju Obszarów Wiejskich utworzony w art. 50 rozporządzenia (WE) 1260/1999.

2. Przy odwoływaniu się do niniejszego ustępu zastosowanie będą mieć art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Jednakże w przypadku tytułu III zastosowanie będzie miała procedura ustalona w art. 18 dyrektywy 2000/29/WE.

Okres ustalony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

¹⁶ Rozporządzenie (EWG) nr 827/68 Rady z dnia 28 czerwca 1968 r. na temat wspólnej organizacji rynku obejmującego produkty wymienione w załączniku II do Traktatu (Dz.U. WE nr L 151, z 30.06.1968, str. 16). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3290/94 (Dz.U. WE nr L 349, z 31.12.1994, str. 105).

¹⁷ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. dotyczące wspólnej organizacji rynku w sektorze uprawy chmielu (Dz.U. WE nr L 175, z 4.08.1971, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 191/2000 (Dz.U. WE nr L 23, z 28.01.2000, str. 4).

¹⁸ Decyzja Rady 76/894/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. ustanawiająca Stały Komitet ds. Zdrowia Roślin (Dz.U. WE nr L 340, z 9.12.1976, str. 25).

3. Komitety przyjmują własne regulaminy.

Artykuł 24

W przypadku produktów rolnych wymienionych w zał. I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, do których zastosowanie mają art. 87, 88 i 89 tego Traktatu, Komisja może wyrazić zgodę na dotacje na działalność w branży produkcji, przetwórstwa i marketingu tych produktów, w celu złagodzenia szczególnych ograniczeń rolnictwa w DOM wynikających z ich oddalenia, wyspiarskiego charakteru i peryferyjności.

Artykuł 25

Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem art. 21, stanowią ingerencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych zdefiniowanych w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999¹⁹

Artykuł 26

Państwa członkowskie podejmują i informują Komisję o środkach potrzebnych do zapewnienia stosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia, w szczególności inspekcjach oraz karach administracyjnych.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2.

Artykuł 27

1. Francja przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie na temat realizacji środków ustalonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Przed końcem piątego roku stosowania systemu, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie ogólne sprawozdanie oceniające efekty działań przedsięwziętych na mocy niniejszego rozporządzenia, łącznie z ewentualnymi właściwymi propozycjami.

Artykuł 28

Rozporządzenie (EWG) nr 3763/91 niniejszym traci moc. Odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 3763/91 oznaczają odniesienia do niniejszego rozporządzenia i mają znaczenie zgodne z tabelą odpowiedników w zał. II.

Rozporządzenie (EWG) nr 525/77 niniejszym traci moc z rokiem handlowym 2002/2003.

Komisja może, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 23 ust. 2, przyjąć konieczne środki przejściowe w celu zapewnienia płynnego przejścia z systemu obowiązującego w roku 2000 lub roku handlowym 2000/2001 na system wynikający ze środków wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem. W przypadku rozszerzenia istniejących środków Komisja zapewnia niezbędną ciągłość.

Artykuł 29

¹⁹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. WE nr L 160, z 26.06.1999, str. 103).

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od chwili swojego wejścia w życie. Jednakże:

- Art. 10 obowiązuje od 1 stycznia 2001 r.;
- Art. 11 obowiązuje od 1 stycznia 2001 r.;
- Art. 16 stosuje się do trzciny zbieranej od roku handlowego 2001/2002 włącznie.;
- Art. 21 obowiązuje od 1 stycznia 2000 r.;

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 28 czerwca 2001 r.

W imieniu Rady
B. Rosengren
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

**Produkty kwalifikujące się do szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw, o których
mowa
w art. 2 i 3:**

- Zboża oraz produkty zbożowe przeznaczone do spożycia i jako karma dla zwierząt
- Chmiel
- Sadzeniaki
- Oleje roślinne używane w przemyśle przetwórczym
- Papki owocowe, przeciery oraz zagęszczone soki dla celów przetwórczych, inne niż produkty kwalifikujące się do dotacji określonej w art. 13
- Mieszanki paszowe o kodach SN 2309 90 31, 2309 90 33, 2309 90 41, 2309 90 43, 2309 90 51 oraz 2309 90 53²⁰.

ZAŁĄCZNIK II

Tablica odpowiedników

Rozporządzenie (EWG) nr 3763/91	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1	Art. 1 Art. 2 ust.1
Art. 2 ust. 1	Art. 2 ust. 2
Art. 2 ust. 2	Art. 3 ust. 1
Art. 2 ust. 3	Art. 3 ust.1

²⁰ Tylko w przypadku Gujany Francuskiej, do momentu uruchomienia zakładów przemysłowych; dla produktów importowanych, możliwość zwolnienia z należności importowych ograniczona jest do opłat ustalonych w art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.

Akapit pierwszy art. 2 ust. 4	Akapit pierwszy art. 3 ust. 2
Akapit drugi art. 2 ust. 4	Akapit drugi art. 3 ust. 2
Art. 2 ust. 5	Art.3 ust. 4
Art. 2 ust. 6	Art. 3 ust. 3 i art. 3 ust. 6
Art. 3 ust.1	Zał. I
Art. 3 ust. 2	Skreślony
Art. 3 ust. 3	Art. 5
Art. 3 ust. 4	Art. 4
Art. 3 ust. 5	Art. 3 ust. 6 i art. 5 ust. 2
Art. 3 ust. 6	Skreślony
Art. 4	Art. 6
Art. 5 ust.1	Art. 9 ust. 1
Art. 5 ust. 1 lit. a)	Skreślony
Art. 5 ust. 1 lit. b)	Art. 7 ust. 1 lit. a) Art. 7 ust. 1 lit. b)
Art. 5 ust. 2 lit. a)	Art. 7 ust. 2 lit. a)
Art. 5 ust. 2 lit. b)	Art. 7 ust. 2 lit. b) Art. 7 ust. 2 lit. c)
Art. 5 ust. 2 lit. c)	Art. 7 ust. 2 lit. d)
Litera pierwsza art. 5 ust. 3	Art. 7 ust. 3
Litera druga art. 5 ust. 3	Art. 7 ust. 4
Litera trzecia art. 5 ust. 3	Litera druga art. 7 ust. 4
Art. 5 ust. 4	Art. 7 ust. 4
Art. 5 ust. 5	Skreślony
Art. 6	Art. 10
Art. 7	Art. 7
Litera pierwsza art. 8	Litera pierwsza art. 3 ust. 5
Litera druga art. 8	Litera druga art. 3 ust. 5
Litera trzecia art. 8	Litera trzecia art. 3 ust. 5
Litera czwarta art. 8	Art. 3 ust. 6
Art. 9	Skreślony
Art. 2a	Art. 11
Art. 10	Art. 8
Art. 11	Art. 20
Art. 12	Skreślony
Art. 13	Art. 12
Art. 14	Art. 13 Art. 14
Art. 15	Art. 15
Art. 16	Skreślony
Art. 17	Art. 16
Art. 18	Art. 17
Art. 19	Art. 18
Art. 20	Art. 19
Art. 21	Art. 21 Art. 24
Art. 22	Art. 25
Art. 22a	Art. 22 i 23

	Art. 26
Art. 23	Art. 27 Art. 28
Art. 24	Art. 29
Załącznik	Zał. I Zał. II